

*Excuseer mijnheer maar u bestaat niet
meer*

en andere artikels

– Teksten d.d. juni 2014 t/m februari 2018 –

Jan Bauwens
Serskamp 2018

D/2018/Jan Bauwens, uitgever

NUR: 705

ISBN:

Copyright: J. Bauwens, Serskamp

Cover: Uit het familie-album, omstreeks 1900

Inhoudsopgave

Het recht om te doden: het fundament van onze 'samenleving'...	15
Het boontje van loontje.....	17
De crisis, wat is dat nu?.....	20
Het paard van Troje, de doos van Pandora, de verrijzenis van Hitler.....	26
Matthias Storme en de nieuwe wanorde.....	28
Het paard van Troje, de doos van Pandora, de verrijzenis van Hitler.....	28
Enkele bedenkingen bij Matthias Storme's 'fundamenteelste vrijheid'.....	30
(1°) Matthias Storme's luguber tolerantiebegrrip.....	30
(2°) Matthias Storme's simplistische begrip van moraal.....	32
(3°) Matthias Storme, held van de achteruitgang.....	36
(4°) Hoe Matthias Storme de feiten verdraait - een eerste voorbeeld.....	37
(5°) Matthias Storme en de valstrik van de dubbele negatie	38
(6°) Matthias Storme ziet het belang van de mensenrechten niet	39
(7°) Matthias Storme citeert von Savigny maar hij verstaat hem kennelijk niet.....	40
(8°) Matthias Storme perverteert de Kantiaanse ethiek.....	41
(9°) Matthias Storme en de pijp van Magritte.....	42
(10°) Matthias Storme over motieven en gedragingen.....	43
(11°) Matthias Storme over positieve discriminatie, deugden, tradities en medemenselijkheid.....	44
Vaccineren? – Enkele kritische noten bij onze vaccinatiecultuur.....	46

Epidemieën.....	46
Vaccinatie.....	46
Geschiedenis.....	47
Soorten vaccins.....	47
Toediening van vaccins.....	47
De zin van vaccinaties.....	48
Statistisch voordeel maar geen absolute veiligheid....	48
Harde kritiek door dr. Humphries.....	49
Een ethisch dilemma.....	51
Het feest der vluchtelingen.....	54
Een beknopte beschouwing over persvrijheid en terrorisme naar aanleiding van de gruwelijke aanslag in Parijs op 7 januari 2015.....	61
Massahysterie.....	67
De terreur van het territoriaal instinct.....	70
Geen onrecht zonder leugens – Over selectieve verontwaardiging.....	70
De terreur en het immateriële.....	72
Oekraïne en de nachtmerrie van een filosoof.....	77
Racisme, Elf September en IS.....	80
Slavernij verpakt als vrijheid.....	85
De hel van Dante.....	87
De copiloot en zijn vele lotgenoten.....	89
'Rusthuizen'.....	98
Zo draait de wereld (dol) — Een interview met Omsk Van Togenbirger.....	104
Zeven rampzalige uitvindingen.....	109
1. De auto die de wereld onleefbaar maakt.....	109
2. Het geld dat het onrecht in de wereld brengt.....	113
3. Massacommunicatie die de mens vereenzaamt....	115
4. De democratie die de slavernij bestendigt.....	119
5. Plastic: onafbreikbaar afval dat alle leven verziekt	

.....	121
6. Insecticiden die de zeven magere jaren naderbij brengen.....	122
7. Kernenergie die land en zee heeft besmet tot in de eeuwigheid.....	123
De toekomst ligt vast – Een interview met Omsk Van Togenbirger de Waelekens.....	126
Frances Oldham Kelsey en Softenon.....	135
Hoe het westen zichzelf opdoekt.....	136
Gedaan met recht en gelijkheid, terug naar het kastenstelsel en de slavernij, op naar een burgeroorlog!	141
De luchtkastelen van Verhofstadt.....	143
En daar hebben we ze dan: de schuldslavernij!.....	143
Syrië, een nieuw Vietnam?.....	144
Er is meer onder de zon – Een beknopte bespreking van: Ludo Noens, Sprong in de Schemerzone. Wenken uit een ander universum.....	147
"Ben ik dan mijn broeders hoeder?".....	152
Het geld en de leugen, twee handen op één buik.....	154
De gemeenschappelijke drijfveer van jodenhaters en IS-strijders — een speculatie.....	155
Onthoofdingen.....	160
'Iets om voor te sterven'	163
De nazi's en het mystiek lichaam: theorie en praktijk	165
God en de wereld.....	166
Het kalifaat.....	167
Van Abu Ghraib naar I.S.....	168
Andermaal een jammerlijke middel-doelomkering... ..	169
De klimaatkatastrofe is geen kwestie van eeuwen maar een kwestie van luttele uren.....	171
In galop doorheen de tijd.....	173

Calais, Duinkerke en Keulen	177
Een nieuwe dictatuur.....	180
Waarom wij op een oorlog afstevenden.....	183
Undercover – Wallraff's Aus der schönen neuen Welt, Expeditionen ins Landesinnere.....	186
De vluchtelingen en de overbevolking: twee problemen die er geen hoeven te zijn?.....	188
De oorzaak van de uitbraak van microcephalie: geen mug maar een vaccin?	191
Vrijheid van meningsuiting en immoraliteit.....	193
“Jedem das Seine”.....	202
Europa wordt zijn eigen concentratiekamp.....	206
De negatieve rente — Over ongelijkheid en rechtvaardigheid.....	210
Jeder für sich und Gott gegen alle.....	213
Twee waarheden over IS.....	215
Over het katholicisme, het kannibalisme, de Waarheid en het Leven — ter aanvulling op het voorgaande.....	217
Tophypocrieten.....	219
Een beetje redelijkheid?.....	220
Genocide is het woord.....	223
Past de paus in de kast? — Over de tragedie in Orlando —	225
Waar vandaan de aanslagen?.....	227
Europa: terug naar af!.....	228
De hedendaagse internationale slavenfabriek.....	230
Als de waan tot wet wordt.....	231
Geld, slavernij en vrijheid.....	234
De terugkeer van de Nazoreeër.	235
De mot zit erin.....	241
De Olympische Spelen en de ondergang van de cultuur	246
Opvoeding, eerlijkheid, verantwoordelijkheid en	

charlatanerie — Een beknopte beschouwing bij de aanvang van het nieuwe schooljaar —.....	250
Een exclusieve disjunctie: godsdienstvrijheid of menselijke vrijheid.....	253
Abraham Lincoln en de hedendaagse politiek.....	257
Het plan achter de gebeurtenissen —Een beknopte beschouwing bij de presidentsverkiezingen in de VS....	260
Het begin van een dictatuur.....	264
Hermaakte mensen: een gevolg van onverdraagzaamheid — Over de waanzin van de 'maakbare mens'.....	270
De trias politica of de dictatuur.....	274
De nieuwe Kerst en het neo-fascisme.....	278
“De buit rechtvaardigt de diefstal” — over een nieuwe (fascistische) leuze —.....	282
Democratie, een paradox.....	285
Het Vrijheidsbeeld in de schaduw van Trump.....	286
Kali.....	288
Het kwaad in de nieuwe media: van suggestie, over bevel, tot verkrachting.....	290
Vernichtungslagern 2017.....	294
De terugkeer van de onmens?	298
Vergane glorie, eigenliefde en oorlog.....	301
Terug van weggeweest: de ziel en de hel.....	303
Persvrijheid!?!.....	307
Demonen.....	308
Staatsterreur.....	312
“En toen zij Hem gekruisigd hadden, dobbelden zij om zijn kleren”.....	314
De onthoofding van de staat.....	316
Dag van de arbeid.....	318
De strijd om vrijheid.....	320
Over hypertensie en inquisitie.....	327

Over vervreemding: aldus verslindt de dood het leven.	332
Over de verzekerde oude dag.....	338
Minister Jambon in het spoor van Ceaușescu?.....	341
Costica Bradatan over terreur.....	345
Naar een betere wereld met moraalfilosoof Etienne Vermeersch?.....	347
Omsk Van Togenbirger over de toestand in de wereld ..	349
Waar zijn de vogels?.....	391
Aan de feesttafels der kannibalen.....	392
Omsk Van Togenbirger over het rechts extremisme en het moslimfundamentalisme.....	405
Catalonië en de 'tekenen des tijds'.....	425
Arbeidsethiek en de schuld van de zwaksten	430
De barst (tekst n.a.v. Allerzielen 2017).....	432
Schuldig verzuim?.....	436
Over de hardnekkige blinde ijver van de geboortebeperkers	438
1. Een interview met Omsk Van Togenbirger.....	438
2. Gesprek tussen dokter Malthitus (T), Mama Mumba (M) en Papa (P)	447
3. Honger.....	452
4. Geboortebeperving en slavernij	453
Verborgen massamoord.....	457
1. Compartimenten van vernietiging.....	457
2. Honger is een aanslag, geen tegenslag (honger als oorlogswapen).....	461
3. De daders.....	462
4. Het regime wijst de boosdoeners aan.....	469
5. Verborgen massamoord.....	472
6. Slavernij.....	476
7. De rechtvaardiging van de moordpartijen en onze gruwelijke toekomst.....	479

Spot en moord.....	484
Over de perversies van onze cultuur.....	485
Deel 1. Schuld en schaamte.....	485
Deel 2. Mens zonder geweten	495
Deel 3. Mens zonder wil	500
Deel 4. Mens zonder lichaam	505
Deel 5. Mens zonder ethiek.....	509
Deel 6. Mens zonder medemens.....	511
Deel 7. De tragedie van een cultuur van de komedie	514
Nazi-praktijken in de dictatuur België anno 2018.....	517
Over onderwijs en vorming.....	519
Deel 1: Opstanding versus barbarij.....	519
Deel 2: De teleurgang van de wijsheid.....	523
Deel 3: Later bestaat niet?.....	526
Deel 4: 'Missing link' tussen aap en robot	531
Deel 5: Middel-doelomkering in het onderwijs.....	534
Deel 6: Het Belgische onderricht over Tsjernobyl en Lumumba.....	537
Excuseer mijnheer maar u bestaat niet meer.....	541
De arrestatie	546

Het recht om te doden: het fundament van onze 'samenleving'...

Eigendom kan bezwaarlijk worden bestempeld als diefstal omdat diefstal reeds het bestaan van eigendom veronderstelt, namelijk: eigendom die in dat geval ontvreemd werd. Privaatbezit mag echter wel volstrekt immoreel en zelfs moorddadig heten waar het gaat om een overschot aan levensnoodzakelijke goederen en middelen waartoe de bezitters ervan de toegang blokkeren voor mensen die aan deze goederen een levensbedreigend tekort hebben.

Dezelfde wet die ons ertoe verplicht om een burger in nood te helpen, lijkt om die reden wel in tegenspraak met de wet op de bescherming van het privaatbezit omdat men wel verplicht lijkt om aan een burger die bijvoorbeeld honger lijdt, een brood uit eigen zak te schenken. Maar uitgekend het bestaan van instellingen die het maatschappelijke welzijn moeten garanderen, ontslaat ons van dergelijke verplichtingen en garandeert aldus tegelijk de toekomst van het privaatbezit.

Het kapitalistische systeem heeft met andere woorden haar ideologie in moreel opzicht op het droge weten te brengen door de creatie van instellingen van collectieve liefdadigheid die moeten garanderen dat in principe niemand nog van honger hoeft te sterven. De uitvinding van de Openbare Onderstand of het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn dient in de eerste plaats ter rechtvaardiging van het principe van het privaatbezit of, nog correcter ge-

steld, moet de installatie van het OCMW het verwijt van immoraliteit aan het adres van een ideologie die steunt op het beginsel van het privébezit, in de kiem smoren.

Edoch, dat een mens niet leeft van brood alleen, lijkt hier een geheel vergeten zaak: men acht zich jegens zijn naaste tot niets meer verplicht van zodra men hem verwijst naar de instelling die water en brood verschaft aan bedelaars alsook aan de vogeltjes in de wintertuin. Er wordt met andere woorden helemaal niet meer gesproken over het *gelijkheidsbeginsel* dat nochtans de inzet bij uitstek was van de Franse Revolutie op het einde van de achttiende eeuw en het christelijke beginsel van de *naastenliefde* dat gebiedt om het beste te reserveren voor de ander, lijkt al helemaal van een andere planeet.

Maar de invoering van het eigendomsprincipe heeft goede gronden: het vormt de ultieme *conditio sine qua non* en derhalve de fundering voor het concurrentieprincipe – die handige verkapping van het beginsel van de twistzaaiing dat de weg baant naar de heerschappij over de ruziemakers en dat wij van oudsher kennen als het devies *divide et impera: verdeel en heers!* Ruzie is immers ondenkbaar zonder een al dan niet tastbare zaak waarover wordt getwist of die men in de wacht probeert te slepen. Er is met andere woorden geen *onenigheid* denkbaar zonder een of ander *privaat bezit* dat op het spel staat. Zonder het eigendomsbeginsel kan men geen mensen tegen elkaar opzetten en zolang zij niet verdeeld zijn, kan men hen ook niet overheersen: elke tiran moet verdeeldheid scheppen en moet daartoe eerst het privaatbezit invoeren. Het privaatbezit is een uitvinding van de tiran, het is allerminst een aan het volk verleende gunst; het is daarentegen het ultieme middel tot verknechting van het volk.

Derhalve zal een volk dat zich bevrijden wil van het juk van de tirannie in ongeacht welke gedaante, vooraf werk moeten maken van de ontwapening van de tiran en dat betekent uiteraard vooreerst de afschaffing van het privébezit en zelfs het strikte verbod op het hebben van private bezittingen. Het kan vreemd klinken in de oren van mensen die gewend geraakt zijn aan het 'recht' op eigen bezittingen zoals dat bestaat in een kapitalistische wereld, maar is het niet heel wat vreemder om een recht te erkennen om aan anderen levensnoodzakelijke goederen te onthouden, wat in feite neerkomt op het recht om zijn medemensen te doden?

Het boontje van loontje

Politici blijken de eigen geschiedenis helemaal niet meer te kennen, ook niet als ze zelf historicus zijn en, wat nog erger is: het blijkt hen niet eens te deren, getuige bijvoorbeeld de recente klacht van ene Luckas Vander Taelen over niet-geïntegreerde vreemdelingen in Vorst die naar zijn eigen zeggen zijn dochter uitschelden op straat en die hem aldaar beschouwen als een indringer op hun privéterrein.

De politicus maakt in zijn eerste boek over Brussel (en in een tekstfragment dat nu ook via omzendbrieven per e-mail rondgaat) de wens kenbaar dat wij aan deze allochtonen onze normen en waarden zouden opleggen. De vraag is alleen wat deze klager, geboren in de priester Daensstad, nu precies op het oog heeft: bedoelt hij onze wérkelijke normen en waarden ofwel de voorgewende?

Want inzake onze wérkelijke normen en waarden doet alvast de geschiedenis er geen doekjes om, tenminste als men zijn licht gaat opsteken bij de echte geschiedschrijvers. Of weet de historicus dan niet hoe wij aan de vreemdelingen onze normen en waarden reeds metterdaad diets hebben gemaakt in het gastarbeiderstijdperk dat hij toch zelf nog heeft beleefd? Is de bestseller "Ganz Unten" (in het Nederlands verschenen onder de titel "Ik, Ali") uit 1985 van zijn collega-journalist en meer bepaald de allereerste undercover-journalist die Günther Wallraff heet, dan aan de neus van de toen jonge historicus ongemerkt voorbijgegaan? Het boek zou voor minder een bestseller wezen, want elkeen weet dat het niet niks was wat Wallraff aan het licht bracht: onze *feitelijke* normen en waarden.

Iedereen weet intussen wel wat de zogenaamde "dubbele moraal" betekent maar het behoort uiteraard ook tot de essentie van die 'moraal' om niet uit de biecht te klappen en al liegende het been stokstijf te houden. In de "dubbele moraal" wordt gezworen bij hoogstaande principes... terwijl het eerste *feitelijke* principe de meined is. Het Victoriaanse tijdperk geldt als het schoolvoorbeeld voor deze feesten van de hypocrisie, ons evenmin onbekend van (bij uitstek strenge) godsdiensten en van totalitaire politieke regimes.

Voor wie het nog mochten hebben gemist: de moedige Duitse journalist Günter Wallraff (°1942) werkte (voor *Bild*) vermomd als Turkse gastarbeider en tekende de *feitelijk* gehanteerde normen en waarden van onze *voorgewend* christelijke samenleving op, meer bepaald: de mensonwaardige behandeling en werkomstandigheden van gastarbeiders in de industrie.

Als hij tenminste niet overloopt naar extreem rechts, weze het Vander Taelen vergeven dat hij niet deelt in de moed van Wallraff: het aan het licht brengen van de waarheid wordt door het leugenachtige kapitalisme uiteraard beschouwd als verraad en de nu 71-jarige Wallraff heeft derhalve nog steeds te kampen met haat-campagnes vanwege de 'Victorianen'. En ook hier te lande vindt men lieden die maar het liefst een zogenoemde 'grote kuis' zouden willen houden onder de bevolking en in het Europese parlement zweren extreem rechtse partijen al samen en zij doen dat steeds vaker onder de noemer van alleen maar rechts om alsnog als politiek correct te kunnen blijven doorgaan. Door hun met populisme verworven bijval en derhalve door het totaal aantal kiezers dat zij kunnen pretenderen te vertegenwoordigen, zijn zij intussen een gevaar geworden voor Europa daar zij door vreemde krachten worden gestut welke Europa van binnenuit willen kelderen. Iedereen kan overigens zien wie er zoal garen zouden kunnen spinnen bij het verdwijnen van de Euro.

De zaak is uiteraard deze: wie gelooft te mogen verwachten van de kinderen en de kleinkinderen van de door Wallraff beschreven hier uitgebuite gastarbeiders dat zij onze dubbele moraal kunnen appreciëren, is ofwel niet goed snik, ofwel is hij een struisvogel, ofwel kent hij de geschiedenis niet. Bovendien is het trieste feit dat men er van overheidswege kennelijk niet meer in slaagt om overal te lande de orde te handhaven, een rechtstreeks gevolg van dezelfde hypocrisie en meer bepaald een gevolg van algemene onbekwaamheid welke uiteraard de nasleep is van een wijd verbreide vriendjespolitiek waarmee het bedrog zichzelf bestraft.

De crisis, wat is dat nu?

Als gezegd wordt dat het in een maatschappij slechter begint te gaan, dan zoekt men naar een zondebok die van al het kwaad de schuld krijgt en die daarvoor moet boeten. Dat is alvast de heersende opvatting vandaag, een vanzelfsprekendheid intussen waarbij kennelijk niemand nog stilstaat.

Maar op zijn zachtst gezegd is die opvatting wel bijzonder ongenueanceerd, want wat is het geval in een maatschappij die achteruit boert, zoals men dat vandaag over de onze zegt? De economie slabakt, de werkloosheid neemt toe, de staat maakt torenhoge schulden bij de banken en alom breken onlusten uit. Maar bij nader toezien is het slechts een deel van de bevolking dat daaronder lijdt — het armste deel. De rijken daarentegen halen uit die nota bene door hen zelf veroorzaakte wantoestand alleen maar voordeel.

In een maatschappij die achteruitboert, blijken alleen de armen achteruit te boeren, de rijken daarentegen spinnen daar garen bij en dit is het geval omdat in tijden van zogenaamde achteruitgang, de kloof tussen rijk en arm steeds groter wordt: de rijken worden rijker maar de armen worden armer.

Tegelijk blijkt het een feit dat de wrevel welke naar een zondebok doet grijpen, helemaal niet in het kamp van de armen ontstaat: het is de wrevel van de rijken. En ofschoon zij het zijn die de armen uitzuigen, schuiven ze de schuld in de schoenen van de armen. Ze klagen dat ze de werklozen moeten onderhouden terwijl zij het zijn die zich alle jobs toe-eigenen — alleen het onbetaalde werk laten zij aan de armen over.

Zo zijn het de jongste tijd in ons land, in Europa of kortweg in het Westen niet de werklozen, de gepensioneerden, de asielzoekers of de gehandicapten die amok maken: het verdeel-en-heers-principe indachtig, worden deze noodlijdenden daarentegen wel de schietschijf van een financiële elite, een steeds rijker wordende klasse ten prooi aan een onbevredigbare hebzucht — de bron bij uitstek van wrevel.

Dat een maatschappij achteruit boert, betekent in feite dat het staatsapparaat verarmt, maar tegelijk wordt dat gedeelte van de burgerij dat zich onafhankelijk van de staat waant, rijker. Een maatschappij boert achteruit wanneer de middelen welke toekomen aan de staat, door onverzadigbare enkelingen worden opgeslokt. Dat is dan ook fataal voor de samenhang van een staat omdat met het geld, de macht wegebt uit het brein van de staat; het geld komt terecht bij egocentrische cellen die zichzelf vetmesten.

In concreto ziet men dan hoe corrupte ministers zich in de naam der burgers bij de banken in de schulden steken door leningen aan te gaan welke tot in de eeuwigheid moeten worden afgelost omdat ze zo gigantisch zijn. Een subklasse van de zelfstandigen gebruikt de hele infrastructuur en alle diensten van de staat maar weigert ook maar een cent bij te dragen aan de maatschappij en daar hebben we dan de belastingontduikers.

Van achteruitgang is derhalve sprake waar de rijken rijker worden en de armen armer, want waar dat het geval is, zijn niet zozeer de middelen geslonken maar verloopt de *verdeling* ervan niet langer naar behoren: een verarmde regering mist dan de middelen om orde op zaken te houden en het land desintegreert, het valt uiteen in partikels die als

doelen op zichzelf alle middelen naar zich toe trekken zodat het centrale gezag niet langer in staat is om alles in goede banen te houden.

Een analoog verhaal is ons overigens welbekend met betrekking tot de honger in de wereld: dat er per dag nog steeds twintigduizend kinderen omkomen door ondervoeding, is immers helemaal geen kwestie van voedseltekort — met de huidige wereldvoedselproductie konden niet zeven maar meer dan tien miljard mensen worden gevoed. De honger is een kwestie van een onrechtvaardige *verdeling* van het voedsel. De rijke koopt het brood van de arme op en gooit het weg — daar komt het moordende onrecht op neer.

Die toestand is inderdaad onvermijdelijk waar men tot elke prijs het gangbare geldwezen wil vrijwaren omdat het geld dwingt, precies zoals de zweep. De rijke wil de arme voor zich laten werken en hij kan dat doen zolang hij de arme letterlijk op zijn honger kan laten zitten, wat hij meer bepaald doet door het loon achter te houden dat nodig is om voedsel te bemachtigen terwijl in feite menselijkerwijze de honger zelf recht geeft op voedsel.

De werkloosheid is in hetzelfde bedje ziek: aan werk is er nooit gebrek, vooruitgang kent immers geen grenzen en alles kan altijd beter. Het is niet werk waaraan sommigen een tekort hebben, het zijn jobs, met andere woorden: werk dat ook nog eens *verloond* wordt. En aan verloond werk — aan jobs dus — is in wezen net zomin een tekort als aan voedsel, maar precies zoals het voedsel worden ook de jobs onrechtvaardig *verdeeld*.

Dat het betaald werk onrechtvaardig wordt verdeeld, wil zeggen dat weliswaar iedereen werk te over heeft maar dat

slechts een deel van het volk voor de gepresterde arbeid wordt beloond, terwijl een ander deel daarvoor wordt gestraft en dat laatste deel leeft derhalve feitelijk in slavernij. Het probleem van de werkloosheid wordt voorgesteld als een onrechtvaardigheid die erin bestaat dat een deel van de bevolking werkt om ook de niet-werkenden in leven te houden maar de waarheid is een ander verhaal. Andermaal, het probleem van de werkloosheid bestaat hierin dat allen werken maar niet allen voor hun prestaties worden vergoed: sommigen worden ervoor gestraft.

Immers, zij die voor hun werk geen loon ontvangen, kampen met het verwijt dat zij teren op het zweet van anderen: onbetaald werk wordt niet als werk erkend. Slaven werken zonder recht op compensatie of zelfs maar op dankbaarheid. De logica hierachter is zo doortrapt als het kapitalisme zelf en luidt dat de waarde der dingen gelijk is aan hun prijs op de markt: wat gratis is, is derhalve waardeloos, zoals de zuivere lucht, onze gezondheid en tenslotte het leven zelf. Het leven wordt geminacht omdat het vooralsnog geen exclusiviteit is voor de rijken en die waanzin toont zich treffend in het gegeven dat het zelfmoordcijfer het hoogst is bij de financiële elite terwijl hongerlijders er niet aan denken om aan het leven eisen te gaan stellen.

Eenmaal de verknechting van de zwaksten onder het volk op dreef komt, doet een subversieve logica zijn intrede. De nieuwe liberale regering ramt dit deel van het volk door de strot dat de werkloosheidssteun alleen toekomt aan wie al sociale bijdragen hebben betaald: nieuwelingen op de arbeidsmarkt mogen in de armoede worden geduwd, aldus de regering Michel I. Edoch, sinds wanneer is de arbeidsvoorziening de verantwoordelijkheid van de werknemers? En als het voorzien van een job voor iedereen de verant-

woordelijkheid is van de werknemers zelf, waarvoor wordt een regering dan betaald?

Het verkeren van de solidariteit in het recht van de sterkste is in een democratie pas aan de orde waar de zwakkeren de minderheid uitmaken en dus waar een meerderheid in rijkdom leeft. Een democratie heeft haar maatschappelijke moraal met andere woorden te danken aan het feit dat de verdrukten alsnog in de meerderheid zijn. Waar de verdrukten een minderheid gaan vormen, keert de hele staat zich tegen hen omdat zij dan geen enkele bedreiging meer vormen voor de rijken: vooreerst hebben zij de natuur niet aan hun kant omdat zij nu eenmaal zwakker zijn maar bovendien missen zij dan ook elke maatschappelijke kracht omdat in een democratie de minderheden uiteindelijk het onderspit delven daar de meerderheid het voor het zeggen heeft. Het populisme is in een democratie dan ook de regel.

En het zijn inderdaad de allerrijkste landen die de meest schrijnende armoede voortbrengen en dat is de paradox die zich vertaalt in bijvoorbeeld het uitzicht van onze hedendaagse steden van glitter en glamour omringd door bidonvilles, krottenwijken en favela's. De extremen keren zich tegen elkaar en zo gaan machtige staten ten onder aan de burgeroorlogen die zij onvermijdelijk produceren.

De kloof met de oorlogslogica van het Derde Rijk is nu zo goed als overbrugd. Er is met andere woorden niet zo heel veel meer nodig om de stap te zetten van de logica van Michel I naar die van Hitler. De zwakste wordt tot zondebok veroordeeld en de woestijn ingestuurd — ge-euthanaseerd. Alras worden ook ónze media bestookt met slogans in de lijn van Himmler's 'verzen': "50.000 Duitse mark

kost de verzorging van één psychiatrische patiënt per jaar en het zijn úw centen, landgenoten!" En wat gezegd van de door de Führer zelf vertolkte 'verontwaardiging' over het feit dat de jonge en gezonde burgers moeten gaan sneuvelen aan het front om de zieken en de ouderlingen in leven te houden?

De sterken die de zwakken verdedigen: deze heilige plicht, stammend uit de christelijke ethiek, krijgt nu prompt het etiket 'pervers' want hij wordt voortaan als onrechtvaardig aangevoeld — om niet te moeten zeggen dat de zin voor gerechtigheid op een dwaalspoor is beland.

Dat de ouders zorgen voor hun jongen is een gedrag dat mens en dier gemeen hebben, maar dat de ouderen en de zwakkeren in het algemeen door de sterkeren worden verdedigd, ziet men slechts bij mensen en dan nog alleen in bepaalde culturen, zoals bij uitstek in de gekerstende werelddelen. Met de ontkerstening keert de wildernis weer, want wat het recht van de sterkste heet, is niets anders dan wat in christelijke termen onrecht was gaan heten.

Vandaag verkopen kinderen hun ouders steeds vaker van zodra zij hun niet anders meer van nut kunnen zijn dan als bezorgers van een financiële erfenis. Zij betalen een arts die moeder of vader dement verklaart en vervolgens geven ze hun ouder letterlijk levenslang, want omwille van verzekeringsperikelen mogen dement verklaarden het zorgcentrum dat hen huisvest alleen nog als stoffelijk overschot verlaten. Ze hebben alles wat zij nodig hebben in die gespecialiseerde zorgcentra, zo liegt men zichzelf voor als men zich van zijn bejaarde ouders ontdoet. Zij worden aldus ontmenselijkt en zo niet vermoord dan toch monddood gemaakt nog vooraleer zij sterven. Er zijn geen schuldigen

want er is geen lijk; geen wet wordt overtreden dan de onzichtbare wet van God.

Het paard van Troje, de doos van Pandora, de verrijzenis van Hitler

In *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog* beschrijft dr. L. de Jong hoe Verdinaso-oprichter Joris Van Severen, Hitler nog veel te zachtzinnig vond jegens de joden.¹ Begrijpe wie kan, maar aan deze fascist worden vandaag weer colloquia gewijd waaraan kamerleden van N-VA en CD&V zoals Koenraad Degroote en Ward Kennes deelnemen die daar hun dorst lessen op kosten van de belastingbetaler.² Onlangs nog bleken leden van de N-VA het verjaardagsfeestje van VMO-stichter Bob Maes te hebben bijgewoond. De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) (1950-1983) pleegde geweld tegen gastarbeiders, Walen en links-progressieven en zij sympathiseerden met figuren zoals VNV-leider en col-

1 Zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Joris_van_Severen , in de voetnoten: "Dr. L. de Jong *"Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog"*, deel 1, hoofdstuk 10 "Het rechts-autoritair protest", "Katholiek fascisme", blz. 240: "Hitler was volgens Van Severen nog te zachtzinnig: veel te langzaam joeg hij de Joden Duitsland uit (...)"

2 Zie:

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2098857/2014/10/23/Degroote-N-VA-op-colloquium-rond-Verdinaso-oprichter-Joris-Van-Severen.dhtml>

laborateur Staf de Clercq van wie zij het lijk opgroeven om het in Vlaanderen te herbegraven.³

Het Vlaams Nationaal Verbond was een rechts-radical en fascistische groep van collaborateurs: vanaf 1937 kreeg het VNV van Hitler een toelage van aanvankelijk (omgerekend) 5.000 euro die in 1939 opliep tot 15.000 euro. Het VNV deed echter alsof het met Duitsland niets te maken had maar van zodra Duitsland België binnenviel, kwam de aap uit de mouw: Staf de Clercq bood aan Hitler zijn diensten aan en zijn VNV nam deel aan de jodenvervolging en leverde manschappen voor de Waffen-SS.⁴ Toen in 1942 een eerste convoi joden uit Mechelen naar Auschwitz werd gebracht, schreef de VNV-krant *Volk en Staat* over haar opluchting ingevolge deze zuiveringsmaatregelen.⁵ Met de medewerking van verschillende predikende pastoors werden soldaten naar het beruchte Oostfront gelokt (een strijd aan de zijde van Hitler, tegen de Russen) waar zij merendeels ook sneuvelden.⁶

Terwijl na het neerschieten van allochtonen in Antwerpen door Hans Van Themse zelfs het Vlaams Belang zich op haar partijcongres in 2006 distantieerde van neonazi's,

3 De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) werd gesticht in 1950, heropgericht als Vlaamse Militanten Organisatie in 1967 om vervolgens weer Vlaamse Militanten Orde te heten tot 1983.

4 http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaamsch_Nationaal_Verbond

5 Ibidem.

6

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_\(Tweede_Wereldoorlog\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_(Tweede_Wereldoorlog))

Ongeveer een miljoen Oostfronters aan Duitse zijde sneuvelden door de koude; zij bevroren, en zo ondergingen zij daar hetzelfde lot als de troepen van Napoleon in 1812.

skin-heads en extreem-rechts, blijkt vandaag de N-VA het beruchte extremisme openlijk te kunnen steunen en toejuichen.⁷ Als voorlopige klap op de vuurpijl werd zopas N-VA-lid Matthias Storme benoemd tot bestuurder van het Interfederaal Gelijkekansencentrum: de man noemt discriminatie een fundamentele vrijheid!⁸

Matthias Storme en de nieuwe wanorde

Het paard van Troje, de doos van Pandora, de verrijzenis van Hitler

In *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog* beschrijft dr. L. de Jong hoe Verdinaso-oprichter Joris Van Severen, Hitler nog veel te zachtzinnig vond jegens de joden.⁹ Begrijpe wie kan, maar aan deze fascist worden vandaag weer colloquia gewijd waaraan kamerleden van N-VA en CD&V zoals Koenraad Degroote en

7 http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Belang

8 Zie:

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2101480/2014/10/25/N-VA-er-aangesteld-bij-Gelijkekansencentrum-Discrimineren-is-een-fundamentele-vrijheid.dhtml> .

9 Zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Joris_van_Severen , in de voetnoten: "Dr. L. de Jong *"Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog"*, deel 1, hoofdstuk 10 "Het rechts-autoritair protest", "Katholiek fascisme", blz. 240: "Hitler was volgens Van Severen nog te zachtzinnig: veel te langzaam joeg hij de Joden Duitsland uit (...)"

Ward Kennes deelnemen die daar hun dorst lessen op kosten van de belastingbetaler.¹⁰ Onlangs nog bleken leden van de N-VA het verjaardagsfeestje van VMO-stichter Bob Maes te hebben bijgewoond. De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) (1950-1983) pleegde geweld tegen gastarbeiders, Walen en links-progressieven en zij sympathiseerden met figuren zoals VNV-leider en collaborateur Staf de Clercq van wie zij het lijk opgroeven om het in Vlaanderen te herbegraven.¹¹

Het Vlaams Nationaal Verbond was een rechts-radical en fascistische groep van collaborateurs: vanaf 1937 kreeg het VNV van Hitler een toelage van aanvankelijk (omgerekend) 5.000 euro die in 1939 opliep tot 15.000 euro. Het VNV deed echter alsof het met Duitsland niets te maken had maar van zodra Duitsland België binnenviel, kwam de aap uit de mouw: Staf de Clercq bood aan Hitler zijn diensten aan en zijn VNV nam deel aan de Jodenvervolging en leverde manschappen voor de Waffen-SS.¹² Toen in 1942 een eerste konvooi joden uit Mechelen naar Auschwitz werd gebracht, schreef de VNV-krant *Volk en Staat* over haar opluchting ingevolge deze zuiveringsmaatregelen.¹³

10 Zie:

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2098857/2014/10/23/Degroote-N-VA-op-colloquium-rond-Verdinaso-oprichter-Joris-Van-Severen.dhtml>

11 De extreemrechtse Vlaamse Militanten Orde (/Organisatie) werd gesticht in 1950, heropgericht als Vlaamse Militanten Organisatie in 1967 om vervolgens weer Vlaamse Militanten Orde te heten tot 1983.

12 http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaamsch_Nationaal_Verbond

13 Ibidem.

Met de medewerking van verschillende predikende pastoors werden soldaten naar het beruchte Oostfront gelokt (een strijd aan de zijde van Hitler, tegen de Russen) waar zij merendeels ook sneuvelden.¹⁴

Terwijl na het neerschieten van allochtonen in Antwerpen door Hans Van Themse zelfs het Vlaams Belang zich op haar partijcongres in 2006 distantieerde van neonazi's, skin-heads en extreem-rechts, blijkt vandaag de N-VA het beruchte extremisme openlijk te kunnen steunen en toejuichen.¹⁵ Als voorlopige klap op de vuurpijl werd zopas N-VA-lid Matthias Storme benoemd tot bestuurder van het Interfederaal Gelijkekansencentrum: de man noemt discriminatie een fundamentele vrijheid!¹⁶

Enkele bedenkingen bij Matthias Storme's 'fundamenteelste vrijheid'

(1°) Matthias Storme's luguber tolerantiebegrif

In zijn tekst, getiteld *De fundamenteelste vrijheid: de vrijheid om te discrimineren*¹⁷ bedoelt Storme de discrimina-

14

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_\(Tweede_Wereldoorlog\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostfront_(Tweede_Wereldoorlog))
Ongeveer een miljoen Oostfronters aan Duitse zijde sneuvelden door de koude; zij bevroren, en zo ondergingen zij daar hetzelfde lot als de troepen van Napoleon in 1812.

15 http://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Belang

16 Zie:

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2101480/2014/10/25/N-VA-er-aangesteld-bij-Gelijkekansencentrum-Discrimineren-is-een-fundamentele-vrijheid.dhtml> .

17 Onze bedenkingen beperken zich tot de eerste paragrafen

tievrijheid. Hij zegt ervan uit te gaan dat onze (Westerse) vrijheden door strijd verworven zaken zijn welke derhalve ook altijd door strijd kunnen worden teniet gedaan. En zijns inziens is het vooral het totalitarisme dat onze vrijheden bedreigt. Het totalitarisme is altijd simpel, zo schrijft hij: goed en kwaad zijn er strikt onderscheiden, er is geen moraal meer mogelijk naast het recht, het hoogste goed wordt door de overheid opgelegd en het kwaad moet bestreden worden, niet getolereerd. Maar als het totalitarisme simpel is, dan kan het tegendeel ervan dat niet zijn, zo vervolgt Storme: democratie, recht en tolerantie zijn geen vaste begrippen maar zij moeten ruimte laten voor een zekere (te institutionaliseren) twijfel, voor debat en pluralisme teneinde niet in hun tegendeel te verkeren want bijvoorbeeld verabsoluteerde tolerantie is intolerantie. Storme spreekt van 'perverse tolerantie' waar men iemand verbiedt om wat hij moet tolereren een kwaad te vinden.

Kennelijk ontgaat het de auteur van *De fundamenteelste vrijheid* dat een oneigenlijk gebruik van de middeleeuwse stelling welke hij beschouwt als een sleutel tot begrip van het wezen van de tolerantie, namelijk "dat een kwaad wordt getolereerd omdat het bestrijden ervan een groter kwaad is dan het verdragen ervan" hooguit een beter begrip van zijn eigen onbegrip kan opleveren. Elke aandachtige lezer zal immers onmiddellijk opmerken dat wie die stelling aanwendt zoals Storme dat doet, er volstrekt illegitiem van uitgaat dat tolerantie *a priori* een kwaad tot lijdend voorwerp heeft. En oordeel nu zelf: maakt het bestaan van tolerantie voor negers, andersdenkenden of me-

van deze tekst die men hier kan terugvinden:

<https://www.law.kuleuven.be/personal/mstorme/vrijheidsprijs.pdf>.

demensen zonder meer, deze medemensen of onze medemensen zonder meer tot een kwaad? Pas waar het egoïsme als een vanzelfsprekendheid kon gelden, kon ook worden gezegd dat de ander een (te tolereren) kwaad was, maar dit solipsisme maakte dan ook elke aanspraak op moraal of op recht ongeldig.

Wie Reimond van Peñaforte's hoger geciteerde tolerantie-stelling aanwendt zoals Storme dat doet, gaat er wezenlijk van uit dat de ander een kwaad is, en is dat behalve een kaduke toch ook niet een wat lugubere invalshoek: dat men de ander verdraagt omdat men hem niet verslaan kan terwijl het een groter kwaad is om het onderspit te moeten delven?

(2°) Matthias Storme's simplistische begrip van moraal

In *De fundamenteelste vrijheid*, beweert Storme dat in een vrije democratie, recht en ethiek, moraal of fatsoen moeten worden onderscheiden en dat de reden waarom het door een meerderheid als onfatsoenlijk beschouwde alsnog kan worden getolereerd, ligt in het beginsel van het voordeel van de twijfel (*in dubiis libertas*).

Het lijkt echter niet bij hem op te komen dat fatsoen (– fashion, façon, face, imago, mode...) te maken heeft met schaamte of dus met openbaarheid en met recht(spraak) terwijl daarentegen het geweten een innerlijkheid is welke te maken heeft met schuld(beleving) en met gerechtigheid of geloof (– en vandaar ook met moraal). De (moderne) rechtspraak immers vereist de openbaarheid zoals ook het beginsel van de experimentele methode de positieve wetenschappen fundeert en schaamte ontstaat met het open-

baar worden van schuld (handelingen strijdig met de wet), waardoor de 'valsspeler' ontmaskerd wordt, terwijl het schuld bewustzijn niet door een volkstribunaal wordt gewekt maar door het (eigen) geweten dat gebeurlijk gehoorzaamt aan goddelijke wetten of alvast aan wetten die strijden met de maatschappelijke – een probleem dat uitsluitend in een regio waar bijvoorbeeld de sharia heerst (en dan nog enkel met alleen maar vrijwillig gehoorzame burgers) denkbeeldig ware. En het blijft dan nog de (wellicht voor immer onbeslisbare) vraag of het geweten moet worden beschouwd als de resultante van een interiorisering van de (bijvoorbeeld door democratische stemming verkregen) wetten ofwel als een door god aan de mens meegegeven innerlijkheid – met andere woorden de vraag naar het al dan niet objectief en absoluut karakter van goed en kwaad. Het moet overigens gezegd dat zij die zich aansluiten bij dit laatste, zich tevens krachtens Storme's karakterisering van het totalitarisme door eigen toedoen aan een simpel en derhalve (ingebeeld?) totalitairistisch universum onderwerpen. Met andere woorden blijken wij dan ook niet te kunnen ontsnappen aan het dilemma tussen een wereldlijk en een bovenaards totalitarisme.

De vraag naar het bestaan van god is onbeslisbaar en omdat het antwoord op die vraag afhangt van een individuele overtuiging of voorkeur, heeft zij pas maatschappelijk zin waar zij naar de privésfeer wordt verwezen: elkeen is vrij om ongeacht welke overtuiging te hebben, als hij die maar binnen de perken van de wet beleeft.

Volgens Storme is het helemaal niet intolerant om wettelijk toegestaan gedrag te laken, maar dan rijst uiteraard de vraag naar de waarde van de argumenten tegen dat gedrag, die immers noodzakelijkerwijze betrekking zullen hebben

op gebieden buiten dat van het recht, wat wil zeggen dat die argumenten enkel nog kunnen slaan op persoonlijke voorkeuren en/of overtuigingen. En betekent het moderne tolerantiebegrip nu niet precies het eerbiedigen van elkaars voorkeuren op grond van het inzicht dat wij allen verschillend maar tevens gelijkwaardig zijn? Want waartoe kon de afkeuring (op grond van de eigen preferenties) van andermans gedrag anders leiden dan tot het verbieden ervan of dus tot de onderwerping van andermans preferenties aan degene die men zelf voorstaat? En welke goede reden bestaat er om toe te laten dat mensen hun persoonlijke voorkeuren opleggen aan anderen? Waarom zou men dulden dat mensen onderworpen worden aan andermans smaken of inzichten als men dan toch de vrijheid voorstaat en het beginsel van de gelijkwaardigheid van alle individuen? Een dergelijke 'tolerantie' diende tot absoluut niets behalve dan tot de bevestiging van elk zijn gelijk – maatschappelijk gezien een absurditeit.

Waar de vrijheid van gedrag mag beperkt worden, bijvoorbeeld omdat een gedrag onfatsoenlijk wordt geacht, geldt dat veel minder voor de vrijheid van bijvoorbeeld onfatsoenlijke meningsuitingen, zo vindt Storme, en nog minder voor de vrijheid van (*onfatsoenlijke* – zo verplicht ons een consequent redeneren hier aan toe te voegen) gedachten. En Storme gooit hier een en ander door elkaar.

Dat de handelingsvrijheid door de wet beperkt wordt, heeft immers niets te maken met fatsoen – de wetten komen er daarentegen *ondanks* het fatsoen (van dat ogenblik) precies om er voor te zorgen dat de zwakkeren en de minderheden geen onrecht moeten lijden: waar het als onfatsoenlijk wordt ervaren dat een neger met het openbaar vervoer reist, is een wet nodig die garandeert dat hij dit recht

behoudt *in weerwil van* bepaalde irrationele overtuigingen welke hem onder druk konden zetten. De wetten komen er *het fatsoen ten spijt* en meer nog: zij zijn quasi overbodig waar zij zaken gebiedend die algemeen worden ervaren als fatsoenlijk of als vanzelfsprekend! En wat betreft de vrijheid van (onfatsoenlijk geachte) gedachten, waarbij Storme speelt met een wanhoopskreet van de joden, kan worden opgemerkt dat in *Die Gedanken sind frei* bezwaarlijk onfatsoenlijke gedachten kunnen worden bedoeld, terwijl men zich met enige empathie ook wel kon indenken dat dit inderdaad een uiting is geweest van diepe wanhoop omdat van denken bezwaarlijk nog sprake kan zijn waar men van ellende omkomt – laat staan van het vrije denken.

Gewis slechts weinige illustraties spreken de regel tegen uit *Die Dreigroschenoper* van Bertolt Brecht, *Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral*, wetende dat reeds Stanley Milgram onomstotelijk aantoonde dat zowat vijftientachtig procent van de burgers helemaal geen geweten blijkt te hebben en wel meer bepaald onder invloed van de gevoeligheid aan een autoriteit – een gegeven dat het geloof op zich in een godheid, in een alles behalve opbeurend daglicht stelt, aangezien het geloof de navolging van ongeacht welk goddelijk gebod betreft, wat wij heden helaas dagelijks bewezen zien in de afschuwelijkste vormen van religieus extremisme. Precies omdat het persoonlijke geweten of de individuele motieven irrelevant zijn inzake rechtspraak, moet de rechter oordelen op grond van handelingen en het al dan niet in overeenstemming zijn daarvan met de wet. En meningsuitingen *zijn* handelingen, zij bevinden zich in onze wereld precies zoals messen en vorken dat doen: iemand heeft ze gemaakt met een welbepaald doel. Bij uitstek in het geval van het gebod of het bevel,

geldt dat woorden of uitspraken gelijkwaardig zijn aan handelingen en deze zelfs nog kunnen overtreffen in daadkracht. Hun vrijheid kan dus evenals de vrijheid van alle andere handelingen op een te verantwoorden manier aan regels worden onderworpen.

(3°) Matthias Storme, held van de achteruitgang

Waar de Westerse samenleving wetten in het leven heeft geroepen om te proberen vermijden dat mensen onterecht worden gediscrimineerd (bijvoorbeeld omdat zij behoren tot een minderheid), komt Storme (in twee woorden) met het (weliswaar verkapte) verhaal dat de antidiscriminatie-wetten alsnog mensen discrimineren, namelijk diegenen die zich aan die wetten niet wensen te onderwerpen.

De geschiedenis zelf leert ons dat een dergelijke rigide logica, zoals ook de oorlogslogica, eigen wegen heeft en resulteert uit een tekort aan het menselijke dat het louter rationele ver te boven gaat. Wanneer Adolf Hitler in zijn redevoeringen uitschreeuwde dat het hem tegen de borst stoot dat jonge en gezonde mensen aan het front moeten gaan sneuvelen om de ouderlingen en de zwakkeren thuis in leven te houden, bleek de menigte zich te laten overtuigen tot de noodzaak van een euthanasieprogramma, terwijl slechts een minderheid aan deze logica aanstoot nam. Maar die dappere en tot strijd bereide minderheid heeft geschiedenis geschreven met de verdediging van de rechten van onder meer negers, allochtonen, vrouwen, kinderen, arbeiders en homo's, terwijl de terugblik op de dorre ellende van uitroeikampen, slavernij en nog ander kwaad het deel is van de onnadenkende menigte – de menigte

waartoe nadát het kwaad geschied is, niemand zich nog wil bekennen...

Het verwerven van vrijheden is niet zoals Storme het graag wil hebben, het resultaat van een strijd welke zich in de toekomst kon herhalen en waarbij verworven vrijheden weer konden verdwijnen: het opeisen van gelijke rechten voor elkeen is vooreerst een zaak van de Waarheid waarbij menigeen bereid blijkt om te strijden omdat de dood verkieslijker is dan de uitzichtloosheid van een leven in de leugen. Wat men eenmaal weet, kan niet ongedaan worden gemaakt en om die simpele reden is wie de mensenrechten terug wil schroeven een even grote kwast als wie de zon weer rond de aarde wil zien draaien.

(4°) Hoe Matthias Storme de feiten verdraait - een eerste voorbeeld

Het sanctioneren van beledigende uitspraken die de goede naam van individuen schenden is oké, schrijft Storme, maar hij noemt het nonsens om de belediging van groepen strafbaar te stellen omdat zij aldus allerlei voorrechten zouden verwerven. We kunnen ons dus voorstellen hoe Storme de gemeenschap van de zwarten benijdt voor de politiebescherming die zij intussen bij haar optochten geniet terwijl de flamingantengroep waarvan hijzelf lid is, het naar zijn eigen zeggen moet stellen met verdachtmakingen.

Maar Storme speelt hier uiteraard vals: hij verdonkere- maant het fundamenteel verschil tussen, enerzijds, het opeisen van *gelijke* rechten door zwarten (zoals bijvoorbeeld het recht om *zoals ieder ander* met het openbaar vervoer te mogen reizen) en, anderzijds, het opeisen van *voorrechten*

(zoals bijvoorbeeld het vermeende recht op voorrang op buitenlanders) door nationalisten, en wel onder de duidelijke slogan "eigen volk *eerst*". In het eerste geval worden gelijke rechten nagestreefd, in het laatste geval voorrechten. De zaken voorstellen alsof het er net andersom aan toegaat, getuigt niet bepaald van intellectuele eerlijkheid, om niet te zeggen dat hier een bedrieger en een opruier aan het werk is.

(5°) Matthias Storme en de valstrik van de dubbele negatie

Zoals reeds hoger gezegd, komt Storme's betoog neer op de simplistische klacht dat intoleranten geen tolerantie genieten en hij verdedigt die perverse logica waar hij zich het recht toe-eigent om wie overeenkomstig de wet het woord homofobie gebruiken, fobomaan te noemen of dus geestesziek, en om homohaar te beschouwen als een uiting van gezond verstand. Storme vindt derhalve dat er niets mis is met het propageren van misdaden (handelingen die indruisen tegen de wet).

Het is correct dat intolerantie jegens homo's niet getoleerd wordt, maar het moet tegelijk worden opgemerkt dat het object van die intolerantie geen personen zijn doch handelingen, terwijl de door de wet geveerde tolerantie wel degelijk personen betreft. De antidiscriminatiewet beknoot met andere woorden allermindst personen maar zij verbiedt daarentegen misdaden tegen personen. Wie geloven in de verdedigbaarheid van het recht om misdaden te plegen tegen personen, propageren niets anders dan het recht van de sterkste en dat is de wetteloosheid.

Om het extreem te stellen: de wet mag noch kan iemand verbieden te geloven dat moord een goed is, maar zij kan (en moet wel) moord en het uitroepen van moord tot een goed verbieden om het recht op leven en op vrijheid te kunnen beschermen. Zo ook mag noch kan de wet de haat jegens homo's, joden, zwaarlijvigen, filmsterren of wie dan ook controleren maar zij dient elke uiting daarvan in woord en daad te beteugelen teneinde wetteloosheid te kunnen voorkomen en ieders vrijheid te kunnen garanderen.

(6°) Matthias Storme ziet het belang van de mensenrechten niet

Echt griezelig wordt de tekst van Storme waar hij de verdedigers van het moderne westerse recht beschuldigt van fundamentalisme en meer bepaald van "mensenrechten-fundamentalisme" en waar hij verklaart hen niet beter te achten dan de wahhabieten die de sharia voorstaan. Nu moet men weten dat mensenrechten rechten zijn die tot stand komen in democratieën waar de scheiding der machten de regel is, wat wil zeggen dat zij onverminderd gelden voor wetgevers en uitvoerders van de wet. Mensenrechten beschermen tegen de eventuele willekeur van machthebbers in totalitaire staten, mede doordat zij een internationaal karakter hebben, waardoor zij onvermijdelijk iedereen en dus ook elke machthebber aan zich onderwerpen. Ze zijn echter niet fundamentalistisch omdat zij ontspringen aan en ten dienste staan van het volk zelf, en wel op zo'n manier dat principieel elk individu dat zich in deze rechten geschonden weet, waar ook ter wereld, aan de ver tegenwoordiging van dit rechtssysteem kan vragen om de

overtreder van het betreffende mensenrecht ter verantwoording te roepen. Waar daarentegen de sharia heerst, is geen sprake van scheiding der machten en wordt het recht helemaal niet bepaald door het volk terwijl het daar gaat om een theocratie: de wetgever, de uitvoerder en de rechter zijn er één en dezelfde dictatoriale instantie met absolute macht over het totaal onderworpen volk.

Het verbod op machtsmisbruik als essentieel principe van de mensenrechten is inderdaad even absoluut als het verbod op macht dat de sharia oplegt, maar verder dan dat reikt de overeenkomst tussen die twee systemen uiteraard niet en wie het anders voorstelt, is ofwel blind ofwel van kwade wil.

(7°) Matthias Storme citeert von Savigny maar hij verstaat hem kennelijk niet

Volgens Storme hoeft de heersende moraliteit niet met wetten (en dus met geweld) te worden opgelegd. Maar die uitdrukking is wel bijzonder misleidend, opnieuw omdat, zoals reeds hoger aangestipt, de wet pas echt noodzakelijk wordt waar zij ons moet bevrijden van de druk van de heersende moraal zodat zij de vrijheid garandeert van wie door het gangbare fatsoen in hun rechten worden belaagd. En dat is precies de creatie van een juridische ruimte van vrijheid waarover de door Storme geciteerde Friedrich Carl von Savigny het heeft en die bijvoorbeeld de wettelijke instelling van het homohuwelijk rechtvaardigt en zelfs noodzakelijk maakt.

Immers, in tegenstelling tot heterokoppels konden homokoppels aan wie hier tot voor kort op grond van een fatsoensoordeel het huwelijk ontzegd werd, van elkaar niet

erven. Andermaal: om die fundamentele ongelijkheid weg te kunnen werken welke volgt uit een ongegrond doch (vooral door het katholicisme) algemeen verspreid fatsoenoordeel, blijkt een wet nodig om de discriminerende sociale druk te ontcrachten.

(8°) Matthias Storme perverteert de Kantiaanse ethiek

Met een verwijzing naar de werkers van het elfde uur, zegt Storme dat de eis op gelijke behandeling wordt ingegeven door afgunst en op het ook door Kant geciteerde vers 7:11 van Mattheüs ("Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo") antwoordt hij dat hij aan allen de vrijheid wil geven om te discrimineren en dat hij in ruil verwacht diezelfde discriminatievrijheid te ontvangen.

Wat betreft de werkers van het elfde uur is echter geen sprake van *onterechte* discriminatie omdat zij verantwoord wordt, met name met het argument dat elk ontvangt wat hem beloofd werd terwijl de toeslag voor de laatkomers een privégift van de werkgever betreft.

Maar wat betreft het tweede citaat doet zich een ongerijmdheid voor. Immers, het voorstel waarbij Storme de vrijheid om te discrimineren opeist terwijl hij die ook aan elk ander wil schenken, berust op het principe van de non-discriminatie (– men verwacht van de ander wat men zelf bereid is voor hem te doen, of: voor wat hoort wat). Als nu dit gerechtvaardigde voorstel inhoudt dat men zich niet langer hoeft te rechtvaardigen (in casu voor discriminatie), dan zaagt men de tak af waarop men zit. Hier is dus sprake van een intern contradictorische redenering of van een in-

consistent betoog. Wij kunnen met andere woorden zinnol afspreken om elkaar te helpen (*in casu*: de afspraak om elkaar niet te discrimineren), maar zouden wij afspreken om elkaar niet te helpen (*in casu*: de afspraak om elkaar te discrimineren), dan begingen wij een absurditeit omdat een afspraak een inhoud vereist welke hier uiteraard ontbreekt.

(9°) *Matthias Storme en de pijp van Magritte*

Dat Matthias Storme niet steeds leesbare zinnen in Algemeen Nederlands schrijft, is een eigenschap welke hij behalve met het wetboek zelf ook deelt met tal van prominenten, van koningen en premiers tot allochtone arbeiders, al moet meteen worden opgemerkt dat de eisen die inzake talenkennis aan deze laatsten worden gesteld wanneer zij in onze hoofdstad een job ambiëren, niet van de geringste zijn: voor de tegemoetkoming aan europarlementariërs blijkt een quasi ontelbaar leger van tolken te worden voorzien maar *quod licet Iovis, non licet bovis*. Dat er zijn die meer verstand hebben van kunst dat Storme, vertelt hij ons door de historie van de moordenaar die van zichzelf zegt geen moordenaar te zijn, in verband te brengen met de tekst *Ceci n'est pas une pipe* op een doek in Magritte's serie *La trahison des images*: het beeld bedriegt uiteraard het oog dat een pijp gelooft te zien waar slechts een met verf beschilderd doek aanwezig is en het gaat hier dus alderminst om een uitspraak waarvan de inhoud niet met de werkelijkheid zou stroken zoals dat wel het geval is met de massamoordenaar die ontkent een moordenaar te zijn, maar misschien beschouwt Storme het werk van onze beroemdste Belgische kunstschilder wel als *Entartete Kunst*.

Schoenmaker blijf bij uw leest – zo zou men het eertijds hebben gezegd maar in tijden van algemene corruptie en vriendjespolitiek is *the right man in the right place* veeleer de uitzondering dan de regel: naast een Europese commissievoorzitter die als Luxemburgs premier onmiddellijk betrokken was bij het zopas uitgelekte gigantische belastingsschandaal, hebben we nu ook nog een mensenrechtenbeschimper als bestuurder van het gelijke kansencentrum.

(10°) Matthias Storme over motieven en gedragingen

Als het motief van een misdadiger discriminerend is, wordt hij strenger gestraft en dat vindt Storme niet kunnen. Alsof (misdadig) gedrag los van de motieven kon gezien worden! Want waarom anders maakt de wetgever onderscheid tussen opzettelijke en onopzettelijke doodslag? Waarom anders onderscheidt men schuldig verzuim? Passionele moord? Onweerstaanbare dwang? Chantage? Samenzwering en handelen met voorbedachte rade?

Het maakt overigens wel degelijk een heel verschil wanneer iemand kwaad wordt aangedaan omdat hij bijvoorbeeld homo is of jood, om de eenvoudige reden dat zijn slachtofferschap in dat geval geen toeval is: het slachtoffer zal zich terecht blijvend belaagd weten en de bedreiging als zodanig kan zijn vrijheid en zijn levenskwaliteit aanzienlijk en blijvend aantasten, ook al wordt de dader in kwestie in de gevangenis opgesloten. Wie dit absurd noemt, getuigt van een schromelijk tekort aan empathie of inlevingsvermogen en is in feite ongeschikt om zich in te

laten met kwesties die te maken hebben met gedrag, met misdaad, of met leven en dood in het algemeen.

(11°) *Matthias Storme over positieve discriminatie, deugden, tradities en medemenselijkheid*

Storme vindt positieve discriminatie niet kunnen omdat ook dát discriminatie zou zijn en hij hekelt een politiek van *Wiedergutmachung* zoals de bevoordeling van zwarten in de VS omdat ze absurd zou zijn en die absurditeit zou zijn inziens blijken waar men het nu eens over vrouwen had in plaats van over zwarten: het positief discrimineren van alle afstammelingen van vrouwen ware immers absurd.

Storme's voorbeeld getuigt echter van kwade wil omdat, zoals elkeen weet, de *Wiedergutmachung* niet de afstammelingen van de zwarten betreft doch de zwarten zelf – dat zwarten van zwarten afstammen is immers een gegeven dat hier niet in het spel kan zijn omdat het helemaal geen informatie toevoegt aan de kwestie.

Verder kan positieve discriminatie een bijzonder helende werking hebben op slachtoffers die doelgroepen zijn van misdadigers met bijvoorbeeld politieke motieven omdat men zich daar als groepslid geïdentificeerd kan weten. Gelukkig biedt het hedendaagse recht meer aandacht aan de onzichtbare doch reële aspecten van de misdaad en van het slachtofferschap in plaats van zich blind te staren op een beoordelingsmodel dat gebaseerd is op een overigens achterhaald wereldbeeld waarin materieel-energetische substraten als enige relevante werkelijkheid worden beschouwd.

Andersom suggereert Storme dat de zwakkeren meer nood hebben aan medemenselijkheid dan aan koele rationele en objectieve non-discriminatie, maar het is een bijzonder goede zaak dat dit standpunt inmiddels allang achterhaald is: vrouwenrechten hebben niets met gevoelens te maken maar des te meer met financiële onafhankelijkheid welke bij uitstek voor slachtoffers van agressie binnen het huwelijk vaak een levensreddende uitkomst creëert; homo's hebben geen boodschap aan abstracte tolerantie zolang zij niet dezelfde rechten genieten als heterokoppels en allochtonen tolereren betekent niet hen dankbaar zijn voor on-derbetaald slavenwerk maar hun hetzelfde loon uitkeren als ieder ander. Zijn Storme of de prins die hij kennelijk bewondert voor zijn wijsheid, op het einde van de maand dan tevreden met een dankwoordje voor hun werk of eisen zij met het geweld van de wet en tot de laatste centiem hun wedde of toelage op in klinkende munt? En het gaat hier helemaal niet om de weigering tot het aanvaarden van de menselijke beperkingen of om de arrogantie van een zich god wanende mens: het gaat hier om een verstandig en doeltreffend verzet tegen geïnstitutionaliseerd onrecht dat traditie heet, en dit louter ter verbetering van ons aller lot.

Vaccineren?– Enkele kritische noten bij onze vaccinatiecultuur

Epidemieën

Wanneer wij in aanraking komen met ziektekiemen, wordt ons lichaam gealarmeerd en maakt het antistoffen aan. Vaak echter wordt men ziek of sterft men vooraleer die antistoffen voldoende werken en dikwijls voltrekt zich dat ook op een epidemische schaal. Zo stierven in de middeleeuwen een derde van alle Europeanen door de pest – de zwarte dood – en één van elke tien kinderen met difterie bezwijkt aan de ziekte; ook de pokken hebben tien percent van alle mensen weggemaaid. Tussen 1881 en 1896 waarde de cholera over de wereld en eiste meer dan een miljoen mensenlevens.¹⁸

Vaccinatie

Om die catastrofes te voorkomen, wordt er gevaccineerd. Een vaccin is een opzettelijk toegediende ziektekiem die echter verzwakt werd om aan het lichaam de tijd te geven genoeg antistoffen aan te maken en zo gewapend te zijn tegen de tijd dat de ziekte ook echt uitbreekt.

18 In Europa 250.000, in Amerika 50.000, in Rusland 367.890, in Spanje 120.000, in Japan 60.000, in Egypte 58.000.

Geschiedenis

Het woord *vaccinatie* komt van het Latijnse *vaccinia* dat *koepokken* betekent: de allereerste vorm van vaccineren situeert zich waarschijnlijk lang geleden in Turkije, waar boeren ondervonden dat ze zich konden beschermen tegen gevaarlijke pokken door zichzelf in aanraking te brengen met het vocht uit de blaasjes van wie leden aan een milde vorm van pokken. In 1796 stelde Edward Jenner bij melkmeisjes in Engeland hetzelfde vast: zij kregen geen gevaarlijke pokken omdat zij met (milde) koepokken waren besmet.

Soorten vaccins

Louis Pasteur (1822-1895) maakte met *verzwakte* bacteriën van onder meer de (naar hem genoemde) *Pasteurella multocida* of kippencholerabacteriën een vaccin tegen ernstiger vormen ervan en hij formuleerde de techniek. Hij maakte ook vaccins tegen cholera, mildvuur en hondsdolheid. Almoth Wright maakte met *dode* bacteriën in 1897 een vaccin tegen buiktyfus. Pierre Roux, Alexandre Yersin en Shibasaburo Kitasato vaccineerden met *ontgifte* bacteriën tegen difterie (kroep) en tetanus (klem). Later maakte men ook synthetische vaccins en vaccins van onschadelijke *onderdelen* van ziektekiemen.

Toediening van vaccins

Vaccins worden toegediend via de huid, in een spier, in een ader of via de mond, op de juiste leeftijd en vaak her-

haald omdat hun werkingsduur beperkt is. Soms wordt aan het vaccin een bewaarmiddel toegevoegd.¹⁹

De zin van vaccinaties

Vandaag worden epidemieën voorkomen met vaccinatieprogramma's, wereldwijd gecoördineerd door de WGO, en zo zouden jaarlijks twee tot drie miljoen mensen aan de dood ingevolge besmettelijke ziekten ontsnappen. Met vaccinaties werden al heel wat plagen uit de wereld geholpen.

In Vlaanderen is vaccinatie tegen polio verplicht (behalve dan voor zwakke kinderen); in Nederland zijn er enkel aanbevelingen (door 95 pct. van de bevolking opgevolgd).

Statistisch voordeel maar geen absolute veiligheid

Er zou aangetoond zijn dat het altijd beter is om voor de aanbevolen ziekten te laten vaccineren, maar dat betekent niet dat vaccins absoluut veilig zijn: een kind kan sterven ingevolge de toediening van een vaccin en dat is des te pijnlijker als het een ziekte betreft die zo goed als uitgeroeid is, zoals bijvoorbeeld difterie, waarvan wereldwijd nog amper 5000 gevallen te tellen zijn – in de USA bijvoorbeeld werden van deze ziekte tussen 2004 en 2008 helemaal geen gevallen meer gerapporteerd.²⁰ In België wer-

¹⁹ Het betreft de stof thiomersal, die bestaat uit het giftige ethylkwik en thiosalicylaat.

²⁰ In 1921 telde men in de USA nog 206.000 gevallen van difterie met 15.520 doden.

den in 2011 nog 103 gevallen van kinkhoest en 85 gevallen van mazelen vastgesteld.

Harde kritiek door dr. Humphries

Maar er is nog kritiek, zoals die bijvoorbeeld wordt verwoord door dr. Suzanne Humphries, samengevat in een interview daterend van september 2014 voor een Zweedse televisiezender.²¹

De interniste en nierspecialiste, dr. Suzanne Humphries, verklaart in dat interview dat er verschillende problemen opduiken bij vaccinatie. Om te beginnen verschilt de toediening van ziektekiemen bij vaccinatie grondig van de natuurlijke besmetting: door de kiemen met een naald in te spuiten, wordt het zenuwstelsel veel directer aangevallen dan bijvoorbeeld via inademing van besmette lucht. Verder bevat het vaccin naast de verzwakte kiem ook nog een aantal chemische stoffen. En op de vraag of vaccins ook echt werken, antwoordt zij dat sommige vaccins er wel in slagen om een epidemie te onderdrukken maar dat geen enkel vaccin de volksgezondheid kan verbeteren omdat geen vaccin in staat is om de gezondheid van een individu te verbeteren. Een vaccin bevat immers niets dat ons lichaam echt nodig heeft, en wij hebben zeker geen aluminium, kwik of bewaarmiddelen nodig die in de vaccins verwerkt zitten.

Hebben vaccins ervoor gezorgd dat heel wat ziekten verdwenen zijn? Dat zou geval per geval moeten bekeken worden en zo bijvoorbeeld heeft dr. Humphries de ge-

21 https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=BpC0Tbb3diI ; Zie ook: www.drsozanne.net

schiedenis van de pokken onderzocht. In het Engelse Lester bleef het aantal sterfgevallen ingevolge pokken hoog ondanks het feit dat daar duchtig gevaccineerd werd. Ondanks alle waarschuwingen voor rampscenario's, besloot deze stad ooit om te stoppen met vaccineren en tegen alle verwachtingen in, waren er plots minder zieken en ook minder sterfgevallen.

Tussen haakjes werd slechts 5 tot 10 percent van de wereldbevolking ooit ingeënt tegen de pokken en verder is het ook zo dat de pokken *niet* zijn uitgeroeid. Bovendien is te zien op grafieken dat het aantal sterfgevallen mettertijd inderdaad almaar afnam, maar bekijkt men het hele plaatje, dan kan men zien dat vanaf het ogenblik dat men is gaan vaccineren, die afname is *vertraagd!*

Om aan de weet te komen of vaccins werken, zouden wij voor elk vaccin een vergelijking moeten maken tussen een wel en een niet gevaccineerd deel van de bevolking, zegt dr. Humphries, maar omdat nu eenmaal iederéén gevaccineerd wordt, kunnen wij dat niet. We kunnen wel een vergelijking maken tussen gevaccineerden en mensen die zich bewust niet hebben willen laten vaccineren en daar merkt men dat er nauwelijks een verschil is. En dan rest uiteraard de vraag of het vaccin veilig is, want dat is niet bewezen, integendeel: er zijn redenen om aan te nemen dat de toegevoegde stoffen in vaccins schadelijk zijn voor het immuunsysteem en voor het zenuwstelsel.

Het stemt dan ook tot nadenken dat vaccins steeds vroeger worden toegediend aan baby's en dat er ook steeds meer worden toegediend. Verontrustend is bovendien dat de autoriteiten geen kritiek dulden op het vaccinatiebeleid en dat zij vaccinatie in alle gevallen blijven aanprijzen. De

mensen zouden alle klokken moeten laten luiden om dan zélf verantwoorde beslissingen te kunnen nemen. In plaats daarvan ziet men de overheid overreden in plaats van informeren, onder meer door de mensen bang te maken en door hun foute informatie te geven of door informatie achter te houden, zoals dat bij uitstek het geval is inzake de griepvaccins waarvan wetenschappelijk vaststaat dat ze niet werken.

De mensen worden niet geïnformeerd over de risico's van vaccinatie. Dat terwijl er genoeg alternatieven zijn (zoals hygiënische maatregelen en vitaminekuren) om epidemieën te lijf te gaan en om onze afweer te versterken. De wan-toestanden zijn een gevolg van een bijna religieus geloof in vaccinatie en het is de (nochtans gezonde) twijfel die medici angstig maakt.

Dr. Humphries zou zichzelf nooit laten vaccineren, ook niet als ze naar het buitenland ging, omdat zij vindt dat hygiënische maatregelen en het op peil houden van het immuunsysteem een veel betere keuze is. Hetzelfde geldt voor mensen in ontwikkelingslanden: zij hebben niet zozeer vaccins nodig maar wel gezonde voeding en zuiver drinkwater.

Een ethisch dilemma

Ons inziens immers dient zich op dit punt omzeggens achter de coulissen bovendien nog een bijzonder ethisch dilemma aan dat te maken heeft met het onderscheid tussen zelfbehoud en soortbehoud en met de onverenigbaarheid van die twee. Wat aantoonbaar goed is voor de volksgezondheid is immers niet altijd goed voor elk individu afzonderlijk. Het is met andere woorden helemaal onjuist

om te geloven dat maatregelen die de volksgezondheid ten goede komen, automatisch beter zijn voor iedereen. Het is zelfs zo dat bepaalde maatregelen die de volksgezondheid ten goede konden komen, in strijd blijken met de mensenrechten of zelfs konden bestempeld worden als moorddadig.

Een duidelijk voorbeeld hiervan blijkt uit de aanklacht van Adolf Hitler dat het niet spoort om jonge en gezonde mensen te laten sneuvelen aan het front om de oude, zwakke en zieke thuisblijvers in leven te houden: het aandeel van de ouderen, de zieken, de gehandicapten en de kinderen vormt inderdaad een 'belasting' voor een volk, maar dit gegeven kan uiteraard de uitroeiing van deze bevolkingsgroepen nooit rechtvaardigen, alleen al omdat iederéén ooit kind was en oud en ziek kan worden.

Het zijn bovendien de *ziekten* die dienen uitgeroeid te worden en niet de *zieken*: zij moeten niet worden gedood maar genezen, ook al lijkt er in functie van het soortbehoud of van de volksgezondheid helemaal geen onderscheid te maken tussen genezing en dood omdat in de beide gevallen de ziekte verdwijnt!

Het door elkaar haspelen van de twee genoemde perspectieven of het voorrang geven aan het soortbehoud ten koste van het individu, zou een bijzonder kwalijke vergissing zijn: de menselijke persoon is belangrijker dan de soort, ook al is het zo dat de persoon niet kan bestaan zonder de soort. Om exact dezelfde reden is het weliswaar zo dat een mens niet zonder voedsel kan, terwijl hij toch belangrijker is dan het voedsel dat hij tot zich moet nemen om in leven te kunnen blijven. Inzake vaccinatie is het alvast zo dat zelfs een gebeurlijke verbetering van de soort, de individu-

ele risico's nooit kan goedpraten. Om dezelfde reden kan het zogenaamde overbevolkingsprobleem de gedwongen infertilisatieprogramma's nooit rechtvaardigen.²²

22 Zie onze artikels over dit onderwerp op deze webstek.

Verdere verwijzingen:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Vaccin>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Inenting>

<http://nos.nl/artikel/129945-recente-rampen-in-haiti.html>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Cholera>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Difterie>

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Kroep_\(ziekte\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Kroep_(ziekte))

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Pest_\(ziekte\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Pest_(ziekte))

<http://www.menselijk-lichaam.com/besmettelijke-ziektes/pokken>

<http://www.cdc.gov/diphtheria/clinicians.html>

[http://www.zorg-en-](http://www.zorg-en-gezondheid.be/Nieuws/Gezondheidsconferentie-Vaccinaties/)

[gezondheid.be/Nieuws/Gezondheidsconferentie-Vaccinaties/](http://www.zorg-en-gezondheid.be/Nieuws/Gezondheidsconferentie-Vaccinaties/)

[http://www.google.be/url?](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[A&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[%3D29898&ei=et-](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[9ECnN7MfbYUD-](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

[http://www.who.int/topics/immunization/fr/](http://www.google.be/url?sa=t&ret=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CB8QFjAA&url=http%3A%2F%2Fwww.zorg-en-gezondheid.be%2FWorkArea%2FDownloadAsset.aspx%3Fid%3D29898&ei=et-NVI_JOIPsUu7mgNgE&usg=AFQjCNGdGZi8z9-9ECnN7MfbYUD-E3K9GQ&sig2=P4JwhePCxDDfTUIDEhT81A)

Het feest der vluchtelingen

Op de eerste winterdag – ook genoemd *midwinter* of *winter(zonne)wende* – is de dag het kortst en gaat de zon weer langer schijnen en vandaar werd dan van oudsher het Lichtfeest gevierd, de (her)geboorte van de onoverwinnelijke zon, de *Dies Natalis Solis Invicti*, bij de Germanen was dat het Joelfeest – een drinkgelag – en de Romeinen hielden de Saturnaliën. Maar in de vierde eeuw trad de vernieuwende Romeinse keizer Constantijn I de Grote aan: hij verplaatste de hoofdstad van het Romeinse Rijk van Rome naar Byzantium dat voortaan Nova Roma heette of het Nieuwe Rome, dat naar hem Constantinopel werd genoemd en dat is het huidige Istanbul. Constantijn stopte de christenvervolgingen en besliste in 321 dat de zonnegod die Mithras heette, Helios, Ra of Sol, plaats moest ruimen voor Jezus Christus – "het Licht van de wereld" – wiens geboorte sindsdien op 25 december door de gekerstende wereld wordt herdacht.

Tot dan werden in Rome christenen vervolgd, trouwens net zoals Jezus Christus zelf wiens moeder op de vlucht hem baarde in een stal omdat zijn arme ouders geen her-

berg konden vinden waar zij welkom waren. Het dakloos maken van God zelf is uiteraard meteen de vergoddelijking van de daklozen: met de herdenking van de geboorte van Jezus in een stal wordt het feest gevierd van alle mensen die vruchteloos op zoek zijn naar asiel.

Macaber was hier bijvoorbeeld intussen drie kwart eeuw geleden het stranden van heel wat Joden die het Derde Rijk ontvluchtten omdat Adolf Hitler hen naar het leven stond. Zij werden opgevangen door burgers die hen in kelders en op zolders verborgen, aldus het eigen leven waggend. Zowat een miljoen achterblijvers werden opgepakt en omgebracht in concentratiekampen en na de oorlog verbonden de Verenigde Naties zich ertoe om voortaan aan alle politieke vluchtelingen asiel te verlenen: het asielrecht werd een mensenrecht.

En vandaag zijn nog steeds mensen op de vlucht voor de terreur van hedendaagse Hitlers: in Syrië zijn momenteel 7,2 miljoen ontheemden, de helft van hen tracht asiel te vinden in buurlanden, in Turkije zijn er 1,6 miljoen, waarvan slechts een kwart miljoen in kampen konden worden ondergebracht. Irak telt 2,9 miljoen vluchtelingen waarvan er 190.000 het land ontvlucht zijn maar ook in Afrika zijn gigantische mensenstromen ontstaan door een terreur die de gruwelijkste perioden uit de geschiedenis naar de kroon steekt. De Afrikanen trachten in bootjes de Middellandse Zee over te steken, maar het van rijkdom rottende Europa blijkt niet happig om deze drenkelingen op te vissen en zo bijvoorbeeld zou België beslist hebben om asiel te verlenen aan welgeteld 75 mensen...

Die beslissing is er ongetwijfeld onder druk van een helaas egoïstische massa en steeds vaker lenen zich gewetenloze

populisten om de grillen van een niets ontziende menigte in wetten om te zetten in ruil voor een verkiezingsoverwinning of dus persoonlijk profijt. Het tweespan van nationalisme en liberalisme vormt het nieuwe rechts dat schaamteloos een immoraliteit vertolkt en 'verdedigt' welke de herinnering steeds dichterbij brengt aan de onmenselijkheid van het Derde Rijk. "Jedem das Seine", zo luidde het opschrift boven de poort van het concentratiekamp van Buchenwald, en het weerklinkt al tijden in de slogan "eigen volk eerst".

Nieuw rechts, dat zijn hier te lande alle partijen die meewerken aan de uitbuiting van steeds vaker kindslaven in ontwikkelingslanden: in Azië werken maar liefst 250 miljoen kinderen vanaf 4 jaar in gevangenschap voor westerse multinationals die hun winstmarges aldus zien verveelvoudigen. Maar diezelfde partijen buiten uiteraard ook het eigen inlands werkvolk uit: het is allerm minst hun doel om in ontwikkelingslanden sociale rechten in te voeren want zij handhaven de slavernij aldaar; het blijkt daarentegen hun betrachting om ook hier in het Westen de zo moeizaam verworven sociale rechten ongedaan te maken en de klok terug te draaien naar de bittere ellende uit de tijd van de industriële revolutie. Onder het voorwendsel van noodzakelijke besparingen, worden eerst de zwaksten van het weinige dat hun nog rest, beroofd, terwijl de grootverdieners door toppolitici op een geheel wettelijke manier van het betalen van belastingen worden vrijgesproken, zoals bijvoorbeeld in het geval van LuxLeaks, het proefstuk van de huidige Europese president. Juncker zegt de strijd nu aan te binden met belastingontduiking, zoals Coca-cola de strijd zegt aan te binden met obesitas en zoals de paus de best geklede man ter wereld is...

Elke mens met een klein beetje gezond verstand weet dat wij geregeerd worden door dieven en wie nog twijfelt, dient zich eens te bezinnen over de geplande maatregel om ouderen nog langer aan de slag te houden terwijl aan de helft van de jongeren elk uitzicht op werk onthouden wordt: de huidige regeerders willigen de wens in van ondernemers die slechts onmiddellijke geldelijke winst beogen; investeringen in de jeugd die ten slotte de toekomst vertegenwoordigt, blijken allang niet meer aan de orde.

Dat het Westen met nitwits en bandieten aan de macht niet lang meer kan overleven, staat als een paal boven water en de veroordeling door Christus zelf kondigt zich al aan. De straf zit echter in de beschamende rijkdom zelf waarmee velen nu zitten opgescheept, en dit blijkt al waar de Nobelprijs 2014 voor de Vrede werd uitgereikt aan de Indische kinderrechtenactivist Kailash Satyarthi en de zeventienjarige Pakistaanse Malala Yousafzai die als kindslavin haar jonge leven riskeert met de aanklacht van de wereldwijd verbreide misdaad van de kinderslavernij terwijl iedereen tot heden zijn mond heeft gehouden.

Maar mensen worden niet alleen tot thuislozen gemaakt door oorlogen en rampen, door krankzinnige dictators, religieuze fanatici of nog andere vervolgers: er zijn immers ook nog de quasi onzichtbare verbanningen door sociale uitsluiting, achterstelling en pesterij, waarbij enkelingen die een beetje anders zijn, die opstaan tegen onrecht of die de kant van de zwaksten kiezen, vaak genadeloos door het slijk worden gehaald, gestigmatiseerd, gedemoniseerd en ten slotte 'afgemaakt' terwijl de daders helemaal vrijuit gaan omdat ze nu eenmaal niets illegaals hebben ondernomen en zo vervoegen zij het lange rijtje der Pilatussen, he-

den aangevoerd door intrieste figuren zoals Juncker en zijn straks al niet meer te tellen trawanten.

En zoals ooit Mithras werd gegijzeld door een kerk bestuurd door een werelds heerser, zo ook wordt heden Kerstmis zelf gegijzeld, uitgerekend door een menigte feestneuzen die zichzelf verzadigen aan overvolle tafels terwijl zij, mét de daklozen, hun eigen Heiland – wat 'redder' betekent – buiten aan de deur in de kou laten staan.²³

23 Verwijzingen:

<http://www.mo.be/nieuws/syrische-vluchtelingen-slachtoffer-van-internationaal-beleid>

<http://www.mo.be/reportage/vluchten-bepaalt-het-leven-van-iedereen>

<http://www.mo.be/analyse/exploderende-syrische-vluchtelingencrisis-wat-doen-europa-en-belgi>

<http://www.mo.be/ opinie/europese-klopjacht-op-mensen-zonder-papieren>

<http://www.mo.be/analyse/meer-vluchtelingen-door-natuurrampen-dan-oorlogen>

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2145884>

<http://www.demorgen.be/buitenland/nobelprijs-voor-de-vrede-in-oslo-uitgereikt-aan-malala-yousafzai-en-kailash-satyarthi-a2147796/>

Costica Bradatan, "'I was a stranger, and ye took me not in.' *Deus ludens* and Theology of Hospitality in Lars von Trier's *Dogville*," *The Journal of European Studies*, 39:1 (March, 2009), pp. 58-78.

http://nl.wikipedia.org/wiki/25_december

http://nl.wikipedia.org/wiki/Bartholomeus_I_van_Constantinopel

http://nl.wikipedia.org/wiki/Constantijn_de_Grote

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Constantinopel>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Equinox>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Istanboel>

's Mensdoms allerkostbaarste relik – Een beknopte bespreking van: Ludo Noens, *Subliem licht op de lijkwade van Turijn*²⁴

Twee miljard christenen beschouwen Jezus als Gods zoon en evenveel moslims zien hem na Mohammed als de belangrijkste profeet ooit: de vraag naar de historiciteit van de Nazoreeër is voor het overgrote deel van de huidige wereldbevolking een zaak van eeuwig levensbelang.

Tegenover dit immens belang stond slechts het preciaire van de overleveringen – words, words, words – ware het niet dat de mensheid ook nog beschikte over één allerkostbaarste relik: een afdruk van het lichaam van de Messias zelf in de zwachtel ons bekend als de lijkwade van Turijn.

De vraag naar de authenticiteit van de lijkwade is derhalve een en al ernst en menig geleerde heeft zich in de loop van de geschiedenis gebogen over dit heilige raadsel, echter zonder ooit uitsluitsel te hebben kunnen geven over de herkomst en de aard van het linnen. Des te verrassender is daarom de nieuwste publicatie over dit mysterie die de koe bij de horens vat en die een vernuftige maar voor de hand liggende oplossing suggereert waaraan tot op heden kennelijk nog niemand had gedacht. En met een Nederlandstalige oorspronkelijke uitgave hebben we nog een reden te meer om ons te verheugen.

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Joelfeest>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Kerstmis>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Saturnali%C3%ABn>

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Skald_\(Noordse_hofdichter\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Skald_(Noordse_hofdichter))

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Zonnewende>

24 Uitgeverij Aspekt, Soesterberg 2015.

Met de onderhavige queeste is Ludo Noens niet aan zijn proefstuk toe maar zijn werk blijft verrassen qua geschiedkundige degelijkheid: er wordt verder gebouwd op ruim honderdtwintig standaardwerken over het onderwerp. Maar er zijn ook nog de vernieuwende invalshoeken die intussen Noens' handelsmerk geworden zijn, naast het feit dat deze auteur die als geen ander speelt met het grensgebied tussen werkelijkheid en wens, het niet schuwt om naast de strenge, geijkte historische methoden ook die wegen te bewandelen welke nog op erkenning wachten. Al te lang, zoals ook uit dit werk mag blijken, want de vruchten van deze uiteindelijk bloednuchtere zoektocht doen ons aan als een ware hoorn des overvloeds.

Spontaan bladert men in het boek terug naar de afbeelding ten voeten uit van de lijkwade, als om zich telkenmale weer te vergewissen van de waarheid of van de waarschijnlijkheid van wat men las: Noens leert ons eerst naar de wade te kijken en vervolgens klimt hij met zijn geleerde gezellen doorheen de eeuwen én doorheen de heilige én de wetenschappelijke teksten welke stap na stap gestalte geven aan een begrip dat zo verfrissend nieuw uitvalt dat men er zijn hele wereldbeeld ziet door verschuiven.

Wie heeft nog niet gehoord van stralenkransen? Wie kent niet de transfiguratie van Christus en zijn verheerlijkt lichaam bij de verrijzenis? Maken oude teksten alom ter wereld dan geen gewag van verschijnselen zoals het lichtlichaam, het Sint-Elmusvuur, de kundalini of het fijnstoffelijke zelf dat zich verheft boven het lijf van vlees tijdens bijna-doodervaringen? En is er dan ook niet de fysica met zijn stralingsleer? Het biologisch plasmalichaam?

De heilige geest, de Katharen, de opwekking van Lazarus, de gevallen van spontane zelfontbranding, de hesychasten: honderd en één puzzelstukjes vallen hier samen in een orgelpunt dat uiteindelijk een mysterie maakt van wat aanvankelijk slechts een raadsel was. Noens weeft met het ogenschijnlijk zinledige een symfonie die wel eens dé symfonie van het bestaan zelf kon zijn, ook al laten harde bewijzen ons uiteindelijk in de steek, zoals zij dat ook doen in de liefde en in alle andere allerbelangrijkste zaken.

Subliem licht op de lijkwade van Turijn is een uniek en grensverleggend boek waarin een al te vaak vermaledijde fantastiek zich openbaart als de ziel zelf van de aan het werk zijnde, vlijmscherpe wetenschappelijke geest.

Een beknopte beschouwing over persvrijheid en terrorisme naar aanleiding van de gruwelijke aanslag in Parijs op 7 januari 2015

Men zegt dat blaffende honden niet bijten maar het staat wel als een paal boven water dat een hond die naar iemand blaft, dat individu op het oog heeft; uiterekend op grond van dat geblaf kunnen de bedoelingen van het beest bezwaarlijk vredelievend worden genoemd en wie een blaffende hond achter zich aan krijgt en desondanks ongestoord verder wandelt, dient dringend te worden gewaarschuwd en wel om erger te voorkomen.

Woorden en andere tekens onderscheiden zich grondig van geblaf en verbale bedreigingen zijn nauwelijks fysieke daden maar zij kondigen die wel aan, ze beloven die zelfs, zij nopen de bedreigde om zich daartegen te gaan verdedigen en wat gedaan als die dan oordeelt dat de aanval de beste verdediging is?

Spot veroorzaakt althans op het eerste gezicht geen lichamelijke pijn of letsel maar iedereen weet dat het niet de bedoeling is van de spotter om aan de door hem bespottte hulde te brengen of om het hem gemakkelijk te maken. Eerbetoen veroorzaakt geen lichamenlijk genot maar als dit niet met genot of met genoegdoening zonder meer gepaard ging, dan zou het huldebetoen ook niet bestaan en uiteraard lijkt iets analoogs te gelden voor spotternij en achterklap: indien zij niet 'onprettig' waren voor hun lijdend voorwerp, dan deed men ook niet de moeite om ze in praktijk te brengen want dan leverden ze ook voor de daders en hun medestanders geen 'genoegdoening' op.

'Onprettig' betekent hier wel eens dat wie gepest worden, het danig te verduren krijgen dat zij geen andere toevlucht meer zien dan de dood en is die vorm van suïcide dan geen verkapte moord? Ook de 'genoegdoening' van de spotters kan verkeerd worden verstaan omdat die dikwijls slaat op een pervers want sadistisch genot: een geneugte geput uit het leed dat de spotter aan anderen toebrengt.

Het punt is nu dat wij niet altijd over duidelijk onderscheiden woorden blijken te beschikken om, enerzijds, de *laakbare* spot te benoemen waarmee de sadist een kreupele naeroept en, anderzijds, de *welkome* satire die middels bijvoorbeeld de overdrijving de onwaarachtigheid van ie-

mands gedrag in functie van het algemeen welzijn aan de kaak stelt.

De kreupele heeft geen schuld aan zijn kreupelheid en wie met hem de spot drijft, frustreert hem eindeloos omdat hij, in tegenstelling tot wat de spotter in zijn lomphheid suggereert, niet kreupel wil zijn terwijl hij geen andere keuze hééft dan het te zijn. Door daarentegen een hypocriete predikant van de soberheid nog wat corpulenter af te beelden dan hij al is, zet de spotter in dit geval slechts een leugen in de verf: het contrast tussen wat iemand aan anderen voorhoudt te doen en wat hij kennelijk zelf doet.

Spotten met iemands onveranderlijke identiteit is laakbaar omdat het slachtoffer zich niet verweren kan: die vorm van spot wordt pas afgewend waar men zichzelf ofwel verloochent ofwel ombrengt en een dergelijke spot kan derhalve niets anders dan dit gruwelijke effect beogen. Waar echter iemands vrijwillig gestelde daden het voorwerp uitmaken van de spot, liggen de kaarten anders omdat de spot pas werkt waar zij een door de beoogde te erkennen verwerpelijke daad in het licht stelt. Andermaal: de kreupele kan niet rechtop lopen maar de predikant van de soberheid heeft wel degelijk de keuze tussen voorbeeldigheid en volksverlakkerij.

Het leven ware echter al te simpel indien alle mogelijke gevallen van (in dit geval) spot op te delen waren in de twee hoger genoemde categorieën. Want zijn de gevallen niet talloos waarvan men moet erkennen dat men dienaangaande over helemaal geen objectieve, wetenschappelijk verantwoorde of ethisch gewaarborgde criteria beschikt om uit te maken of zij hetzij een onveranderlijke identiteit betreffen hetzij een daad die én verwerpelijk is én vrijwil-

lig wordt gesteld? Want wij hoeven zelfs niet te spreken over het blijkbaar onoplosbare probleem van de vrije wil wanneer reeds het probleem van de al dan niet verwerpelijke van een zaak gedoemd is om tot voorwerp te zijn van een gewis oeverloze discussie.

Laten wij het bijzonder simplistische voorbeeld nemen van een spotprententekenaar die er in zijn werk blijk van geeft de religie in het algemeen verwerpelijk te vinden omdat hij persoonlijk van oordeel is dat men vandaag verlicht hoort te zijn en derhalve atheïst. De vraag waar dan de objectiviteit in dit oordeel gebleven is, is ongetwijfeld heel terecht en een spotprent die slechts de religie als zodanig op het oog had, ware bij voorbaat een miskleun en derhalve in principe te beantwoorden met een geslaagde tégenspotprent.

Want is het bijvoorbeeld niet de tragedie van deze tijd dat door topwetenschap gedragen economieën, ideologieën en politieke stelsels geen beter levensdoel te bieden hebben en er kennelijk ook geen ander tolereren dan het zo absurde en perverse ideaal van de winstmaximalisatie? Het geld, een simpel ruilmiddel, is niet alleen het doel geworden van ons handelen maar bovendien het vandaag enig overblijvende te verantwoorden oogmerk, de ultieme maatstaf van alles wat in onze wereld reilt en zeilt. Het verwondert allang niet meer dat met dit verslavende en nooit bevredigende doel voor ogen, menigeen geen andere uitkomst meer ziet dan uiteindelijk de algehele verwerping van het leven dat in dit duistere licht herleid wordt tot een luguber spel. Als bovendien blijkt dat een duizend(en) jaren oud religieus systeem nog altijd beter in staat is om een menswaardige samenleving op te grondvesten waarin men zorg draagt voor elkaar, vrede kent en ook vormen

van geluk die zogenaamd verlichte geesten heimelijk en soms zelfs openlijk benijden, dan moet men vaststellen tegen heug en meug dat niet de religie in een kwaad daglicht komt te staan, het is daarentegen de verlichting die belachelijk wordt gemaakt en dan nog door de feiten zelf.

Er zijn dus beslist perspectieven waarin religie alles behalve bespottelijk blijkt maar bovenop die discussie komt dan nog onwegwerkbaar dat kluwen aangaande de vrije wil, vooral ook omdat religie ons met de paplepel wordt ingegeven lang vooraleer wij ook maar in staat zijn om te willen. De hedendaagse idealen mogen dan al draaien rond de heilige huisjes van individuele vrijheid en persoonlijke willekeur: het is en blijft een feit dat zonder ook maar een enkele uitzondering, elk individu zijn taal en tekens, al zijn expressies en communicaties, doelstellingen en verzuhtingen dankt aan werkelijkheden die hem als enkeling ver te boven gaan: de taal van woorden, tekens, beelden of muziek, de lichamelijke en, breder nog, de tijd-ruimtelijke, culturele en nog andere condities die nu eenmaal alles wat wij betekenen, contextualiseren.

Een letterteken in een tekst is in zijn bestaan dermate afhankelijk van alle omgevende tekens waarvan het zelf verschilt, dat het door elke lezer spontaan wordt ingevuld waar het ontbreekt en zo ook vallen wij, vervangbare rolspelers, danig samen met een onvervangbare rol in een toneel, dat wij ons bestaan zelf eraan ontleen. Wie derhalve oordelen dat elk individu zijn godsdienst of zijn levensovertuiging kiest, is gewoon ten prooi aan een naïef egocentrisme en vrijheid is dan een illusoir bijproduct van hetzelfde wensdenken dat ons de begoocheling verschaft van een ego dat zich die vrijheid aanmeet.

Meer bepaald met betrekking tot de terroristische aanslag in Parijs op 7 januari 2015, is nog een ander en wellicht veel complexer probleem in het geding, met name de kwestie van de relatie tussen een religie en haar fundamentalisten. Fundamentalisten zijn níet zoals vaak wordt gezegd gelovigen die hun geloof wat letterlijker nemen maar zij zijn lieden die de eigen overtuiging willen opdringen aan anderen: zij willen van anderen een opgelegd credo afdwingen, desnoods met geweld. Fundamentalisten erkennen de vrijheid van de ander niet, zij erkennen derhalve niet dat ook anderen recht hebben op bestaan.

Uiteraard kan fundamentalisme dan helemaal niets meer met religie te maken hebben; het is puur terreur. Bovendien is het geweldenaars uiteindelijk eender in wélke ideologie zij een vrijbrief kunnen vinden om hun moord- en machtslust bot te kunnen vieren en de best gekende illustratie vinden wij in onze eigen politiek: om herverkozen te worden veranderen politiciers van partij met hetzelfde gemak waarmee men bij verandering van weer van kleren wisselt.

De geschiedenis leert dat ideologieën vaker gesofistikeerde dekmantels blijken voor geweldpleging en uitbuiting en dat er tussen redelijke argumenten en eigenlijke beweegredenen dikwijls een afgrond gaapt die wel onoverbrugbaar moet zijn waar de (voorgelogen) argumenten haaks staan op de eigenlijke (dikwijls op de koop toe geheel onbewuste) motieven.

Massahysterie

Na de recente terreuraanslagen van 7 januari 2015 op westerse doelwitten worden in Europese grootsteden duizenden militairen gemobiliseerd in het kader van een zogenaamde verhoogde waakzaamheid: zij moeten er vooral voor zorgen dat burgers zich veiliger gaan voelen en alvast aanvankelijk lijkt hysterie de menigte ook gek genoeg te maken om zich het beoogde veiligheidsgevoel op commando aan te meten. De getroffen maatregelen kunnen nog het beste vergeleken worden met het wild om zich heen slaan van een drenkeling in paniek aangezien zij uiteraard tot helemaal niets kunnen dienen.

Zoals een ongewapende inbreker onbestaande is aangezien elk voorwerp binnen zijn handbereik een potentieel wapen *is*, zo ook beschikken terroristen over onuitputtelijke mogelijkheden en middelen om dood en vernieling te zaaien, en dit geheel in strijd met het gepraat over een zogenaamd 'brein achter de aanslag' dat slechts de onmacht en de onkunde van de verantwoordelijke gezagsdragers moet proberen te vergoelijken. Om kwaad te stichten is er geen brein nodig, het tegendeel is waar zoals Hannah Arendt dat met betrekking tot de *Shoah* aantoonde: het kwaad krijgt de vrije armslag waar de intelligentie het laat afweten.

Men herinnere zich bijvoorbeeld de treinramp van 4 mei 2013 te Weteren waarbij bleek dat daar tweemaal daags honderden ton acrylnitril voorbij sporen en nog vele andere explosieve chemicaliën: terroristen kunnen zowaar naar hartelust kiezen uit een gigantisch wapenarsenaal waar en wanneer ze maar willen en gaat het om criminelen die een 'religie' aanhangen welke hun misdaad beloont met eeuwig

genot, dan hoeven zij zelfs de eigen veiligheid niet meer in rekening te brengen. Bommen gedropt met drones boven kerncentrales, vergif in de watertorens, dodelijke ziektekiemen, vliegtuigkapingen, mosterdgas in metrostations: het stichten van kwaad, het zaaien van vernieling, dood en verderf zal altijd en overal een koud kunstje blijven, want zo moeilijk als het is om iets op te bouwen, zo gemakkelijk is het ook om alles af te breken en in die realiteit toont zich de paradox van de almacht van een onwezen dat daarom altijd even mysterieus als noodlottig blijft.

Het is daarbij een opmerkelijk verschijnsel dat waar het kwaad heeft toegeslagen, onze reacties daarop vaak theatraal zijn in het etaleren van de onmacht: in de verklaring van de dood als een verkapte verrijzenis wordt het onheil hardnekkig geloochend en zo neigt men ertoe om elke nederlaag uit te leggen als een uitgestelde overwinning; het gaat zelfs zo ver dat de ondergang zelf als een eigenlijke overwinning wordt voorgesteld, zoals bij uitstek in het christendom gebeurt, ofschoon ook de heidense Nietzsche schrijft: *Ich liebe Die, welche nicht zu leben wissen, es sei denn als Untergehende, denn es sind die Hinübergehenden.*²⁵ De gesneuvelde soldaat wordt niet zozeer betreurd maar veeleer bejubeld als een overwinnaar – een held – en zodoende wordt in feite ontkend dat het kwaad slachtoffers maakt. Om dit (zelf)bedrog nog beter te camoufleren, creëert men dan maar een geloof in de uiteindelijke overwinning van het goede op het einde der tijden en de vernietiging van het kwaad in een eeuwig durende hel.

25 F.W. Nietzsche, *Also sprach Zarathustra. Ein Buch für Alle und Keinen*, IV.

De Brusselse Witte Mars van 20 oktober 1996 was naast een solidariteitsbetuiging met de slachtoffers niet gericht tegen het bestaan van criminelen die sowieso weigeren om verantwoording af te leggen; de massamanifestatie viseerde daarentegen een laks en corrupt verantwoordelijk gerechtelijk apparaat wiens bestaansreden het immers is om burgers – *in casu* kinderen – te beschermen. Edoch, er veranderde weinig of niets en de verantwoordelijken bleven ongestraft. De optochten na de aanslagen van 7 januari 2015 in Parijs uit solidariteit met de slachtoffers van onder meer *Charlie Hebdo*, kunnen derhalve evenmin gericht zijn tegen criminelen wier absurde opvattingen hun daden nooit kunnen verantwoorden: zoals al te vaak functioneren (overigens ongeacht welke) ideologieën slechts om het kwaad te verkappen als een 'noodzakelijk kwaad' en om het vervolgens te institutionaliseren zodat het kan doorgaan voor het goede zelf.

De optochten kunnen slechts schreeuwen om meer veiligheid, zij vertolken de oerrop om een geborgenheid waarvan wellicht zal blijken dat die voortaan behoort tot een voltooid verleden tijd. Want de paradox ingevolge de actuele massahysterie bestaat erin dat ofschoon wij beweren dat het om de vrijheid is dat wij heden strijden, wij in feite roepen om het tegendeel, aangezien veiligheid in de huidige wereld ontegensprekelijk met vrijheid dient te worden betaald.

De terreur van het territoriaal instinct

Terwijl de massa zich de held voelt en de mond vol heeft van vrijheid van meningsuiting, worden beledigingen geuit en wordt de spot gedreven met medemensen. En wat is de betekenis van spot? Iemand die met een ander de spot drijft, zegt eigenlijk het volgende: "Kijk, mijnheer, mevrouw: *hier* heb ik het voor het zeggen en *hier* doe ik wat ik wil, en staat het u niet aan, dan kunt gij op een ander gaan!" En zo gaat het hier allerminst om meningen die zich in vrijheid willen uiten, laat staan om argumenten of om de verlichte rede van François-Marie Arouet, alias Voltaire; hier is klaar en duidelijk het primitief territoriaal instinct aan zet en dat zijn de humaniteit, de gastvrijheid en de hele beschaving op hun kop.

Geen onrecht zonder leugens – Over selectieve verontwaardiging

Met de terreuraanslag van 7 januari 2015 kregen de twaalf dode Parijse spotprententekenaars de helft van de wereld achter zich; *Charlie Hebdo* – herhaaldelijk verboden toen het blad nog *Hara-Kiri* heette – zag zijn verkoopcijfers stijgen van twintig duizend naar vijf miljoen; resterende cartoonisten beeldden de ene zijn dood af als de andere zijn brood...

Tegenover die twaalf slachtoffers van wraak wegens spot worden dagelijks niet minder dan dertig duizend geheel

onschuldige hongerdoden²⁶ doodgezwegen en ook nog eens verwenst door toonaangevende edellieden zoals sir David Attenborough die ons de 'mensenplaag' wil aanpraten en die nota bene aan de *armen* het recht op leven wil ontzeggen terwijl uitgerekend zij een verwaarloosbare ecologische voetafdruk hebben.²⁷

Bij de aanslag op de Twin Towers stierven zowat drieduizend mensen over wie wel eens gezegd werd dat zij als werknemers van het *WTC (World Trade Center of Wereld Handels Centrum)* ijverden voor de instandhouding van een moorddadige wereldeconomie en ook zij kregen en krijgen veertien jaar na datum nog steeds gigantisch veel meer aandacht dan diegenen die dan hun slachtoffers zouden moeten heten, met name de talloze anonieme hongerdoden.

Waarom spreekt men trouwens ook inzake honger niet van een *aanslag* doch van een *tegenslag*, als het niet was om de misdaad in de schoenen van het noodlot te kunnen schuiven, om de gedachte aan daders in de kiem te smoren en om de feitelijke criminelen buiten schot te houden?

In een wereld die steeds meer om koele cijfers draait – getuige de berekeningen waaruit besloten wordt dat de planeet overbevolkt is – is het derhalve te verwonderen dat men helemaal geen oog blijkt te hebben voor de genoemde wanverhoudingen welke behalve bijzonder onlogisch ook en vooral bijzonder immoreel moeten worden genoemd.

26 <http://www.worldometers.info/nl/>

27 <http://www.storyleak.com/attenborough-stop-feeding-third-world-reduce-population/> en

<http://www.telegraph.co.uk/news/earth/earthnews/9815862/Humans-are-plague-on-Earth-Attenborough.html>

Immoreel zijn ook de maatstaven gehanteerd bij de vele calculaties inzake het zogenaamde overbevolkingsprobleem waar zij uitgerekend die mensen het veld willen zien ruimen die het minst verbruiken en vervuilen, met name de armen. Op onze aarde kunnen immers onnoemelijk veel armen leven maar dat gaat helaas niet op voor superrijken: indien zulks ook maar mogelijk was, dan ware de planeet met een handvol Rockefeller's of Bill Gatesen al meer dan volzet.

Waarom blijven al die leugens duren? – zo moet men zich op den duur toch afvragen. Maar zoals er geen rechtspraak en geen recht denkbaar zijn zonder de waarheid, zo ook kan het onrecht onmogelijk standhouden als niet een massa leugenaars het been stijf houden.

De terreur en het immateriële

Te oordelen naar de verkiezingscijfers, oogst extreem rechts steeds meer begrip voor wat zich in zachte termen uitdrukt als de "islam-kritische benadering", waarin de stelling centraal blijkt te staan dat alle islamfundamentalisten ook islamieten zijn en dat *derhalve*, in het teken van onze vrijheid en veiligheid, de islam als zodanig maar beter geweerd werd.

De winst aan populariteit van deze stelling is sterk te verwonderen aangezien het ontkrachten ervan doodsimpel is, bijvoorbeeld door de redenering door te trekken van islamieten naar gelovigen, naar mannen of naar mensen in het algemeen. Dan verkrijgt men immers de ontgensprekelijk

absurde these dat alle islamfundamentalisten *gelovigen* zijn en dat derhalve, in het teken van onze vrijheid en veiligheid, het geloof als zodanig maar beter verboden werd. Of de stelling dat de meeste islamfundamentalisten *mannen* zijn en dat derhalve, in het teken van onze vrijheid en veiligheid, de mannen als zodanig maar beter konden verdwijnen. Of het devies om in het teken van onze vrijheid en veiligheid, alle *mén*sen te laten verdwijnen omdat alle islamfundamentalisten nu eenmaal mensen zijn.

De fout die men hier maakt tegen de logica heet in het jargon *pars pro toto*: wat slaat op een deel (van een groep), acht men verkeerdelijk toepasselijk op het geheel. En het begaan van die redeneerfout wordt uiteraard in de hand gewerkt door twijfel, paniek en hysterie: men slaat naar een mug met de voorhamer – met het gevolg dat allerlei kostbaarheden verbrijzeld worden terwijl de mug ontsnapt.

In feite is die handelwijze uit angst heel goed te begrijpen; het gaat namelijk om een variant van de heuse jacht op zekerheid waaraan wereldwijd gigantische maatschappijen fortuinen verdienen en dat zijn de ons welbekende verzekeringsinstellingen in al hun gedaanten. Zij reduceren het risico dat iemand door het lot getroffen wordt tot een absoluut minimum en zij doen dit door de kwade gevolgen ervan te spreiden over een ganse bevolking. Dat is immers exact wat ook openbaar wordt telkens wanneer bijvoorbeeld een brand iemands woonst in de as legt, daar alle verzekerden meebetalen met een zodoende bijna onooglijke som – of dat was alvast de bedoeling: "Stort een kleine bijdrage en wij verlossen u van een groot risico!", aldus de reclame.

Er is alleen een enorm verschil tussen wat verzekeringsmaatschappijen doen in functie van de veiligheid en wat extremistische machtswellustelingen ons als vermeende oplossingen voorhouden. De vrijheidsbeperking welke een verzekeraar oplegt aan zijn klant, bestaat immers uitsluitend uit een financiële bijdrage, en met de bijdragen van alle klanten samen kan normaal gezien de *materiële* schade van elke enkeling altijd worden gedekt, wat betekent dat zij principieel hersteld kan worden. Maar waar het niet gaat om (ongewilde) *ongelukken* doch om (gewilde) *aanslagen* met veel vaker (bedoelde) dodelijke slachtoffers, valt helemaal niets meer te herstellen omdat de schade niet materieel van aard is: ook met heel veel geld kan een dode niet weer tot leven worden gewekt.

Men kan zich met andere woorden niet verzekeren tegen terreur door bijvoorbeeld de groep waartoe terroristen zich op een gegeven ogenblik bekennen, te verbannen of te vernietigen, omdat het nu eenmaal niet de groep of de ideologie is die de terroristen voortbrengt zoals het daarentegen wél de risico's zijn die het gevaar meebrengen: een terrorist of een pleger van geweld zoekt en vindt in ongeacht welke ideologie 'redenen' om zijn moordzucht bot te kunnen vieren – zijn moordzucht die met de ideologie als zodanig niets te maken heeft, precies zoals de koperen kandelaar met moord niets te maken heeft, ofschoon hij door de inventiviteit van de moordenaar in één oogwenk wordt omgetoverd tot moordwapen.

Een aanpak van terreur welke zich richt op ideologieën, slaat derhalve de bal flink mis; zo'n aanpak vertrekt van de onjuiste vooronderstelling dat een ideologie een moordenaar kon voortbrengen. Voor hetzelfde geld beweert men immers dat een kandelaar mensen op moorddadige ideeën

brengt, terwijl wij allen weten dat kandelaars in dienst staan van de aanbidding daar zij bedoeld zijn om het branden van gewijde kaarsen mogelijk te maken. Weliswaar kan iemand een ander niet het hoofd inslaan met een kandelaar als er geen kandelaar in de buurt is, maar het mag duidelijk zijn dat de moordenaar in dat geval niet zal aarzelen om zijn snode plannen te verwezenlijken met laat ons zeggen een heiligenbeeld.

Nu zijn misdadigers per definitie laf: zij verschuilen zich achter onschuldigen, wat een vorm is van de ons uit de dieren- en plantenwereld bekende *mimicry*, en zo zorgen ze ervoor dat onschuldigen worden veroordeeld voor het kwaad dat zij begaan zodat zij zichzelf aan elke wraak of straf onttrekken. Vandaar ook luidt een van de hoofdargumenten tegen de doodstraf dat in sommige landen tot meer dan de helft van de veroordeelden onschuldigen zijn: mensen die *andermans* straf uitzitten.

Indien men de strijd tegen het terrorisme niet herziet en als men blijft toegeven aan de verleiding van door extremistische politici gepropageerde, populistische en simplistische maatregelen, dan dreigt men mét de veroordeling van (vaak achtergestelde) bevolkingsgroepen, aan onschuldigen het uitboeten van andermans straf op te leggen. Maar (afgezien van het heilsmysterie in het christendom waar de godheid de schuld van zijn schepselen uitboet) is het uiteraard een primitieve waan (die paradoxaal genoeg opnieuw opduikt in het kapitalisme) dat de misdadiger en zijn straf onderling loskoppelbaar zouden zijn en dat aldus, met het uitboeten van een straf, ook de misdaad zelf opgelost zou worden, ongeacht wie de schuldigen zijn.

Weliswaar kan in een systeem dat het geldwezen hanteert, iemand principieel de schuld van zijn buurman betalen: op geld staat geen naam en het zal de hedendaagse kapitalistische schuldeiser worst wezen wie hem vergoedt, het is immers de vergoeding zelf die voor hem van tel is. Maar waar het kwaad *bedoeld* wordt, zoals dat bij uitstek in het terrorisme het geval is, vangt men zodoende bot: het opzet tot het stichten van (steeds meer) kwaad handhaaft zich immers geheel onafhankelijk van de handeltjes in schulden en boetes (die zich heden zelfs in onze rechtbanken naar binnen hebben gewerkt waar bijvoorbeeld corrupte rechters toestaan dat fraudeurs zich vrijkopen) omdat het hier, andermaal, gaat om het vandaag zo dikwijls en hardnekkig miskende facet van de werkelijkheid dat het immateriële tenslotte is.

Andermaal afgezien van het heilsmysterie in het christendom, kunnen de doden niet opnieuw tot leven worden gewekt omdat het leven immaterieel is en derhalve niet kan worden verkocht, gekocht of betaald. De voor het materialisme kenmerkende ontkenning zelf van de volstrekte onstoffelijkheid van het bestaan, lijkt aldus wel de terreur uit te lokken, zij het via quasi ondoorgrondelijke wegen of wetten, en alvast is het een feit dat het terrorisme of (het mysterie van) het kwaad in het algemeen, dat andere mysterie in het licht plaatst: dat van de fundamentele onstoffelijkheid van het leven.

Oekraïne en de nachtmerrie van een filosoof

Enige tijd geleden heeft Vladimir Putin de Krim opnieuw bij Rusland ingelijfd; blijkbaar wil hij hetzelfde doen met Oekraïne en ook de burgers van de andere Oost-Europese landen houden nu het hart vast. Het gerucht gaat dat de Russische president de hand wil leggen op alle Oost-Europese landen die zich van de vroegere Sovjet-Unie hadden afgescheurd en er gaat nog een tweede gerucht, met name dat de burgers zelf de initiatiefnemers van de nieuwe toenadering zouden zijn nu zij het communisme sowieso niet meer te vrezen hebben terwijl het ooit zo veelbelovende Europa synoniem werd van werkloosheid, recessie en terreurdreiging.

Dat de huidige Russische president een nationalist is die droomt van de heropstanding van zijn machtig rijk, is geen geheim en nu alles in de wereld weer aan 't zweven is gegaan, is hij lang niet meer de enige megalomaan. Maar of ook de Balten, de Polen, de Hongaren, de Bulgaren, de Tsjechen, de Joegoslaven, de Albanezen en de voormalige Oost-Duitsers heimwee koesteren naar het tsarenrijk of naar het tijdperk van de geheimagenten van de KGB en van de Siberische strafkampen, is maar zeer de vraag, temeer daar zij in feite nooit uit eigen beweging bij de Sovjets aanleunden.

Zo hebben de Baltische Staten (Estland, Letland en Litouwen) reeds kort na het ontstaan van de USSR zich daarvan losgemaakt, meer bepaald op het einde van W.O.II., al hebben de Sovjets hen weer bezet van 1940 tot bij hun val in 1991. Van nostalgische gevoelens is er bij de Balten hoe

dan ook geen sprake: sinds 2004 rekenen zij zich graag tot de Europese Unie en maken zij ook deel uit van de NAVO. Stalin maakte dat de communisten via staatsgrepen aan de macht kwamen in landen zoals Roemenië (met dictator Chaeescu) en Hongarije verzette zich uit alle macht tegen de Sovjet-dictatuur met de Hongaarse Opstand in 1956 die toen nog door het rode leger kon worden onderdrukt. In Polen werd de dictatuur van Jaruzelsky omvergeworpen door Solidarność van Lech Walesa en met enige hulp van de Poolse paus Joannes-Paulus II. En zonder het IJzeren Gordijn zou Oost-Duitsland of de DDR wel helemaal leeggelopen zijn. De Tsjecho-Slovaken zaten vanaf 1960 onder een antikerkelijk communistisch regime dat via het onderwijs het atheïsme promootte en reeds Václav Havel verzette zich met Charta 77 – in 1989 bracht de Fluwelen Revolutie bevrijding. Het Joegoslavië van Tito was anti-Sovjet-Unie en voer met het titoïsme een heel eigen koers. Nadat het zich eerst van de Sovjets had afgekeerd en naar het China van Mao had opgekeken, deed na Mao's dood ook Albanië zijn eigen zin.

Wie beweren dat deze zich aan het juk van de Ruslandse dictatuur onttrokken volkeren opeens hun kar hebben gekeerd, klinken derhalve ongeloofwaardig, maar cijfers liegen niet: recente statistieken gehouden in oostbloklanden kunnen de groeiende afkeer van het Westen niet verdonkeremanen en vooral dan de aversie jegens de V.S. De laatst genoemde 'allergie' bestaat overigens quasi wereldwijd; het is de wrevel welke onweerstaanbaar wordt gewekt door hovaardij en hypocrisie. Daar zou wel degelijk sprake van zijn want net zoals toentertijd Jozef Stalin via staatsgrepen communistische dictators instaleerde in de landen die hij op het oog had ten westen van de USSR, net

zo zouden volgens sommigen de V.S. vandaag de Europese Unie maar ook de grensgebieden zoals Oekraïne infiltreren via bij uitstek rechtse extremisten die men immers nooit van enigerlei vorm van sympathie voor het communisme kon verdenken. Extreem rechts en bij uitstek de nationalisten beschuldigen de E.U. ervan zich communistisch te gedragen en zij willen die betutteling dan ook zo snel mogelijk zien verdwijnen.

Ongetwijfeld om de gemene reden dat niets zozeer kan binden dan het hebben van gemeenschappelijke vijanden, is het niet reeds tot een confrontatie gekomen tussen de twee grootmachten, want het zogenaamde terrorisme is een onmiskenbaar feit en men kan zich zelfs afvragen of het hier niet gaat om een derde grootmacht die de twee gevestigde machten naar de kroon steekt. Deze derde grootmacht die zich niet langer stoort aan regelgeving of ethiek en die volkomen onvoorspelbaar blijkt, kon eens de aandacht zou verslappen, de gevestigde machten zonder slag of stoot verslaan, eenvoudigweg door ze tegen elkaar op te zetten. Een oorlog tussen Oost en West ware hoe dan ook een ongedroomde voedingsbodem voor de wereldheerschappij van de huidige terroristen. En vraag het aan wie zijn colleges toentertijd bijwoonde: dat de wereld ooit in handen zou vallen van terroristen, was reeds vijftienvijf jaar geleden de nachtmerrie van historicus en filosoof Jaap Kruithof.²⁸

28 *Bronnen:*

http://nl.wikipedia.org/wiki/Tsjecho-Slowaakse_Socialistische_Republiek

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Karpato-Oekra%C3%AFne>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Volksrepubliek_Bulgarije

http://nl.wikipedia.org/wiki/Volksrepubliek_Hongarije

Racisme, Elf September en IS

Zonder het christendom krijgt het racisme vrij spel: de waarheid van deze stelling dreigt zich heden ook te bewijzen in de praktijk en dat hier sprake mag zijn van een dreiging heeft alles te maken met het feit dat het christendom in onze tijd steeds vaker het onderspit moet delven.

Alleen een gebrek aan kennis doet ons dingen als vanzelfsprekend aanvaarden en maakt dat wij bevooroordeeld zijn, terwijl niets vanzelf spreekt en vooroordelen niet alleen de waarheid in de weg staan maar evenzeer alles wat rechtvaardig is. Waar het voordien vaak ging om al dan

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Oostblok>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Baltische_staten

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Estland>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Tweede_Wereldoorlog#De_Balkan

http://nl.wikipedia.org/wiki/Tweede_Wereldoorlog#Geopolitieke_gevolgen

http://nl.wikipedia.org/wiki/Tweede_Wereldoorlog

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Asmogendheden>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Enver_Hoxha

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Geallieerden_\(Tweede_Wereldoorlog\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Geallieerden_(Tweede_Wereldoorlog))

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Karpato-Oekra%C3%AFne>

http://en.wikipedia.org/wiki/Axis_powers

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Polen>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Geschiedenis_van_Polen

http://nl.wikipedia.org/wiki/Geschiedenis_van_Polen#Geschiedenis_na_1945

http://nl.wikipedia.org/wiki/Poolse_Vereinigde_Arbeiderspartij

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Solidarno%C5%9B%C4%87>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Paus_Johannes_Paulus_II#Standpunten

niet door god uitverkorenen, om enig zaligmakende religies, om jaloerse goden en om zich opdringende ideologieën, heeft mét het christendom de idee van de gelijkwaardigheid van alle (ongelijke) mensen zijn intrede gedaan. Maar valt de religie van de barmhartigheid — welke de gelijkwaardigheid schraagt — nu eenmaal weg, dan zou elke zoektocht naar goede redenen om bijvoorbeeld blank en zwart of man en vrouw gelijk te behandelen, wel eens kunnen uitdraaien op een geheel onverwachte teleurstelling omdat in menig opzicht mensen ook echt ongelijk *zijn*, denk maar aan eigenschappen zoals huidskleur of fysieke kracht; uiteindelijk luidt het verdict tot spijt van wie het benijdt dat zelfs geen twee mensen gelijk zijn.

Uiteraard zijn wij allen gelijk *als mens*, en indien deze stelling zin had, dan had zij haar vanzelfsprekendheid alleen maar aan het christendom te danken en dan klonk zij vlot en onbetwifelbaar voor wie het christelijke gelijkheidsbeginsel met de paplepel hadden meegekregen. En waar filosofen het wagen om te gaan tornen aan deze vanzelfsprekendheden, dreigen zij zoals bijvoorbeeld Nietzsche door sommigen en dan bij uitstek door mensen die van filosofie geen kaas gegeten hebben, al te letterlijk te worden genomen en zo hebben toentertijd de nazi's de auteur van *Also sprach Zarathustra* naar hun hand gezet. Maar de vraag rest of die stelling wel degelijk een inhoud heeft.

Immers, als men beweert dat alle mensen gelijk zijn *als mens*, dan kan men hetzelfde zeggen over alle levende wezens — zijn zij immers niet allemaal gelijk *als levend wezen*? — en dan toont zich meteen haar trivialiteit of beter gezegd: haar inhoudsloosheid. Het heeft derhalve meer zin om te zeggen dat geen twee mensen gelijk zijn of dat alle

mensen onderling verschillen. Andermaal betekent menselijke gelijkwaardigheid aldus kennelijk nog iets anders dan 'gelijkheid in de hoedanigheid van het mens-zijn' en wie een oprechte analyse overweegt zal tot de slotsom moeten komen dat, veeleer dan een of andere vorm van solidariteit, inderdaad de barmhartigheid uit het christendom de eindverantwoordelijke voor het gelijkwaardigheidsbeginsel is. Valt deze mét het christendom weg, dan rest te lang leste nog slechts het recht van de sterkste, want ook het solidariteitsbeginsel spreekt dit 'natuurrecht' geenszins tegen.

En dan krijgt het racisme uiteraard vrij spel: de sterkere groep onderwerpt de zwakkere en die handelwijze rechtvaardigt zich met het gegeven van de ongelijkheid zelf: de ene is nu eenmaal sterker dan de andere. De ganse politiek, de economie, de religie, de cultuur: allemaal zullen zij uiteindelijk op een beslissende manier georiënteerd worden door de feitelijke strijd om het bestaan, ongeacht wat zij voorwenden te zijn of te beogen. En dan krijgt men oorlog en, voorafgaand aan de oorlog, een economie waarvan gezegd wordt dat de oorlog haar verlengstuk is.

Als men zich vandaag op het dak van de wereld met maskertjes moet wapenen tegen ernstige vormen van luchtbezoedeling — mondklappers zijn sinds enige tijd de standaard op alle toeristische kiekjes geschoten aan de voet van de Himalaya — dan ligt de reden voor de hand: Aziaten zijn ingevolgd door de afwezigheid van sociale wetten aldaar de hedendaagse slaven en kindslaven; zij bevolken westerse fabrieken die er door de afwezigheid van milieuwetten alles verontreinigen. Azië, Afrika en de rest van de derde wereld is van de regen in de drop beland na de zogenaamde dekolonisatie waarna de slavernij slechts onzichtbaar

der werd en daardoor ook schrijnender. En streken die zich niet zomaar onderwerpen aan de wetten die hen door de slavendrijvers worden opgelegd, krijgen beslist bommen over zich heen.

Uiteraard wordt in dat scenario ook de *rechtvaardiging* van die oorlogen niet over het hoofd gezien: nu eens gaat het om communistische systemen die de menselijke vrijheid in de weg staan, denk maar aan bijvoorbeeld Korea, Vietnam en Cambodja, en dan weer worden volkeren ervan beschuldigd te werken aan atoomwapens, zoals Irak toentertijd onder Sadam Houssein. Deze laatste kreeg de strop terwijl ook aan het licht kwam dat er in Irak van de kernwapens die zogezegd te zien waren op satellietbeelden, helemaal geen sprake was. En telkens weer blijkt de agressor met dergelijke goedkope leugens weg te komen.

Twee oorlogen werden gerechtvaardigd met de bonte komedie van elf september 2001 die in de ganse geschiedenis zijn gelijke niet kent. Intussen verdrinkt men op het internet al in de reportages waarop journalisten, wetenschapslui, architecten en ervaren piloten getuigen dat de ganse wereld door een handvol potentaten voor de gek gehouden werd en wordt. De twin-towers konden immers onmogelijk ineenzakken zonder het tot ontploffing komen van tonnen dynamiet, aldaar van maanden van tevoren vakkundig geïnstalleerd.

Het plan bestond er ongetwijfeld in om drie torens spectaculair te laten imploderen op het ogenblik dat zij door evenveel zogezegd geëkaapte vliegtuigen werden geraakt. Dat plan lukte echter slechts gedeeltelijk omdat een van de vluchten neerstortte in een bos zodat de derde toren onaan-geroerd bleef staan. Edoch, zo overvol met dynamiet die

nu onmogelijk onontdekt kon blijven mét de ganse samen-zwering... In paniek kozen de samenzweerders er dan maar voor om de derde toren zónder inslaand vliegtuig te laten imploderen, erop rekenend dat het publiek, ofschoon bestaande uit quasi de ganse wereldbevolking, hysterisch genoeg zou zijn om aan te nemen dat het betreffende ge-bouw instortte ingevolge trillingen.

Building 7 was geboren, want zo heette de toren, en alras begonnen her en der mensen met kennis van zaken zich luidop af te vragen wat zij al jaren vermoedden maar niet eens durfden te denken: ze hebben het zelf gedaan! En ze hebben het alweer gedaan om er een volgende oorlog mee goed te praten!

Zou men zich op den duur dan niet luidop gaan afvragen of ook de koppensnellers van IS geen Hollywoodproducties waren? Een interview met Edward Snowden lijkt er alvast voor te pleiten dat het aan de VS gelieerde Israël er voor iets tussen zou zitten. Of is het aannemelijker om te veronderstellen dat hier echte mensen aan de slag zijn, en misschien wel de slaven en de kinds slaven van enkele paragrafen hoger: de door wanhoop bezeten en die geen andere uitweg meer zien dan hun gewetenloze uitbuiters een spiegel voor de ogen te houden? Wie zal het zeggen?²⁹

29 Verwijzingen: zie bijvoorbeeld deze korte Deense documentaire over 11 september:
<https://www.youtube.com/watch?v=Qq3wPOvhjp8>

Slavernij verpakt als vrijheid

De loting uit *De loteling* van Hendrik Conscience bestond in ons land tot 1909, samen met de vrijwilligersdienst, waarna de dienstplicht voor één persoon per gezin werd ingevoerd, totdat 4 jaar later, in augustus 1913, aan de vooravond van de grote oorlog, de algemene dienstplicht kwam. Vijftig jaar later, vanaf 1963, kon men gewetensbezuurde zijn en kiezen voor burgerdienst, totdat in 1994 onder defensie-minister Leo Delcroix van de regering Dehaene de dienstplicht geheel werd afgeschaft.

21 jaar later en amper 4 jaar na het geheel verdwijnen van de dienstplicht in de EU (toen zij meer bepaald in 2011 ook in Duitsland werd afgeschaft) voert men campagne om de burgerdienst alvast in België opnieuw in te voeren.

Vreemd genoeg gebeurt dit quasi gelijktijdig met de verhoging van de pensioenleeftijd en de catastrofale toename van het aantal jongere en oudere werklozen.

De voorgestelde maatregel bewijst andermaal dat er in ons land helemaal geen sprake is van werkloosheid of van een gebrek aan werk aangezien men met deze verandering meer werkkrachten wil rekruteren. Wel blijkt er een gebrek aan *betaald* werk of dus een gebrek aan geld. En als oplossing kiest men opnieuw niet voor een eerlijke en sociaal te verantwoorden herverdeling van de betaalde jobs maar men zoekt zijn toevlucht tot het installeren van een systeem dat alleen nog bestaat in achtergebleven streken van de derde wereld, met name het kastensysteem. Men verdeelt namelijk de maatschappij in betaalde en onbetaalde werknemers of dus in, enerzijds, volwaardige burgers en, anderzijds, slaven.

Dat de regel zou gelden voor iedereen, is bovendien een bedrieglijke leugen: hij *lijkt* er te zijn voor iedereen, maar in feite is hij er alleen voor die jongeren aan wie een gevestigde kaste *vandaag* het recht op betaalde arbeid wil ontzeggen. Dat men dergelijke 'sociale' wetten om de ha-verklap kan veranderen, betekent derhalve willekeur zonder meer.

Maar misschien mikt men op de (blauwe) burgerzin en op het gemeenschapsgevoel, zoals de BV's (de Betaalde Vlamingen) deze dwangarbeid moeten verbloemen? Want dwangarbeid zal het feitelijk zijn vanaf het ogenblik dat men burgers verplicht om 'uit burgerzin' onbezoldigd werk te leveren. Het gelijkheidsbeginsel indachtig dat stamt uit de Verlichting en dat dan toch aan de grondslag ligt van de hedendaagse samenleving, kon men in dat geval misschien beter meteen campagne voeren voor een 'levenslange (onvrijwillige) burgerdienst'? Iedereen werk en voor iedereen hetzelfde loon, precies zoals het er in communistische dictaturen aan toe gaat.

Of hoe blauw en rood heel onverwacht elkaar de hand reiken: slavernij verpakt als vrijheid.

De hel van Dante

"Gij zult niet doden!", "Bemint uw vijanden!" en "Als iemand u op uw rechter wang slaat, biedt dan ook uw linker aan!": het zijn slechts drie vormen van een en hetzelfde goddelijke gebod van de naastenliefde dat het christendom uniek maakt in de hele wereldgeschiedenis. En het is in de gehoorzaamheid aan dit goddelijke gebod – wat resulteert in de navolging van de gekruisigde (en verrezen) Christus en aldus *in extremis* ook in het (heiligende) martelaarschap – dat de christen mens getuigenis aflegt van de waarheid ervan. Er bestaat niet de minste twijfel over dat zonder dit gebod het christendom zijn ziel verliest en dat er van het hele mysterie van de Menswording en van de Verlossing helemaal geen sprake meer kan zijn.

Ten tijde van de kruisvaarders zouden pausen opgeroepen hebben om het zwaard ter hand te nemen en tegen de goddelijke waarschuwingen in – dat wie het zwaard hanteren,

zullen omkomen door het zwaard – ten strijde te trekken tegen 'de vijand' en menig christen heeft zich sindsdien afgevraagd hoe die houding vanwege de kerk dan nog kon rijmen met de leer van wie zij het mystieke lichaam pretendeert te zijn. Maar de kruistochten zijn heden duizend jaar geleden en de beschuldigde heeft recht op het voordeel van de twijfel, zodat mogelijke contradicties tussen haakjes konden worden gezet.

Dit is heden helemaal onmogelijk geworden: zonder veel omwegen heeft op 13 maart 2015 aartsbisschop Silvano Tomasi als woordvoerder van de zogenaamde heilige stoel verklaard, zoals voordien ook paus Franciscus zelf al zou hebben verklaard, dat (ter bescherming van geloofgenoten en van minderheden in het algemeen) het gebruik van geweld tegen een onrechtvaardige aanvallers uiteindelijk geoorloofd is.

Het onrecht van de agressor wettigt volgens het hoofd van de katholieke kerk het gebruik van geweld, en zo gaat het hek onherroepelijk van de dam want de paus zelf wettigt zo doende het gebruik van geweld door extremisten, die immers ook steevast blijken te geloven dat zij het zijn die het onrecht in de wereld – met geweld – (kunnen) bestrijden.

Dit is niet het einde van het christendom, in tegendeel, maar het is wél – in onze tijd – het absolute einde van de geloofwaardigheid van de katholieke kerk. Na die pauselijke uitspraken bestaat er immers geen zweem van twijfel meer over het feit dat de kerkleiding zelf spreekt en aanzet tot handelen in regelrechte strijd met Christus' woorden. De katholieke kerk blijkt met andere woorden een wereldse politieke instelling zoals elke andere en zij legt hiermee

getuigenis af van het feit dat zij alles behalve het mystieke lichaam is van de verrezen Heer. Om het te zeggen met de woorden van een groot dichter: "*Laat varen alle hoop, gij die hier binnen treedt*".³⁰

De copiloot en zijn vele lotgenoten

Omstreeks 2 uur in de vroege ochtend van 4 mei 2013 deed zich op de spoorlijn ter hoogte van Wetteren een milieuramp voor die de wereldpers haalde: van een Duitse goederentrein, rijdend van Kijfhoek in Nederland naar Gent-Zeehaven en geladen met ketelwagens vol giftige chemicaliën, ontspoorde een aantal wagons en 300 ton van het uiterst giftige acrylonitril alsook enkele wagons met 1,3-butadien vatten vuur. Bij de bluswerken, die weken aansleepten, kwamen blauwzuur vrij en een cocktail van vele andere kankerverwekkende en milieubelastende stoffen. In omliggende beken die in de Schelde uitmonden werden dagen achtereenvolgens gifwaarden gemeten die de norm met meer dan het tienvoudige overschreden.³¹ Zowat tweeduizend omwonenden werden geëvacueerd voor de duur van enkele weken. Er viel een dode en meer dan honderd mensen moesten in ziekenhuizen worden verzorgd. Een ooggetuige overschouwde ter plekke van twee

30 Verwijzingen:

<http://www.cruxnow.com/church/2015/03/13/vatican-backs-military-force-to-stop-isis-genocide/>

31 "Te veel acrylnitril in Molenbeek en Grotevijversbeek" (*De Standaard* d.d. 08.05.2013):

http://www.standaard.be/cnt/dmf20130508_00573338

tot vijf die nacht het helse tafereel, de vlammenzee, de bluswerken: er waren achtereenvolgens een steekvlam, een knal, een luchtverplaatsing, een vuurzee en kort daarop een tweede ontploffing. De Nederlandse machinist vertelde dat hij plotseling merkte dat iets niet oké was en daarop koppelde hij zijn vracht los en ging er alleen met de locomotief vandoor, terwijl achter hem de hel losbarstte, het was een zaak van lijfbehoud. En dan begon de gekende komedie: nog voor de start van het onderzoek had men het over een menselijke fout; een spoorwissel verkeerde in slechte staat en zo gold een snelheidsbeperking die echter overschreden werd en de zwarte doos zou alras hebben uitgewezen dat een bruusk remmanoeuvre de wagons deed ontsporen.

Edoch, op vrijdag 13 september 2013 en dus *amper vier maanden later* herhaalde de milieuramp zich net niet toen *op exact dezelfde plek* een trein met een gelijkaardige chemische lading vuur vatte waarna de machinist zijn leven riskeerde door eigenhandig het bluswerk te verrichten.³² En niemand hoeft twee keer na te denken om hieruit te kunnen besluiten dat de these van de menselijk fout geen steek kan houden: de machinist van 13 september was niet deze van 4 mei en het spoorwegnetwerk wereldwijd heeft een lengte van meer dan een miljoen kilometer.³³ Desalniettemin verscheen op 5 december 2014 in de media het

32 Ziehier het persbericht van zaterdag 14 september 2013 over het zich net niet herhaald hebben van de ramp:

<http://www.knack.be/nieuws/belgie/wetteren-ontsnapt-aan-nieuwe-giframp-met-goederentrein/article-normal-106089.html>

33 De lengte wereldwijd zou 1,115 miljoen km bedragen:

http://www.belgianrail.be/nl/corporate/in-de-kijker/chiffre_12032015_rail_world.aspx

bericht dat het onderzoek inmiddels definitief uitsluitsel had gegeven: de ramp werd veroorzaakt door een menselijke fout – een snelheidsovertreding – en over het op 13 september 2013 ternauwernood ontsnapt zijn aan een nieuwe gelijkaardige ramp op exact dezelfde plek, werd met geen woord gerept.³⁴ Aldus werd alle schuld in de schoenen van een arbeider geschoven terwijl de industrie van elke smet gereinigd werd! Maar om welk monster gaat het dan wel dat het kennelijk mensenoffers rechtvaardigt?

Acrylonitril en butadieen zijn de grondstoffen voor de aanmaak van plastics. Dagelijks passeren alleen al in Schellebelle twee goederentreinen geladen met telkenmale honderden ton van dat gif waarmee jaarlijks wereldwijd 250 miljoen ton plastics worden geproduceerd.³⁵ Geen gram daarvan is recycleerbaar, wat wil zeggen dat dit uiteindelijk allemaal als afval in het milieu terecht komt en zich daar opstapelt, verkorrelt en tenslotte door mens, plant en dier wordt opgegeten.³⁶ Deze miljardenbusiness wordt met

34 Zie hier het mediabericht van 5 december 2014 over de oorzaak van de ramp:

<http://www.demorgen.be/binnenland/deze-factoren-veroorzaakten-de-treinramp-in-wetteren-a2142797/>

35 In het jaar 2010 werd 250 miljoen ton plastic geproduceerd. Exacte cijfers met betrekking tot de wereldproductie van acrylnitril maar ook van vele andere gevaarlijke chemicaliën die als grondstof dienen voor onafbreekbare en milieubelastende producten zijn voorhanden bij onder meer IHS Chemical – zie: <http://www.ihs.com/products/chemical/planning/world-petroanalysis/acrylonitrile.aspx> .

36 Vrijwel al onze moderne instrumenten zijn middels dat gif geconstrueerd en het belandt vanzelfsprekend vroeg of laat (en in onze wegwerpmaatschappij veeleer vroeg dan laat) bij het afval: in de lucht, in de bodem, in de zee, zelfs in de ruimte. Dat

ongeacht welke middelen beschermd door een kaste van ware psychopaten die zodoende ontegenzeggelijk en letterlijk tot elke prijs persoonlijk geldelijk gewin nastreven.³⁷ Juister gezegd: ongeacht welke miljardenbusiness wordt met ongeacht welke middelen beschermd door lieden voor wie persoonlijk geldelijk gewin de eindwaarde is. Van de industrie van de plastics, over de iatrogene gezondheidsindustrie van de maagringen, de liposucties en de geslachtsveranderingen, de slavenhandel vroeger en nu, de suikerteelt die bij het begin van de twintigste eeuw in enkele decennia tijd aan twaalf miljoen Congolese slaven het leven kostte en de drugshandel uiteraard... tot de vakantie-industrie met als aftakking de industrie van het luchtverkeer.

die afvalberg niet gering is, blijkt uit recent onderzoek dat tevens waarschuwt dat wij deze zaken in de vorm van micropartikels met onze voeding naar binnen werken waar zij in de kern van onze cellen huis gaan houden. Zie bijvoorbeeld: Colette Cooreman-Algoed, *Voorkomen van microplastics in organismen uit het Belgisch marien milieu*. (Universiteit Gent, 2010-2011):

http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/789/943/RUG01-001789943_2012_0001_AC.pdf. Zie ook:

<http://www.demorgen.be/wetenschap/plasticvervuiling-teistert-oceanen-nog-honderden-jaren-a1560625/>

37 Deze nefaste industriën bekennen nooit schuld, zij profileren zich daarentegen als de bestrijders bij uitstek van de kwalen die zij zelf ontkennen voort te brengen. Zie bijvoorbeeld: "Coca-cola bindt de strijd aan met obesitas in België":

http://www.standaard.be/cnt/dmf20130417_00544086. Zie ook: J.B., *Hoe men met de mensen de zot blijft houden* (Artikel d.d. 27.04.2013):

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2208356>

Vliegen doet men pas sinds 1903, het Kanaal werd voor het eerst in 1909 overvlogen en de eerste lijnvlucht dateert van 1952. Jaarlijks zijn er meer dan dertig miljoen vluchten met twee miljard passagiers waarvan er ongeveer duizend verongelukken en dat maakt vliegen veel veiliger dan autorijden en ook veiliger dan sporen.³⁸ Maar met de laagkostenmaatschappijen (zoals Germanwings, Easyjet, Ryanair en nog een honderdtal andere) bepaalt de gebruiker, mét de kostprijs van zijn vlucht, zijn veiligheidsrisico mee want niet alleen op snacks en drankjes wordt bespaard. Laagkostenmaatschappijen vliegen het liefst met vliegtuigtypes zoals de Boeing 737 en de Airbus 319, 320 en 321.

Het op 24 maart 2015 in de Franse Alpen verongelukte toestel was een airbus 320 en dit toestel is berucht voor een zeker type ongelukken – ongelukken waarvan er een zesendertigtal werden genoteerd, *Controlled flight into terrain (CFIT)* genaamd: de piloot wordt hierbij afgeleid en geheel onbewust van het feit dat zijn toestel daalt, gaat hij tegen de vlakte.³⁹ Het bekendste geval van *CFIT* in de recente geschiedenis is wellicht de vliegramp op 10 april 2010 van het Poolse regeringsvliegtuig bij Smolensk zonder overlevenden en met de Poolse president, diens vrouw en heel wat hoogwaardigheidsbekleders onder de 88 slachtoffers.⁴⁰

Het recente ongeluk in de Alpen met een A320 deelt in het mysterieuze karakter dat ook omheen die andere rampen hangt waarbij mét de reputatie van de betrokken maat-

38 <http://nl.wikipedia.org/wiki/Luchtvaart>

39 http://nl.wikipedia.org/wiki/Controlled_flight_into_terrain

40 http://nl.wikipedia.org/wiki/Vliegramp_bij_Smolensk

schappijen ook de miljarden van de investeerders op het spel staan. *Gazet Van Antwerpen* vermeldt dat het aandeel van Airbus op de Parijse beurs meteen zakte met 2,13 pct.⁴¹ Het schuiven van de schuld in de schoenen van één werknemer is als afleidingsmanoeuvre een beproefde methode die perfect waterdicht kan zijn als de schuldlige zich niet meer verdedigen kan omdat hij (zoals hier samen met alle mogelijke inzittende getuigen) het ongeluk niet overleefde. Al is in dit veronderstelde geval gebeurlijk wel wat kunst- en vliegwerk nodig vanwege de autoriteiten wegens het opduiken van tenminste één getuige met wiens bestaan dan kennelijk niemand rekening hield: de herder in de Alpen. Want stel bijvoorbeeld eens dat men het vliegtuig bewust neerhaalde omdat een vijandig doelwit zich aan boord bevond, en dat men daartoe die plek gekozen had omdat het gebergte nu eenmaal godverlaten is, dan had men beslist niet gerekend op de aanwezigheid van een geitenhoeder die, nadat hij alles zag gebeuren, zich naar een plaatselijke televisiezender repte om daar voor de hele wereld te getuigen van de door misdadigers altijd geduchte waarheid...

Volgens *Het Laatste Nieuws* van 25 maart 15u15, vertelde een geitenhoeder van Prads-Haute-Bléone aan Francetv Info "hoe hij de Airbus om een berg zag heen vliegen alvorens een Frans gevechtsvliegtuig te kruisen en vervolgens uit het zicht te verdwijnen". Later beaamden de autoriteiten een gevechtsvliegtuig te hebben uitgestuurd naar die plek nog voor het vliegtuig neerstortte – de piloot van de luchtmacht zou derhalve alles hebben zien gebeuren.⁴²

41 http://www.gva.be/cnt/dmf20150324_01595419/airbus-stortneer-in-franse-alpen

42 <http://www.hln.be/hln/nl/33222/Vliegtuigcrash->

Men kan zich afvragen waarom over het uitsturen van dat gevechtsvliegtuig in de media niets losgelaten werd tot op het ogenblik dat de herder in het nieuws zijn verhaal kwam doen en men dit niet meer kon ontkennen. Hoe dan ook reageerde een vooraanstaande Nederlander in het ochtendbulletin van 27 maart op de zijns inziens zeer voortijdige conclusie dat de copiloot doelbewust honderdvijftig mensen met zichzelf ter dood zou hebben gebracht. Het minste wat hierover gezegd kan worden is wel hoe verbijsterend gemakkelijk vrijwel iedereen blijkt in te kunnen stemmen met de ergste beschuldigingen aan het adres van een ander die zich niet eens verdedigen kan, van zodra men maar zelf van beschuldigingen gevrijwaard blijft.

Dat laatst genoemde verschijnsel verdient in feite alle aandacht omdat het helemaal geen zeldzaamheid betreft. Omstreeks 1692 begonnen de tragedies rond de zogenaamde heksenprocessen van Salem: onschuldige vrouwen op wie karaktermoord gepleegd werd waarna ze werden veroordeeld of gelyncht.⁴³ Hier te lande was er op 6 januari 2010 het overlijden van de geesteszieke Jonathan Jacob na een tussenkomst van het Bijzondere Bijstands Team in een politiecel in Mortsel.⁴⁴ Het topje van een ijsberg, zo beweren sommigen, en zij verwijzen naar mistoestanden waarvan mensen het slachtoffer zijn die zich omwille van ziekte, hoge ouderdom of nog een andere handicap niet eens kun-

Germanwings/article/detail/2264230/2015/03/25/Herder-in-rampgebied-Ik-zag-militaire-jet-naast-Airbus-vliegen.dhtml
43 http://nl.wikipedia.org/wiki/Heksenprocessen_van_Salem
44

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/1574810/2013/02/06/Drie-verdachten-naar-rechter-verwezen-voor-sterfgeval-in-politiecel.dhtml>

nen verdedigen tegen de agressie van hun 'verzorgers'. Zo blijkt een burger zonder veel moeite zijn eigen moeder voor het leven van haar vrijheid te kunnen beroven door haar eerst dement te laten verklaren en haar vervolgens op te bergen in een zogenaamde zorginstelling voor seniele oudjes: de allerswaarste straf van opsluiting tot de dood die zelfs aan moordenaars wordt onthouden, blijkt door de erven van de betrokkenen moeiteloos te kunnen worden opgelegd "om veiligheidsredenen" of "om de betrokkene te beschermen tegen zichzelf" en is de betrokkene nog bij zijn of haar zinnen, dan zorgt isolatie er wel voor dat die alras met zichzelf gaat praten terwijl opstandige elementen met psychofarmaca tot 'rust' worden gebracht. De schrijver dezes kent een vrouw van nog geen tachtig die door haar eigen kinderen in een gesloten zorginstelling voor dementerenden werd geplaatst; zij moet het daar stellen met een kamer en een kleine gemeenschapsruimte; een tuin is er niet en de uitgangen worden nauwlettend bewaakt, de ramen gaan niet open. Ogenschijnlijk om redenen van tact wordt haar door niemand gezegd in wat voor een tehuis zij verblijft. De dame kleedt zich elke ochtend opnieuw helemaal op met mantel, sjaal en handtas en gaat dan onopvallend postvatten bij de uitgang, in de hoop dat zij op een keer een nieuwe verpleegster of een onwetende bezoeker kan verschalken om dan naar buiten te glippen en te verdwijnen met de noorderzon. Paradoxaal genoeg maakt dit gedrag, dat elkeen zou vertonen die nog bij zijn zinnen is, dat zij voor compleet gek versleten wordt en extra in de gaten wordt gehouden zodat haar kansen om ooit levend die gevangenis te verlaten die zich een zorginstelling noemt en die ook duchtig verdient aan haar verblijf, van tevoren tot nul werden herleid.

Wat er omgaat in een mens zal wel altijd in het ongewisse blijven, zelfs voor de betrokkene in kwestie, want zo diep is de ziel. Om die reden zijn lieden die stevast beweren in het hoofd van een ander te kunnen kijken die zij dan met schuld beladen, ofwel niet goed snik ofwel zelf schuldig aan zaken die het licht niet mogen zien. Gebeurt dit in een land dat volhoudt aan zijn burgers rechten toe te kennen, dan is daar sprake van het uiterst gevaarlijke verschijnsel van de dubbele moraal dat men zich herinnert uit het Victoriaanse tijdperk, uit het hoogtij van de katholieke kerk, uit de communistische en andere dictaturen of uit de griezelfilms van weerwolven en vampieren.⁴⁵

45 *Meer Verwijzingen:*

Jan Bauwens (J.B.), *Zendtijd voor criminelen? – Over televisie, vrije meningsuiting, sensatie, kijkcijfers en macht* (Artikel d.d. 24.04.2015): <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2205656>

J.B., *In mei legt elke terrorist een bom?* (Artikel d.d. 09.05.2013): <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2218890>

J.B., *Struisvogelpolitiek: de verlokking van de zekerheid is die van de dood. Enkele beschouwingen bij de hardnekkige neiging tot minimalisering van het gevaar bij de Wetteraars in de week na de giframp van 4 mei 2013* (Artikel d.d. 17.05.2013):

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2225863>

J.B., *Over het zogenaamde "aanvaardbaar aantal slachtoffers"* (Artikel d.d. 24.05.2013):

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2232144>

J.B., *Acrylonitril* (Artikel d.d. 23.11.2014):

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2622985>

J.B., *Volstrekt ongeloofwaardige berichtgeving* (Artikel d.d.

05.12.2014): <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2630384>

J.B., *Massahysterie* (Artikel d.d. 13.01.2015):

'Rusthuizen'

Elk levend wezen heeft zijn biotoop: voor een plant kan dat een plek zijn met vruchtbare grond, water en zonlicht; voor een mens z'n familie, vrienden en kennissen, de leer- en werkomgeving en alles wat nodig is om het leven tot bloei te laten komen. Men rukt mensen niet uit hun leefomgeving weg om hun een dienst te bewijzen: als er geen noodzaak speelt, dan kunnen enkel nog ontwrichting en sociale of zelfs fysieke uitschakeling het doel zijn van de afzondering.

Zo herinneren wij ons de concentratiekampen als plaatsen waar mensen geconcentreerd of bijeengebracht werden en dus geïsoleerd van de rest van de bevolking, met de pertinente bedoeling om hen te ontwrichten of te doden. Het ging daar niet mis te verstaan om vrijheidsberoving, mishandeling, foltering en moord. En wat bijvoorbeeld vrij-

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2650467>

heidsberoving betekent, realiseert men zich amper in een wereld waarin vrijheid vanzelfsprekend lijkt. Men bevroedt niet meer de waarheid die ex-gevangenen zo vaak scanderen: de liefde is schoon maar de vrijheid is schoner. En waar we allen weten hoe in de tweede wereldoorlog door de nationaalsocialisten op industriële wijze miljoenen mensen in concentratiekampen werden omgebracht, zien we dikwijls niet eens hoe deze kampen vandaag in het zo vredig ogende westen op verkapte manieren voortbestaan – miskend en dus helaas ook niet meer te bestrijden.

Maria is vierentachtig, zij is helemaal opgekleed, met muts en handtas en heeft plaatsgenomen in de living bij de deur van de hall. Daar zit zij al bijna de godganse morgen onopvallend op de uitkijk, alleen haar lichaamshouding verraaft haar intentie: van zodra bezoek zich aanmeldt bij de bel achter de grote glazen deur, zal zij rechtveren en een poging ondernemen om naar buiten te glippen.

Maria zit gevangen ofschoon zij geen vlieg ooit kwaad deed. Criminelen noch rechters beroofden haar van de kostbare vrijheid: haar bloedeigen kroost oordeelde dat opsluiting het beste was.

Vier kinderen heeft zij, zoals zij het dagelijks herhaalt voor al wie het horen willen en zoals zij laat uitschijnen, hebben de kinderen tegen hun moeder samengespannen: tijdens een bezoek van amper een uur aan een gespecialiseerde arts, moest Maria enkele tests ondergaan en werd het dappere besje 'dementerend' verklaard. Zo komt het dat zij levenslang kreeg, er kwam geen rechter aan te pas en ook geen advocaat. Alles is in kannen en kruiken.

Als Maria moe gezeten is, staat zij weer op en roept: "Wie gaat mij hier eens buiten laten? Wil iemand mij nu eens vertellen hoe ik hier buiten kom?" Maar niemand reageert.

"Ik heb vier kinderen!", zo gaat zij boos door, "en het zijn nog steeds mijn kinderen!" Zij loopt op en af: "En ik ben nog steeds hun moeder! Ze hebben niet het recht! Neen, dat hebben ze niet! Beslist hebben ze dat niet!"

Maar er is enkel gegriinnik bij de oppas, een stagiaire die nog gauw nagaat of de deur goed in het slot zit. De oppas – of beter: de cipier – weet wat Maria in het schild voert en zij weet ook dat alle anderen hetzelfde willen, alleen hebben die anderen het allang opgegeven: zij hebben begrepen dat zij nu eenmaal veroordeeld zijn. Laat varen alle hoop, gij die hier binnentreedt! – zo luidt het opschrift boven de hellepoort, maar boven deze poort leest men enkel: Zorgcentrum – en uitgerekend dat maakt het zo griezelig.

'Zorgcentra' hebben met alle andere concentratiekampen gemeen dat – enkele inzittenden zoals Maria niet te na gesproken – niemand ertegen protesteert, wellicht uit angst om als dissident te worden gebrandmerkt en behandeld. Want ook dissidenten belanden in concentratiekampen en zo is alle kritiek gedoemd om binnen de kortste keren mét zijn leverancier van het toneel te verdwijnen. Bovendien lijken die dingen waarover niet gesproken wordt, ook niet te bestaan, zodat een spreekverbod volstaat om misdaden in stand te houden: de verplichte stilte in de ontelbare geestichten, de omerta bij de maffia en de geheimhouding onder logebroeders garanderen aan praktijken die het daglicht schuwen een lang en onverstoord voortbestaan. Ook over de hedendaagse concentratiekampen hangt de laffe stilte van de listenbrouwers.

Centra zoals deze noemen zichzelf zorgcentra: zij hebben voor de erven van hulpbehoevende ouderlingen een uniek win-win-perspectief uitgedokterd en hun uitbaters wijden zich aan een beroep dat vaker de naam 'roeping' opeist. Want het gaat wel degelijk om uitbaters, de zorgverlening gebeurt allerm minst gratis en wie centen derven, worden gewis geweerd, ook al zijn hun zorgen nog zo nijpend. Zo lijkt het op den duur wel alsof de zorg van deze centra vooreerst uitgaat naar de bagage van de hulpzoekenden, of is het dan niet schoon als men elkanders lasten draagt?

Het is een lucratieve investering, zo zeggen de kwatongen het, want men dient het te halen waar het zit en het zit daar nu eenmaal geheel ongelukkiglijk in handen van mensjes die men dan toch niet langer bekwaam kan bevinden om het met de nodige zorgen te besturen. Ongelukkiglijk of eerder gelukkig, zei u? Een beetje hulp, ook in het besturen van fortuintjes, mag toch welkom heten, vooral voor onze dementerenden die het niet helpen kunnen dat zij er zonder acht op te slaan godbetert aldus nog anderen mee helpen. Lang leve dus onze dementerenden, of beter: hun zo zoet in de wacht te slepen erf waarvan niemand zeggen zal dat het ergens terecht komt waar het niet thuis hoort.

En dat niemand daarvan ooit zal reppen, heeft wellicht te maken met de sluwe list der medeplichtigheid. Want de volleerde dief weet het beslist: hij moet de bestolene ook wat gunnen, wil hij zijn slag pas echt goed kunnen slaan. Vandaar het vrijwel waterdicht systeem. Want niet zómaar bestaat het zorgcentrum uit twee afdelingen: een voor normale oudjes en eentje voor wie dementeren. En dat vroeg of laat álle mensen dementeren, wordt hier voor een keer-tje over het hoofd gezien: het komt erop aan dat het onderscheid bestaat. Voor het besturen van andermans eigen-

dommen is een wettige grond vereist maar tevens wordt aan de betrokkenen de confrontatie bespaard met het feit dat zij nu eenmaal voor dementerend worden gehouden. Uiteraard voor hun eigen bestwil. En ook hier geldt de gulden regel: voor wat hoort wat.

In twee woorden is dit de procedure: vader sterft, moeder erft het huis voor de helft en dankzij de vanzelfsprekende barmhartigheid van de kinderen kan zij daar blijven wonen. Tenminste zolang die barmhartigheid vanzelf spreekt, want eenmaal andere factoren in het spel komen, nemen ook de explicaties een andere wending. Het gaat allerminst om schulden, hebberigheid of nog andere ondeugden – wel neen, uiteraard heeft alles te maken met het feit dat het huis dan toch wat groot wordt voor moeder, ja, zij loopt erin verloren en bovendien dreigt een faillissement door extravagante kosten aan huishoudhulp of zeg maar personeel. En ziedaar het gat in de markt.

En op de markt bieden ze zich aan voor wie niet meer wachten kunnen: de makelaars in fortuintjes, bestaande uit het medisch centrum dat de dementie vast zal stellen en het zorgcentrum dat de onmiddellijke verkoop van het huis vereist voor de onkosten waaraan moeder's helft besteed zal worden. De kinderen kunnen het niet helpen dat de wet nu eenmaal gebiedt dat zij nu – heel wat sneller dan de natuur het had beschikt – worden opgezadeld met die andere helft. Edoch, hoe vaak zegt men niet dat men de natuur soms een handje moet helpen?

Zoals het voorbeeld van de heilige Martinus het toont, bestaat de naastenliefde in het bedekken van de naaktheid van de ander en volgens de islam zijn zij naakt die geen familie hebben om naar hen om te zien. "Ze hebben daar

wat ze nodig hebben!" – zo herhalen diegenen die alles in kunnen en kruiken deden, en niemand kan het tegendeel bewijzen omdat het leed alleen door de slachtoffers wordt gevoeld. Als iemand naar een ander wuift, heeft elkeen het gezien maar voor de registratie van miskennis en negatie moeten zelfs de meest gesofisticeerde apparaten passen: het kwaad van de verwaarlozing van oude mensen verkapt zich onder de sluier van zorg en bijstand – alvast zolang de bodem van de betrokken spaarrekeningen niet in zicht is – en zo is er nu 'zorg' welke ontbloot en beschaamt in plaats van te bedekken en geborgenheid te bieden.

Een recent experiment in Nederland heeft aangetoond dat landlopers die gratis een comfortabel studiootje aangeboden krijgen met een bescheiden inkomen, dit wel eens willen uitproberen maar reeds na enkele weken afhaken: zij blijken de vrijheid te verkiezen en het harde doch natuurlijke bestaan boven het steriele aanbod waarmee een hypocriete maatschappij haar eigen geweten sust. Kennelijk leeft een mens dan toch niet van brood alleen en blijken de foltering van de vrieskou en de honger die het leven zo zeer inkorten, niet te kunnen concurreren met de kille harteloosheid. Wel integendeel zoeken wie door harteloosheid in de kou staan, zelfs de vrieskou op om middels deze vorm van automutilatie het wrede onrecht aan het licht te kunnen brengen. Geen mens wil tegen elke prijs in leven blijven.

En zo belandt men in het sukkelstraatje dat zich verkapt onder de benaming 'zelfbeschikkingsrecht' maar dat niets anders meer te bieden heeft dan euthanasie, wat een wel-luidende term is voor de zelfmoord waartoe men aldus wordt gedreven – intussen eveneens geheel wettelijk geregeld en ook godbetert nog in doktershanden.

Zo draait de wereld (dol) — Een interview met Omsk Van Togenbirger

Een grote oorlog staat voor de deur, zo zeggen velen, of zijn zij blind voor de strijd die al tijden aan de gang is en misschien wel gedoemd tot een voortbestaan in alle eeuwigheid? Volgens Omsk Van Togenbirger draaien de zaken zoals zij draaien omdat zij gehoorzamen aan enkele simpele wetten die maar moeilijk te veranderen zijn...

- *Omsk Van Togenbirger, is het dan niet zo dat althans onze westerse samenleving bepaald wordt door een democratisch proces?*

- *O.V.T.: Wat is een democratie?*

- *Een volksbestuur. Het volk vaardigt mensen af die het zelf verkiest...*

- *O.V.T.: Maar als het mag, twee kleine vraagjes daarbij?*

- *Te beginnen met het eerste, ga uw gang!*

- *O.V.T.: Kiest het volk in vrijheid of wordt het gemanipuleerd? Want toont de geschiedenis niet aan dat politieke propaganda feilloos werkt? Wie geen campagne kunnen voeren, blijven geheel onbekend en kunnen niet eens verkozen worden. En campagne voeren, betekent mensen manipuleren en dat is pas mogelijk middels gigantische kapitalen.*

- *En de tweede vraag...*

- *O.V.T.: Houden de verkozenen hun beloften? Want alle beloften ten spijt, moeten en zullen verkozen politici naar de pijpen van hun sponsors dansen en dit geheel in over-*

eenstemming met de wet: "wiens brood men eet, diens woord men spreekt".

- *Conclusie?*

- *O.V.T.:* De conclusie dringt zich op uit het antwoord op elk van die twee vragen want het is twee keer hetzelfde antwoord: van een volksbestuur is helemaal geen sprake; het volk *wordt* bestuurd.

- *Door de kapitaalkrachtigen?*

- *O.V.T.:* Wel, als gij het zo stelt, dan verkapt gij de diepere waarheid, welke inhoudt dat kapitaal helemaal geen machtsmiddel is maar slechts één van de elementen bij de machtsuitoefening.

- *Waarop steunt dan de macht?*

- *O.V.T.:* De grondslag van de macht ligt in de gewetenloze durf waarmee een zogenaamde elite — in feite een bende — de macht grijpt en zij doet dat meer bepaald door diegenen op wie zij wil parasiteren, tegen elkaar op te zetten. En dat doet zij dan weer door het creëren van onderlinge concurrentie waarbij men rechten hoopt te vergaren naar mate men punten haalt en om punten te halen moet men gehoorzamen.

- *Is wedijver dan niet gezond?*

- *O.V.T.:* Gezond voor de economie van een maatschappij en dan nog tijdelijk, maar rampzalig voor de burgers! De overheerser zaait verdeeldheid onder diegenen die hij wil overheersen en dat betekent in wezen dat hij zijn macht direct haalt uit *het wegnemen van de vrede* onder de mensen. In feite betaalt hij zijn macht met die grote misdaad waarbij hij de schone wereld in strijd en in ellende stort. Er is

geen macht denkbaar zonder schuld, er zijn geen onschuldige overheersers en het ideaal van de goede dictator is een kostelijke leugen.

- *Maar het volk vergaart dan toch rechten?!*

- *O.V.T.:* Enkel schijnbaar, want sinds gebleken is dat mensen zozeer opgaan in dat spel dat zij het alleen al om de punten doen, is het niet meer nodig om rechten uit te delen. Als men de punten loskoppelt van de rechten — wat gebeurt nu het geld middels allerlei gesofisticeerde ingrepen quasi waardeloos wordt gemaakt — blijkt men helemaal niet aan ijver of aan hebberigheid in te boeten.

- *Verwijst gij hiermee naar de bankencrisis?*

- *O.V.T.:* Gedeeltelijk, want niet alleen het doen devalueren van de munt zorgt ervoor dat geldbezitters hun rechten verliezen: ook de ontwaarding van de producten doet dat.

- *De ontwaarding van de zaken die te koop zijn?*

- Het is inherent aan het economisch winstbeogende systeem dat wie eraan deelnemen, trachten om in hun handel meer te krijgen dan wat ze geven. Derhalve komen alleen nog producten op de markt die hun prijs niet waard zijn. Uiteindelijk koopt men producten die niet alleen waardeeloos zijn maar bovendien schadelijk.

- *Zoals drugs, bedoelt u?*

- *O.V.T.:* Ik bedoel: *economisch* schadelijke producten — men betaalt om te betalen. Een bekend voorbeeld is uiteraard de drugshandel maar meer voor de hand liggend zijn de schijnartikelen: de pen die mooi oogt in de winkelrekken maar die niet blijkt te schrijven zodat ze alleen nog kan dienen om er dure vuilniszakken mee te vullen. Wie

koopt, verwerft helemaal niets meer; hij wordt slechts verplicht om nog méér te kopen. Dat is het drugseffect dat zich gestaag in alle producten nestelt waardoor ze op drugs gaan gelijken en uiteraard gaan de mensen aldus gelijken op verslaafden. Wat zeg ik? Zij worden uiteraard verslaafden!

- *En ziedaar de ontwaarding van de mens?*

- *O.V.T.:* De werkelijkheid van het geld beoogt een reductie en een nabootsing van de realiteit in een spel dat lijkt op de quasi virtuele wereld van het internet waarvan het een voorloper is. De machtsgreep situeert zich daar waar machthebbers de link tussen het virtuele en het reële doorknippen: door devaluaties van de munt, door ontwaarding van de producten, maar ook door bijvoorbeeld verregaande manipulatie van de geldbezitters *middels* hun geld.

- *En hoe werkt dat dan?*

- *O.V.T.:* De hebzucht zelf zorgt ervoor dat de burgers niet langer de bezitters zijn van hun geld: zij wanen zich in het bezit van hun geld maar in feite wijst alles erop dat zij zelf het bezit zijn geworden en niet alleen van het geld van anderen maar ook van hun eigen geld.

- *Maar hoe werkt dat dan concreet?*

- *O.V.T.:* Het is bekend dat mensen die tegen hun zin werken, gefrustreerd raken. Die frustraties worden deels gecompenseerd door een loon. Dat loon is zinvol om daarmee allerlei noden te lenigen, want iedereen moet eten en wonen, maar met het overschot aan loon, meestal verworven door buitenissige arbeid, kan men in feite niet veel zinnigs meer aanvangen. Dat teveel aan geld wordt dan gespendeerd aan wat men 'luxe' is gaan noemen: overbodi-

ge zaken die pretenderen het leven nóg aangenamer te maken. Men merkt alras het leugenachtige in die belofte op, want een leven in functie van slechts arbeid is allesbehalve aangenaam en overbodige producten kunnen een overmaat aan afmattend werk nooit neutraliseren. Overwerkte mensen moeten hun overschot aan zuur verdiend loon uitgeven aan dokters en medicijnen: uiteraard kunnen die niet toeveren en in het beste geval moet men het stellen met wat op-lapwerk. Van het overwerk profiteren slechts diegenen die niet werken, en dat zijn niet de werklozen — die mógen immers niet werken — het zijn de machthebbers, de slavendrijvers. Zoals gezegd nemen zij de vrede uit de wereld weg.

- *Zegt gij nu dat wij hier in het welvarende westen helemaal geen gelukkig leven leiden?*

- *O.V.T.:* Gij weet beslist dat de ergste vorm van oorlog de burgeroorlog is? Wel, oorlog is slechts het verlengstuk van de westerse economie, die niet alleen geen vrede kan kennen maar ook geen mededogen. Wij leven in een staat van burgeroorlog en wat die vreselijke toestand nog erger maakt, is het feit dat hij erin slaagt om zich te laten doorgaan voor een feest. Mensen praten en kleden zich als gekken, doen aan 'fun-shopping', 'anti-aging' en nemen deel aan spektakels waarvan de motor massahysterie is: de absolute twijfel van een volstrekt onthoofde kudde aan ook maar de geringste zin van het bestaan. Alom rijzen arena's uit de grond die de massa's het hoofd op hol brengen en ik zeg u: morgen toont dit feest zijn ware gelaat van een verschrikkelijke oorlog.

Zeven rampzalige uitvindingen

1. De auto die de wereld onleefbaar maakt

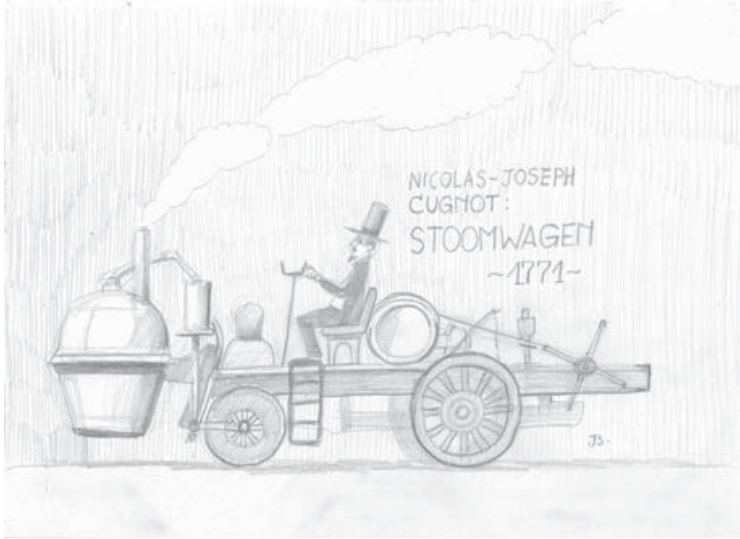
Reeds vierduizend jaar geleden zouden de Egyptische farao's zich hebben verplaatst met zeilwagens die ook in Europa in trek waren in de achttiende eeuw en nog voor de stoomtrein bestond, bouwde de Fransman Cugnot een stoomwagen die zich in 1771 tegen een muur te pletter reed, waarop de uitvinder het gevaar van zijn geesteskind inzag en de productie ervan stopzette.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en onverschrokken is de mens: in 1806 bouwde een Zwitser een auto met verbrandingsmotor op waterstofgas en hetzelfde deden in 1862 de Belg Etienne Lenoir en in 1878 de Duitser Nikolaus Otto wiens zoon Gustav *BMW* oprichtte. In hun spoor: Daimler, Diesel, Benz en vele anderen.

De motor van een auto doet benzine, diesel of gas ontploffen en de resulterende beweging wordt op de wielen overgebracht terwijl de afvalstoffen via de uitlaat in het milieu terecht komen. Naast het autoverkeer zelf dat jaarlijks 1 miljoen mensen doodt en er 50 miljoen verwondt, zijn de winning van brandstof alsook het afval bijzonder problematisch. Het broeikasgas CO₂ is mede verantwoordelijk voor de opwarming van de aarde, diesel geeft fijnstof dat hart-, long- en vaataandoeningen veroorzaakt en dat bij ons verantwoordelijk is voor 5 percent van de ziektegeval-

len en benzine bevat het kankerverwekkende benzeen en giftige zwavelverbindingen. Voor bijvoorbeeld sporters is het vandaag een must om voor elke training buitenshuis de luchtzuiverheid te controleren op de site van de IRCEL (Intergewestelijke Cel voor Leefmilieu) .

Maar bestaan er rozen zonder doornen? Zijn die nadelen dan niet gerechtvaardigd? Immers: *time is money!* Tot spijt van wie het benijdt maar reeds in de zeventiger jaren van de vorige eeuw toonde de cultuurfilosoof Ivan Illich aan dat de auto als voertuig contraproductief is: bedoeld om ons tijd te laten besparen, blijken de kosten van de gemiddelde automobilist meer tijd te eisen dan ze hem kunnen doen besparen: laat de auto ons één uur per dag inhalen, dan moeten wij twee uur werken om hem te bekostigen — alleen voor mensen vanaf een bepaalde inkomensklasse dekken de baten de kosten. Hetzelfde geldt voor talloze andere automaten, zodat deze in wezen tijd overhevelen van de lagere naar de hogere inkomensklassen. Tijd, ener-

gie, comfort, met andere woorden: levenskwaliteit én levenskwantiteit.

Afgezien daarvan is het een inтриeste werkelijkheid dat het autoverkeer onze veiligheid en daardoor onze vrijheid en onze beweeglijkheid zwaar aantast en onze wereld feitelijk onleefbaar maakt. Kinderen zijn zich uiteraard niet bewust van de gevaren op de weg terwijl zij wel in drukke straten moeten opgroeien en de vergeeflijke overmoed eigen aan de jeugdigen wordt in het licht van dit doodsgevaar fatale roekeloosheid. Ook ouderen moeten het bekopen: het verkeer maakt hun woonst tot een gevangenis omdat zij niet meer veilig de straat op kunnen. De voortdurende stress die gepaard gaat met een voorzichtigheid die niet mag falen, heeft een afmattende uitwerking op het leven zelf dat zich in een vreemde waanzin stort: men gaat berekende risico's accepteren, men weegt zijn veiligheid af tegen economische belangen en men schrikt er niet langer voor terug om een prijs te plakken op een mensenleven dat niet langer absoluut of onvoorwaardelijk waardevol is. De mens die de straat op gaat, weet dat hij een welbepaalde kans heeft om aan het verkeer geslachtodderd te worden. In België met zijn 11 miljoen inwoners vallen in het verkeer jaarlijks 800 doden, 5000 zwaargewonden en 50.000 lichtgewonden, wat betekent dat onze kans om ooit zelf te sneuvelen in het verkeer 6 op 1000 is, de kans op zware verwonding 3,5 percent en de kans op lichte verwonding 35 percent, zoals kan worden afgeleid uit de statistieken verkeersslachtoffers . Komt daarbij dat de automobilist een gevaar is voor zichzelf, alleen al omdat hij minder beweegt, daardoor dik wordt en allerlei ernstige kwalen ontwikkelt. Ons paradijselijke Vlaamse landschap van weleer met zijn beemden en gaarden werd door de auto herscha-

pen tot een dicht netwerk van straten, vaak enkel toegankelijk voor gemotoriseerd verkeer en verstoken van voetpaden of fietspaden. De hele wereld is een autowegenweb geworden. Alle mensen leven in huizen die aan deze levensgevaarlijke straten palen; wij moeten ze betreden om in ons levensonderhoud te kunnen voorzien terwijl wij dat onmogelijk kunnen doen — het weze herhaald — zonder het risico om gewond te raken of om te komen, wat vandaag het lot is van zowat 40 percent van ons.

2. Het geld dat het onrecht in de wereld brengt

Karl Marx wees erop dat de perversie van de kapitalistische economie bestaat in de verwisseling van middel en doel: geld is een ruilmiddel maar door de jacht op winst is men het middel zelf gaan najagen. Waar men vroeger naar de markt trok met appelen om die daar te verkopen en met dat geld tarwe in te slaan, trekt men vandaag naar de markt met een som geld om terug te keren met een grotere som geld: eetwaren en andere goederen zijn nu de ruilmiddelen geworden. Als gevolg van die perversie worden eetwaren vernietigd om de prijzen de hoogte in te jagen of fabriceert men producten die meteen versleten zijn om de winsten op te drijven en het werk in de wereld te houden, terwijl het geld aanbeden wordt. Maar geld kan men niet eten en als puntje bij paaltje komt, is ongeacht wie bereid om al het geld van de wereld om te ruilen voor een simpel brood. En is dat niet de toestand die zich vandaag voordoet op wereldschaal? Feitelijke schaarste maar ook onrecht brengen aan het licht dat de steeds omvangrijker fortuinen allerm minst gedekt worden door tastbare waren: hoeveel geld men ook in omloop brengt of naar zich toe trekt, de rijkdommen van de aarde kunnen er niet door vermeerderd

worden zoals er zonder arbeid ook geen nuttige zaken kunnen worden voortgebracht.

De eerste munten droegen het bas-reliëf van de keizer als waarborg maar op geld staat vooralsnog geen naam zodat dieven tot vandaag vrij spel kregen. Die situatie dreigt drastisch te veranderen met de lancering van de idee om eerlang het contant geld af te schaffen. Bedrog en zelfverrijking zullen zich dan noodgedwongen verschuiven van het ruilmiddel naar de ruildaad of naar het proces van de vaststelling van waarde, schuld en krediet, wat wil zeggen dat de corruptie zich nog meer zal gaan situeren in legale machtsinstellingen zoals bijvoorbeeld degene die vandaag actief zijn in de immobiëlesector waar zij waardeloze grond goedkoop opkopen om deze vervolgens te verkavelen en duur te verkopen. Of instanties die ongecontroleerd en arbitrair jobs en dus levenslang lopende inkomens toekennen aan vrienden terwijl zij anderen ervan uitgesloten houden.

Het geld is zoals de zweep van toentertijd, zo beweren velen: omdat men het kan onthouden aan wie het nodig hebben, kan men de noodlijdenden tot slaven maken. Het geld turnt het goede in het kwade om waar het ten teken staat van rechten in plaats van verantwoordelijkheden en zo bestaat het dat wie het reeds in overmaat bezitten, zichzelf nog meer verschaffen, terwijl wie het nodig hebben, in de kou blijven staan. In deze bijzonder verkapte perversie gaat het geld de plaats innemen van de nood zodat de geldbezitter gelooft zich te kunnen beroepen op een recht dat slechts toekomt aan noodlijdenden en om die reden geeft het geldwezen de vrije teugel aan het onrecht.

3. *Massacommunicatie die de mens vereenzaamt*

De konijnen in het veld die de bruine kleur hebben van de aarde, bootsen hun omgeving helemaal *niet* na; zij doen immers zelf geen enkele inspanning om zich aldus te verbergen: zij zijn bruin, heel eenvoudig omdat alle anders gekleurde konijnen door roofdieren werden opgemerkt en verslonden.

Als dan alsnog een vijand opduikt en één konijn merkt hem op, dan vlucht het weg en de andere volgen, ook deze die de vijand helemaal niet zagen. Zo volgt kuddegedrag dwingend uit onwetendheid omtrent de persoonlijke veiligheidssituatie: men verlaat zich op andermans zintuigen en reacties en daar is uiteraard helemaal niets op tegen. Na-apen is imiteren en imitatie is nep of *mimicry*: de zogenaamde nabootsing waarmee dieren zich pogen te handhaven terwijl ze daaraan tegelijk en onafwendbaar hun 'persoonlijkheid' opofferen of ontlenen. Een weerloze soort bootst een gevaarlijke na of een dier maakt zich onzichtbaar door onder te duiken in de kudde waarin allen eender zijn omdat zij allen elkander nabootsen.

Anders is het gesteld met de mens waar hij zich gedraagt als een aap terwijl hij helemaal geen aap is. Nabootsing in een reflex kan best efficiënt kuddegedrag zijn en het kan ook deel uitmaken van het leerproces maar naast deze bijzondere gevallen kan imitatie onder mensen alleen nog de vlucht voor de eigen verantwoordelijkheid beduiden. Mensen bootsen bewust en dus vrijwillig andere mensen na of ze pogen zichzelf als een na te bootsen voorbeeld te profileren. De keuze voor het ene of het andere heeft te maken met aanleg, gemakzucht, eerzucht en nog vele andere eigenschappen, tekorten en omstandigheden. Nabootsing is

een exclusief menselijk gedrag omdat verantwoordelijkheid-zin een exclusief menselijke eigenschap is — zij vergt immers een sterk ontwikkelde taal of dus de mogelijkheid om zich te verantwoorden. Dat iemand een ander nabootst, betekent in feite dat hij zich achter andermans verantwoordelijkheid gelooft te kunnen verschuilen en zo zijn na-aperij en voorbeeldgedrag vaker een vorm van (zelf)bedrog.

Wie anderen na-apen geloven ten onrechte terug te mogen keren naar het dier-zijn en wie het voorbeeld geven, trachten anderen wijs te maken dat het afstand doen van de (letterlijk: eigen verantwoordelijkheid mogelijk is en bovendien oké maar beide hebben zij een tekort aan zelfvertrouwen: diegenen die kuddegedrag vertonen maar ook en vooral diegenen die het voorbeeld geven en die derhalve een publiek van supporters nodig hebben. *Predikers* en *priesters voorzegers* en *vooraanstaanden* en dus telkens *voorbeelden*) lijken anderen te willen overtuigen van wat zij geloven maar in wezen willen zij slechts zichzelf overtuigen door aldus om de instemming van anderen te bedelen. Heel democratisch halen zij hun zekerheidsgevoel uit een hoog aantal 'instemmers' maar zij blijven wezenlijk in twijfel.

In elke cultuur vindt men priesters terug en gelovigen, predikers met hun publiek, helden en een volk dat hen tot voorbeeld heeft en dit noemen wij idolatrie. Met de opkomst van de massamedia en bij uitstek de televisie, heeft de idolatrie ontzaglijke proporties aangenomen en zo ook haar tegendeel, waarin de antiheld centraal staat en waarin de aanbidding werd vervangen door de spot. Maar de uiteindelijk grond van de idolatrie of van de cultuur van voorbeelden en volgers is uiteraard de hysterie, zoals men

ze bij uitstek verbeeld ziet in de visioenen van Kaspar Hauser in Werner Herzogs *Jeder für sich und Gott gegen alle* (1974): de mensheid die als een karavaan zonder kop of staart doelloos door de woestijn trekt. De ene volgt de andere maar niemand weet waarheen de kudde hen brengt. Niet te verwonderen dat de voorbeelden — bij uitstek op Tv — om de haverklap veranderen: de leidraad geeft geen zekerheid en geen houvast daar hij slechts een mode is, een voorbijgaand verschijnsel, een immer veranderend project of dus de doelloosheid zelf, het ontbreken van een bestemming.

Het medium televisie is geen eeuw oud en bestaat in zijn bruikbare vorm amper zestig jaar. Vandaag wordt via Tv heel bewust gepoogd om grote massa's mensen te bewegen tot gewenste gedragingen en overtuigingen, wat er in feite op neer komt dat Tv vrijwel geheel in functie staat van propaganda en reclame. De ontzaglijke mogelijkheden tot het verbreiden van kunst, cultuur en wetenschap worden slechts met mondjesmaat benut en dit vooral omdat de vraag naar amusement onvergelijkbaar veel groter is dan de zucht naar het schone, het ware en het goede. Velen waarschuwen dat de kijkbuis nefast is voor de cultuur en voor de menselijke geest als zodanig omdat het medium leugens verspreidt maar ook omdat het de verbeelding fnuikt door alles in beeld te brengen en aldus de suggestie — de ziel van het kunstwerk — te verkrachten. *In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister*, zo immers dichtte Johann Wolfgang von Goethe.⁴⁶

46 Deze beroemde zin komt uit Goethe's gedicht *Natur und Kunst*:

Natur und Kunst.

Natur und Kunst, sie scheinen sich zu fliehen, Und haben sich,

De daarop volgende en laatste zin van het gedicht in kwestie komt hier trouwens ook van pas daar hij verwijst naar de wet als bron van vrijheid en derhalve ook impliciet naar de bandeloosheid als diepe oorzaak van verknechting:

In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister, Und das Gesetz nur kann uns Freiheit geben.

Televisie als verknechting of verslaving ingevolge het ontbreken van de suggestieve kracht die de verbeelding prikelt; de verbeelding als krachtbron van de geest die door de televisie wordt vermoordt, alsook uiteraard de kunst.

Van een nog recenter datum is het internet dat nog geen kwarteeuw bestaat: het bedrog benadert hier wel de perfectie daar het internet vooralsnog elkeen kan doen geloven in de onderlinge verbondenheid van allen met allen, terwijl exact het tegendeel het geval is: door 'bezoekerscijfers' en 'volgers' op de weblogs verkeert men in de illusie online met elkaar in contact te zijn terwijl ontelbare armen

eh' man es denkt, gefunden; Der Widerwille ist auch mir
verschwunden, Und beide scheinen gleich mich anzuziehen. Es
gilt wohl nur ein redliches Bemühen! Und wenn wir erst in
abgemeßnen Stunden Mit Geist und Fleiß uns an die Kunst
gebunden, Mag frei Natur im Herzen wieder glühen. So ist's mit
aller Bildung auch beschaffen: Vergebens werden ungebundene
Geister Nach der Vollendung reiner Höhe streben. Wer Großes
will, muß sich zusammen raffen; In der Beschränkung zeigt sich
erst der Meister, Und das Gesetz nur kann uns Freiheit geben.
(Bron: Goethe, J. W.: Was wir bringen. Vorspiel, bey Eröffnung
des neuen Schauspielhauses zu Lauchstädt. Tübingen. Cotta
1802, 80 S., Erstausgabe, Oktav-Format. Halbleder d. Zt.
Provenienz: Bibliothek der Grafen von Schönborn Buchheim
(mit Bibliotheksetikett auf Einband). Het gedicht Natur und
Kunst zou in 1800 geschreven zijn).

in de derde wereld tegen betaling voor bezoekers en voor volgers spelen door de klok rond niets anders te doen dan klikken op de betalende blogs. Het samenzijn in de schijnwereld van het internet is derhalve even fictief als de rijkdom van een vette bankrekening. Maar de zelfgenoegzaamheid waarin de beide toestanden resulteren, dreigt ons voorgoed het echte leven te ontnemen.

4. De democratie die de slavernij bestendigt

De volksheerschappij steunt op het gelijkheidsbeginsel maar er bestaat ook volkstirannie, zo waarschuwde onder meer Alexis de Tocqueville (1805-1859), en gelijkheid kan door vrijheid tenietgaan want gelijken worden alras ongelijk door wat ze in alle vrijheid doen. Bovendien is heden de oorspronkelijke *directe* democratie vrijwel onmogelijk en dient het volk zich te laten vertegenwoordigen, wat in feite de volksheerschappij sterk aanvreet: volksvertegenwoordigers (die ook nog eens tot partijen behoren, die gebeurlijk bekend zijn of die macht en invloed hebben) worden verkozen door meerderheden die door hen gemaakt moeten worden, vaak met valse beloften; zij ontsnappen niet zelden aan de controle van het volk, worden corrupt en blijven aan de macht tot de volgende verkiezingen, ook als zij intussen niet langer gewenst zijn. Het is tevens perfect mogelijk dat een alleenheerser op democratische wijze aan de macht komt, zoals gebeurde met Adolf Hitler in 1933. En dat deze euvels de hedendaagse democratie volledig kunnen ondermijnen, kan men ook hier en nu zien gebeuren.

Om te beginnen met de grootste mogendheid en nota bene het zich alom opdringende toonbeeld van democratie en

vrijheid, weet iedereen intussen dat bijvoorbeeld de Kennedy's hun verkiezingskapitaal vergaarden met onder meer de handel in de toentertijd in de Verenigde Staten verboden alcohol⁴⁷ en zoals uit het Watergate-schandaal mocht blijken, werd de kiescampagne van Richard Nixon gefinancierd met onderwereldgeld⁴⁸: niet het volk regeert maar wel de maffia.

Met de 'Verenigde Staten van Europa' blijkt het niet beter gesteld, vooreerst omdat Europa *de facto* een dictatuur is, of hoe anders moet men een 'staat' noemen waarvan de bestuurders hun mandaten aan zichzelf toekennen? Maar vandaag is Europa vooral berucht omwille van de potsierlijke carrousel waarbij, onder de dekmantel van een internationale solidariteit, door haar corrupte politici voortdurend miljarden aan belastinggelden van het werkende volk worden overgeheveld naar de banken en dus naar een niet-werkende financiële elite.⁴⁹

47 Joseph Kennedy, de vader van president JFK, was een zakenman in aandelen en vastgoed die journalisten omkocht en die rijk werd met de handel in alcohol tijdens de 'drooglegging'; in 1957 zou hij tot de top 20 van de rijkste Amerikanen hebben behoord. (Zie:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Joseph_P._Kennedy_sr.) .

48 Dit leidde tot het aftreden van president Nixon in 1974.

49 Zie onder meer: "*Het bezuinigingsscenario en wat het verbergt*", artikel d.d. 29 juni 2014:

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php? ID=2543368> .

5. Plastic: onafbreekbaar afval dat alle leven verziekt

Vandaag vindt men aan de stranden alom ter wereld steeds meer vissen met een doodsoorzaak die tot voor kort geheel onbestaande was: verstikking door plastic. De kop van de vis blijkt vast te zitten in een plastic ring of de maag van het dier zit volgepropt met stukjes plastic. Ook steeds meer vogels en andere dieren delen dat trieste lot. En sinds kort spreekt men over de 'plasticsoep': een enorm gebied in het noorden van de Stille Oceaan waar door de beweging van de zeestromingen al het plastic afval samenklit tot een drijvend vuilnisbelt van 1,5 miljoen km² of zo'n 50 keer de oppervlakte van België maar sommigen schatten die oppervlakte nog tien keer groter — het gaat om meer dan 100 miljoen ton. Niet te verwonderen met een jaarlijkse plastic-productie van 300 miljoen ton, waarvan geen gram afbreekbaar is. En dit feit veroorzaakt het nog gevaarlijker fenomeen van de microplastics die intussen in de voedselketen terecht kwamen — 'de verpakking zit vanbinnen' — en waarvan de gevolgen voor de gezondheid en voor het milieu nog niet te overzien zijn. En welke duivels zich ontbinden als bijvoorbeeld (grondstoffen voor) plastics al dan niet ingevolge ongelukken verbrand worden, is een nog schrikwekkender probleem; bij de Weterse milieuramp van 4 mei 2013 werd slechts een tipje van die sluier opgelicht.

De massaproductie van plastic (PS en PVC) startte amper 70 jaar geleden bij BASF...

6. *Insecticiden die de zeven magere jaren naderbij brengen*

Wie herinnert zich niet het verhaal in *Exodus* 10:1-20 over de plagen van Egypte waaronder de (achtste) plaag van de sprinkhanen die in een mum van tijd een hele oogst vernielen?

In 1939 ontdekte de Zwitser Paul Müller de werkzaamheid van het [in 1874 door de Duitser Othmar Zeidler ontdekte] beruchte DDT (dichlorodiphenyltrichloroethane). DDT doodt insecten want het is een neurotoxine maar helaas vergiftigt de stof ook het menselijke zenuwstelsel. Paradoxaal genoeg ontving Müller voor zijn ontdekking de de Nobelprijs voor de Geneeskunde (in 1948).

In 1962 kloeg de biologe Rachel Carson het gebruik van DDT en van andere pesticiden aan in haar fameuze boek *Silent Spring* (— om te lezen: klik op de titel! — Nederlandse vertaling: *Dode Lente*, 1964 en 1972) en het gebruik van DDT werd in de jaren '70 in Europa verboden. Ongelukkig genoeg werden de DDT-voorraden verkocht aan derdewereldlanden die het benutten bij de bestrijding van malaria (en bij de productie van ons voedsel?) Alvast worden sporen van DDT nog steeds teruggevonden in ons bloed.

DDT is slechts één van de vele insecticiden en de giftigheid ervan voor alle andere dieren en voor de mens is niet het enige nadeel: de insecten voor wie ze bedoeld zijn, worden er snel immuun tegen, met als gevolg dat de dosissen moeten worden opgevoerd (waaronder dan alle mensen en dieren behalve de te bestrijden insecten te lijden hebben) en dat steeds zwaardere vergiften moeten worden

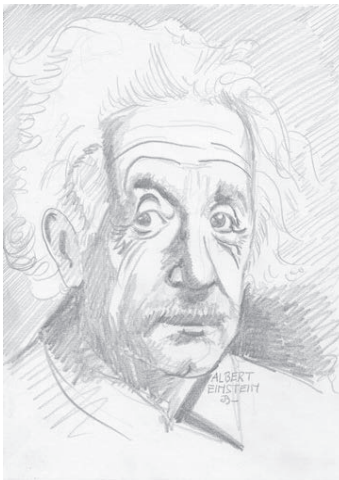
gebruikt zodat de gewassen zelf eronder lijden, wat men nu wil bestrijden door deze gewassen eerst genetisch te modificeren — een verregaande ingreep die al heel wat kritiek heeft uitgelokt. Het uiteindelijke resultaat is dat de pesticiden niet langer werken en dat het woekerende ongedierte vrij spel krijgt: de achtste plaag van Egypte keert dubbel en dik terug. Overigens speelt zich een gelijkaardig scenario af door het misbruik van antibiotica.

Maar op nog een heel andere manier dreigt zelfs hongersnood door het gebruik van pesticiden, want niet alle insecten vormen een bedreiging voor de plantenteelt: de bijen zorgen namelijk (naast een jaarlijkse productie van 1.383.000 ton honing) wereldwijd voor de bevruchting van één derde van de planten, en zij worden vandaag met uitsterven bedreigd. In de winter van 2012-'13 stierf in België een derde van de tamme bijenpopulatie en de toestand bij de wilde bijen is nog dramatischer...

7. Kernenergie die land en zee heeft besmet tot in de eeuwigheid

Bij de splitsing (of de samenvoeging) van atoomkernen in kerncentrales (en bij het laten ontploffen van een atoombom) komt volgens de beroemde formule $e=mc^2$ van Albert Einstein een enorme hoeveelheid warmte vrij die dan (bijvoorbeeld via stoomturbines) kan worden omgezet in elektriciteit en dit heet *kernenergie*.

Bij die opwekking van warmte uit atoomkernen ontstaat ook *kernafval* dat radioactief is

(koelwater, filters, verpakking...), wat wil zeggen dat het straalt en die straling kan heel lang aanhouden en ook dodelijk zijn.

Men weet niet waar men dat afval kwijt kan en zo bijvoorbeeld werd tussen 1971 en 1982 meer dan 74.000 ton afval met in totaal 47,5 petabecquerel aan radioactiviteit in vaten in het Kanaal gedumpt op 800 km ten Zuidwesten van Land's End nabij Cornwall. In 1995 bleken die vaten lek en zij verontreinigen de zee.

Op de bodem van de oceanen alom ter wereld liggen momenteel duizenden ton met vaten van radioactief afval te lekken: de VS en Europa dumpten in de Grote en in de Atlantische Oceaan, de Sovjets dumpten op Nova Zembla waar kernproeven plaatsvonden, in de aanpalende zeeën, in de Japanse Zee en in de Noordelijke IJszee. Pas 20 jaar geleden werd het dumpen van nucleair afval in zee verboden en het wordt nu voorlopig ondergronds opgeslagen, al is ook dat helemaal niet veilig.

De twee Belgische *kerncentrales* (met 4 reactoren in Doel en 2 in Tihange) zorgen voor ruim de helft van de elektriciteit. (Ter vergelijking: de Nederlandse centrale in Borssele levert amper 3,9 pct. van de Nederlandse stroom). Er zijn voortdurend meldingen van lekkages in kerncentrales alom ter wereld en onder de bekend geworden ongelukken is dat van 26 april 1986 in Tsjernobyl, nu een radioactieve spookstad nabij Kiev, hoofdstad van Oekraïne waar momenteel oorlog woedt. Tijdens de ramp zelf trok een radioactieve wolk over gans Europa, waarbij 40 percent van het Europese land gevaarlijk besmet werd, gevolgd door een epidemie van vooral klierkankers die aan honderdduizenden het leven kostten. Toenmalig verantwoordelijk minis-

ter Miet Smet beloog de Belgische bevolking met het verhaal dat er geen enkel gevaar was voor de volksgezondheid terwijl tot in Schotland de schapen doodvielen en zij beval aan toenmalig Tv-weerman Armand Pien het weerbericht te vervalsen. Ten gevolge van die ramp werden miljoenen mensen besmet en vielen — en vallen vandaag nog steeds — duizenden doden. Door de straling uit Tsjernobyl zullen nog vele tienduizenden overlijden aan kanker.

Op 11 maart 2011 was er een zeebeving met tsunami met 24.000 doden nabij het Japanse Fukushima waar het tot een kernramp kwam en enkele maanden later werd melding gemaakt van een radioactief eiland van Japans schroot ter grootte van Texas dat voor de Westkust van de VS dreef.

Maar naast kerncentrales baren ons ook de *kernwapens* (*A-bom* en *H-bom*) zorgen. Bij de ontploffing van een atoombom stijgt de temperatuur tot 4000° Celsius. Op 6 augustus 1945 in Hiroshima en drie dagen later in Nagasaki vielen een kwart miljoen doden — velen verdampten terstond ter plekke — en later kwamen nog vele honderduizenden door stralingsziekte om. In 2009 waren er meer dan 23.000 kernwapens verspreid over de hele wereld en veel krachtiger nog dan de A-bom uit WOII. Ook over de kernwapens die sinds 1964 in het Belgische Kleine Brogel staan opgesteld, wordt de bevolking door de regering belogen. (Zie het artikel *Kernwapens Kleine Brogel staan er omdat regering dat wil* van Lode Vanoost).⁵⁰

50 Verwijzingen:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Auto>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Nicolas-Joseph_Cugnot

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Trein>

http://nl.wikipedia.org/wiki/Nikolaus_Otto

De toekomst ligt vast – Een interview met Omsk Van Togenbirger de Waelekens

We ontmoetten hem op zijn buitenverblijf waarvan op zijn verzoek de plek niet vermeld zal worden — Omsk Van Togenbirger wordt immers liever niet gestoord tijdens zijn

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Vincke>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Benzine>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Fijnstof>

http://statbel.fgov.be/nl/statistieken/cijfers/verkeer_vervoer/verkeer/ongevallen_slachtoffers/verkeersslachtoffers/

Zie ook: J. Bauwens, *Van ruilmiddel tot God: enkele*

bedenkingen over het geldwezen / Jan Bauwens - Serskamp,

2014. 623 pp.; geïllustreerd; 21 cm.

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Plastic>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Plastic>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Plasticsoep>

Over het zgn, 'aanvaardbaar aantal slachtoffers':

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2232144>

Struisvogelpolitiek: de verlokking van de zekerheid is die van de dood. Enkele beschouwingen bij de hardnekkige neiging tot minimalisering van het gevaar bij de Wetteraars in de week na de giframp van 4 mei 2013:

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2225863>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Treksprinkhaan>

<http://www.online-bijbel.nl/bijbelboek/Exodus/10/1-20>

<https://www.youtube.com/watch?v=1YNy2R3hg2Q>

<https://www.youtube.com/watch?v=MTOgUjMcQWk>

<https://en.wikipedia.org/wiki/DDT>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Insecticide>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Dichloordifenyiltrichloorethaan>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Rachel_Carson

<http://www.mo.be/artikel/ddt-alive-and-kickin>

werk aan een boek dat onze aloude kijk op de werkelijkheid misschien wel een flinke deuk zal geven want een van de grondgedachten daarin luidt dat de toekomst niet iets is dat nog te gebeuren staat maar een reeds vanaf het begin voltooid project...

— *Omsk van Togenbirger, om te beginnen, als het mag, een heel klein vraagje over uw identiteit, want onlangs haalde een lezer die mij toevallig tegen het lijf liep de kwestie aan met betrekking tot uw echtheid: bestaat gij echt of zijt gij slechts een personage? Maar ook als gij die vraag liever niet beantwoordt, dan maken wij daar uiteraard geen drama van.*

OVT: — Haha, dan zoudt gij dus iemand wezen die zijn personage ondervraagt? Wel, ik heb op mijn leeftijd natuurlijk al vreemdere dingen gehoord, maar wat ik voorerst wilde zeggen: men moest maar eens ophouden met danig neerbuigend te doen als men het over zogenaamde

https://nl.wikipedia.org/wiki/Chemisch_bestrijdingsmiddel

https://nl.wikipedia.org/wiki/Genetische_technologie

http://www.vvog.info/groen_in_de_marge.asp?detail=74

<http://www.demorgen.be/wetenschap/bijensterfte-nergens-in-europa-zo-hoog-als-in-belgie-a1845064/>

http://www.joop.nl/groen/detail/artikel/31156_oorzaak_bijensterfte_gevonden/

<http://www.vmx.be/bijen-sterven-als-vliegen>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Kernenergie>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Radioactief_afval

https://nl.wikipedia.org/wiki/Land%27s_End

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Antikernenergiebeweging>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Kernwapen>

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Hiroshima_\(stad\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Hiroshima_(stad))

https://nl.wikipedia.org/wiki/Kernramp_van_Tsjernobyl

https://nl.wikipedia.org/wiki/Kernramp_van_Fukushima

personages heeft, alleen al omdat de grote Shakespeare heeft gezegd dat wij dat allemaal zijn, op het schouwtooneel van de wereld, en gij zult wel weten dat zulks helemaal geen beeldspraak is!

— *Verklaar u nader!*

OVT: — Men moet niet neerbuigend doen over personages, alsof zij *slechts* personages waren! Werkt gij soms wel eens met hout of met een ander materiaal? Ik bedoel: hebt gij thuis een stal waarin gij in uw vrije tijd dingetjes kunt maken? Kastjes, deurtjes, noem maar op?

— *Dat gebeurt, inderdaad...*

OVT: — Wel, zeg mij dan eens of die maaksels van uw handen exact doen wat ge van hen verlangt; ja, beantwoord deze vraag maar eens vooraleer wij verder praten!

— *Wat bedoelt gij precies?*

OVT: — Ik bedoel uitgerekend wat ik zeg. Stel eens dat ge met uw beitels een mannetje wilt snijden uit een stuk hout, dan vraag ik u of het mannetje dat te voorschijn komt, er exact uitziet zoals gij het gewild hebt?

— *Vanzelfsprekend niet, ik ben immers geen beeldhouwer...*

OVT: — Maar stel dat gij een volleerd beeldhouwer waart!

— *Dan nog zou mijn creatie onvolmaakt zijn, ja.*

OVT: — En waar ligt dat dan aan, denkt gij?

— *Het eeuwigdurende tekort aan vakkennis, vermoed ik...*

OVT: — Dat is één factor, inderdaad, maar stel eens dat gij volleerd waart, wat zou u dan nog verhinderen om exact uit te beelden wat gij voor ogen hadt?

— *Geen idee...*

OVT: — Denk toch maar eens zelf na!

— *Wel... het materiaal misschien?*

OVT: — Inderdaad, dat is nog een belangrijke factor: ge kunt een beeldje voor ogen hebben dat zo glad is als ivoor maar hout krijgt gij nooit zo glad omdat het nu eenmaal hout is! En werkt gij in glas, dan kunt ge u een onbreekbaar beeldje voorstellen, maar laat gij het per ongeluk vallen, dan spat het tegen de vloertegels in stukken en in brokken uit elkaar!

— *Ontegenzeggelijk...*

OVT: — En dat is nu precies wat ik zeggen wil: als gij iets maakt, dan is er inderdaad vooreerst uw wil, uw voorstelling, uw project of uw idee, en daarmee vangt gij aan wat gij wilt, maar vervolgens is er ook de wereld waarin gij vorm geeft aan uw project, en in die wereld gelden wetten waarover gij helemaal niets te bedisselen hebt.

— *Helemaal niets?*

OVT: — Het zijn wetten die, als gij de wind van voren hebt, zelfs aan de haal kunnen gaan met uw project!

— *Heb je van je leven!*

OVT: — Jawel, en dat geldt niet alleen voor houten beeldjes, die grof zijn, of brandbaar, maar dat geldt evenzeer voor personages: zij zijn pas echt of geloofwaardig op voorwaarde dat zij gehoorzamen aan de wetten die gelden

in de specifieke wereld waarin zij bestaan, en aan die wetten hebt gij evenmin iets te zeggen als aan de wetten van de fysieke wereld waarin uw glazen beeldjes breken, ziet ge?

— *Nu gij het zegt...*

OVT: — Kijk, dat kind daar in dat gezellige huisje: het is Kerstmis en het zit te spelen onder een kerstboom, het speelt met kaarsjes en met lucifers, het strijkt een lucifer aan. En nu vraag ik u of het kind dan gewild heeft dat een tragedie zou volgen op wat het deed?

— *Uiteraard niet!*

OVT: — Maar de wereld die het kind voor ogen heeft verschilt kennelijk een weinig van de echte wereld waarin vuur om zich heen grijpt en al het brandbare verslindt...

— *Het kan uit de hand lopen...*

OVT: — Letterlijk, ja, *uit-de-hand*. En dat komt omdat wij de wereld waarin en waaruit wij dingen maken, niet *in-de-hand* hebben. Onze glazen beeldjes breken of onze personages nemen een loopje met het verhaal.

— *Dat laatste versta ik toch niet goed, want bestaan personages niet in een volstrekt geestelijk wereld, onbeperkt door fysieke wetten?*

OVT: — Maar als zij niet door wetten beperkt zouden worden, dan zouden zij ook niet kunnen bestaan, want er zijn wetten nodig om er gestalte aan te geven!

— *Gij bedoelt de wetten van de taal?*

OVT: — Niet in de eerste plaats, maar ook de taalwetten spelen een rol. Indien men ervan uitging dat personages

louter taalkundige constructies waren, dan werden zij inderdaad hoofdzakelijk door taalwetten gemaakt en beperkt, maar dat is slechts één hypothese. Ikzelf hang een andere veronderstelling aan, zoals gij weet, en die verdedig ik in de tekst genaamd *Spiritus*. Ik kom er tevens op terug in het boekje getiteld *Is er leven na de dood?*, meer bepaald in de tweede aanvulling bij de tekst waarin gepoogd wordt om een verklaring te bieden aan het fenomeen van de extra-zintuiglijke waarneming, zoals gij misschien weet...

— *Dat zijn serieuze boterhammen... Kunt gij daarvan niet een beknopte inhoud geven?*

OVT: — Ja, ik hoor het al aankomen, het is altijd hetzelfde liedje: ze kunnen niet meer lezen, ze hebben geen tijd meer, maar dagelijks urenlang soaps of voetbal bekijken, lukt dan weer wel! Maar goed, ik zal u vertellen wat er in die tekst staat...

— *Bij voorbaat dank!*

OVT: — Wij kunnen stoffelijke zaken maken in de stoffelijke wereld, is dat niet zo?

— *Dat lijkt mij zo te zijn, ja.*

OVT: — Wel, mogen wij daaruit besluiten dat de stoffelijke wereld op zijn beurt een maaxsel is?

— *Neen, dat zou een denkfout zijn waarvoor reeds Augustinus waarschuwde in de vierde eeuw, zo geloof ik mij te herinneren...*

OVT: — Juist: de stoffelijke wereld is niet geconstrueerd, hij is geschapen! Welnu, hetzelfde kunnen wij met evenveel klem beweren over de geestelijke wereld: omdat wij

zelf geestelijke zaken kunnen construeren, zoals bijvoorbeeld verhalen, zouden wij ertoe verleid kunnen worden om te geloven dat die geestelijke zaken van louter woorden waren, dat zij louter taalkundige constructies waren, begrijpt gij?

— *Ik geloof het wel, ja...*

OVT: — Maar uiteraard is dat fout gedacht: het geestelijke valt evenmin samen met de taal waarin wij het uitdrukken, als het stoffelijke een constructie zou zijn van een of andere 'maker'. Het stoffelijke waaruit wij dingen maken, blijft onderworpen aan fysieke wetten die we niet zelf hebben gemaakt en zo ook blijven onze geestelijke creaties onderworpen aan de wetten van een geestelijke wereld en dat zijn allerminst door onszelf geschapen wetten.

— *'Scheppen' is dus heel onderscheiden van 'construeren'?*

OVT: — Construeren is samenstellen uit reeds bestaande dingen, maar die dingen gehoorzamen aan wetten uit een wereld waaraan wij niets te zeggen hebben. Het schepingsbegrip zelf wordt zodoende ook gedefinieerd! Op het materiaal waaruit wij onze beeldjes maken, hebben wij geen vat, en ook niet als die beeldjes personages zijn.

— *Kan dat nog een ietsje duidelijker?*

OVT: — Vergelijk de geestelijke wereld met een heel klein deelgebiedje ervan, bijvoorbeeld de rekenkunde, dan ziet ge onmiddellijk dat daar in die getallenwereld wetten gelden die even onverbiddelijk zijn als de wetten die ons fysieke bestaan mogelijk maken. De priemgetallen liggen vast, ook deze die nog door niemand ontdekt werden, en dat zijn er oneindig veel en het zullen er ook zoveel blij-

ven, om het bij dit ene voorbeeld maar te houden. Zoals de kinderen die wij in het leven roepen bestaan uit cellen die onderworpen zijn aan biologische natuurwetten waaraan wij niets te zeggen hebben, zo ook bestaan de romanpersonages die wij in het leven roepen uit geestelijke elementen, om het zo te zeggen, die gehoorzamen aan wetten van de geestelijke wereld waaraan wij niets te zeggen hebben.

— *Tja, nu gij het zegt: dat lijkt mij uiteindelijk wel vanzelfsprekend...*

OVT: — Ziet ge wel!

(Wordt vervolgd)

Schande over Europa

In Europa blokletteren vandaag zelfs linkse kranten dat het weliswaar jammer is voor de slachtoffers maar dat het toch wat te duur zou uitvallen om asiel te verlenen aan mensen op de vlucht voor het wreedaardigste regime uit de geschiedenis, *IS*.

Hiermee werd zomaar de wet overtreden want onmiddellijk na de genocide door Hitler hebben de Verenigde Naties zich ertoe verbonden om asiel te verlenen aan al wie voor gebeurlijk nieuwe Hitlers op de vlucht moeten. Het asielrecht werd ingeschreven in de *Universele Verklaring van de Rechten van de Mens* en in artikel 14 staat letterlijk: "*Eenieder heeft het recht om in andere landen asiel te zoeken en te genieten tegen vervolging*".⁵¹

Het lijdt geen twijfel dat wie dit recht ook maar betwisten, zich medeplchtig maken aan de gruweldaden die de

51 <https://www.aivl.be/subthema/universele-verklaring-van-de-rechten-van-de-mens-volledige-versie/842>

vluchtelingenstroom veroorzaken: men is voor of tegen; ofwel helpt men de slachtoffers, ofwel sluit men zich bij de daders aan. Een tussenweg bestaat enkel waar men zichzelf tot het publiek kan rekenen, met andere woorden: waar het gebeuren een toneel is, een spel.

Steeds vaker blijkt men met die laffe uitleg van het kostenplaatje weg te komen terwijl de ganse wereld weet dat Europa een van de rijkste regio's ter wereld is⁵² met een verbruik per kop dat niet zelden het duizendvoudige bedraagt van dat in de thuislanden van veel vluchtelingen. Het gemiddelde bezit van bijvoorbeeld een Belgisch gezin bedraagt 417.400 euro⁵³ en rekende men het zwarte geld erbij dan kwam men aan een veelvoud van dat cijfer. In Nigeria waar tal van vluchtelingen vandaan komen, leeft meer dan 60 percent van de bevolking onder de armoedegrens, en dan moet men niet denken aan de maatstaven die wij voor onszelf hanteren, want de armoedegrens in heel wat derde wereldlanden werd bepaald op minder dan 2 euro per dag.⁵⁴

Nog schandaliger zijn de verhalen die de ronde doen over bootvluchtelingen die moederziel alleen naar een wildvreemd land trekken waar zij gehaat worden en waar de werkloosheid almaar toeneemt... om daar rijkdom te vergaren en ons arm te maken! Die absurde fabels worden verspreid door gewetenloze politici, populistische hun

52 <http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2014/05/06/de-vijf-procent-rijksten-bezitten-evenveel-als-de-75-procent-armsten>

53 <http://newsmonkey.be/article/35863> en

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2014/05/06/de-vijf-procent-rijksten-bezitten-evenveel-als-de-75-procent-armsten>

54 <http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/07/07/armoede-blijft-hardnekkigste-wereldprobleem>

profijt doen op de kap van onnoemelijke menselijke ellende en zij zijn de spreekbuis van een aanzwellende massa egoïsten verstoken van elk empathisch vermogen: psychopaten.

Andermaal: als wij ons niet om de geschiedenis bekommeren, dan bekommert de geschiedenis zich wel om ons want niemand staat er buiten. De vrijheid immers is een goed waarvoor men blijvend vechten moet en meer nog moet men vechten voor de vrijheid dan voor de liefde omdat zij tenslotte nog veel schoner dan de liefde is — zoals helaas alleen diegenen blijken te beseffen die niet door de inspanningen van dérden van verknechting werden verlost.⁵⁵

Frances Oldham Kelsey en Softenon

Op 7 augustus 2015 overleed op de leeftijd van 101 jaar de Canadese fysicus Frances Oldham Kelsey die werkzaam was voor de Amerikaanse FDA en die bekend werd omdat zij verhinderde dat het kalmeermiddel Thalidomide, met als bekendste merknaam Softenon, in Amerika slachtoffers zou kunnen maken: zij bewees de schadelijkheid ervan in 1961.

Wereldwijd zijn er vele duizenden Softenonkinderen of kinderen die geboren werden met misvormde ledematen (focomelie) als gevolg van de toediening van dit medicijn aan hun moeder tijdens de zwangerschap. Het eerste slachtoffer — een kind dat geboren werd zonder oren —

⁵⁵Zie ook:

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2751956>

viel op 25 december 1956 en het middel bleef op de markt tot eind 1961. De producent van Softenon, Chemie Grünenthal, probeerde de waarheid te verdoezelen maar onderzoeksjournalist Morton Mintz van *The Washington Post* bracht alles naar buiten in 1962. Pas 3 jaar geleden excuseerde Chemie Grünenthal zich voor de aangerichte schade, nadat het medicijn opnieuw op de markt kwam, onder meer als middel tegen kanker.⁵⁶

Hoe het westen zichzelf opdoekt

Angst blijkt het tot nog toe vrijwel enige antwoord van het westen op de golf van terreur in de jongste decennia. Tussen haakjes: terreur die wordt toegeschreven aan islamfundamentalisten terwijl steeds vaker stemmen opgaan die het hebben over operaties vanwege bepaalde westerse politieke machten onder een vreemde vlag – en hier wordt verwezen naar wat een groeiende menigte het grootste bedrog uit de geschiedenis is gaan noemen, met name de gebeurtenissen en de berichtgeving rond de aanval op het WTC en op het Pentagon van 11 september 2001, alsook naar de oorsprong en de activiteiten van achtereenvolgens Al Qaeda en Islamitische Staat, maar dat is uiteraard een kapittel apart.⁵⁷

56 Verwijzingen:

<https://en.wikipedia.org/wiki/Thalidomide>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Frances_Oldham_Kelsey

https://en.wikipedia.org/wiki/Morton_Mintz

57 De gevestigde orde heeft het over complottheorieën maar ernstige journalisten verdedigen de stelling met de hulp van

Omdat angst een slechte leermeester is, mag het niet verwonderen dat de reacties op die terreur contraproductief zijn. Het eerste stadium waarbij een oplossing nog kon bestaan in het napluizen, erkennen en proberen wegnemen van de oorzaken is allang verstreken en de dynamiek van bijna blind en zich quasi autonoom vermenigvuldigend geweld heeft het roer overgenomen. Intussen hebben onvergeeflijke fouten, zoals het aan de vijand ter beschikking stellen van niet alleen de media maar tevens het NAVO-leger, de toestand alleen maar erger gemaakt.⁵⁸

Steeds vaker is het dweilen met de kraan open en beperkt men zich tot het klaarstomen van een uitgebreide EHBO voor een volgende catastrofe waaraan godbetert onder meer mediamensen een goede stuiver hopen te verdienen. En zoals dat ook in het verleden gebeurde, blijft men jammer genoeg de ellende van tallozen te baat nemen als een welgekomen geschenk in functie van doeleinden van een bijzonder bedenkelijke politiek die gelijkenissen gaat vertonen met het terrorisme zelf.

Ooit zei de wreedaardige Göring dat leugens door elkeen geslikt worden als ze maar groot of ongeloofwaardig genoeg zijn: het menselijk brein is kennelijk niet in staat om aan te nemen dat men danig voor de gek gehouden wordt

vakspecialisten dat de wereld op 11 september een rad voor de ogen werd gedraaid. Hierover maakte onder meer de Amerikaan David Hooper een documentaire genaamd *The anatomy of a great deception*. Wat betreft Al Qaeda en IS zijn de bedenkingen navenant, gelet op de geografisch-militair-politieke betekenis van onder meer Syrië – zie hiervoor onder meer ons artikel d.d. 28 februari 2012, getiteld: *De Syrië-crisis in een notedop*.

58 Zie bijvoorbeeld ons artikel d.d. 8 augustus 2012, getiteld: *W.O. III: de wereld in handen van terroristen?*

en liever gelooft men dan dat er verborgen motieven of bedoelingen bestaan die omwille van geldige redenen onbekend moeten blijven. En wat voor leugens geldt, gaat evenzeer op voor andere misdaden: als zij maar groot genoeg zijn, zal men de slachtoffers eerder discrediteren dan hen te geloven en gaat men hen zelfs vervolgen voor laster en eerroof jegens hun belagers. Roman Polanski's *Rosemary's baby* is hiervan een wel bijzonder geslaagde evocatie.

Maar naast de noodlottige machteloosheid die het slachtofferschap helaas maar al te vaak kenmerkt, is er nog het kwaad zelf van een volstreekte gewetenloosheid waarvan onder meer zo'n drie kwart van de lezersreacties onder de verslagen van vluchtelingendrama's op het internetnieuws vandaag getuigen, wat eens te meer de aloude stelling van Milgram staaft dat zowat 85 percent van de mensen niet alleen een eigen geweten missen maar bovendien probleemloos bereid zijn tot koelbloedige moord van zodra zij daarvan verzekerd werden dat hun daad hun niet zal aangerekend worden. De verkozen politici zijn dan ook steeds vaker de vertegenwoordigers van de massa asocialen die onze moderne welvaartsstaat voortbrengt. Precies het feit dat zij bovendien hun verwerpelijke standpunten desnoods met geweld aan anderen willen opleggen, maakt dat zij zich in helemaal niets meer onderscheiden van de terroristen waarvoor zij beducht zijn.

Potentaten vrezen de menselijke vrijheid en lijden aan een schromelijk gebrek aan vertrouwen in de medemens die zij om die reden vast in hun greep willen houden. Machtswel-lustelingen gaan in feite gebukt onder de ziekelijke angst voor de ander als zodanig die van hen verschilt en die eigen dromen en overtuigingen heeft. Het gebrek aan res-

pect voor de medemens waarvan zij blijk geven, is te herleiden tot een relationele onvolwassenheid en tot de absurde wens dat elkeen niets anders en niets meer zou zijn dan een reproductie van eenzelfde door strenge sociale wetten en regels volkomen voorspelbaar geworden type. Edoch, door religieuze regels of door strenge staatswetten volledig gecontroleerde en derhalve volstrekt gedepersonaliseerde mensen, zijn geen mensen doch mieren of andere kuddedieren, die helaas de ultieme humane dimensie missen die door een wonderbaarlijke evolutie van ontelbare millennia mogelijk werd gemaakt. De onderdrukking van medemens en de angst om mens te zijn, blijken één en hetzelfde fenomeen.

Bijzonder kleinburgerlijk is dan ook de vrees dat 'vreemdelingen' de plaats van de autochtonen zouden innemen, alsof niet iedereen via een geboorte en dus vanuit een andere wereld in deze wereld belandde en alsof ons aller aards verblijf dan eeuwig was. Zo bestond het nog niet zo heel lang geleden dat zwarten uitgesloten werden van westerse atletiekwedstrijden, inclusief wereldkampioenschappen (!), uit vrees dat zij met alle medailles aan de haal zouden gaan en op de Olympische Spelen van 1936 in Berlijn weigerde gastheer Hitler om aan Jesse Owens geluk te wensen met zijn vier keer goud en ook president Roosevelt vergat zijn zwarte landgenoot uit te nodigen op het Witte Huis.

Alle mensen, waar ook ter wereld, kwamen ooit van elders en volksverhuizingen waren altijd de regel, nimmer de uitzondering. Uitgerekend nu principieel iedereen over de ganse wereld, die één dorp werd, rond kan reizen, blijken massa's mensen niet mee met de tijd en zij gaan krampachtig de landgrenzen van weleer niet alleen hertekenen maar op de koop toe van hoge muren voorzien.

Exact zeventig jaar na de beëindiging van de Tweede Wereldoorlog die een ongeziene vluchtelingenstroom op gang bracht wegens massale vervolgingen door het Naziregime met zijn concentratiekampen waarin miljoenen mensen het leven lieten en waarna de VN zich ertoe verbonden om voortaan aan allen die voor hun leven op de loop moeten, asiel te verlenen – exact zeventig jaar later bazelen corrupte Europese politici dat het draagvlak voor steun aan de Syrische vluchtelingen ontbreekt. Men vreest warempel dat de navolging van de wet en het voor een keertje toepassen van de zo mooi klinkende Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, ons welvaartspeil omlaag zou halen. Men blijkt godbetert te geloven dat voor welvaart en beschaving, geld volstaat, terwijl rechtvaardigheid en de naleving van plechtig beloofde wetten bijzaak zouden zijn.

De verdwazing door het geld heeft kennelijk dat peil bereikt waarop men niet langer beseft dat er verdwazing in het spel is, zoals dat ook het geval is met de leugens van Göring en met alle andere misdaden die, eenmaal een kritieke limiet voorbij, vrij spel krijgen omdat zij onzichtbaar zijn geworden. En uitgerekend die domheid kroont vandaag potsierlijk het westen: de EU, de mensenrechten én het christendom met hun holle frasen over solidariteit en naastenliefde bevinden zich nu ontegenzeggelijk op een helling bergafwaarts recht naar de hel.

*Gedaan met recht en gelijkheid, terug naar
het kastenstelsel en de slavernij, op naar
een burgeroorlog!*

Tweehonderd jaar geleden werd na de val van Napoleon op het Congres van Wenen (in 1815) Europa herordend volgens de principes van de Franse Revolutie: vrijheid, gelijkheid en broederlijkheid, en alvast op papier werd beloofd om de slavernij een halt toe te roepen.⁵⁹ Vandaag zouden nog 30 tot 100 miljoen mensen dwangarbeid verrichten in slavernij,⁶⁰ niet inbegrepen de slachtoffers van kinderarbeid.⁶¹ En dat slavernij enkel nog in de derde wereld zou voortbestaan, blijkt een fabeltje: westerse bedrijven buiten in lageloonlanden mensen – vaak kinderen – uit die er geen sociale bescherming genieten (minimumloon, pensioenrecht, ziekte- en invaliditeitsverzekering...) en hier ter plekke worden in de zogenaamde vierde wereld illegalen massaal tewerkgesteld in onderaanneming van zelfs overheidsbedrijven. **Het schrikwekkende vandaag is dat vanwege politici stemmen opgaan om deze verdoken uitbuiting welke een ernstige wetsovertreding is, te gaan legaliseren:** vooral rechtse populistische politici geloven dat, als zij daarvoor een draagvlak denken te vinden bij het volk, zij ook het recht hebben om aan het asielrecht bijkomende voorwaarden te verbinden waarbij gedacht wordt aan dwangarbeid of arbeid zonder loon of tegen een loon beneden het wettelijk vastgestelde minimumloon. Zij

59 https://nl.wikipedia.org/wiki/Congres_van_Wenen

60 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Slavernij>

61 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Slavernij#Kinderslavernij>

pretenderen met andere woorden dat het gejoel van een zelfzuchtige en kortzichtige menigte op straat volstaat om nieuwe wetten en verordeningen op te leggen, zonder de tussenkomst van de ge-eigende wetgevende machten: **als er al sprake is van 'illegalen' dan bestaan zij uitgerekend uit deze rechtse populistten.**⁶²

In 1946 hebben de VN aan elke wereldburger in nood het asielrecht toegekend en **politici die hier vandaag vluchtelingen willen doen werken in ruil voor asiel, pleiten in feite voor de invoering van de zogenaamde schuldsavernij**, waarbij men gelooft mensen tot slaaf te mogen maken van zodra ze niet zelf in hun levensmiddelen kunnen voorzien. Omdat vluchtelingen niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun situatie, worden zij zodoende twee keer gestraft: een eerste keer door diegenen voor wie zij moeten vluchten en een tweede keer door hen bij wie zij terecht komen en die, in plaats van hen te helpen zoals de wet het gebiedt, misbruik maken van de situatie en chantage plegen door de noodlijdenden tot onbezoldigde arbeid te dwingen. Waar dit gebeurt, werd feitelijk zoniet de slavernij dan toch het primitieve kastensysteem ingevoerd dat uiteraard regelrecht indruist tegen het gelijkheidsprincipe dat het westen sinds tweehonderd jaar in het vaandel voert.

Andermaal getuigt de huidige tendens in het westen naar aanleiding van het vluchtelingenprobleem van een toenevende wetteloosheid, welke zoals steeds onvermijdelijk zal uitmonden in bruto geweld en dat wil zeggen in burgeroorlog.

62 http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150901_01843441

De luchtkastelen van Verhofstadt

Guy Verhofstadt staat voor de camera te schreeuwen dat er geen Europees migratiebeleid bestaat maar wat zit deze kandidaat-president dan al jaren in het Europees parlement te doen? Bovendien maken twee leugens van zijn one-liner een misbaksel van jewelste. Om te beginnen hoeft men geen jurist te zijn om te weten dat hier geen sprake is van migranten maar van vluchtelingen – een hemelsbreed verschil! Vervolgens betreft het asielrecht een verplichting onder (alle verenigde) *landen* – België inclusief – de EU bestond niet eens in 1946. Andermaal horen wij dus de klasieke uitvluchten waarmee zij zich aan hun plicht onttrekken die daarentegen wél hun recht opeisen tot de allerlaatste duit of euro, te besteden aan bijvoorbeeld de kantelen van een optrekje in Toscane. Edoch, vermoedelijk zonder onderscheid zal vroeg of laat de hoogste nood ook deze rijkeluizenstreken met luchtkastelen overspoelen.

En daar hebben we ze dan: de schuldslavernij!

Het is te gek om los te lopen: VLD-er Gwendolyn Rutten wil vluchtelingen pas een leefloon geven als ze een contract tekenen waarin ze beloven zich te integreren en werk te zoeken. Maar bovendien: Rutten wil dat contract ook door alle andere leefloners doen tekenen.⁶³ De vraag rijst

63 http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20150927_01889165

dan uiteraard wat de sanctie is voor mensen die er naar haar oordeel niet in slagen om hun beloften na te komen – zonder sanctie is een wet immers volstrekt krachteloos. Geen leefloon meer? En dan? Zullen deze mensen moeten bedelen op straat, honger lijden of stelen? Politici, zo willen ze genoemd worden, ze schudden zomaar wat uit de mouw, te gek om los te lopen.

Syrië, een nieuw Vietnam?

Geen godsdienstoorlog, geen wrede dictatuur, geen verdeeldheid maar een zoveelste conflict tussen dé twee ideologieën – communisme en kapitalisme – dat brengt vandaag in de Levant een nieuwe wereldoorlog nakend.⁶⁴

"Het geluk van de een lijkt op het geluk van de ander maar elk ongeluk heeft zo zijn eigen karakter" – ziedaar de openingszin van *Anna Karenina*, de grote roman van Leo Tolstoj uit 1877 en hetzelfde kan men nu zeggen over de universaliteit van de vrede naast de eigen geaardheid van elke oorlog. Wat niet belet dat duidelijke patronen bepaalde historische conflicten kenmerken en dan hebben wij het hier uiteraard over ideologische geschillen die worden uitgevochten tussen, enerzijds, dat gedeelte van de wereld dat de persoonlijke vrijheid als de hoogste waarde in het vaan-

64 In het communisme zijn de productiemiddelen gemeenschappelijk bezit; elkeen werkt volgens zijn vermogen en neemt volgens zijn behoefte. Het kapitalisme steunt op het privaatbezit, kent concurrentie en is gericht op het maken van zoveel mogelijk winst.

del voert en dat (naar het devies *Jedem das Seine* dat de toegangspoort tot de hel van Buchenwald siert) derhalve kapitalistisch is en, anderzijds, het werelddeel dat communistisch georiënteerd is en dat de persoonlijke vrijheid ondergeschikt acht aan de gelijkheid van alle burgers omdat het de gelijkheid beschouwt als een voorwaarde voor de vrijheid – om het hier maar bij een simplistische karakterisering te houden.⁶⁵ Uiteraard valt er voor elk van de twee wat te zeggen: niemand zal ontkennen dat zonder de muur van Berlijn het Oostblok binnen de kortste keren was leeggelopen – zoals vandaag Syrië leegloopt – terwijl het tevens een waarheid als een koe is dat de plundering van het arme Zuiden door het rijke Noorden het resultaat is van een wild kapitalisme met zijn recht van de sterkste dat alleen de domme taal van het geld verstaat en dat behalve de *wereld* nu ook het milieu en aldus de *aarde* om zeep dreigt te helpen.

Het Syrië-conflict lijkt een zoveelste in de rij van de bloedige oorlogen tussen het Westen en het Oosten – meestal vertegenwoordigd door respectievelijk de Verenigde Staten en Rusland – en het lijkt daarom ook op de verleden oorlogen in strategisch belangrijke plaatsen of grensgebieden zoals Vietnam of Korea.⁶⁶ Tevens kadert het Syrische

65 Ibidem.

66 In de Vietnamoorlog (1955-75), een conflict in hoofdzaak tussen het Westers georiënteerde Zuiden en het communistische Noorden (waarbij ook Cambodja en Laos waren betrokken), werden de zogemaande bevrijders, de communistische Vietcong (het Nationaal Front voor de Bevrijding van Zuid-Vietnam) en de Rode Khmer ([1970-79 – aan het bewind: 1975-79] – de Communistische partij voor de Bevrijding van Campuchea onder Pol Pot – die ca. 2 miljoen mensen vermoordde) door het

probleem in de omwentelingen die onlangs het Noorden van Afrika hebben aangedaan van Marokko tot Egypte en die door de ene partij bevrijdingsoorlogen worden genoemd en door de andere partij machtsgrepen van terroristen. Het eigenlijke ideologisch, strategisch en economisch conflict wordt daarbij significant verkapt door een sluwe agressor die een derde partij in het spel brengt of steunt – in dit geval de zogenaamde Islamitische Staat – kennelijk om zodoende ten aanzien van de wereld een aanval op de tegenpartij te kunnen rechtvaardigen. Een gelekt DIA-document d.d. 12 augustus 2012 zou in die richting wijzen: volgens die geheime informatie werd oorlogstuig van Lybië naar Syrië verscheept en meer bepaald ter bewapening van IS. Bovendien dient men voorzichtig te zijn met het uitbazunen van deze gegevens sinds ongehoorzaamheid aan de autoriteiten nu ook door de V.S. wordt gelijkgesteld met geestesziekte, precies zoals dat eertijds gold in de U.S.S.R. zoals beschreven door bij uitstek Nobelprijswinnaar Aleksandr Solzjenitsyn in *De Goelag Archipel* (Parijs, 1973-75). Overigens kan elkeen ondervinden hoe men zijn (al dan niet vermeende) veiligheid vandaag dubbel en dik met zijn vrijheid betaalt, wat in feite neerkomt op het verlies van de twee, want het gaat hier uiteraard om de weinig benijdenswaardige paradoxale veiligheid die elke gevangene geniet. In dat verband spreekt men ook wel over de *war on terror*. Op te merken hierbij valt dat bijvoorbeeld in de VS in 2011 amper 17 burgers het leven lieten ingevolge terrorisme. Ter vergelijking kwamen in dat jaar

Westen al dan niet terecht beschouwd als terroristen. Het probleem in Korea is andermaal dat van een Oost-West conflict en de voorgeschiedenis van Syrië laat een gelijkaardige situatie zien.

11.101 Amerikanen om door wapengeweld, buiten beschouwing gelaten de burgers die met een wapen zichzelf ombrengen – dat waren er bijvoorbeeld in 2013 exact 21.175.

*Er is meer onder de zon – Een beknopte bespreking van: Ludo Noens, Sprong in de Schemerzone. Wenken uit een ander universum*⁶⁷

Sinds de publicaties van Ludo Noens kan de literatuur niet langer zonder meer worden opgedeeld in *fictie* en *non-fictie* of – in wat andere bewoordingen: deze uitzonderlijke schrijver laat de fictie pas goed tot zijn recht komen. Fictie – van het Latijnse *fictio* – slaat immers helemaal niet op *nonsens* maar betekent *gedachtengang* of, exacter nog: *vorming*. Bovendien: dat met *non-fictie* feiten worden aangeduid, steunt eigenlijk op een achterhaald naïef-realistisch wereldbeeld dat gekenmerkt wordt door een geloof in een objectieve werkelijkheid – een in wezen kaduuk wereldbeeld dat niettemin even hardnekkig standhoudt in de goegemeente als de Newtoniaanse fysica en de Euclidische meetkunde dat doen bij de wis- en natuurkundig ondergeschoolde menigte.

Het is weliswaar vooralsnog weinig praktisch om in de dagdagelijkse communicatie alles in vraag te gaan stellen, maar als de waarheid zelf in het geding is, moet een ver-

⁶⁷ Aspekt, Soesterberg 2015.

wende massa, begeriger naar de kennis dan naar de inspanningen nodig om die te verwerven, vooralsnog de gepopulariseerde versie afwachten. Edoch, Noens overstijgt het elitarisme en hij komt de menigte waarvan wij in dezer vrijwel allen deel uitmaken, tegemoet met klare taal die geen plaats laat voor twijfel terwijl zij toch altijd de deur naar het mysterie op een grote kier laat staan – de lezer krijgt de 'feiten' waar hij om verzoekt maar dient zijn conclusies zelf te trekken.

Men kan deze inzake historische gegevens bijzonder scrupuleuze auteur nimmer verwijten dat hij onwaarheden vertelt, dat hij waarheden verzwijgt of dat hij wil overreden: hier zet een schrandere geest vanuit een verbazingwekkende belezenheid (het boek telt een paar honderd referenties) met kennis van zaken die gegevens op een rijtje welke er echt toe doen betreffende de vorming van een opvatting omtrent de werkelijkheid die ons omvat, onderwijst én begoochelt.

Maar boven alles is het *durf* die overigens het hele oeuvre van deze wijsgeer in de eigenlijke zin van het woord kenmerkt en meer bepaald de *durf* om te denken: de moed om geijkte patronen te verlaten en nieuwe wegen te bewandelen; de bereidheid om de genoemde methodologie van de vorming tot haar recht te laten komen en dit alsnog alles behalve wars van de wetenschappelijke methode. De paradox van dit boek ligt derhalve hierin dat met zijn *Sprong in de schemerzone*, de auteur ons in wezen uit de schemerzone wéghaalt – wég uit de duisternis van een onwetendheid voortkomend uit de verknochtheid aan de denkbeelden van de Encyclopedisten die de zich verlicht wanende mens kennelijk nog steeds in hun vermolmd greep houden. Dit boek helpt ons uit die duisternis op te klimmen en

leidt ons naar het simpele licht van een stralende zon die uitnodigt de ogen te openen en te kijken want ja, er *is* meer onder de zon.

Het 'andere universum' uit de ondertitel van het boek gunt ons een blik via heel wat inkijkramen en bij zijn 235 bladzijden tellende rondleiding heeft de schrijver ons kennelijk geen enkel daarvan onthouden. De reis vangt aan met de figuur die als geen ander ons wereldbeeld heeft bepaald – Jezus de Nazoreeër – met woorden die ondubbelzinnig naar dat andere universum verwijzen: *"(...) want leven is meer dan voedsel en het lichaam meer dan kleding"* (p. 18). Van dat andere universum, dat wij volgens Jezus pas na onze dood kunnen betreden, getuigt *"de ware wijsheid"* die vreemd klinkt in oren die slechts de stoffelijke wereld kennen, en waarvan ook de inuit-sjamanen zeggen dat zij *"slechts kan geleerd worden in grote eenzaamheid (...) en slechts kan verworven worden door lijden"*. (p. 20)

Na Jezus volgen, impliciet inspelend op een brandend actueel debat, Darwin en Wallace. Verzwijgt men ons immers niet al te vaak dat Darwin, die theoloog was van opleiding, zijn leven lang heeft getwijfeld aan zijn evolutietheorie welke vandaag wordt misbruikt ter versteviging van het materialisme, terwijl Wallace – de eigenlijke grondlegger van die theorie – in geesten geloofde? Een heel ander verhaal horen wij hier ook over August Comte, aan quasi alle universiteiten voorgesteld als een verlichte geest. Noens vertelt het ware levensverhaal van deze zogenaamde 'vader van het positivisme' en onthult zijn sciëntistisch totalitarisme.

In zijn 'uitstap in het absurde' wordt de lezer geïnformeerd over het feit dat meer grote geleerden zich serieus inlieten

met het onderzoek naar leven na de dood en scéances bijwoonden. Onder hen: de Nobelprijswinnaars voor de Fysica, Pierre en Marie Curie (1903), de Nobelprijswinnaar voor de Geneeskunde, Charles Richet (1913) en dokter Gustave Geley die het 'ectoplasma' onderzocht dat bij die scéances vaak uit de mond van het medium stroomt en waaruit zich quasi-lichamen van opgeroepen overledenen vormen, waarvan plaasteren afgietsels van handen, voeten en gezicht worden bewaard in Parijs. Geley vergeleek de spokerige ectoplasmatische gedaanten met wat men ook te zien krijgt in de ons vertrouwde biologische processen bij de vorming van de foetus. Het leven waarmee wij vertrouwd zijn, blijkt inderdaad even raadselachtig als zijn nog relatief onbekende aspecten.

Het beroemde fantoom Katie King komt uitgebreid aan bod maar ook de elfen en de bosgeesten in verband waarmee Ludo Noens op een treffende manier ons verdraaid wereldbeeld als volgt aan de kaak stelt als hij de 'natuurgeesten' behandelt: *"In onze moderne metropolen (...) moet men allicht met dergelijke 'onzin' niet meer afkomen. Progressieve ontbossing, overrationalisering, commercieel materialisme, eenheidscultuur, massamedia en opgeklopte mentale preoccupaties hebben de moderne mens gaandeweg ingekapseld in een zelfgecreëerde intersubjectieve waanwereld (zodat de stedeling er nu, vreemd genoeg, van overtuigd is dat de waan bij de natuurvolkeren ligt!"* (p. 85)

De als schrijver (van onder meer *De Kleine Johannes*) beroemde Nederlandse psychiater Frederik Van Eeden verschijnt op het toneel als verkenner van het hiernamaals: de arts verloor een nog onvolwassen zoon en noemde diens dood een ontwaken; via de lucide droom kwam hij met de

jongen in contact en hij maakte er indrukwekkende theorieën over die nog aan geloofwaardigheid winnen met het onderzoek van cardioloog Pim Van Lommel en met de positief-wetenschappelijke bevindingen aan de universiteit van Cambridge waar zeer recent nog het voortdueren van het bewustzijn tot drie minuten na de dood werd aangetoond.

Na de hoofdstukken over de mythische koninkrijken in de Himalaya (Shambhala, Agharta, Shangri-la) en de onthutsende belevenissen en de levensgeschiedenis van Charles Lindbergh, de man die als eerste met een vliegtuig de Atlantische Oceaan overstak, wordt verrassend helder uit de doeken gedaan wat de kwantummystici vertellen en hoe dit precies aansluit bij de hedendaagse natuurkunde.

Volgen de link tussen de moderne antropologen en de sjamanen, de grondslag van de hippiebeweging, het verschijnsel van de ufo's en de *alien-abduction* en tenslotte de bevindingen van de beroemde psychiater, Elisabeth Kübler-Ross.

Meer dan het lezen waard voor alwie bij wil blijven inzake dit zo boeiende thema waarvan het enorme belang stilaan begint te dagen.⁶⁸

68 Verwijzingen:

<http://www.bloggen.be/ludonoens/archief.php?ID=2756404>

"Ben ik dan mijn broeders hoeder?"

Egoïsme is laakbaar en de onthulling ervan leidt tot een schaamte welke resulteert in een sociale druk die tegen dit egoïsme een dam opwerpt – noem het een sociale autoregulatie. Edoch, doordouwers hebben er iets op gevonden om hun egoïsme alsnog te kunnen botvieren: eerst demoniseren zij diegenen aan wie zij vervolgens onrecht berokkenen zodat wat zij doen, gelijk is op een bestraffing van het boze en dus op een terechtstelling, of ook nog op een actie gericht op zelfbescherming en aldus krijgt hun handelwijze alvast het aanschijn van een rechtvaardige onderneming.

En dit is wat het rijke Europa vandaag doet om een heel volk dat in de allergrootste ellende verkeert en dat have en goed moet achterlaten, af te kunnen schepen als het aan de poorten van het westen komt bedelen om bescherming. Men blijkt ermee weg te kunnen komen om duizenden mensen, onder wie talloze moeders met kinderen, letterlijk in de kou te laten staan, door hen eerst af te schilderen als levensbedreigend op velerlei manieren. Want zij zouden godsdienstwaaninnigen zijn die ons terug dreigen te voeren naar de middeleeuwen; zij zouden een fatale aanslag vormen op onze levensstandaard en op onze economie; zij zouden onze jobs komen inpikken en ons voedsel komen opmaken; zij zouden ons bovendien al dan niet gepland komen uitroeien, indien niet met wapengekletter, dan toch met allerlei epidemieën.

Een eenvoudig nazicht van de feiten kan ons leren dat geen van deze beschuldigingen hout snijdt: de Syriërs in kwestie zijn helemaal geen godsdienstfanaten, zij zijn

daarentegen beducht voor fundamentalisten en meer bepaald vluchten zij voor een van de wreedaardigste regimes ooit. Bovendien kunnen zij onze levensstandaard niet bedreigen omdat slechts een bijzonder klein deel van hen naar onze contreien wil doorreizen, terwijl het merendeel zich naar veiliger plekken in hun thuisland zelf verplaatst ofwel naar de onmiddellijke bureu.⁶⁹ Vervolgens gaat het niet om schooiers doch om een ontwikkeld, geschoold en uiteraard vredelievend volk dat allerminst op oorlog belust is doch daarentegen voor oorlog wegvlucht. Ten slotte verkeren deze mensen vooralsnog in goede gezondheid – *vooralsnog*, want de winter komt eraan en de mensenmasa gaat stilaan honger lijden en kou: laat men deze mensen over aan hun lot, dan breken er al zeer binnenkort en geheel onvermijdelijk inderdaad allerlei ziekten uit.

Heel wat westerse en derhalve democratisch verkozen politici voeren aan dat mensen van buiten de EU geen aanspraak kunnen maken op rechten die exclusief aan EU-burgers toekomen, en zo verkappen zij het recht op asiel voor elke wereldburger die moet lopen voor zijn leven omwille van een regime dat de mensenrechten met de voeten treedt. De universele mensenrechten en de plicht om aan vluchtelingen onderdak te bieden, erkenden eenstemmig de Verenigde Naties – zowat alle landen ter wereld – nadat zich tijdens de Tweede Wereldoorlog de tragedie van de vervolgingen door de nazi's had afgespeeld met de moord op zes miljoen mensen in concentratiekampen.

De ongelukkigen werden in die kampen ondergebracht, uitgerekend omdat zij beschouwd werden als mensen die geen aanspraak konden maken op dezelfde rechten als de

69 https://www.youtube.com/watch?v=0_QrIapiNOW

andere burgers. Zij werden beschouwd als een gevaar voor de levensstandaard en de economie, voor de cultuur en voor de volksgezondheid.

Het geld en de leugen, twee handen op één buik

Bijna dagelijks halen De Wever en Franken nu zelfs de krantenkoppen van de linkse gazetten met het bericht dat de toestand inzake de Syrische vluchtelingen onhoudbaar wordt en dat de EU tegen hen beschermd dient te worden.

Dit zijn niet slechts leugens, het zijn bovendien belachelijke leugens en wel om meer dan één reden.

Om te beginnen wordt het slachtoffer tot dader gebombardeerd: de bedreigde vluchtelingen worden voorgesteld als boosdoeners en het rijke westen dat vooralsnog aan de oorlog ontsnapt, kruipt in de slachtofferrol.

En wat een farce wordt nu de ooit ronkende en veelbelovende titel van de zogenaamde *Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens*, nadat de EU haar eerste en unieke kans verspilt om die beloften hard te maken! Voor het aanschijn van de hele wereld verandert de EU in de HEU met de H van Hypocriete.

De toestand is onhoudbaar? Ze liegen alsof het gedrukt staat en ze drukken het nog ook, want iedereen weet intus-

sen dat bijvoorbeeld Turkije alleen zowat 10 (tien) keer meer vluchtelingen opvangt dan alle EU-landen samen.⁷⁰

Overigens ook het verzwijgen van relevante informatie staat gelijk met liegen en op die slinkse wijze worden nog meer onwaarheden aan de man gebracht. Zo bijvoorbeeld het ontslag van weerman Philippe Verdier van TF1, nadat deze een boek publiceerde waarin hij inzake de klimaathype overtuigend aantoont hoe hier vandaag wetenschappelijke waarheden de duimen moeten leggen voor politieke preferenties.⁷¹ Heel wat moediger dan onze eigen Armand Pien die, toen hem in 1986 door minister voor Volksgezondheid Miet Smet (CVP) gevraagd werd om te liegen over de radio-activiteit bij ons ingevolge de kernramp in Tsernoby, prompt het behoud van de eigen job verkoos boven het algemeen welzijn.

De gemeenschappelijke drijfveer van jodenhaters en IS-strijders — een speculatie

Geen volk werd in de loop van de geschiedenis zozeer gehaat als de joden. De joden werden beschouwd als een probleem — het jodenprobleem, de *Judenfrage* — en de eindoplossing, de *Endlösung*, bestond in geweld tegen de joden of in genocide, zoals in de pogroms en in de Holocaust.

70 Bron: https://www.youtube.com/watch?v=0_QrlapiNOW

71 Voor de omstreden publicatie van P. Verdier, zie: http://www.dailymotion.com/video/x384bxg_teaser-officiel-climat-investigation-philippe-verdier_news

Pogroms zijn belagingen door het volk van etnische groepen, in casu van joden, gepaard gaande met fysiek geweld en moord, om hen te dwingen zich aan te passen.

Reeds in de middeleeuwen, in 1096, moordden de boeren in Duitsland verschillende joodse gemeenschappen uit. In Nederland werden de joden uitgesloten uit de gilden en konden zij slechts 'lagere' beroepen uitoefenen zoals de diamantslijperij, de lenzenslijperij — lenzenslijper was overigens het beroep van de grote Nederlandse filosoof Spinoza (1632-'77) — en geldzaken die nu door het bankwezen worden verricht, waardoor men onterecht zegde dat joden belust zijn op geld.

Europa beschouwde de joden als vreemdelingen en zij werden achtergesteld. Op grond van de geschiedenis van de veroordeling van Jezus werden zij bovendien afgeschilderd als godsmoordenaars. In 1492 werden in Spanje alle joden die weigerden zich tot het christendom te bekeren, verbannen, vaak naar Portugal, en toen aldaar in 1536 de inquisitie van start ging, weken velen van hen uit naar Amsterdam dat in 1700 zo'n 10.000 joden telde. Luther in Duitsland spoorde er in zijn geschrift *Von den Juden und ihren Lügen* (1543) onder meer toe aan de synagogen in brand te steken teneinde de joden tot het christendom te bekeren.

Aan het eind van de 19de eeuw ontstond in Oostenrijk-Hongarije tesamen met het geloof in de Germaanse Übermensch, de zogenaamde ariosofie (gesticht door nazimysticus Guido von List) van de Oostenrijkse Jörg Lanz von Liebenfels (1874-1954) een xenofobie voor zogenaamde beestmensen of aapmensen, waartoe de joden werden gerekend, samen met de zwarten, de zigeuners en

de Mongolen en von Liebenfels stichtte in 1900 in slot Werfenstein de Orde der Nieuwe Tempeliers.

In de Russische burgeroorlog (1917-'22) die aan 15 miljoen Russen het leven kostte, werden 100.000 joden vermoord. Reeds twee jaar na het aantreden van Hitler werden door de wetten van Neurenberg in 1935 aan de Duitse joden de burgerrechten ontnomen en dit antisemitisme breidde zich over Europa uit met de shoah tot gevolg: de uit het anti-joodse nationaalsocialisme van Hitler voortgekomen Holocaust tijdens de Tweede Wereldoorlog kostte het leven aan 6 miljoen joden.

Nog voor de aanvang van W.O.II zocht de grootmoefiti bij Hitler steun voor zijn jodenhaat. Er waren pogroms in Safed (onder meer in 1834), Hebron (1929), Shiraz (Iran), Fez (Marokko) en Irak (1941). Tijdens het Eichmann-proces in 1961 prees een Palestijnse krant deze crimineel. De Iraanse president Ahmadinejat ontkende de Holocaust herhaaldelijk.

In de jongste jaren neemt de jodenhaat in het Westen weer toe en heeft één burger op vier antisemitische opvattingen. Ter vergelijking: in het Midden-Oosten en in Noord-Afrika is dat drie op vier.

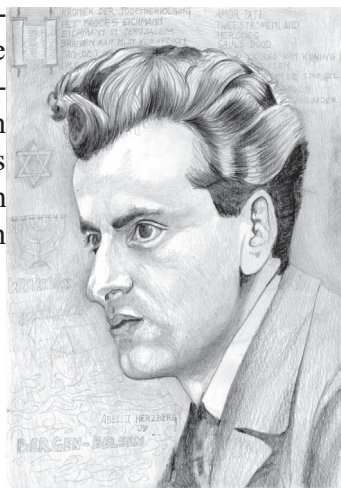
Op de vraag naar *het waarom* van de jodenhaat bestaat geen eenduidig antwoord. Naast de fantasierijke horror zoals in de zogenaamde bloedsprookjes — geruchten waarin joden als kannibalen en meer bepaald als kindereters werden afgeschilderd — blijkt een vaak opduikende reden voor jodenhaat de angst dat dit 'uitverkoren volk' plannen zou hebben om de wereld te overheersen.

Zo wordt vaak verwezen naar de zogenaamde *Protocollen van de wijzen van Sion*, een geschrift dat zou dateren van omstreeks 1900, dat wordt toegeschreven aan een groep joden en waarin uitgelegd wordt hoe de joden de wereldheerschappij zullen verwerven. Ondanks het feit dat werd aangetoond dat het geschrift een vervalsing is, wordt het jammer genoeg nog steeds door velen als authentiek voorgesteld en vormt het aldus een uitvlucht voor jodenhaat.

Maar er bestaat ook een heel andere opvatting over de oorsprong van de jodenhaat, een opvatting die in het licht van de huidige ongelukkige ontwikkelingen in onder meer Syrië, aan waarschijnlijkheid lijkt te winnen, en dat is de overtuiging dat de grondslag voor jodenhaat ligt in de wens om terug te keren naar een onbeteugeld driftleven.

Zo bijvoorbeeld is er de Nederlands-joodse schrijver Abel Herzberg (1893-1989) die onder meer Bergen-Belsen overleefde waarover zijn *Amor fati* (1946) en wiens kampdagboek verscheen onder de titel *Tweestromenland* (1950) naast zijn *Kroniek der jodenvervolging* (1950). Herzberg schrijft dat het jodendom, dat Christus voortbracht en het christendom met zijn tien geboden, ons opzadelt met een lastige opdracht, vaker ervaren als een juk, waarvan sommigen zich willen bevrijden omdat zij wensen terug te keren naar het hedonisme.

In het verschijnsel van de Islamitische Staat lijkt het er hoe dan ook sterk op dat de aantrekkingskracht daarvan uitgaat van een in hoofde van de daders door god zelf toegestane en zelfs aangeprezen of bevolen

barbarij. In de waanzin van systematische veroordelingen, verkrachtingen en moord op talloze mensen die als 'ongelovigen' worden bestempeld, proberen de daders het te doen uitschijnen alsof hun slachtoffers een door hen, 'gelovigen', uitgevoerde goddelijke straf ondergaan. Met andere woorden moet hier een dekmantel van religieuze plichts-
vervulling een handelwijze legitimeren die de facto bestaat in het bewust crimineel botvieren van animale instincten.

Als die interpretatie hout snijdt, gaat het in het geval van IS niet alleen om misdadigers maar bovendien gaat het om criminelen die bovendien te laf zijn om de verantwoordelijkheid voor hun daden op te nemen. Die verantwoordelijkheid schuiven ze immer 'handig' van zich af door bloeddorst en moorddadige wellust voor te stellen als een (religieuze) plicht.

De perversie in kwestie blijkt danig onvoorstelbaar voor wie zich er niet schuldig aan maken: zij wordt niet doorgrond tot het ogenblik waarop men er deelachtig aan wordt, terwijl wie eraan participeren, ze uiteraard niet langer bevechten.⁷²

72 Verwijzingen:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Abel_Herzberg

<http://www.dbnl.org/auteurs/auteur.php?id=herz001>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Ariosofie>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Michel_Houellebecq

https://nl.wikipedia.org/wiki/Ernest_Renan

http://www.lexilogos.com/document/renan/vie_jesus.htm

https://de.wikipedia.org/wiki/Martin_Luther_und_die_Juden

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Pogrom_van_Safed_\(1834\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Pogrom_van_Safed_(1834))

<https://nl.wikipedia.org/wiki/J>

[https://nl.wikipedia.org/wiki/J](https://nl.wikipedia.org/wiki/J%C3%B6rg_Lanz_von_Liebenfels)

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Antisemitisme>

Onthoofdingen

In het jaar 1096 begonnen in Duitsland christelijke ridders en boeren de Eerste ('Duitse') Kruistocht voor de bevrijding van Jeruzalem – een onderneming waarbij in 1099 ook Tripoli, Antiochië en Odessa op de islamieten werden heroverd. In de godsdienstwaanzin die daarmee gepaard ging, werden in 1096 in Duitsland de joden door de boeren afgeslacht en die jodenvervolging hield ook aan tot vandaag. Zo werden in de vijftiende eeuw veroordeelde joden (door christenen) tussen twee honden ondersteboven aan de galg gehangen om hen tot bekering te dwingen; zij die zich bekeerden, werden losgemaakt, gedoopt en meteen daarop onthoofd. Als waarschuwing aan de bevolking werden de hoofden bij de stadspoort op palen tentoongesteld. De "Ene Heilige Katholieke en Apostolische Kerk" was toen precies duizend jaar in het bezit van de sleutel van de hemelpoort.

Onthoofding was tot voor kort de gangbare executiemethode. Een van de beroemdste onthoofdingen uit die tijd is deze van de Engelse humanist Thomas More (1478-1535), een slachtoffer van Hendrik VIII. Deze vorst liet ook twee van zijn zes vrouwen onthoofden, hij maakte jacht op ketters en wilde doorgaan voor heiliger dan de paus. More werd uitgeschakeld omdat hij weigerde de koning te er-

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Holocaust>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Russische_Burgeroorlog

https://nl.wikipedia.org/wiki/Baruch_Spinoza

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Pogrom>

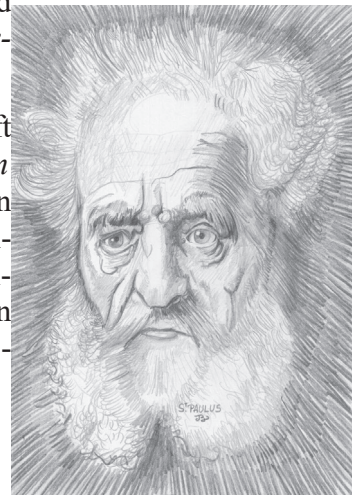
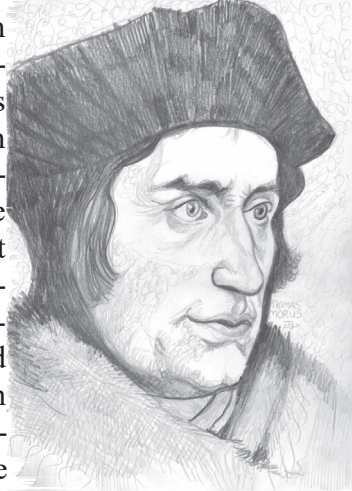
<http://www.vecip.com/default.asp?onderwerp=1>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Protocollen_van_de_wijzen_van_Sion

kennen als hoofd van de Kerk van Engeland – een zelfverklaard 'pausschap' dat het de souverain immers mogelijk maakte om eigenhandig zijn huwelijk met Catharina nietig te verklaren.

In het katholicisme kent men de onthoofde martelaren, te beginnen met de apostel Paulus onder Nero (54-68), en een van de bekendste in de eerste eeuwen is de heilige Dionysius, de eerste bisschop van Lutetia (het huidige Parijs) naar wie een geïndustrialiseerde maar nu verpauperde Parijse voorstad werd genoemd, vandaag bekend van de terreuraanslagen van 13 november 2015: de derde-eeuwse martelaar werd onthoofd op de Montmartre en zou dan met zijn afgehakte hoofd onder de arm te voet naar het huidige Saint-Denis getrokken zijn alwaar hij tenslotte dood neerviel en werd begraven. 'Montmartre' is afgeleid van ofwel *Mont Martis* – 'heuvel gewijd aan de heidense oorlogsgod Mars' – ofwel *le mont du martyr* – 'heuvel van de martelaar'.

Kenneth Baxter Wolf beschrijft in zijn *Christian Martyrs in Muslim Spain* hoe tussen 850 en 859 in het islamitische Al-Andalus (Andalusië in Zuid-Spanje) achtenveertig christenen werden onthoofd – de zoge-

naamde *martelaren van Cordoba* – omdat zij de islam zouden hebben beledigd. Een gelijkaardige historie speelde zich af op 14 augustus 1480 op de Minerva-heuvel in Otranto in Zuid-Italië: daar werden op bevel van Ottomaan Gedik Ahmed Pasja achthonderd christenen onthoofd omdat ze weigerden zich tot de islam te bekeren.

Islamitische Staat onthoofdde onder meer op 15 februari 2015 eenentwintig koptische christenen in Libië maar bij de intocht van de wrede Mongolen met aanvoerder Timur Leng (1370-1405) werden maar eventjes zeventien miljoen slachtoffers gemaakt – veelal voor de constructie van piramides van mensenhoofden. De genoemde terreuraanslagen in Parijs eisten honderddertig mensenlevens maar ten tijde van de Franse

Revolutie (1789-1799) rolden in deze stad maar liefst veertigduizend koppen door de guillotine waarmee de onthoofding op industriële schaal werd toegepast. De daders van die massamoord waren geen godsdienstfanaten maar atheïsten in het spoor van de zogenaamde verlichte geesten met in hun vaandel het voor de huidige vluchtelingen in Calais wel bijzonder hypocriet klinkende tripel: *liberté, égalité, fraternité!*

A propos, de schuine stand van het guillotinemes kwam er naar men zegt op voorstel van de amateur-mechanieker Lodewijk XVI die de efficiëntie ervan aan de lijve mocht ondervinden.

Nog recenter – in 1934 – kwam het eerste nazi-slachtoffer, de Nederlandse communist Marinus van der Lubbe, door onthoofding om nadat hij beschuldigd werd van het in brand steken van het Duitse parlamentsgebouw het jaar voordien – Willem Elsschot maakte een gedicht over de held en Bertolt Brecht voerde hem (onder de naam Fish) op in een toneelstuk. De laatste westerse executie door onthoofding viel in 1977 in Marseille de gangster Hamida Djandoubi te beurt.

Het buskruit bestond al sinds de negende eeuw in China maar pas na de invoering ervan in de veertiende eeuw in Duitsland kwamen de voorontwerpen van de vuurwapens: in de zestiende eeuw waren er de (onhandelbare en op een vork steunende) musketten, later de bajonetten, pas in de negentiende eeuw kwamen de geweren. Vandaag zijn er de massavernietigingswapens waaronder de atoombommen en de chemische en biologische wapens. Hoe dan ook moest men zich ten tijde van de profeet Mohammed – in de zevende eeuw – nog behelpen met het mes en men begrijpt alras hoe een letterlijke interpretatie van oude voorschriften het schavot van destijds in leven heeft gehouden.

'Iets om voor te sterven'

Human beings always need something to live for; more than that, they need something to die for – aldus parafraseert bijvoorbeeld Amy Mantravadi (in: *The inevitability of religion*) de nogal ondoordachte mening van menig katholiek hedendaags theoloog, namelijk de overtuiging dat de mensen iets nodig hebben om hun leven voor te geven!

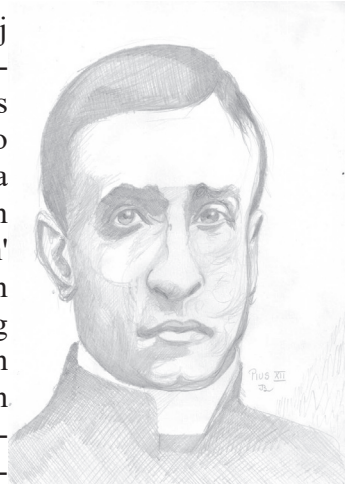
Het ondergeschikt achten van de menselijke persoon aan het grotere geheel waarvoor iemand leeft en werkt en des-

noods ook zijn leven wil of moet opofferen, kennen wij niet alleen als de zogenaamde vaderlandsliefde welke vooral in oorlogstijd gepropageerd wordt of van communistische en andere ideologieën die het belang van de enkeling ondergeschikt maken aan dat van de staat: de Franse katholieke theoloog Pierre Teilhard de Chardin richtte er zijn hele denken op om aan te tonen dat het de ultieme zin is van het ganse evolutionaire proces om te komen tot een (vrijwillige) onderwerping van de enkeling aan de gemeenschap, waarbij aldus de enkeling of de mens zou worden omgezet in de godmens, Christus, de sluitsteen van de evolutie.

Uit de dode stof is het leven voortgekomen – *biogenese* – en uit het leven kwam de mens voort – *antropogenese*. De menselijke hersenen ontwikkelden – *cefalisatie* – maar hebben intussen opgehouden met groeien want ze hebben hun limiet bereikt: nu reeds moet een kind een jaar te vroeg geboren worden omdat een volgroeid mensenhoofd te groot geworden is voor een normale geboorte. Edoch, de evolutie houdt niet op, zo betoogt Teilhard, en de oplossing voor een verdere groei ligt in een 'samensmelting' van de vele mensenhoofden, elk gespecialiseerd in een eigen taak: de zogenaamde *sociogenese* of de intermenselijke samenwerking – en zijn het internet of, meer algemeen, de explosie van de massacommunicatiemedia dan geen recent symptoom daarvan? Het menselijke individu ruimt plaats voor een mensheid die als kerk met god zelf wordt geïdentificeerd: het mystieke lichaam van de godmens. Edoch, zo mooi als dergelijke theorieën klinken, zo gevaarlijk zijn ze ook...

De nazi's en het mystiek lichaam: theorie en praktijk

Pius XII is berucht omdat hij zich nooit uitsprak tegen de jodenvervolging voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog en, zo mogelijk nog erger, omdat na de oorlog zijn vertrouwelingen via de zogenaamde 'Rattenlijn' nazibeulen van valse papieren voorzagen om hen aldus veilig naar Zuid-Amerika te helpen ontsnappen. Onder hen waren Josef Mengele, 'Todesengel' genoemd vanwege zijn afschuwelijke experimenten op kinderen in Auschwitz, overleden in

1979 in Brazilië als abortusspecialist Wolfgang Gerhard, en Klaus Barbie, overleden in 1991, bijgenaamd 'de slachter van Lyon', die als Klaus Altmann in La Paz nog tot 1982 ongestoord kon doorgaan met martelen als ondervragingsexpert in dienst van de Boliviaanse dictators. Uitgerkend deze zogenaamde 'oorlogspaus' schreef in 1943 een encycliek getiteld *Mystici Corporis Christi* (voortaan afgekort als MCC) en met als ondertitel: *Over het mystieke lichaam van Christus en over de vereniging die wij daarin bezitten met Christus*.

In het evangelie van *Johannes 3,16* staat te lezen: *God heeft de wereld zozeer liefgehad dat hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven*, en ziedaar de verantwoording voor het zich inmengen van de Kerk in de wereldpolitiek. *Kol.1,18* noemt Christus het hoofd van de Kerk, de gelovi-

gen zijn de ledematen (*Rom. 12,4*) en *Rom.12,5* zegt: *wij vormen in Christus met velen één lichaam*. De levengende organen van dat lichaam zijn de sacramenten (*MCC, 18*). De gelovigen ontvangen met de Hostie, in *Joh. 6,35*: 'het brood des levens' genoemd, het *ware* Lichaam van Christus, dat hen verenigt met het *mystieke* Lichaam van Christus – de Kerk. Die Kerk is eerst strijdend (de gelovigen), dan louterend of lijdend (de martelaren) en tenslotte triomferend (de heiligen).

De theorie klinkt mooi, de praktijk is anders en ook de schrijver van deze encycliek kan zich niet onttrekken aan de kerkleer: in nummer 1397 van de *Katechismus* wordt gesteld dat men de Hostie niet in waarheid kan ontvangen als men niet eerst Christus herkent in de armen en de onderdrukten.

Tenslotte is deze mooie theorie niet ongevaarlijk: de zichtbare Kerk en haar derhalve wereldse lichaam dat zich moet inlaten met de verdrukten, laat zich willens nillens in met politiek, met wereldse macht en zo betreedt zij het territorium van de duivel. Immers, toen deze laatste Jezus meenam naar een hoge berg en Hem in ruil voor een knieval de wereld aanbood, sloeg Jezus weliswaar het aanbod af maar Hij ontkende allerminst dat de wereld in het bezit is van de duivel.

God en de wereld

Doorheen de hele geschiedenis hebben theocratieën bestaan waarbij koningen zich beroepen op de goddelijke oorsprong van hun macht, zoals ook de paus zich beroept op de goddelijke aanstelling van Petrus. De Egyptische farao's, de koningen van Israël, de koningen in China vanaf

de Yuan-dynastie in 1279 tot 1911, de koningen van Japan die pas in 1946 hun goddelijke status prijsgaven, de keizerrijken welke het kerkelijk en wereldlijk gezag verenigen zoals het Heilig Roomse Rijk (962-1806) en het Duitse Keizerrijk (1871-1918). In Saoedi-Arabië heerst God zelf die immers zijn wet oplegt met de sharia en met de goddelijke rechtspraak of de Fikh. Het kalifaat is een staat met aan het hoofd een kalief, die zijn macht rechtstreeks van Mohammed heeft geërfd – ofschoon dit in werkelijkheid allang niet meer het geval is. Er hebben verschillende kalifaten bestaan en ook tegenkalifaten, totdat in 1924 Mustafa Kemal Atatürk het kalifaat afschafte in de Turkse Nationale Vergadering waarbij de Turkse republiek werd gesticht met een scheiding tussen kerk en staat.

Het kalifaat

Edoch, na W.O.II poogden fundamentalisten het kalifaat her op te richten, wat het geval was met Al Qaida en I.S., aanvankelijk een heilige oorlog of jihad tegen de Amerikanen en hun bondgenoten in Irak. In 2014 werd het kalifaat uitgeroepen op drie plekken: in Syrië/Irak (*I.S.*), in Gwoza, Nigeria (*Boko Haram*) en in Derna, Libië (*Ansar al-Sharia*), met vandaag meer dan tien miljoen onderdanen en zowat één op de vijf vluchtelingen die nu naar Europa komen, zijn voor het kalifaat gevlucht.

Het kalifaat mikt op het Midden-Oosten, Noord-Afrika, Spanje, Turkije en de Balkan en kan nu ook al rekenen op sympathisanten in verwante groepen in de Sinaï in Egypte, de Gazastrook, Algerije, Marokko, Pakistan, Indonesië, Libanon, Jordanië en de Filipijnen. In het kalifaat moeten alle niet-moslims een belasting betalen om in leven te mo-

gen blijven. Maar hoe is het ooit kunnen komen tot de onvoorstelbare terreur en wreedheid van de Islamitische Staat?

Van Abu Ghraib naar I.S.

Aanvankelijk zouden Saoedi-Arabië en de V.S. opstandelingen in Syrië hebben gesteund om samen met hen het communistische regime van Assad omver te werpen maar zij verloren hun greep op hen: de strijders scheurden zich los en gaven gehoor aan ene Abu Bakr al-Baghdadi die imam was tijdens de Amerikaanse inval in Irak. De wereld zal zich de zaak van de grove mensenrechtenschendingen door de Amerikanen op gevangenen van de Abu Ghraib gevangenis in Irak nog lang herinneren. Welnu, Abu Ghraib werd gesloten en de gevangenen werden overgebracht naar Camp Bucca waar twintigduizend Iraakse gevangenen verbleven, onder wie Abu Bakr al-Baghdadi, die er vier jaar vast zat. Hij stichtte I.S. en kennelijk steekt hij nu zijn Amerikaanse beulen van destijds naar de kroon. Hij riep zichzelf uit tot kalief Ibrahim, bijgenaamd "onzichtbare sjeik": er staat tien miljoen dollar op zijn hoofd. Ziedaar, hoe het onbegrijpelijke vanzelfsprekend wordt.

In feite is de wrede kalief een heruitgave van Osama Bin Laden die, lange tijd gesteund door Amerika, samen met de Afghaanse moedjahedien, oorlog voerde tegen de Sovjet-Unie. Toen Amerika in 1989 die steun opschortte, voelde hij zich verraden. Toen Saddam Hussein van Irak in augustus 1990 Koeweit binnenviel, voelde Saoedi-Arabië zich bedreigd, Bin Laden bood hulp aan maar de Saoedi verkozen Amerikaanse steun en ze paktten Bin Laden op, die in 1992 echter naar Soedan vluchtte waar hij aan land-

bouw deed en strijders verzamelde waarmee hij in 1995 een mislukte aanslag pleegde op Moebarak van Egypte. In 1996 keerde Bin Laden terug naar Afghanistan, verklaarde er de oorlog aan de Amerikaanse bezetter, steunde ook in Algerije en Egypte jihadstrijders en pleegde in 1998 aanslagen op twee Amerikaanse ambassades, waarna er 27 miljoen dollar op zijn hoofd werd gezet. Hij werd als dader aangewezen voor de aanslagen van 11 september 2001. Tien jaar later werd hij in Pakistan door Amerikanen gevonden en omgebracht.

Andermaal een jammerlijke middel-doelomkering

Het mystieke Lichaam van Christus, de keizerrijken, het kalifaat en de hier nog niet vermelde communistische blokken die onder Stalin en Mao voor het heil van de staat het leven van miljoenen eigen burgers opofferden: het zijn voorbeelden van ideologieën over helden die in wezen slaven zijn, enkelingen die zich lijken weg te cijferen uit liefde voor hun vaderland of voor hun god terwijl zij in feite geen alternatief hebben omdat zij onvrij zijn – fysiek gevangen ofwel geïndoctrineerd. En zo mooi als deze ideologieën klinken, zo gevaarlijk zijn ze ook en dat blijkt heden uit de wreedheden begaan door 'gelovigen' die quasi machinaal de opdrachten uitvoeren waarmee zij kennelijk worden belast door de potentaten die hen hersenspoelden met die mooie idee van het goddelijke superorganisme dat zij dienen in ruil voor hun eigen onsterfelijkheid.

Een schromelijke vergissing, omdat het bewustzijn zich uitsluitend situeert bij het individu – in casu in de menselijke persoon. Een persoon behoeft weliswaar anderen en dus een gemeenschap om mee te communiceren en om

zich bewust te worden en aldus persoon te kunnen zijn, maar die gemeenschap zelf mist elke vorm van bewustzijn, is louter instrumenteel en dankt haar bestaan uitsluitend aan haar menselijke leden, zoals ook alle andere menselijke gebruiksvoorwerpen hun wezen ontlenen aan hun nut voor ons. Er is een hemelsbreed verschil tussen, enerzijds, de maatschappij waarin wij elk een eigen maar verwisselbare functie uitoefenen en, anderzijds, de medemens of de naaste die uniek en onvervangbaar is. Niet de enkelingen horen machinaal te handelen: zij zijn goddelijk, zij zijn een doel op zich en de staat is de machine of het instrument. Blijkbaar manifesteert zich hier een zoveelste verschrikkelijke middel-doelomkering.⁷³

73 Verwijzingen:

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Antisemitisme>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Guillotine>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Eerste_Kruistocht

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Onthoofding>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Thomas_More

https://nl.wikipedia.org/wiki/Hendrik_VIII_van_Engeland

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Buskruit>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Vuurwapen>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Franse_Revolutie

https://nl.wikipedia.org/wiki/Marinus_van_der_Lubbe

https://nl.wikipedia.org/wiki/Timoer_Lenk

[http://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?](http://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=600&doc=433&id=1875)

[mi=600&doc=433&id=1875](http://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=600&doc=433&id=1875)

<http://amyantravadi.com/2013/08/25/the-inevitability-of-religion/>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Religie>

<http://www.bloggen.be/hetgoedezoeken/archief.php?ID=30>

<http://www.bloggen.be/ludonoens/archief.php?ID=2814903>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Paus_Pius_XII

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Montmartre>

De klimaatkatastrofe is geen kwestie van eeuwen maar een kwestie van luttele uren

De aardatmosfeer is zoals een reusachtige spons. Zij kan meer vocht bevatten naarmate het warmer is. Zo bijvoorbeeld bevat de lucht in de Sahara meer water dan de lucht

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Saint-Denis_\(Seine-Saint-Denis\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Saint-Denis_(Seine-Saint-Denis))
https://nl.wikipedia.org/wiki/Martelaren_van_C%C3%B3rdoba
https://nl.wikipedia.org/wiki/Franse_Revolutie
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Verlichting_\(stroming\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Verlichting_(stroming))
<http://libro.uca.edu/martyrs/martyrs.htm>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Onthoofding_van_21_koptische_christenen_in_Libi%C3%AB
<http://www.hln.be/hln/nl/1275/Islam/article/detail/1630206/2013/05/10/Paus-verklaart-800-martelaars-heilig-die-zich-weigerden-tot-islam-te-bekeren.dhtml>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Josef_Mengele
https://nl.wikipedia.org/wiki/Klaus_Barbie
https://nl.wikipedia.org/wiki/Paus_Pius_XII
https://nl.wikipedia.org/wiki/Lichaam_van_Christus
<http://www.ecclesiadei.nl/docs/notre-dame-de-chretiente-5.html>
<http://www.eucharistie.nl/vraag14.htm>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Theocratie>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Farao>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Yuan-dynastie>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Duitse_Keizerrijk
https://nl.wikipedia.org/wiki/Heilige_Roomse_Rijk
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Theocratie>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Jurisprudentie>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Sharia>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Kalifaat>
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Islamitische_Staat_\(in_Irak_en_de_Levant\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Islamitische_Staat_(in_Irak_en_de_Levant))

boven de Stille Oceaan. De temperatuur van de atmosfeer lijkt overal te stijgen. Als een gevolg daarvan zuigen de luchten zich vol met water. Amper één graad Celsius meer betekent ongetwijfeld een heuse zee die aan het vocht van de wolken wordt toegevoegd. Het zeepeil stijgt omdat het poolijs en de gletsjers smelten, maar het grote gevaar ligt elders. Immers, zolang de temperatuur blijft stijgen, lijkt het erop dat alles binnen redelijke perken kan worden gehouden. Een natuurramp dreigt pas op het ogenblik dat de atmosfeer opnieuw gaat afkoelen. Een daling van het algemeen gemiddelde van de temperatuur van de atmosfeer, zal immers ontegensprekelijk de condensatie veroorzaken van het water dat erin opgeslagen wordt en dan regenen alle in de dampkring opgeslagen zeeën er ineens uit. Nu zijn er voortdurend temperatuurschommelingen: overdag is het warmer als des nachts en in de winter is het kouder dan in de zomer. Maar die schommelingen heffen elkaar op: is het hier zomer, dan is het aan de andere kant van de evenaar winter, en is het hier dag, dan is het nacht aan de andere kant van de aardbol. Van een echte temperatuursdaling kan pas sprake zijn wanneer het gemiddelde zakt en dus wanneer de lucht overal tegelijk gaat afkoelen. En het zou zeker niet de eerste keer zijn dat zich dit verschijnsel voordoet. Het meest voor de hand liggende scenario waarin zulks in gang kan worden gezet, is een grote vulkaanuitbarsting die immers de aarde zou verduisteren, een lange nacht teweeg zou brengen en zo een algemene afkoeling

https://nl.wikipedia.org/wiki/Abu_Bakr_al-Baghdadi

<http://nos.nl/artikel/664754-de-mysterieuze-leider-van-isis.html>

https://en.wikipedia.org/wiki/Camp_Bucca

https://en.wikipedia.org/wiki/Abu_Ghraib_torture_and_prisoner_abuse

https://nl.wikipedia.org/wiki/Osama_bin_Laden

zou veroorzaken. Een nieuwe zondvloed zou dan geen kwestie zijn van eeuwen of zelfs niet van tientallen jaren, omdat hij niet het gevolg zou zijn van de langzame smelting van het ijs. Een zondvloed zou er onmiddellijk komen door een onmiddellijke afkoeling. De afkoeling veroorzaakt door een vulkaanuitbarsting is zeker vergelijkbaar met de afkoeling veroorzaakt door een zonsverduistering, zowel plaatselijk als over een groter deel van de aarde. Wie ooit getuige was van een totale zonsverduistering, weet dat bij het zich verbergen van de zon achter de maan, het op de plek van de volledige eclips eensklaps koeler wordt: de temperatuur zakt onverwijld met enkele graden en ware een zonsverduistering geen kortstondig verschijnsel, dan ging het ook weldra vriezen, zoals het ook vaker doet des nachts. Bij een algemene afkoeling van de dampkring, zouden wij het waterpeil *zien* stijgen.

In galop doorheen de tijd

Met de jaarwisseling komt ook de wisseling der tijdperken ter sprake en de laatste getuigen van de epoëe van paard en kar spreken over een door de eeuwen verslonden dorp waarin gemotoriseerde vierwielers bezienswaardigheden waren. De periode der trek- en lastdieren heeft vele duizenden zoniet miljoenen jaren standgehouden en de waarde van het paard wordt pas duidelijk wanneer zij die al met één voet in het graf staan, opmerken dat in ons moderne heden alles onderling afhankelijk werd en derhalve bijzonder kwetsbaar. Wat immers is nog de waarde van een auto als het wegennet ontbreekt, bijvoorbeeld omdat de

kosten voor de eeuwigdurende onderhoudswerken daarvan de pan uitrijzen, omdat de wegen dichtslibben of omdat de bodem van de olieputten in zicht komt? Het autoverkeer vergt de totale vervanging van de oorspronkelijke moerasen, rotsformaties en woestijnen door een verhard en effen wegennet. Ononderhouden banen bezaaid met putten, modderpoelen en stenen zullen ooit het verkeer op wielen afstraffen en zij zullen eindelijk opnieuw de glorie aan het licht brengen van het paard dat immers ogen heeft en poten: Baai en Blesse kijken en zien waar zij horen te lopen en zij planten hun tenen op de schaarse veilige plekken tussen alle oneffenheden in. Bovendien doen zij dat met een behendigheid, met een nauwkeurigheid en met een snelheid waarvan machines niet eens kunnen dromen. Paarden halen makkelijk 60 km per uur – het record ligt op 88 – en anders dan auto's gaan zij zowat een actief mensenleven mee: makkelijk 30 jaar – het leeftijdsrecord ligt op 56. Tenslotte vervuilen paarden niet – paardenmest is perfect recycleerbaar – zij drinken niet, brengen hun volslagen blinde berijders veilig thuis en zij zien in het donker zelfs beter dan katten. Dode hoekspiegels zijn overbodig want een paard ziet bijna alles om zich heen en bruggen over greppels bouwen paarden zomaar springend door de lucht. Van iemand die goed kan onthouden, wordt gezegd dat hij een geheugen heeft als van een paard en van Kluger Hans wordt gezegd dat dit paard kon rekenen – wat ook nodig is, wil men zich aan hoge snelheid door de wildernis verplaatsen volgens de willekeur van de betuigelende ruiter of koetsier.

Net voor de jaarwisseling viel een wel heel bijzondere Kerst: de reguliere media kennen het natuurlijk niet maar betere nieuwssites zoals MO* (*mondiaal nieuws) merken

wel degelijk op dat op de jongste Kerst voor het eerst sinds 457 jaar de geboortedag herdacht werd van zowel Jezus als Mohammed. Jezus was reeds van in de moederschoot een vluchteling, Herodes stond hem naar het leven daar deze wrede koning angst had om door Hem van de troon te worden gestoten. En zo gaat Jezus de miljoenen islamitische vluchtelingen vooraf in dit nog wredere tijdperk waarin de kindermoordenaar opnieuw de kop opsteekt en koppen doet rollen: in de gedaante van een wrede terreurgroep van godsdienstwaaninnigen maar mogelijks ook in de gedaante van de in zijn gestolen rijkdommen smachtende westerling, dronken dansend rond het gouden kalf.

Met de huidige jaarwisseling komt als nooit voorheen de eindtijd ter sprake: de derde wereldoorlog is nu van start gegaan, zo zegt de paus; het klimaat stevent af op een nieuwe zondvloed, zo zingen in koor vrijwel alle geleerden en gelovigen of bijgelovigen zien het Armageddon naderen: de islamitische Mahdi zou reeds in aantocht zijn en over de onthoofdingen in het hedendaagse martelaarschap maken de heilige schriften gewag.

En opnieuw zijn daar de paarden, vier in aantal, uit de Openbaring van Johannes (6: 1-8): *de vier ruiters van de apocalyps*. Op de hertekening, vrij naar de prent (een ets en gravure) uit 1563-1574 van Gerard van Groeningen, van rechts naar links: de Overwinnaar met een boog, de Oorlog met een zwaard, de Honger met een weegschaal en de Dood met een zeis en in de lucht een Engel die de Overwinnaar kroont:

"En ik zag, toen het Lam een van de zegelen geopend had, en ik hoorde een uit de vier dieren zeggen, als een stem

van een donderslag: Kom en zie! En ik zag, en ziet, een wit paard, en Die daarop zat, had een boog; en Hem is een kroon gegeven, en Hij ging uit overwinnende, en opdat Hij overwinne! En toen Hij het tweede zegel geopend had, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom en zie! En een ander paard ging uit, dat rood was; en dien, die daarop zat, werd macht gegeven den vrede te nemen van de aarde; en dat zij elkander zouden doden; en hem werd een groot zwaard gegeven. En toen Hij het derde zegel geopend had, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom en zie! En ik zag, en ziet, een zwart paard, en die daarop zat, had een weegschaal in zijn hand. En ik hoorde een stem in het midden van de vier dieren, die zeide: Een maatje tarwe voor een penning, en drie maatjes gerst voor een penning; en beschadig de olie en den wijn niet. En toen Hij het vierde zegel geopend had, hoorde ik een stem van het vierde dier, die zeide: Kom en zie! En ik zag, en ziet, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood; en de hel volgde hem na. En hun werd macht gegeven om te doden tot het vierde deel der aarde, met het zwaard, en met de honger, en met de dood, en door de wilde beesten der aarde."⁷⁴

74 Verwijzingen:

<http://mo.be/column/ook-moslms-vierden-dit-jaar-feest-op-kerstmis>

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Paard_\(dier\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Paard_(dier))

https://nl.wikipedia.org/wiki/Kluger_Hans

<http://www.bokt.nl/wiki/Zicht>

Calais, Duinkerke en Keulen

Zonder rechtvaardigheid is vrede onmogelijk. Geen mens immers kan zich met (aangedaan) onrecht verzoenen en waar de hoop op rechtvaardigheid wordt opgegeven kiest men resoluut voor de dood. Hetzij voor de fysieke dood, door de onmiddellijke suïcide of door een ziekte waarmee het lichaam zelf zich tegen de onhoudbare toestand van het onrecht verzet, hetzij voor de geestelijke dood door de participatie aan het kwaad. In dat laatste geval beëindigt men zijn streven naar rechtvaardigheid en gaat men aan de kant van de onrechtplegers staan: men verkiest het dan om met het plegen van onrecht voor zijn fysieke leven te betalen – aan de duivel en aan zijn onmenselijke universum waarin het recht van de sterkste geldt; het alternatief is leed.

In Calais en in Duinkerken leven vandaag duizenden mensen op de vlucht in tenten: de regen heeft alles in een modderpoel herschape en het gaat vriezen, de felle wind heeft al tenten vernield, de mensen eten uit blik, de regering heeft de aanvoer van nieuwe tenten verboden. Van minder zou men knettergek worden en het is dan ook geen wonder dat bij sommigen de stoppen doorslaan: in Keulen blijken asielzoekers 'onze' vrouwen in het openbaar lastig te vallen en zelfs aan te randen.

Elk weldenkend mens kan aanvoelen dat dit alles te maken heeft met het territoriale instinct. De parlementairen die zich nu sterk maken en uitbazuinen dat 'de' asielzoekers hun "poten" (sic!) moeten afhouden van de inheemse vrouwen, "ook al lopen die in bikini over de straat" (sic!), beseffen kennelijk niet dat ze in feite uitschreeuwen dat dit

gebied hier het territorium van de autochtone bevolking is en dat allochtonen hier helemaal geen rechten hebben.

Het dragen van provocerende kledij of het rondlopen in adamspak op openbare plaatsen is taboe omdat het verbod op een dieper niveau alles te maken heeft met territorialiteit: op het eigen territorium kleedt men zich immers zoals men dat verkiest, terwijl men zijn respect voor andermans territorium of voor het gemeenschappelijke grondgebied toont door heel bescheiden zichzelf in te pakken en dus enigszins onzichtbaar te maken. In dictaturen gaat dat heel ver en draagt men verplicht een uniform – alleen de dictator onderscheidt zich door eigen kledij. In schijnbaar meer tolerante samenlevingen kleedt men zich naar eigen goeddunken – en deze tolerantie kan hier 'schijnbaar' heten omdat men zich in de praktijk niet naar eigen goeddunken kleedt maar volgens de mode, wat betekent dat men voor die relatieve extra vrijheid dik betaalt: men huurt ze als het ware zoals men ook de privéwoning huurt waarin men zich kan kleden zoals men dat wenst. Het bepotelen, aanranden en verkrachten van de autochtone bevolking is een voor belegeraars van oudsher beproefde tactiek waarmee zij de verovering van een grondgebied manifest maken. Men herinnere zich bijvoorbeeld van heel recent de wangedaden van Amerikaanse militairen in de Irakese Abu Graib gevangenis tijdens de bezetting van dat land: martelingen en verkrachtingen waren er schering en inslag en het zal ook niemand meer verwonderen dat dit de voedingsbodem was voor de beweging van de wraak die IS heet: haar stichter Al Baghdadi zat vier jaar in Irak gevangen.

Waar asielzoekers moeten ondervinden dat tegen alle mooie afspraken van de Verenigde Naties in, geen gevolg wordt gegeven aan hun roep om bescherming en om hulp

en waar men de slachtoffers van een van de wreedste dictaturen ooit, letterlijk in de kou laat staan, wordt onrecht gepleegd dat ten hemel schreeuwt. Hoe anders kan men de houding van het rijke westen nog interpreteren dan als een "maak dat je hier wegkomt! "? En welke andere reactie kan van de slachtoffers dan nog worden verwacht dan de uitroep dat zij toch ook mensen zijn die ergens thuis moeten kunnen horen? En hoe maken diegenen aan wie elke spreekbuis wordt onthouden zoiets duidelijk? Hoe anders dan met de beide handen, al was het slechts symbolisch, de greep naar die thuis te demonstreren, met name door zich in het territorium dat hun wordt ontzegd terwijl zij er recht op hebben, vast te bijten zoals alleen volstrekt hopelozen dat doen aan wie men dat dan ook bezwaarlijk kwaa-lijk kan nemen omdat zij nu eenmaal voor hun leven vechten?

Politici die de verworpenen met veel getrompetter beschuldigen van massale aanrandingen omwille van "sexueel amusement" (sic!) hebben behalve aan een gebrek aan basiskennis ook nog te lijden aan een schromelijk gebrek aan empathie, wat er in feite op neerkomt dat zij volstrekt onbekwaam zijn om aan anderen leiding te geven. En het gelijkstellen van de zo duidelijke hulpkreet met een der meest verachte misdaden, betekent niets anders dan de stigmatisering en de demonisering van deze slachtoffers. En zo herhalen zich de domheid en de schande die overigens de ganse geschiedenis tekenen: de slachtoffers krijgen de schuld voor de misdaden die zij moeten ondergaan en zo ontdoen zich hun onaantastbare belagers van elke verantwoordelijkheid.

Zij die onrecht plegen, halen hun gelijk binnen, maar zij beseffen niet dat er geen vrede mogelijk is zonder recht-

vaardigheid en dat het zwijgen dat zij aldus aan hun slachtoffers opleggen, zeer spoedig terug zal keren in de gedaante van het zwaard der zelfverdediging – en zelfverdediging is een mensenrecht.

Een nieuwe dictatuur

Ook toen begon het allemaal met een aanslag. In de nacht van 27 op 28 februari 1933 werd de *Reichstag* – het Duitse parlement – in brand gestoken, Hitler en zijn propagandaminister Joseph Goebbels hadden het over een aanslag van gewapende communisten en zij overtuigden parlementsvoorzitter Paul von Hindenburg om de noodtoestand af te kondigen, vergelijkbaar met het huidige terreuralarm.

Omwille van de veiligheid, zo heette het, moest de vrijheid aan banden worden gelegd. De persvrijheid, de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging werden bij decreet opgeschort en voortaan mocht de politie in het privéleven interveniëren: zij kon zonder opgave van enige reden binnenvallen in privéwoningen, mensen oppakken en vasthouden zolang zij dat nodig achtte, telefoons afluisteren en de post onderscheppen. Geheel buiten de wet werden allerlei brigades opgericht waarmee tegenstanders van het regime werden uitgeschakeld.

Hermann Göring, minister van binnenlandse zaken in de deelstaat Pruisen in nazi-Duitsland, richtte de [op het proces van Neurenberg (20.11.1945 – 1.10.1946) als een criminele organisatie bestempelde] *Geheime Staatspolizei* (*Gestapo*) op, welke het volgende jaar onder de leiding

kwam te staan van Heinrich Himmler. Een uitgebreid netwerk van verklikkers zorgde ervoor dat alle vermeende tegenstanders van het Hitler-regime zonder omslachtige juridische procedures onmiddellijk konden worden opgepakt en uiteraard belandden door die terreur talloze onschuldigen in concentratiekampen ofwel werden zij onmiddellijk vermoord.

Leden van de Gestapo vielen op elk ogenblik van de dag of van de nacht de huizen van verdachten binnen, pakt hen op en verdwenen ermee. Een van de beruchtste Gestapo-chefs was Klaus Barbie, 'de slachter van Lyon', belast met het infiltreren in verzetsbewegingen en het vernietigen ervan. Hij folterde duizenden mensen tot de dood en 'ont-ruimde' zelfs weeshuizen waarbij hij de kinderen deporteerde naar de gaskamers van Auschwitz.

Slechts één partij werd in het Derde Rijk als legitiem beschouwd en wie er andere meningen op nahielden, werden als terroristen beschouwd en behandeld: zij konden zomaar worden uitgeschakeld. Onder hen: politieke tegenstanders (of dus mensen die andere partijen aanhingen), aanhangers van religies en sekten, joden, geesteszieken, homo's, zigeuners, communisten en dan uiteraard ook nog alle verwanten, vrienden en kennissen van de opgepakt.

Eén-partij-dictaturen bestaan ook vandaag nog en hun leiders ontvangen niet zelden alle eer omdat zij gevreesd worden. In de regel profileren zij zich als "enige ware" zoals katholieken en fundamentalistische islamieten dat doen, terwijl zij er een dubbele moraal op nahouden: enerzijds is er de façade van de preutsheid en de heiligheid zoals die tot een climax kwam in het Victoriaanse tijdperk en anderzijds zijn er de gruweldaden in het verborgene, waar-

van kindermisbruik en kindsoldaten schrijnende voorbeelden zijn.

Nu heet onze huidige Belgische minister van veiligheid en binnenlandse zaken weliswaar niet Hermann Göring of Joseph Goebbels maar van Jan Jambon kan wel worden gezegd dat hij op 5 mei 2001 een toespraak gaf op een samenkomst van de Vlaamse Oostfrontgemeenschap Sint-Maartensfonds v.z.w., een vereniging van oud-vrijwilligers bij het Vlaams Legioen, in 1941 opgericht door Staf De Clercq (leider van het extreem-rechtse VNV) onder de vlag van de SS – een Vlaamse tak van de Gestapo. Verschillende ministers van Jambons partij, waaronder Theo Francken en Ben Weyts, vierden in oktober 2014 overigens de verjaardag van Bob Maes (°1924), de oprichter van de VMO. De VMO pleegde verschillende aanslagen en had banden met de Ku Klux Klan (1980) en met Leon Degrelle (1982).

Dat de nieuwe wetten die de huidige regering zagezegd omwille van onze veiligheid wil doorvoeren – wetten die de persoonlijke vrijheden aantasten (waaronder het recht om te allen tijde in privé-woningen binnen te vallen en de verlenging van de maximale periode van voorhechtenis) – reacties uitlokken van rechters, zoals die van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, Luc Hennart, is niet te verwonderen. Veeleer onbegrijpelijk is het feit dat de huidige rampzalige ontwikkelingen in de richting van een nieuwe rechtse dictatuur, niet meer reacties uitlokken. Of moeten wij dan geloven dat het reeds zo is dat alle kritiek in de kiem wordt gesmoord?⁷⁵

⁷⁵ *Verwijzingen:*

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Gestapo>

Waarom wij op een oorlog afsteevenen

Dat de rijken geen scrupules hebben ten aanzien van de hongerlijders en dat de armlastigen op de koop toe geloven dat zij voor hun toestand zelf de schuld dragen, is helemaal te wijten aan het proces van conditionering waarmee onze hedendaagse maatschappijen worden gerund: het adagium van "wie braaf is, krijgt lekkers, wie stout is de roe" wordt immers wars van alle logica omgedraaid tot de overtuiging dat zij die beloond worden, dat ook verdiend hebben door eigen inspanningen, terwijl van wie geen loon ontvingen, wordt aangenomen dat zij niet hebben gewerkt. Dit bedrog verschilt in geen enkel opzicht van de zinsbegoocheling uit het welbekende en geheel ten onrechte door het westen bejubelde oosterse geloof in het karma dat ervoor zorgt dat de rijken almaar rijker worden en de armen steeds armer. In dat laatste geval betreft het een religie van loon naar werken welke, gekoppeld aan

<https://en.wikipedia.org/wiki/Gestapo>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Proces_van_Neurenberg

<http://kunst-en-cultuur.infonu.nl/geschiedenis/154731-klaus-barbie-de-slachter-van-lyon-en-zijn-wrede-misdaden.html>

<http://www.ushmm.org/wlc/en/article.php?ModuleId=10005686>

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2541907>

http://www.standaard.be/cnt/dmf20131024_045

https://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Legioen

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/politiek/1.2118670>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Vlaamse_Militanten_Orde

https://nl.wikipedia.org/wiki/Hermann_G%C3%B6ring

https://nl.wikipedia.org/wiki/Joseph_Goebbels

https://nl.wikipedia.org/wiki/Staf_de_Clercq

https://nl.wikipedia.org/wiki/Jan_Jambon

http://www.standaard.be/cnt/dmf20160109_02057904

een reïncarnatiegeloof, resulteert in de overtuiging dat de welgestelden dit te danken hebben aan eigen inspanningen uit hun vroegere levens terwijl de misdeelden zich in een eerder bestaan zouden misdragen hebben. Die overtuiging resulteert op haar beurt in de volstrekte immoraliteit van 'elk voor zich' of dus het recht van de sterkste, wat men ook in het westen terugvindt als de religie van het gouden kalf.

Dat het 'natuurlijke' recht van de sterkste in de menselijke wereld verschijnt als de religie van het gouden kalf, is een bijzonderheid welke licht werpt op de perversie die nu eenmaal moet ontstaan uit de opeising door de mens van een recht dat niet langer het zijne is: de perversie van dit recht – en dus dit ónrecht – verraadt zich immers in de gedaante van de middel-doelomkering, in de onderwerping van het doel (de mens) aan zijn middel (het geld, het betaalmiddel), en dus in het tot slaaf worden van diegene die dan toch allermínst de eigen onderwerping nastreefde maar daarentegen de (opper)heerschappij.

Dat zich deze vorm van zelfdestructie niet kan voordoen waar de mens zich ten dienste stelt van zijn medemens, toont aan dat de dienstbaarheid of de naastenliefde geen eigenschappen zijn die vloeken met de menselijke natuur maar, juist andersom, dat het attributen zijn van een wezen dat de mens boven zichzelf of boven zijn natuur verheft en dat hem derhalve tot mens maakt.

Wie 'conditionering' zegt, zegt 'onvrijheid'. Een individu conditioneert een ander waar hij aan die ander zijn eigen wil oplegt middels een vorm van chantage: "Als gij weigert om voor mij te werken, versper ik u de toegang tot het voedsel dat gij nodig hebt om in leven te blijven." Hij die

aan een ander de wet stelt, dwingt de onderworpenen om aan hem zijn wil over te dragen; hij stelt hem met andere woorden voor een dilemma: ofwel wordt hij een willoos instrument in handen van de ander, ofwel gaat hij dood. Het mechanisme in kwestie wordt weliswaar handig verkapt en sticht aldus de verwarring die nodig is om dit onrecht in stand te kunnen houden: de 'werkgever' doodt de 'werknemer' niet maar hij legt beslag op het geld dat deze nodig heeft om het nodige te kopen om in leven te kunnen blijven.

Waar sprake is van conditionering, is sprake van wilsberoving en er ontstaat aldus een piramide van wilsberoving, waarbij ondergeschikten hun wil overdragen aan hun meerderen; deze meerderen zijn op hun beurt de ondergeschikten van meerderen die op hun beurt de wil van hun ondergeschikten opeisen. Noodzakelijkerwijze instrumentaliseert in deze piramide de ene, de andere en uiteindelijk zou het dan zo moeten zijn dat er slechts één willend subject overschiet, namelijk diegene die zich bevindt aan de top van de piramide. Echter, het sociale reilen en zeilen laat zien hoe topfuncties bijzonder tijdelijk zijn, hoe zij door velerlei vormen van machtsstrijd versnipperd en verdeeld worden en hoe zij op hun beurt nog veel ingrijpender geconditioneerd worden dan het doen en laten van individuen op de allerlaagste sporten van de maatschappelijke ladder.

Edoch, de meest verstommende vaststelling is en blijft wel deze, dat men ook aan de top uiteindelijk allereerst en ten koste van werkelijk alles, jaagt op geld: het ruilmiddel 'regeert', terwijl dat middel geen persoon is, doch een willoos ding, dat zijn bestaan aan niets anders dan aan conditionering dankt: het is niets en zijn heerschappij houdt in dat al-

dus niemand regeert, dat de staat een kip is zonder kop, die wilde en geheel doelloze sprongen maakt, gedoemd om ten slotte ter aarde neer te storten.

Dat laatste zal zich met zekerheid voordoen en het zal zich boven elke twijfel verheven vertalen in oorlog omdat de onmenselijkheid gelijk staat met het onrecht dat luistert naar de paradoxale benaming van 'recht van de sterkste'.

Undercover – Wallraff's Aus der schönen neuen Welt, Expeditionen ins Landesinnere

Wie herinnert zich Günter Wallraff niet? De uitvinder van de undercover-onderzoeksmethode die toentertijd in Duitsland wantoestanden aan het licht bracht inzake het misbruik van gastarbeiders, waarvan "Ganz unten" (in het Nederlands verschenen onder de titel "Ik, Ali") het meest gekende voorbeeld is. De man is drieënzeventig en nog steeds een actief strijder tegen onrecht en uitbuiting. Onlangs ging hij undercover bij een bakkerij die broodjes levert aan onder meer de keten Lidl waar ze verkocht worden aan de onmogelijke spotprijs van 1,05 euro. Hoe men met zo'n prijs nog gigantische winsten kan maken, ontdekte Wallraff tijdens zijn twee weken durend verblijf als arbeider in de bakkerij ter plekke: onderbetaald werk, geen ziektekostenvergoeding en een volstreekte afwezigheid van hygiëne zijn enkele van de geheime ingrediënten. Deze reportage kunt u hier bekijken:

<https://www.youtube.com/watch?v=xws21Cm9mQI>

Het verslag ervan staat in Wallraff's boek *Heerlijke nieuwe wereld* uit 2009, samen met nog een aantal andere van zijn onderzoeksverslagen. Een voorbeeld: "Als ziekenhuizen gevaarlijk worden" - Samenvatting: In Duitse klinieken is er één verpleger voor tien patiënten (ter vergelijking: in Nederland één per vijf; in Denemarken één per vier). Er is een te hoge werkdruk, te weinig personeel. Niet alleen bij de medici en de paramedici: ook op poetsmannen en vrouwen wordt bespaard. Verder wordt ook bespaard op hygiëne in het algemeen: lakens worden niet of niet tijdig ververst, de vloeren worden vuil, bloed blijft aan allerlei zaken kleven. Dé oorzaak van de wantoestanden is het feit dat de ziekenhuizen niet langer het welzijn van de patiënt beogen maar in de eerste plaats het maken van zoveel mogelijk winst. Een minimale dienstverlening tegen een zo hoog mogelijke prijs - dat is het jammerlijk credo. De toestand kan pas veranderen als men opnieuw de patiënt centraal gaat stellen (- maar dat zal dan wel onmogelijk zijn in het kapitalistische systeem?)⁷⁶

76 Verwijzingen: <https://www.youtube.com/watch?v=OutkzNYjXh0> ;
[https://youtu.be/Yhid_tNkhho?
list=PL0JTU77EqVPaOck3CPigIrp-CS-TG6SG6](https://youtu.be/Yhid_tNkhho?list=PL0JTU77EqVPaOck3CPigIrp-CS-TG6SG6)

De vluchtelingen en de overbevolking: twee problemen die er geen hoeven te zijn?

Sp.a-senator Bert Anciaux is momenteel een van die uitzonderlijke politici die durven te stellen dat van de vluchtelingen en van de allochtonen in het algemeen niet moet gevraagd worden dat ze zich 'aanpassen': zij moeten voor eerst in hun eigenheid erkend worden. De toenemende maatschappelijke diversiteit is immers geen tijdelijk verschijnsel maar een onomkeerbaar gebeuren dat bovendien allerminst betreuenswaardig is omdat het onze samenleving kan verrijken.

Er is moed nodig om deze humane visie te handhaven en te verdedigen in tijden waarin Europese partijen steeds vaker de populistische toer opgaan en hun succes danken aan een volstreckte immoraliteit: zij pleiten er godbetert voor om wie voor koppensnellers op de vlucht massaal verdrinken in de Middellandse Zee, terug te drijven, met prikkeldraad weg te houden en ook neer te schieten wanneer zij het in de allerhoogste nood alsnog wagen om het territorium van de 'welvarenden' te betreden.

Er is moed nodig om te herinneren aan de conventie van Genève: nadat zes miljoen mensen die er niet in slaagden om te ontkomen aan de nazi's, in concentratiekampen werden omgebracht, besloten na de Tweede Wereldoorlog zo wat alle landen van de beschaafde wereld om in de toekomst een herhaling van die catastrofe te voorkomen door de invoering van het asielrecht. En nu de kersverse E.U., zopas nog wereldwijd bejubeld als de wieg van de mensenrechten, de historische kans krijgt om desbetreffend de daad bij het woord te voegen, wordt Genève door het me-

rendeel van de Europese politici prompt doodgezwegen ofwel als voorbijgestreefd beschouwd – tenminste als zij daar al weet van hadden.

Het racisme en de onderliggende haat blijken wereldwijd de groeiende onnadenkende massa van vreesachtigen binnen het mensdom aan te tasten. Ongetwijfeld ligt een gebrek aan ontwikkeling mede aan de oorzaak van deze angstaanjagende trend, maar het gaat dan duidelijk niet om een gebrek aan technologische of wetenschappelijke ontwikkeling maar wel om de teloorgang van het waardenbesef dat nochtans het welzijn mogelijk maakte. Er werd inderdaad kortstondig voor waarden en normen gepleit, maar alras maakte men er 'onze' waarden en normen van, wat uiteraard van de zelfzucht het eerste gebod maakte en van de respectloosheid die nu eenmaal gelijkstaat met de immoraliteit.

Uit alle diepgaande onderzoeken gevoerd door maatschappelijk ge-engageerden – van filosofen zoals Karl Marx en Ivan Illich tot undercover-vorsers naar het model van Günter Wallraff – blijkt de in ons kapitalistisch systeem ingebakken hebzucht als hoofdverantwoordelijke voor wantoestanden die de wereld in nieuwe en steeds gevaarlijker oorlogen storten. Goed is wat geld in het laatje brengt en derhalve is het telen van papaver beter dan het bakken van brood want het eerste brengt meer op. Misdaad is goed als zij loont en dus als zij de straf ontloopt, zodat het bedrog wordt verheven tot de hoogste kunst. Economie en managerschap zijn steeds vaker een wolf in schapenvacht.

En dat het empathische vermogen van de doorsneeburger steeds vaker faalt – wat in feite betekent dat het aantal

psychopaten toeneemt – wijst op een essentieel gebrek dat in feite niemand mag verwonderen, want hoe kan men verwachten dat wie zich bekwamen in het bedrog, nog enig inlevingsvermogen koesteren met anderen? Als onze dure opleiding bestaat in het aanleren van de winstmaximalisatie en dus in het leren binnenrijven van zoveel mogelijk geld in ruil voor zo weinig mogelijk inspanningen, dan sluit dit alvast in dat de mede-mens vooreerst een concurrent is of dus een tegen-mens.

Aan de grond van deze reeds ingeburgerde psychopathie ligt nu een schromelijke vergissing die erin bestaat dat wij de maatschappij zijn gaan verwarren met de natuur: het snijdt immers hout om de natuur te verschalken en om derhalve bijvoorbeeld met zo weinig mogelijk inspanningen een hoge berg te beklimmen. Maar waar wij tegenover onze soortgenoten een gelijkaardige houding aannemen, doen wij aan genosuïcide: wij roeien onze eigen soort uit. De drang tot zelfbehoud heeft onder de druk van een ziekelijk gistend egoïsme dergelijke proporties aangenomen dat de drang tot het soortbehoud er door vernietigd wordt. En zou het niet zo kunnen zijn dat de zorg voor de eigen soort te lijden heeft onder nog een andere verlamrende vrees: de (foute?) vrees dat de wereld kampt met een probleem van overbevolking?

De oorzaak van de uitbraak van microcephalie: geen mug maar een vaccin?

De Hondurese schrijver, uitgever van de Honduras Weekly en ruimtevaartdeskundige Marco Cáceres de Iorio uit Tegucigalpa postte vandaag 3 februari 2016 een goed gedocumenteerd stukje op zijn blog waarin hij stelt dat de historie van het zikavirus een herhaling is van de geschiedenis van het poliovirus uit de jaren '50. In de beide gevallen werd een geïnactiveerd virus weer wakker, volgens hem door de aanwezigheid in het vaccin van formaldehyde, een stof die ook gebruikt wordt voor de mummificatie van lijken.

De conclusie wordt getrokken op basis van cijfers. Tussen 1946 en 1950 werden in de VS muggenplagen bestreden met DDT en er bleek een duidelijk verband tussen het gebruik van DDT en het aantal gevallen van kinderverlamming: zij hielden gelijke tred met één jaar verschil. In 1954 vond Jonas Salk een vaccin tegen polio en opnieuw nam het aantal poliogegevallen flink toe. De oorzaak? Het vaccin bevatte een gedesactiveerd poliovirus, samen met het genoemde formaldehyde.

Bovendien was dat vaccin besmet met het Simianvirus-40: dat virus werd teruggevonden in zowat de helft van alle hersentumoren bij kinderen.

In 1972 waarschuwde medeontwerpster van het poliovirus, dr. Bernice Eddy, de senaat in de VS voor een grote toename van het aantal kankers in de volgende 20 jaar.⁷⁷

77 Marco Cáceres de Iorio, Polio, Zika: Past is Prologue: <https://idsent.wordpress.com/2016/02/03/polio-zika-past-is->

Over het zikavirus schrijft Marco Cáceres de Iorio in zijn stukje van 24 januari 2016 dat het zikavirus gekend is sinds 1947 en nooit microcephalie heeft veroorzaakt. Microcephalie is ineens opgedoken in Brazilië vanaf een zekere datum, meer bepaald vanaf 9 maanden nadat het kinkhoestvaccin voor zwangere vrouwen verplicht werd. Dat werd verplicht omdat in Brazilië ineens een 200-tal gevallen van kinkhoest opdoken, een sterke stijging. Het zikavaccin kwam van de Engelsen – GlaxoSmithKline – en op de doos stond vermeld dat het wel was uitgetest op zwangere ratten en dat het daar geen onheil veroorzaakte, maar dat het niet op mensen was getest. Vandaar de raad om het niet te gebruiken tenzij bij hoge noodzaak. Vanaf oktober 2014 werd het toegediend en uitgerekend 9 maanden later was er die uitbraak van microcephale babies. Uit die twee vaststellingen [(1°) het virus veroorzaakte 70 jaar lang quasi niets en (2°) microcephalie dook ineens op 9 maanden nadat in Brazilië massaal met dat vaccin werd ingeënt] volgt de voorzichtige conclusie dat het ernaar uitziet dat de muggen en het zikavirus niets met die microcephalie te maken kunnen hebben, maar wel dat Engels vaccin.⁷⁸

Zullen alleen zwartkijkers zich nu afvragen of het British Empire, leverancier van het vaccin, dan misschien niet bezweepte voor de verleiding om eens wat uit te proberen op

prologue/

78 Marco Cáceres de Iorio, Tdap Vaccinations for All Pregnant Women in Brazil Mandated in Late 2014:

<https://idsent.wordpress.com/2016/01/24/tdap-vaccinations-for-all-pregnant-women-in-brazil-mandated-in-late-2014/>

die kleurlingen, ver van de deur? Iets dergelijks gebeurde in het verleden wel vaker..⁷⁹

Vrijheid van meningsuiting en immoraliteit

Wat is het verschil tussen het plegen van moorden en het aanzetten ertoe? Want woorden zijn niet zomaar klanken en krabbels zoals bepaalde libertijnen ons willen laten geloven: woorden kunnen wapens zijn. Een bevel aan een gehoorzame kan exact dezelfde uitwerking hebben als het overhalen van de trekker van een geladen geweer. En heeft men het over ideologieën die ten strijde roepen, dan worden woorden bommen.

Het vandaag zo vaak gehoorde onderscheid tussen meer en minder humane vormen van terechtstelling, verkapt niet alleen de ernst van de misdaad maar tevens de gevaarlijke leugen dat er zoiets als 'menselijke moord' zou kunnen bestaan. De injectienaald maakt de doodslag minder bloederig en misschien ook minder pijnlijk – en dit uiteraard vooreerst voor beul en publiek – maar geheel onafhankelijk van het moordwapen handhaaft zich het beoogde resultaat.

Het moordwapen kan zelfs volstrekt afwezig zijn en de dader of de daders buiten schot, zoals in het geval van onze dagelijkse dertigduizend hongerdoden. Hetzelfde geldt voor de spoorloze moorden van het spirituele soort, ver-

79 Zie ook: "Vaccineren? Enkele kritische noten bij onze vaccinatiecultuur":

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2637269> .

kapt als suïcide: erkenning wordt uitbundig geëtaled, miskenning daarentegen doodt doeltreffend door het *achterwege laten* van handelingen waar deze levensnoodzakelijk zijn, en dat geschiedt uiteraard altijd zonder getuigen.

De moordpartijen van het laatst genoemde kaliber voltrekken zich derhalve op een immaterieel slagveld waarop ons pas een blik wordt gegund als dit de heersende politiek in de kaarten speelt, wat wil zeggen dat het vrijwel voor eeuwig en drie dagen aan het oog van de massa onttrokken blijft. Het volk wordt immers gewend gemaakt aan opgelegde – door sancties bekrachtigde – wetten en normen waarvan het, ingevolge het stilzwijgen dat onafwendbaar voortspruit uit repressie, op de koop toe gaat geloven dat de navenante plichten en verbodsbepalingen uit het eigen persoonlijke geweten voortkomen, algemeen menselijk zijn, vanzelfsprekend en zelfs natuurlijk. De media zorgen er wel voor dat quasi elkeen 'weldenkend' wordt en zo onderscheidt men de *musts* correct en zelfs angstvallig van de *not done's*. Een receptiementaliteit perverteert onze zielen. Wat *in* is, welke toon men dient aan te slaan, wie respect verdienen en wie men negeren moet: men komt het te weten als men de sleutels koopt voor het decoderen van de tekens die de weg wijzen. Men dient te betalen om erbij te kunnen blijven horen, om mee te kunnen blijven praten, om niet uit de boot te moeten vallen. Zij die onze levensmiddelen in beslag namen, heffen een tol en wie weigeren te betalen omdat zij oordelen dat het leven van iedereen is, krijgen het stempel *illegaal*, waarna hen de toegang tot voedsel, drank, kledij en onderdak wordt ontzegd.

En zo bestaat het dat anno 2016 in de veelbelovende beschaving van de EU met zijn luidruchtige universele mensenrechtenverklaringen, niet alleen een oorlog woedt met

in zijn zog miljoenen vluchtelingen: het ongelooflijke is dat voor die vluchtelingen, aangespoeld op het continent der rijken, prikkeldraad wordt opgetrokken en concentratiekampen worden opgericht met daarin, in de prille winter van dit reeds verdoemde jaar, doodgevroren kinderen. Alle nog weerbare mannen die ternauwernood ontsnapten aan de gruwelen van de verdrinkingsdood welke menigeen van hun medereizigers te beurt viel, worden met ijzeren staven de schedels ingeslagen door neonazi's die in trance scanderen: "Wir sind das Volk!", "Vreemdelingen buiten!", "Bommen op Syrië!" Ofwel, bij monde van sir David Attenborough: "Let them starve!"⁸⁰

Het volstrekt hallucinante van de hedendaagse werkelijkheid deed ons afdwalen van het thema maar hier is het terug: is het aanzetten tot moord dan niet even erg als moord? Zijn woorden zomaar krabbels of kunnen zij ook dodelijke wapens zijn? Bestaat er inderdaad zoiets als een volstrekt onstoffelijk slagveld waar perfecte misdaden zich voltrekken, waar moordwapens geheel ontastbaar zijn en moordenaars voor immer spoorloos? Een strijdperk dat bovendien meer slachtoffers maakt dan alle oorlogen samen doen?

Woorden gesproken door mensen met macht maar zonder zin voor verantwoordelijkheid, kunnen bijzonder vernieti-

80 <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2424129/Sir-David-Attenborough-Sending-food-Africa-solve-famine-barmy.html> ;
<http://www.storyleak.com/attenborough-stop-feeding-third-world-reduce-population/> ;
<http://countdowntozerotime.com/2013/09/19/psychopath-sir-david-attenborough-calls-for-mass-third-world-sterilization-and-starvation-to-reduce-world-population/> ;

gend zijn. Wij weten dat goden niet zomaar tot mensen spreken en schrijven doen zij ook al niet. De verantwoordelijkheid van mensen die beweren in naam van een godheid te spreken, is dan ook bijzonder groot. Wij zijn groepswezens, wij vormen complexe maatschappijen en elkeen heeft zijn specialisme zodat wij ons wel op anderen móeten verlaten, wat betekent dat wij onmogelijk kunnen bestaan zonder vertrouwen of geloof. Maar die enorme kracht blijkt tegelijk een achilleshiel. Het mag duidelijk wezen dat geen straf groot genoeg kan zijn voor wie dit bijzondere vertrouwen misbruiken. Wie pretenderen te spreken in de naam van een godheid, moeten zich hiervan heel goed bewust zijn.

Nu bestaan er mensen die beweren te spreken in de naam van God, zowel vandaag als in het verleden. Er zijn zelfs mensen die zich als de godheid zelf hebben voorgesteld. Wij kunnen niet met zekerheid zeggen dat zij allen liegen, maar dat zij niet allemaal de waarheid kunnen spreken, is een conclusie die ook elk weldenkend mens wel verplicht is te trekken op grond van het simpele gegeven dat zelfverklaarde profeten elkaar wel vaker tegenspreken. Religieuze leiders dragen niet alleen een verpletterende verantwoordelijkheid: zij zijn, op zijn zachtst uitgedrukt, sowieso verdacht.

Miljarden mensen krijgen het katholieke geloof met de paplepel toegediend door de zusters in de kleuterschool: reeds de allerkleinsten leren de mythologieën kennen van het Oude en het Nieuwe Testament, de vroomheid van de heiligen, de gebeden, de prenten, de beelden en de goede daden. Er blijkt een gemachtigde paus en een hele clerus te bestaan die optreden als bewaarders van het geloof, dat zo belangrijk schijnt voor ons voortbestaan in de eeuwig-

heid. Het zou volstaan om gedwee de tien geboden te volgen maar het ganse opzet van de religie kan danig intrigeren dat men al gauw hunkert naar wat eigenlijk alle begrip te boven gaat. De katholieke theologie, met stukjes en beetjes bijgebracht in godsdienstlessen gegeven door de plaatsvervangers van de zoon van God zelf, heeft dan ook ontelbaren mateloos geboeid. Zoals wij het alvast allemaal geloofden te begrijpen, zijn wij gevallen wezens naar het voorbeeld van de duivel. Anders dan de duivel, die hiervoor gestraft werd met de eeuwige verdoemenis, beperkt onze straf zich tot dit leven waarin wij gelukkig tot inkeer kunnen komen, wat dan inhoudt dat wij de zoon van God als onze verlosser moeten erkennen. In het christendom immers wordt het heidendom omgekeerd: de mens moet niet langer zijn eerstgeboren zoon offeren aan God – God zelf offert zijn zoon aan de mensheid. Met zijn lijden en dood koopt Hij ons vrij. Bekeerlingen krijgen vergeving en keren na de dood terug naar het paradijs. En is dat niet een wens die elkeen koestert in het diepste van zijn hart?

Velen blijken zich weliswaar te storen aan de niet altijd goede voorbeelden van wie zich profileren als vertegenwoordigers van de christelijke ethiek en zij verliezen hun geloof. Anderen zitten die menselijke fouten allerm minst dwars: als de leer maar volmaakt is en het zo verlangde inzicht dat zij belooft te verschaffen. En waar het inzicht achterwege blijft, wijt men dit euvel niet aan de leer doch aan de eigen gebrekkige kennis en zo besluit men om niet met lezen en studeren op te houden totdat het verhoopte inzicht wordt bereikt en quasi alles moet daarvoor wijken.

Het resultaat van die studie schenkt bij wijlen een grote bevrediging maar vaak is het een vrede van korte duur: er rijzen vragen, de theorie blijkt onaf, er duiken innerlijke

tegenspraken op en er lonkt een levenspraktijk die overhelt naar mystiek. In zijn jeugd kan men in een relatief korte tijdspanne veel uitproberen en ervaren en omdat men dat alles voor de eerste keer doet, laat men zich er ook makkelijk door begoochelen. Het leven lijkt geduldig als men jong is, maar de jaren vliegen en eenmaal zijn gevorderde leeftijd een mens bewust maakt van zijn eindigheid, gaat de tijd dringen en beseft men ineens dat het antwoord op die ene grote vraag waarvoor men bijna alles heeft uitgesteld, nooit komen zal. Het vreemde is dan wel dat men het zoeken niet opgeeft, integendeel: waar de theorie steken laat vallen, probeert men die eigenhandig op te rapen; men tracht hiaten weg te werken en men fabriceert prompt een verhoopt verbeterde versie van de manke theologie.

Uiteraard kan dit zelfbedrog niet heel lang duren en men vraagt zich af of men niet reeds in zijn jeugd op een zijspoor is beland. Hebben diegenen die bij hoog en bij laag staande hielden dat zij spraken in de naam van de godheid, ons dan voor de gek gehouden? Hebben zij ons, toen wij nog weerloze kinderen waren en wij vol vertrouwen openstonden voor wat onze ouders en onze meesters leerden, dan leugens verteld? En als dat het geval is: hebben zij dat bewust gedaan of is het eigen aan de mens dat hij aldus zichzelf als soort om de tuin leidt? Andermaal: de logica gebiedt ons om aan te nemen dat dit vaker gebeurt daar velen zich uitgeven voor goden of profeten terwijl zij elkaar zo vaak tegenspreken. En blijkt nu niet het meest waarschijnlijke scenario het volgende: dat ons geloof van onszelf afkomstig is en dat wij het smeden zoals wij ook onze ploegen smeden, omdat een mens niet leeft van brood alleen?

Maar opnieuw dwalen wij af van het onderwerp: is er enig verschil tussen het plegen van moorden en het aanzetten ertoe? En maken zij die in Gods naam beweren te spreken zich niet schuldig daaraan van zodra zij, nog voordat de tijden ten einde zijn, in de huid van de opperrechter kruipen om ons te verdelen in schapen en bokken?

Een theologie kan danig betoverend zijn, dat men er levenslang in opgaat omdat men erdoor gestrikt wordt zoals een vlieg in een web: zoals gezegd, streeft men eerst naar inzicht, maar blijkt de theorie mank, dan probeert men ze op te lappen in plaats van ze te verwerpen – men is er immers aan gehecht geraakt gedurende de vele jaren van toegewijde studie. Tegelijk – wat zo mogelijk nog erger is – verliest men de feiten uit het oog welke zich, alle geestelijkheid ten spijt, blijven afspelen in de stoffelijke werkelijkheid. Want waar Christus, door de duivel meegenomen op een hoge berg, weigerde om daar voor hem een knieval te doen in ruil voor de wereldse rijken, blijkt de paus zich de titel van staatshoofd te laten opspelden door Hitler's evenknie in het fascistische Italië – Benito Mussolini. "Mijn rijk is niet van deze wereld", maar daar ziet de onfeilbare geen graten in, en hij doet prompt zaken met de duivel, want voor wat hoort wat: als na de Tweede Wereldoorlog de koningen van de hel, met op hun geweten zo'n zes miljoen joden, zigeuners, homo's, geesteszieken en nog andere soorten van uitgerangeerden, Duitsland willen ontvluchten, is het de hogere clerus die de koelbloedige moordenaars van valse identiteiten en van reisdocumenten voorziet: Jozef Mengele, Klaus Barbie en nog talloze andere beulen kunnen zich in alle sereniteit via de rattenlijn in Latijns-Amerika gaan vestigen, waar ze op de koop toe kunnen doorgaan met het beoefenen van hun martelkun-

sten – Barbie als expert-ondervrager van de Boliviaanse dictators, Mengele in Brazilië als abortusspecialist...

Kunnen woorden dan moorden? – zo luidde onze eerste vraag en weer dwaalden wij af, alsof de woorden, geschrokken, voor zichzelf op de loop gingen. En het verhaal van zopas herinnert onafwendbaar aan *Mein Kampf* dat dezer dagen herdrukt wordt nadat nog niet zo lang geleden de oude Simon Wiesenthal er met zijn laatste krachten nog in slaagde om de verkoop van het haatboek in Duitsland aan banden te leggen, daar dit testament van een groothedswaanzinnige dat ganse bevolkingsgroepen demoniseert, tallozen effectief heeft aangezet tot zowat de grootste volkerenmoord in de geschiedenis. Vandaag herhaalt zich in Europa een scenario, zo gelijkend op het doomsce­nario van de nazi's, dat het net zoals dat vervloekte boek wel een complete herdruk van die geschiedenis lijkt.

Rechtse fundamentalisten hebben zich verenigd en als het waar is dat de gematigde islam haar fundamentalisten-terroristen de hand boven het hoofd houdt, dan heeft zij dat geleerd van de katholieken: de naam van een hoofdredacteur van het rechts-katholieke blad *Catholica* waarin no­toire katholieken regelmatig artikels schreven, stond op de mailinglist van massamoordenaar Anders Breivik, wiens grote inspiratiebron naar diens eigen zeggen niemand anders bleek dan een kamerlid van het Vlaams Belang, een rechts-katholieke conservatieve islamofobe homo­jager, actief op extremistische weblogs gelieerd aan *Catholica*.⁸¹

81 <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2011/07/24/killer-breivik-over-zijn-ideologische-wortels> ;
<http://www.trouw.nl/tr/nl/5009/Archief/article/detail/2824465/2011/08/01/Nieuw-katholiek-bloedfanatiek-en-op-de-adreslijst-van-Breivik.dhtml>

Het angstwekkende aan de situatie is dat het inzake extreemrechts niet langer om een kleine minderheid gaat: gestaag werkt zich dezer dagen het zieke gedachtengoed van de intoleranten naar de voorgrond en krijgt het de massa mee. "60.000 Deutsche Mark per dag kost deze zieke: het is ook uw geld, landgenoten!" – met die woorden kreeg Hitler de massa op zijn hand voor zijn euthanasieprogramma dat het opruimen van alle 'zwakkelingen' op het oog had.⁸²

Ja, ook de woorden behoren tot de dingen en het is moordenaars eender waarmee zij moorden: zij kunnen dat doen met een Kalasjnikovs maar evengoed met een heiligenbeeld of, als het hun zo best uitkomt, met woorden. De vrijheid van meningsuiting is een groot goed dat beschermd hoort te worden, net zoals heiligenbeelden die behoren tot het culturele erfgoed, samen met de heilige boeken uit het verre verleden. Maar als doodslag aantoonbaar gepleegd wordt met gebruikmaking van een heiligenbeeld, zal geen rechter oordelen dat het nooit de bedoeling van de moordenaar kon geweest zijn om te doden, omdat ook hij weet dat in principe om het even wat zich kan lenen tot moordwapen. Het is niet omdat een heiligenbeeld niet voorbestemd is om mee te doden, dat het door niemand met dit doel kan worden gebruikt. En precies hetzelfde geldt voor woorden: zij dienen allerminst om mee te moorden, maar als moordenaars in welbepaalde woorden een wapen zien en bovendien een wapen dat tot een perfecte moord kan leiden, dan zullen zij, zo dunkt het mij, niet aarzelen.

82 <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1556061>

De voorbeelden hoger in de tekst zijn allerminst overdreven en wij weten intussen allen dat het ooit zo makkelijk onder de mat geveegde – en vaak louter verbale – pestgedrag lang niet zo onschuldig is als sommigen ons wilden laten geloven. Als de statistieken onmiskenbaar aangeven dat het zelfmoordcijfer bij jonge homo's ongemeen hoog is, terwijl homoseksualiteit door menige religie als zondig of doodzondig wordt beschouwd, is het in feite onbegrijpelijk dat een beschaafd land nog langer het betreffende godsdienstonderricht niet alleen duldt maar bovendien financiert, temeer daar het ook nog strijdig is met de inhoud van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Waar door toedoen van de godsdienstvrijheid kinderen van hun vrijheid worden beroofd – indoctrinatie is in wezen vrijheidsberoving –, is sprake van een verknechten-de vrijheid: het gaat daar om de vrijheid van de misdadiger die de vrijheid van zijn slachtoffer verknecht. Hetzelfde geldt uiteraard voor de vrijheid van meningsuiting: waar woorden belasteren of moorden, wordt weliswaar de vrijheid van de lasteraar of de moordenaar gerespecteerd, maar de vrijheid van het slachtoffer wordt met de voeten getreden. Wie dit goedkeuren, scharen zich derhalve achter het recht van de sterkste: zij handelen volstrekt immoreel.

“Jedem das Seine”

"Bemint elkander", "Draagt elkanders lasten" of "Draag zorg voor elkaar" — zo luidt het devies van de christelijke beschaving welke het Westen grondvest.

Nu is het vrijwel onmogelijk om op een meer accurate wijze de tegenpool van dit christelijke motto te verwoorden dan met de slagzin "Jedem das Seine" — "Elk het zijne".

Ofschoon die uitdrukking reeds in de Oudheid gangbaar was, kreeg zij de bittere betekenis van "Elk krijgt wat hij verdient" sinds zij als motto prijkt boven de hoofdingang van het concentratiekamp van Buchenwald. Door de Nazi's gebouwd in 1934-'37, herbergde dit kamp dwangarbeiders uit Europa en uit de Sovjet-Unie: joden, Polen, geesteszieken, anders-validen, religieuze en politieke gevangenen, Roma zigeuners, Sinti, Vrijmetselaars, Jehova's Getuigen, criminelen, homo's en krijgsgevangenen, van wie er, alleen in Buchenwald, naar schatting 56.545 omkwamen.

Onwillekeurig weerklinkt de vloek van "Jedem das Seine" waar de hedendaagse vertegenwoordigers van de onmens, de bange en zelfzuchtige menigte opruien tegen de vluchtelingen die dezer dagen in het Westen om bescherming bedelen tegen een regime dat nog driester te werk gaat dan toentertijd de Nazi's deden: Duitsland voor de Duitsers, Frankrijk voor de Fransen, Nederland voor de Nederlanders, Vlaanderen voor de Vlamingen of dus "Elk het zijne" — die lelijke slogan die herinnert aan de plantrekkerij van de Oudtestamentische broedermoordenaar Kaïn: "Ben ik soms mijn broeders hoeder?"

Verder afdwalen van het christendom is quasi onmogelijk maar, paradoxaal genoeg, profileren de rechts-extremisten die met een bevreemdende harteloosheid het ganse continent te schande maken, zichzelf als de beschermers van de christelijke waarden!

Waar toe dit uiteindelijk zal leiden, weten we: tot de persoonlijke adviseurs van de door het Vlaams belang op de handen gedragen Geert Wilders, behoort de held van massamoordenaar Anders Breivik en in onze Vlaamse regering zetelen ministers en parlementairen die hulde brengen aan oudgedienden bij de Vlaamse vleugel van de Gestapo die toentertijd miljoenen mensen oppakte om hen in concentratiekampen op te sluiten, waar hun een gruwelijke dood wachtte.

Zes miljoen mensen vonden de dood in concentratiekampen: zij werden veroordeeld en afgeslacht omdat zij niet behoorden tot de uitverkorenen, omdat zij de uitverkorenen voor de voeten liepen, omdat zij als minderwaardig werden bestempeld, omdat zij de economie van het land zouden onderuithalen of omdat zij volgens de zieke ideologie van hun moordenaars niet beter verdienden. Zij hadden nu eenmaal geen blonde haren en blauwe ogen, hun moedertaal was niet het Duits, ze hadden een zichtbaar gebrek of hun religieuze of ideologische sympathieën werden niet gedeeld door de heersers van dat ogenblik.

Miljoenen anderen ontsnapten aan de gaskamers en aan de werkkampen door het land uit te vluchten. Medelijdende burgers gaven aan deze vluchtelingen onderdak, ook al riskeerden ze zo hun eigen leven, en na de oorlog verbonden de Verenigde Naties zich ertoe om in het vervolg aan alle politieke vluchtelingen asiel te verlenen totdat de dictator voor wie zij have en goed moesten achterlaten, in de pan gehakt was.

Maar geloof het of niet: toen de jongste vluchtelingenstroom op gang kwam, bleek het Westen geregeerd te worden door politici die over die overeenkomsten, ingeschre-

ven in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, nog nooit hadden gehoord. Velen van hen konden de twee wereldoorlogen niet onderling onderscheiden. Sommigen kenden deze histories enkel van populaire televisiefilms. Door het volk verkozenen ontkenden prompt het bestaan van de concentratiekampen: kennelijk waren zij ervan overtuigd dat zij de geschiedenis niet horen te kennen en dat ook de waarheid een resultante van verkiezingen is. Zoals een volkstribunaal in de rechtszaal beslist over de schuld van de beschuldigde, zo beslist de kiezer erover wat al dan niet gebeurd is. Vindt de meerderheid dat concentratiekampen niet hebben bestaan, dan horen zij uit de geschiedenisboeken te verdwijnen. Vindt een meerderheid dat Hitlers zieke ideologie verspreid mag worden, dan kan Mein Kampf naar hartenlust worden herdrukt.

Opnieuw bevinden zich, verspreid over gans Europa, miljoenen vluchtelingen in concentratiekampen. Mannen, vrouwen en kinderen leven er in erbarmelijke omstandigheden, zij lijden honger en kou en worden ziek. Zij zijn op de vlucht voor een regime van terreur dat in de ganse geschiedenis zijn gelijke niet heeft gekend. Zoals alle vluchtelingen weten zij niet waarheen, zij weten alleen waarvoor zij vluchten, en toch doen de rijke westerlingen alsof het gaat om soldaten die welbewust het Westen onder de voet komen lopen. Hoe doortrapt moet men niet zijn om zo te oordelen over mensen in erbarmelijke toestanden die wellicht straks iedereen zal delen? ⁸³

83 Tekst d.d. 6 maart 2016.

Europa wordt zijn eigen concentratiekamp

De oorlogen in Syrië (maar ook deze in Irak, in Libië en in andere streken in het Midden-Oosten en in Afrika) hebben sinds enkele jaren een enorme vluchtelingenstroom richting Europa op gang gebracht. Veruit de grootste vluchtroute loopt via Turkije, dat nu aan 2,6 miljoen asielzoekers onderdak geeft: velen zitten er in kampen maar nog meer vluchtelingen verblijven in de Turkse steden. Turkije kan de toestroom niet meer aan en heeft een hek gebouwd aan de grens met Syrië waar de ongelukkigen alsnog blijven binnenstromen. Eenmaal in Turkije, proberen zij de Egeïsche Zee over te steken naar Griekenland, via de Griekse eilanden. Ook in Europa werden al hekken gebouwd en zo blijven ontelbaren steken in Turkije en in Griekenland. Onder de druk van een groeiende massa extreem-rechtse kiezers werden ook in Europa hekken opgesteld en de E.U. smeekt transitland Turkije om de vluchtelingen niet naar Griekenland te laten oversteken maar hen 'voorlopig' in Turkije in kampen onder te brengen. Uiteraard biedt Turkije Europa het kostenplaatje aan, naast nog een aantal eisen waaronder de toetreding tot de Europese Unie. Hierover wordt onderhandeld op enkele Europese tops in maart 2016 waar Turkije wordt vertegenwoordigd door premier Agmet Davutoğlu.

Deze 57-jarige professor en diplomaat adviseert Erdoğan sinds 2003, was van 2009 tot 2014 minister van buitenlandse zaken en is sinds anderhalf jaar premier en leider van de AKP. Onder zijn premierschap groeide het conflict met de Koerdische PKK waarvan hij de stellingen liet bombarderen samen met die van ISIS, nadat aan Turkije door de V.S. een laks optreden tegen (en volgens sommi-

gen zelfs steun aan) die terreurgroep werd verweten. Davutoğlu staat afwijzend tegenover de Gülen-beweging, een groep genoemd naar de progressieve prediker Fethullah Gülen (momenteel in vrijwillige ballingschap in de V.S.) die in het spoor van de geniale Koerdische sunni-moslimtheoloog Said Nursî (1877-1960), de moderne wetenschap en de logica hoog in het vaandel voert en de interreligieuze dialoog nastreeft. Bovendien wordt Davutoğlu verweten de politieke corruptie niet te bestrijden en Turkije in de richting van een politiestaat te voeren. Hij wordt een Neo-Ottomanist en een Panislamist genoemd daar hij zich afkeert van de moderne seculiere Turkse republiek, maar hij antwoordt enkel de zogenaamde 'Pax Ottomana' na te streven — de stabiliteit en de vrede van het Ottomaanse Rijk van weleer. Ook wordt hem sympathie voor het Moslim Broederschap verweten. Ondank het feit dat de AKP recent nog de grootste krant van het land muilkorfde, trekt Davutoğlu de prowesterse kaart en wil hij voor NAVO-lidstaat Turkije het lidmaatschap van de E.U. Zijn buitenlandse politiek zoekt veiligheid, dialoog, economische samenwerking en culturele harmonie door wederzijds respect en lijkt zo in feite 'multicultureel' of dus het tegendeel van wat men hem aanrekent. Wat betreft de Armeense kwestie — struikelblok inzake het E.U.-lidmaatschap — erkent hij wel het inhumane van de Armeense deportaties uit 1915 maar niet de genocide. Al bij al kan niemand nu nog ontkennen dat aldus met mensen in nood wordt gemarchandeerd en in deze aanlooptijd naar Pasen, herhaalt zich voor de zoveelste keer de tragedie van de Godmens van 2000 jaar geleden.

Europa is niet het enige continent dat kampt met asielzoekers want het probleem is niets anders dan een van de vele

gevolgen van een onrecht dat bekend staat als de welvaarts kloof tussen het rijke Noorden en het arme Zuiden. Onlangs nog ging de paus naar de Mexicaanse grensstad Ciudad Juárez bidden voor de talloze omgekomen migranten die van daar uit de Verenigde Staten trachtten binnen te komen. In werkelijkheid wordt de illegale immigratie oogluikend toegestaan omdat aldus illegale en dus spotgoedkope arbeidskrachten (momenteel 11 miljoen!) de VS binnenkomen: in feite is dat instandhouding van de slavernij.

Deze vorm van slavernij bestaat uiteraard ook in Europa, getuige een wetsvoorstel uit 2009 om werkgevers te beboeten die illegalen aanwerven,⁸⁴ maar sommige politici geven zelfs openlijk toe dat bijvoorbeeld de prijzen van groenten in onze supermarkten de pan zouden uitrijzen indien wij het zonder illegale werkkrachten zouden moeten doen — een 'argument' dat de vloer aanveegt met de mensenrechten én met het recht als zodanig. Kennelijk proberen een aantal van onze politici te verdoezelen dat de zogenaamde 'wederdienst' die zij zouden willen opleggen aan vluchtelingen in ruil voor het onderdak (waar deze recht op hebben!), eenzelfde vorm van afpersing is als de chantage die de slavernij in stand houdt. Bovendien kunnen de sancties tegen werkgevers die illegalen tewerkstellen, die vorm van slavernij nog schrijnender maken want om sancties te ontlopen, zal men de slavernij nog meer proberen te verbergen.

Volgens Celien Moors van MO* waren er in 2014 wereldwijd al zo'n 51,2 miljoen vluchtelingen — de helft van hen

84 http://www.europa-nu.nl/id/vi0riorwszre/illegale_werknemers_van_buiten_de_eu
https://nl.wikipedia.org/wiki/Grens_tussen_Mexico_en_de_Ver enigde_Staten

zijn kinderen. De statistieken laten zien dat de beloften inzake een verhoopde terugkeer weinig geloofwaardig zijn aangezien steeds minder mensen kunnen terugkeren naar huis en dat wil zeggen momenteel minder dan één percent jaarlijks. Opmerkelijk is ook dat arme ontwikkelingslanden meer dan 80 pct. van de vluchtelingen opvangen terwijl minder dan 20 pct. van hen in rijke ontwikkelde regio's onderdak vinden.⁸⁵ De plaatsing van hekken rond Europa wordt nu al in de hele wereld beschouwd als de meest laffe en schandalige politieke handeling in de hedendaagse wereldgeschiedenis waarmee Europa schaamteloos het volstrekt hypocriete van haar zogenaamde beschaving te kijk stelt. Een groeiend aantal Europese burgers raakt gefrustreerd daar zij zich van deze onmenselijkheid willen distantiëren terwijl de democratie eist dat zij zich neerleggen bij de wil van een egoïstische meerderheid.

En zo zijn wij reeds beland in het tijdperk van de Europese hel: steeds meer Europeanen willen wég uit dit verdoemde continent, maar kunnen het niet meer vanwege die hekken, die wij hoe dan ook met ons meedragen, waar wij ook heen vluchten...⁸⁶

85 <http://www.mo.be/nieuws/50-miljoen-vluchtelingen-kaart-gebracht-1>

86 Tekst d.d. 10 maart 2016

Verwijzingen:

[https://en.wikipedia.org/wiki/Ahmet_Davuto
%C4%9Flu#Armenia](https://en.wikipedia.org/wiki/Ahmet_Davuto%C4%9Flu#Armenia)

https://en.wikipedia.org/wiki/G%C3%BClen_movement

https://en.wikipedia.org/wiki/Fethullah_G%C3%BClen

https://en.wikipedia.org/wiki/Said_Nurs%C3%AE

<https://en.wikipedia.org/wiki/Neo-Ottomanism>

https://en.wikipedia.org/wiki/Pax_Ottomana

De negatieve rente — Over ongelijkheid en rechtvaardigheid

Individuele levende wezens kunnen natuurlijkerwijze van hun voorouders eigenschappen overerven zoals vormen van intelligentie en allerlei gebrekkigheid. Men zegt soms dat de natuur onrechtvaardig is omdat het recht in wezen stoelt op iets geheel onnatuurlijks, want dat is het geloof in de gelijkheid. Het heeft er alle schijn van dat niemand zou morren indien iedereen 'gelijk' geboren werd, terwijl de natuur streeft naar de maximalisatie van de diversiteit. Niemand vraagt erom geboren te worden in een vluchtelingenkamp of als doofstomme en niemand verdient dat ook totdat het tegendeel bewezen is. Ongelijkheid is een natuurlijk gegeven en zo ook is onrecht dat, maar de zaak is dat de natuur niet om rechtvaardigheid maalt. Onrecht stuit ons tegen de borst omdat wij in ons maatschappelijke handelen oordelen in termen van verdienste. Wie hard werken, verdienen beter dan wie luieren, en wij overtuigen ons van de juistheid van deze stelregel omdat wij ervan uitgaan dat de maatschappij rechtvaardig dient te zijn — wij hebben dan namelijk het gevoel ons eigen lot mee te kunnen bepalen. De maatschappelijke gelijkheid hoort de natuurlijke ongelijkheid of het recht van de sterkste in zekere zin te compenseren. Het natuurlijke wordt aan het maatschappelijke of dus aan het menselijke onderworpen als in een revanche omdat de mens het natuurlijke al te vaak noodgedwongen moet gehoorzamen. Het is al erg genoeg dat wij ongelijk geboren worden, zo lijkt men te redeneren: laten we ons derhalve vrijwillig onderwerpen aan zelfgemaakte wetten die het recht van de sterkste aan banden leggen!

Het maken van een buiging met het doel een anders geheel onmogelijke sprong te kunnen maken, is een vaker geziene tactiek van levende wezens: wij buigen voor wetten die er uit zichzelf helemaal niet zijn maar wij buigen alsnog omdat onze gehoorzaamheid aan die zelf gefabriceerde wetten ons uiteindelijk vrijer maakt.

Dat de ene een ziekte erft en een andere gezondheid en kracht, komt ons voor als onrechtvaardig maar, ook al mogen wij dit in onze samenleving te overstijgen, toch bootsen wij dat onrecht na, bijvoorbeeld met het erfrecht: men erft van zijn voorouders niet alleen gezondheid, intelligentie en allerlei kwalen maar ook rijkdom, bezittingen en geld. Meer zelfs: niet alleen het individu erft van zijn ouders, ook de burger erft de rijkdom of de schulden van zijn land. Met de erfenisrechten bootsen wij de natuurwetten na ofschoon wij die onrechtvaardig achten, zodat er gegronde redenen zijn om de oprechtheid van ons streven naar rechtvaardigheid in twijfel te trekken. Als wij het al onrechtvaardig vinden dat de ene kwalen erft en de andere snuggerheid en kracht, waarom dulden wij dan dat wij op de koop toe de rijkdom of de schulden van onze voorouders erven? Nog absurder is het dat wij een wereldeconomie scheppen waarin wij zelfs de schulden erven van de natie waartoe wij geheel buiten onze wil en wens behoren.

Maar aan de basis hiervan ligt zonder twijfel het privaatrecht of het recht op bezit — beter gezegd: het maatschappelijke recht om wat men eenmaal bezit, ook te mogen behouden. Bezit ik vandaag een huis, dan is dat een verworvenheid: het zal ook morgen nog het mijne zijn. En wordt het niet al duidelijk dat de afschaffing van het erfrecht, ook de afschaffing van het privaatrecht vooronderstelt? En dat men dan ook de regel moet laten varen dat wie hard

werken, meer verdienen dan wie luieren? De gelijkheid die wij allen zo graag zeggen te willen, blijkt alvast helemaal geen natuurlijk gegeven: er zijn mensen die sterk zijn en hard werken terwijl anderen ziekelijk en vermoeid de hele dag in bed doorbrengen; er zijn sterken en zwakken; er zijn mensen die rijkdom verwerven en er zijn er die schulden opstapelen en dat verschil is er van nature en het kan alleen maar toenemen. Ons verzet hiertegen heeft een schijn van rechtvaardigheid maar die wordt pas geloofwaardig waar ze ook consequent is en niet langer duldt dat rijkdommen en schulden erfelijk zijn. Het gemeenschappelijke bezit of de afschaffing van het particulier bezit alsook het internationalisme of de afschaffing van de naties worden in dit licht reële alternatieven voor het huidige bestel. Omdat er nog veel water door de zee zal vloeien vooraleer het ook zover is, moet men zich tevreden stellen met een haalbare tussenoplossing en zit die niet de herhaaldelijke kwijtschelding van de schulden en in de voortdurende herverdeling van de rijkdom? En in dat licht is de negatieve rente, welke immers paal en perk stelt aan het zogenoemde Mattheüseffect, misschien wel een stap in de goede richting. Het is hoe dan ook stilaan achterhaald om te blijven belijden dat het hebben van bezit recht geeft op nog meer bezit terwijl het hebben van schulden aanleiding moet geven tot het maken van nog meer schulden.⁸⁷

87 Tekst d.d. 13 maart 2016.

Jeder für sich und Gott gegen alle

De orde in een samenleving wordt gehandhaafd door wetten die hun kracht halen uit het bestaan van sancties. Maar het is duidelijk dat daar waar de straffen geen afschrikkingseffect hebben, ook de wetten geen kracht kunnen hebben. Dat straffen niet afschrikken kan gelegen zijn aan twee factoren: aan de straffen zelf, die bijvoorbeeld te zwak zijn, en aan diegenen op wie ze van toepassing zijn en die, bijvoorbeeld vanuit de een of andere perversie, de straf veeleer als een beloning ervaren. Dat laatste blijkt vaker het geval waar religieuze overtuigingen in het geding zijn omdat god daar als machtiger ervaren wordt dan elke wereldse koning: de macht van een wereldse koning beperkt zich tot het tijdelijke terwijl de goddelijke macht de eeuwigheid betreft. Dat mensen zich bereid tonen om voor hun geloof te leven en desnoods ook te sterven, is één zaak, die wij kennen als het martelaarschap. Maar dat sommigen bereid zijn om voor hun geloof ook anderen te vermoorden, is nog een andere zaak, in feite volstrekt van het martelaarschap onderscheiden. Dit laatste geval doet zich vooral voor in politieke dictaturen waar getrouwen van een regering die zich boven de wet verheft, zich bereid tonen tot moord in strijd met de goddelijke wet: daarvoor worden zij dan beloond met een promotie welke zich vertaalt als politieke macht.

In de literatuur kent men dit verschijnsel in de geschiednissen van wie hun ziel verkopen in ruil voor wereldse macht en de Faustlegende is daarvan misschien wel het bekendste voorbeeld. Reeds Jezus Christus werd door de duivel meegenomen op een hoge berg en daar verzocht om voor hem te knielen in ruil voor de wereld aan zijn voeten.

In de ideologie van een welbepaalde fundamentalistische islam wordt men geconfronteerd met een wat bedrieglijke variante op dat thema: moord wordt daar beloond met de eeuwige gelukzaligheid van een welomschreven paradijs — dat alvast in de christelijke interpretatie een seksistisch paradijs van ontucht is, een paradijs voor de man, waarbij de vrouw herleid werd tot een lustobject. Als een samenleving moord verbiedt en zij die in extremis met de doodstraf sanctioneert, terwijl de dood van mensen die het genoemde fundamentalisme aanhangen, eenmaal gekoppeld aan een specifieke moord, beloond wordt met de eeuwige gelukzaligheid, dan staat de samenleving voor een probleem: de sanctie die zij voorziet, werkt niet voor de genoemde fundamentalisten en derhalve zal men hen op allerlei wijze kunnen aansporen tot het naleven van de wet. En waar de wet in het teken staat van de veiligheid van de burgers, bestaat derhalve geen andere oplossing voor dit probleem dan voor de beschreven groep van 'gelovigen' de toegang tot de — internationale! — samenleving onmogelijk te maken. Andermaal: daar zij de dood niet vrezen en dus ook niet de straffen, zullen zij de wet niet naleven die de orde handhaaft en kunnen zij de samenleving in chaos storten.

De gehoorzaamheid aan goddelijke wetten kan wereldse wetten ontkrachten waar de wereldse wetten moord gebieden, en dat is een zaak die de vrede dient. Maar waar goddelijke wetten de wereldse ontkrachten waar deze laatste moord verbieden, hebben wij te maken met een god die elke samenleving en derhalve ook de mens als zodanig tegenstaat. Alleen de onmens kan in deze god geloven.⁸⁸

88 Tekst d.d. 23 maart 2016.

Twee waarheden over IS

Op grond van wat over terreurgroepen bekend is, zou de actuele aanpak daarvan door de bedreigde mogendheden er in feite heel anders mogen uitzien en dat dit niet het geval is, kan slechts te wijten zijn aan het jammerlijke feit dat, vooral ingevolge vriendjespolitiek, de macht al te vaak in verkeerde handen is — wat overigens een vorm is van terreur.

Om te beginnen wordt een terreurbende nooit bezield door heldhaftige idealen: die verkappen namelijk iets heel anders, namelijk de angst voor de bendeleider. Meteen is hiermee gezegd dat terreurbendes draaien om een bendeleider en dat is één spilfiguur — weliswaar omringd door handlangers en tenslotte ook door aanhangers. Zo ziet men bijvoorbeeld bij motorbendes dat zij hun sterkte halen uit het feit dat de angst van de bendeleden voor de wet verdwijnt in het licht van hun angst voor de vertegenwoordiger van de wet van hun bende. Hetzelfde geldt in dictaturen, die immers dreigen te verdwijnen van zodra de dictator verdwijnt. Per definitie duldt een dictator geen tweede naast zich en uiteraard geldt hetzelfde voor een bendeleider, zodat de opvolging wel altijd een probleem is, vaak vergezeld van lynchpartijen.

Vervolgens is hetgeen de leider dicteert van secundair belang, om niet te zeggen geheel zónder belang: van tel is slechts dát hij het beveelt en dat het nagevolgd wordt. Doorheen de geschiedenis verkondigden leiders theorieën te gek om los te lopen maar telkens weer heeft men kunnen vaststellen hoe hun volgelingen deze klakkeloos hebben geloofd en nagevolgd. Dit instinct tot volstrekt kritiek-

loze gehoorzaamheid aan het gezag is zo sterk dat de betrokkenen, ongeacht hun intelligentie, zich diep verontwaardigd voelen wanneer men hen op die geestelijke blindheid wijst. Katholieken dulden niet dat men hun kannibalisme verwijt terwijl zij toch geloven dat zij tijdens de heilige mis het lichaam van hun leider eten en zijn bloed drinken.⁸⁹ De gelovigen van de zogenaamde 'religies van het boek' — het jodendom, het christendom en de islam — stellen zich geen vragen bij het feit dat hun aartsvader Abraham geenszins aarzelde om het bevel van zijn god op te volgen om zijn zoon op het altaar de keel over te snijden. En zo mag het ook niet verwonderen dat leiders die het bevel geven om te doden, prompt gehoorzaamd worden.

Toegepast op IS betekent dit dat het terrorisme aldaar niets kan te maken hebben met de religie die de betrokkenen beweren aan te hangen: hun zogenaamd geloof verkapt slechts de angst voor hun wrede leider, zodat de doelloosheid van de hele beweging verdoezeld wordt. Angst is immers geen beweging naar een doel toe doch een vlucht wég van hetgeen men vreest. Door alles met religie te omgeven, krijgt het laffe weglopen het bedrieglijke uitzicht van een reis naar een doel toe. De buitenstaander wordt misleid en eventueel in de val gelokt wanneer hij zich op zijn beurt gaat aansluiten bij de bende.

Een terreurgroep kan men evenmin als een dictatuur uitroeien door de leden ervan te doden omdat de terreurgroep wezenlijk onaangetast blijft zolang hij een leider heeft die

89 Zie ook: *"Over het katholicisme, het kannibalisme, de Waarheid en het Leven — ter aanvulling op het voorgaande"*: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2868081>

gevreemd wordt door de bendeleden. Meestal ziet men dat wel in, echter geheel in tegenstelling tot een tweede waarheid, met name deze dat men een terroristische groep niet kan vernietigen door aan te tonen dat de theorie of het geloof die de leden aanhangen, helemaal geen hout snijdt. Zoals gezegd doet de inhoud van de ideologie of het geloof er helemaal niet toe: die worden per definitie niet in vraag gesteld, evenmin als bijvoorbeeld de inhoud van de kennis na het eten van de verboden vrucht in de tuin van Eden.

Wil de aanpak van IS slagen, dan moet die zich derhalve zeker niet richten op het geloof van de betrokkenen of op het decimeren van de bende. Zoals nazi-Duitsland viel met de dood van de persoon van Hitler, zo zal IS pas uitgeschakeld worden op het ogenblik dat haar leider verdwijnt. Maar uiteraard is daarmee nog altijd niets gezegd over de oorsprong van dergelijke verschijnselen...⁹⁰

*Over het katholicisme, het kannibalisme, de
Waarheid en het Leven — ter aanvulling op
het voorgaande*

De katholieke kerk zegt over zichzelf het mystieke lichaam te zijn van de verrezen Heer wiens lichaam en bloed zij naar eigen zeggen telkens opnieuw tijdens de consecratie — de kern van de heilige mis — uit brood en wijn te voorschijn brengt. Edoch, men moet opmerken dat

90 Tekst d.d. 28 maart 2016.

in geen van de vier erkende evangeliën sprake is van een transsubstantiatie of van een wezens-verandering: tijdens het laatste avondmaal, dat model staat voor de mis, wordt gezegd dat het brood en de wijn, het lichaam en het bloed van Christus zijn. Andermaal: er wordt niet beweerd dat het brood en de wijn veranderen in het lichaam en het bloed van Christus, er wordt wél gezegd dat zij het lichaam en het bloed van Christus zijn.

Niet onlogisch, wetende dat Christus over zichzelf zegt het Leven te zijn — "Ik ben de weg, de Waarheid en het Leven" — terwijl wij ook dagelijks mogen ondervinden dat wij pas in leven kunnen blijven als wij ononderbroken voedsel — leven — tot ons nemen, en dat leven is goddelijk: het is Leven. Niet het katholicisme doch het christendom zelf is kannibalistisch — het Leven is kannibalistisch — om de eenvoudige reden dat een correcte lezing van de woorden bij het laatste avondmaal ons leert dat het voedsel dat wij dagelijks tot ons moeten nemen om in leven te kunnen blijven, geen ding is of geen levenloze zaak, maar het Leven zelf, de bron van het leven, en dat is, naar zijn eigen woorden, de persoon van de verrezen Heer: het Leven dat zich, nota bene, offert aan nieuw leven dat bij de gratie van dit offer voor eeuwig blijft bestaan. Primo vere, het eerste groen, de altijd terugkerende lente.

Maar meteen volgt daar ook uit dat het mystieke lichaam van de verrezen Heer niet zomaar samenvalt met de kerk, laat staan met het politieke instituut dat zich de kerk noemt, maar dat het in de eerste plaats samenvalt met het Leven zelf, en dat is wat men kan verstaan onder de natuur. Wat overigens helemaal niet betekent dat God met de natuur samenvalt zoals in bepaalde oppervlakkige interpretaties van Spinoza's "Deus sive natura", waarbij Spino-

za er slechts op wijst dat de natuur door Gods kracht bestaat, want God is ook nog de Weg en de Waarheid en dat zijn zaken die het natuurlijke — zoals dat bijvoorbeeld in de wetenschappen wordt opgevat — te boven gaan.⁹¹

Tophypocrieten

Het tart werkelijk alle beschrijvingen maar de katholieke kerk slaagt er blijkbaar in om de massa instemmend te laten knikken op het ogenblik dat zij zich bij monde van haar paus bereid verklaart om een beetje meer vergevensgezindheid te vertonen tegenover homo's, lesbiennes en uit de echt gescheiden mensen.

En wij die dachten dat het ogenblik was aangebroken waarop die kerk vergiffenis zou vragen voor de intussen dan toch niet meer te tellen doden — vaak door zelfmoord maar ook door moord — ingevolge haar meedogenloze veroordelingen van deze minderheidsgroepen! Voorwaar, eens te meer doet de dader zich als slachtoffer voor en be-laadt prompt het slachtoffer met alle schuld... en dit kennelijk zonder dat iemand dit boerenbedrog opmerkt.

Anderzijds echter is een komedie van de bovenste plank ook alles behalve zeldzaam in kringen die zichzelf 'hoger' achten: de WikiLeaks, de LuxLeaks en nu ook de Panama Papers laten hier omtrent niet de minste twijfel bestaan. En het verhaal van de blinde massa is evenmin nieuws.

91 Tekst d.d. 30 maart 2016.

Maar het moet nog eens worden herhaald: de kerk spant de kroon en zij blijft verrassen. Een dikke proficiat daarvoor!⁹²

Een beetje redelijkheid?

Een Duitse komiek heeft de Turkse premier beledigd en deze laatste spant een rechtszaak aan tegen zijn boosdoener, die zich echter beroept op de vrijheid van meningsuiting. De Duitse premier vindt dat hier sprake is van belediging van een bevriend staatshoofd en derhalve vindt zij Erdogans reactie terecht. Maar vanwege rechts en extreem rechts klinkt het dat Erdogan een despoot is en als dit niet meer mag gezegd worden, is het afgelopen met onze democratie en met onze vrijheid. De Antwerpse burgemeester en N-VA-voorzitter Bart De Wever vreest bovendien dat Turkije misbruik maakt van de macht die het land van Europa kreeg in het kader van de vluchtelingencrisis...

Het stukje getiteld Het loontje van boontje verscheen intussen bijna twee jaar geleden als antwoord op een klacht van ene Luckas Van Der Taelen over niet-geïntegreerde vreemdelingen in Vorst die naar zijn eigen zeggen zijn dochter uitschelden op straat en die hem aldaar beschouwden als een indringer op hun privéterrein en de recente klacht van N-VA-kopstuk en minister van binnenlandse zaken Jan Jambon, namelijk dat de helft van de allochtonen als reactie op de aanslagen van 22 maart 2016 dan-

92 Tekst d.d. 8 april 2016.

sten, kan eender beantwoord worden: politici blijken de eigen geschiedenis helemaal niet meer te kennen.

Van Der Taelen, De Wever, Jambon en met hen alle rechtse en extreem-rechtse politici wensen dat wij aan de allochtonen onze normen en waarden zouden opleggen maar — het weze herhaald — de vraag luidt dan wat zij nu precies op het oog hebben: bedoelen zij onze werkelijke normen en waarden ofwel de voorgewende? Want inzake onze werkelijke normen en waarden doet alvast de geschiedenis er geen doekjes om, tenminste als men zijn licht gaat opsteken bij de echte geschiedschrijvers. Of weten deze politici dan niet hoe wij, Europeanen, aan de vreemdelingen onze normen en waarden reeds metterdaad diets hebben gemaakt in het gastarbeiderstijdperk dat zij toch zelf nog hebben beleefd? Is de bestseller *Ganz Unten* — in het Nederlands verschenen onder de titel *Ik, Ali* — uit 1985 van de allereerste undercover-journalist Günther Wallraff dan aan hun neus voorbijgegaan? Het boek zou voor minder een bestseller wezen, want elkeen weet dat het niet niks was wat Wallraff aan het licht bracht: onze feitelijke normen en waarden. Iedereen weet intussen wel wat de zogenaamde dubbele moraal betekent maar het behoort uiteraard ook tot de essentie van die 'moraal' om niet uit de biecht te klappen en al liegende het been stokstijf te houden. In de dubbele moraal wordt gezworen bij hoogstaande principes... terwijl het eerste feitelijke principe de meened is. Het Victoriaanse tijdperk geldt als het schoolvoorbeeld voor deze feesten van de hypocrisie, ons evenmin onbekend van — bij uitstek strenge — godsdiensten, van totalitaire politieke regimes en uiteraard van de eindeloze rij financiële schandalen waarin onze 'leiders' zelf betrokken zijn.

Voor wie het nog mochten hebben gemist: de moedige Duitse journalist Günter Wallraff (°1942) werkte — voor Bild — vermomd als Turkse gastarbeider en tekende de feitelijk gehanteerde normen en waarden van onze voorgevend christelijke samenleving op, meer bepaald: de mensonwaardige behandeling en werkomstandigheden van gastarbeiders in de industrie.

De zaak is uiteraard deze: wie gelooft te mogen verwachten van de kinderen en de kleinkinderen van de door Wallraff beschreven hier uitgebuite gastarbeiders dat zij onze dubbele moraal kunnen appreciëren, is ofwel niet goed snik, ofwel is hij een struisvogel, ofwel kent hij de geschiedenis niet. Overigens is het trieste feit dat men er van overheidswege kennelijk niet meer in slaagt om overal te lande de orde te handhaven, een rechtstreeks gevolg van dezelfde hypocrisie en meer bepaald een gevolg van algemene onbekwaamheid welke uiteraard de nasleep is van een wijd verbreid nepotisme van politiek despotisme, uitgerend hetgeen men Turkije nu wil aansmeren.

Of is het eerder zo dat Europa het feit niet kan verteren dat het arme gastarbeidersland Turkije aan enkele miljoenen vluchtelingen asiel verleent, terwijl het rijke Europa de sukkelaars achter de prikkeldraad van nieuwe concentratiekampen steekt, alle afspraken over asielrecht uit de naoorlogse mensenrechtenconventie aan de laars lappend? En waarheen met die miljoenen vluchtelingen indien ook Turkije een prikkeldraaddemocratie was geweest?⁹³

93 Tekst d.d. 16 april 2016.

Genocide is het woord

Europa verbiedt de toetreding van Turkije tot de Unie omdat het land een al dan niet vermeende genocide miskent?

Er bestaat doodslag, moord met voorbedachten rade en er is ook nog moord door schuldig verzuim. In het laatst genoemde geval verzuimt men opzettelijk om hulp te bieden aan iemand in grote nood — bijvoorbeeld iemand die in levensgevaar verkeert en wiens uiteindelijke overlijden dan eigenlijk toe te schrijven is aan dat verzuim. In wezen weegt moord door schuldig verzuim zwaarder dan doodslag omdat bij doodslag niet gehandeld wordt met voorbedachten rade. Bij schuldig verzuim is per definitie sprake van voorbedachten rade.

Genocide of volkerenmoord is erger nog dan moord omdat het daar gaat om een moord op een gans volk, het gaat om massamoord, het gaat om het doden van vele mensen met voorbedachten rade.

Maar wat dan gezegd van moord door schuldig verzuim op een gans volk? En wat gezegd van een steeds opnieuw herhaalde moord door schuldig verzuim op een hele massa mensen — een volkerenmoord door schuldig verzuim die zich maar blijft herhalen? En hoe bestaat het dat zulks kan en dat het ongestraft gebeuren kan? Of is de volstrekte straffeloosheid waarvan hier sprake dan misschien de ultieme stimulus die de moord transformeert tot een soort van perpetuum mobile?

De wet omtrent het schuldig verzuim maakt van een moreel gebod dat ons door ons geweten wordt ingegeven, een burgerplicht, wat wil zeggen dat schuldig verzuim een

misdaad is. Gaat het om schuldig verzuim met de dood van velen tot gevolg, bovendien herhaaldelijk begaan gedurende vele jaren, dan is er zonder twijfel sprake van massamoord — met voorbedachten rade uiteraard — én kennelijk met volledige afwezigheid van schuldbesef.

Die laatste toevoeging nu, wijst op het totaal ontbreken van medeleven met de slachtoffers, het onvermogen als het ware tot ook maar enige vorm van empathie: zij ver-raadt niets minder dan psychopathie.

Dat de genoemde misdaad — de moordende waanzin — niet alleen mogelijk is maar bovendien feitelijk, actueel en ook nog eens de regel in plaats van de uitzondering, om niet te zeggen schering en inslag, in onze eigen wereld vandaag, spreekt vanzelf uit alle feiten aangaande de houding van de Europeanen jegens de vluchtelingen uit het Oosten.

De hele zaak wordt nog driester, in acht genomen het feit dat na de Tweede Wereldoorlog alle zich beschaafd achtende landen ter wereld — de zogenaamde Verenigde Naties — overeengekomen zijn om bij een herhaling van een oorlogskatastrofe zoals die zich voordeed ten tijde van het nazisme, de vluchtelingen op te vangen.

Vraagt men zich nu af hoe die massamoord dan mogelijk is, dan belandt men uiteraard bij het gegeven van het banditisme, wat wil zeggen de bendevoorming of het handelen in groep, in casu: het plegen van misdaden — moorden, massamoorden — in groep. Het plegen van een misdaad wordt immers 'vergemakkelijkt' door een aantal factoren, waaronder de gedeelde schuld: in de massa blijken personen afwezig, zij maken plaats voor onmensen. Daarnaast is er nog de factor van de afstand — in ruimte en in tijd —

tussen dader en slachtoffer: naarmate die afstand toeneemt, gaat het slachtoffer als het ware depersonaliseren of er veeleer uitzien als een ding dan als een persoon. Ook de demonisering van het slachtoffer en het onterecht afschilderen van het slachtoffer als een dader — het slachtoffer wordt bijvoorbeeld beschouwd als levensbedreigend voor de dader — blijkt moord 'toegankelijker' te maken.

Op de koop toe krijgt hier de massamoord een legitiem karakter — om niet te zeggen dat moord zich weet te verheffen tot een wettelijke plicht — zo huiveringwekkend werd onze eigen hedendaagse geschiedenis. De democratie laat immers toe dat een misdadige massa — het gros der Europeanen — politici aan de macht brengt die zich ertoe lenen om in ruil voor politieke macht, de criminele wil van een gewetenloze, psychopatische meerderheid door te voeren.

En zo verschilt de EU in helemaal niets meer van het nazi-Duitsland van Adolf Hitler dat zes miljoen mensen in de gaskamers ombracht. Van dezelfde orde van grootte dreigt het huidige aantal slachtoffers te worden onder de vluchtelingen die men opnieuw eensgezind laat stikken.⁹⁴

Past de paus in de kast? — Over de tragedie in Orlando —

"Wij hopen allen dat de oorzaken van dit afschuwelijke en absurde geweld, die het verlangen naar vrede van het Amerikaanse volk en de hele mensheid zo diep verstoort,

94 Tekst d.d. 3 juni 2016.

kunnen worden aangewezen en doeltreffend en snel bestreden kunnen worden", aldus paus Franciscus I volgens de (verder anonieme) 'Kerknet-redactie' in Kerknet van 12 juni 2016 (met een verwijzing naar de Vatican Information Service)⁹⁵.

Misschien kan Zijne Heiligheid zijn licht eens opsteken bij de Telegraph van 14 juni laatstleden, waar verschillende mensen, onder wie de waard van de homoclub waar de afslachting plaatsgreep, ervan getuigen dat de massamoordenaar wellicht een crypto-homo was — iemand die zijn geaardheid angstvallig voor anderen verbergt.⁹⁶

In diezelfde krant bevestigen verschillende getuigenissen in dat verband andermaal de onomstotelijke resultaten van het wetenschappelijk onderzoek daaromtrent: openlijke tegenstanders van homofilie zijn vaak verborgen homoseksuelen die (vruchteloos) geloven dat hun luide tegenstem de mogelijke argwaan omtrent hun eigen geaardheid in de kiem kan smoren.

Uiteraard verbergen mensen hun geaardheid omdat zij vrezen voor 'onvriendelijke' reacties vanuit hun omgeving: homo's worden zoals overigens vele andere minderheidsgroepen genegeerd, bedreigd, gepest, fysiek aangevallen en vermoord door mensen die daartoe worden aangezet door vijandige denkbeelden welke de wereld ingestuurd worden door potentaten die geloven de waarheid in pacht te hebben. En wie durft het vandaag nog tegenspreken dat

⁹⁵ <https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/paus-franciscus-diep-geschokt-door-bloedbad-orlando>

⁹⁶ <http://www.telegraph.co.uk/news/2016/06/14/orlando-gunman-was-a-regular-at-lgbt-nightclub-pulse-before-atta/>

de katholieke kerk hier altijd de toon heeft aangegeven maar zich ook hier weer van de domme houdt?⁹⁷

Waar vandaan de aanslagen?

Waar vandaan toch die haat tegen het westen? — zo vragen de leiders alhier zich in de media af. Maar zij doen slechts alsof hun neus bloedt want dienen zij niet te weten dat de aanslagen in Maalbeek en in Zaventem alsook de geplande aanslagen op het Rogierplein beraamd werden onder de inspiratie van medegevangenen van IS-leider Al Bhagdadi "in een gevangenis in Irak", zoals de krant HLN schrijft⁹⁸ — waaronder uiteraard verstaan moet worden: de Abu Ghraib gevangenis.⁹⁹ Ter opfrissing van wat voorgoed in het collectieve geheugen van de mensheid gegrift staat, is er een documentaire, getiteld: Abu Ghraib Prison. Barbaric torture and abuse of Iraqi prisoners by the American's.¹⁰⁰

97 Tekst d.d. 15 juni 2016.

98 <http://www.hln.be/hln/nl/36484/Aanslagen-Brussel/article/detail/2752807/2016/06/20/Aanslagen-Brussel-en-EK-complot-werk-van-1-familie.dhtml>

99 Zie ook ons artikel van 1 december 2015, getiteld: Martelaren sterven niet:

<http://bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2818679>

100 <https://www.youtube.com/watch?v=fRZEvNnyqlA> Tekst d.d. 20 juni 2016.

Europa: terug naar af!

Nu met de Brexit-perikelen de vrees toeneemt dat de EU uit elkaar zal vallen, dient men zich te bezinnen over het feit dat de eigenlijke reden voor de oprichting van de Unie (na de Tweede Wereldoorlog) gelegen is in het feit dat men een dam wilde opwerpen tegen het nationalisme.

Met het nazi-Duitsland van Hitler was een wel bijzonder gruwelijke vorm daarvan tot ontwikkeling gekomen, waarbij het volk zichzelf als 'ras' verafgoodde, het land ongebreidelde gebiedsuitbreiding op het oog had en minderheden als slaven werden ingezet en/of vergast: in concentratiekampen werden zes miljoen Joden, Roma, maar bijvoorbeeld ook invaliden, prostituees en homo's omgebracht.

Het is geen geheim dat oorlogen in een mum van tijd alle betrokkenen verarmen of vernietigen en het Europese project — dat in 1950 vorm kreeg in het Schuman-plan, genoemd naar de toenmalige Franse economie-minister en premier — verving als het ware de onderlinge concurrentie van de BeNeLux, Italië, Frankrijk en Duitsland door hun samenwerking. Vooreerst economisch, wat uiteraard de welvaart in de hand werkte. De culturele en de politieke samenwerking zouden spontaan volgen...

Deze evolutie geschiedde aldus: in 1952 werd de Europese Gemeenschap van Kolen en Staal opgericht, in 1958 volgden de samenwerking inzake economie (de Europese Economische Gemeenschap) en atoomenergie (Euratom), in 1967 kwam er één Europese raad en commissie (het Fusieverdrag), in 1987 kwam er Europese politieke samenwerking alsook gemeenschappelijk buitenlands en veiligheids-

beleid (de Europese Akte). De eigenlijke Europese Unie werd opgericht met de verdragen van Maastricht (het EU-Verdrag, 1993), Amsterdam (1999), Nice (1993) en Lissabon (2009) voor samenwerking inzake justitie, binnenlandse zaken en strafzaken. Zo telt de EU vandaag 28 lidstaten — na de Brexit dus nog 27 en een verdere afbrokkeling dreigt.

Een verdere afbrokkeling en dus ook een verdere opkomst van het nationalisme staan voor de deur: het opschorten van de onderlinge samenwerking en het herinvoeren van onderlinge concurrentie, strijd en eventueel oorlog alsook de verarming en alle andere ellende die daar onvermijdelijk uit volgen. Bovendien wordt Europa nu een makkelijk prooi voor Rusland, de Verenigde Staten en nog andere grootmachten: monetair, economisch, cultureel en militair...¹⁰¹

101 Tekst d.d. 25 juni 2016.

Verwijzingen:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Europese_Unie

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Nationalisme>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot_oprichting_van_de_Europese_Gemeenschap_voor_Kolen_en_Staal

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot_instelling_van_%C3%A9%C3%A9n_Raad_en_%C3%A9%C3%A9n_Commissie_van_de_Europese_Gemeenschappen

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot_oprichting_van_de_Europese_Economische_Gemeenschap

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_tot_oprichting_van_de_Europese_Gemeenschap_voor_Atoomenergie

https://nl.wikipedia.org/wiki/Europese_Akte

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_betreffende_de_Europese_Unie

De hedendaagse internationale slavenfabriek

Er was een tijd waarin met geweren gewapende Westerlingen en nog anderen naar — bij voorkeur — Afrika trokken om aldaar mensen te vangen zoals men wilde dieren vangt, ze met schepen over te brengen naar plantages en ze daar in gevangenschap gratis te laten werken tot hun dood.

Maar dat zijn uiteraard lang voorbijgestreefde methodes: vandaag maakt men slaven op een heel andere en veel doeltreffender manier.

De geweren zijn vervangen door bommenwerpers die hun ding doen boven landen die zich niet te best verdedigen kunnen en aldaar slaan dan miljoenen mensen op de vlucht: jongemannen meestal, want vrouwen, kinderen en ouderlingen kunnen helemaal niet vluchten.

De overschepping dan, gebeurt geheel op kosten van de vluchtelingen zelf en zij reizen illegaal naar landen waar zij zogezegd niet welkom zijn.

Zogezegd, want in feite worden zij, alle barricades ten spijt, oogluikend toegelaten, wat uiteraard tot gevolg heeft dat hun verblijf volstrekt ondergedoken dient te verlopen: de legale mensen met hun mensenrechten worden aan de grens gestopt en alleen hun fysieke component, de lichamen dus, treden naar binnen.

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Amsterdam

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Nice

https://nl.wikipedia.org/wiki/Verdrag_van_Lissabon

Die lichamen echter hebben zoals alle andere lichamen honger en dus nood aan geld, dat zij echter alleen in het verborgene verdienen kunnen want zij zijn daar illegaal, niemand mag hen zien.

En ziedaar hoe vernuftig de slavenfabriek geworden is: enkele bommenwerpers volstaan en de slaven komen uit eigen beweging naar de rijke landen toe zoals vliegen naar een spinnenweb; ze verbergen zich alsof ze helemaal niet bestonden en verzekeren aldus hun uitbuiters tegen alle mogelijke aantijgingen.¹⁰²

Als de waan tot wet wordt

Zoals iedereen weet mag volgens de joodse wet op zondag (Sabbat) niet gewerkt worden maar de joden nemen hun wetten wel heel letterlijk en zo bijvoorbeeld mogen zij buitenshuis geen voorwerpen meedragen — want ook dat is werken — behalve dan hun eigen kledij. Maar daarop hebben zij iets gevonden: iets dat hen toelaat om vrij met valiezen rond te zeulen zonder in overtreding te zijn. De Sinaïsche wetgeving van 1312 staat namelijk toe dat zij als 'binnenshuis' mogen beschouwen wat zich binnen de stadsmuren bevindt en die muren kunnen ook symbolisch worden opgetrokken met bijvoorbeeld een ijzerdraad, de heilige eroev genaamd. Zo loopt er al sinds 1902 een ijzerdraad rond de stad Antwerpen en ook Amsterdam, Londen, New York en Straatsburg hebben hun eroev. De joden vinden het beslist heel praktisch.

102 Tekst d.d. 2 juli 2016.

Niet-joden halen er hooguit de schouders bij op maar stel eens dat een enkeling een dergelijke onderneming zou starten — het spannen van een ijzerdraad omheen zijn stad met als uitleg dat zijn religie hem pas toelaat om voorwerpen te verplaatsen binnen het gebied dat door die draad wordt afgebakend — dan zou hij steevast beschouwd worden als dwangneuroticus. En worden de Antwerpse joden beschouwd als geesteszieken? Daar is uiteraard geen denken aan, en de reden ligt hierin dat 'waanzin', van zodra zij een relatief grote groep mensen in haar greep heeft, niet langer als waanzin wordt bestempeld: iedereen denkt en doet het en dus is het oké.

Onfatsoenlijk zou het wezen om alleen de joden te beschuldigen van zaken die in alle religies schering en inslag zijn want geloven bijvoorbeeld katholieken niet in de verkwikkende kracht van het eten van mensenvlees? In de consecratie tijdens de heilige mis wordt het brood veranderd in het lichaam van Christus dat vervolgens door de gelovigen genuttigd wordt en het Vierde Lateraans Concilie uit 1215 dat het letterlijk te nemen transsubstantiatiedogma instelt, maakt aldus dat alle gelovigen kannibalen zijn. Nota bene werden op datzelfde concilie — krachtens de canons 78 en 79 — joden en moslims verplicht om uiterlijke herkenningstekens te dragen zoals een gele insigne en de jodenhoed — Hitler voerde met de Jodenster dit brandmerken van mensen weer in.

Opnieuw: niet-katholieken zullen hooguit de schouders ophalen, maar mocht een enkeling zich ledig houden met het consacreran van brood en wijn tot vlees en bloed, hij werd meteen als een krankzinnige menseneter beschouwd en geïnterneerd. Dat men de katholieken ongemoeid laat, komt alleen hierdoor, dat zij in groep handelen.

Beoefend in groep wordt de waanzin 'vrijheid' genoemd — in de hierboven beschreven gevallen meer specifiek 'godsdienstvrijheid'. En dat is nu precies de macht van de meerderheid en de logica van de democratie: niet een of andere wetenschappelijke waarheid maar een macht onderscheidt wat gezond is en wat als waanzin moet bestempeld worden. Als de meerderheid rechtshandig is, dan is de linkerhand de manu sinistra of de hand van de duivel.

Als iedereen het doet, dan mág het niet alleen maar dan zal het op den duur ook móeten. Zo is moord verwerpelijk en wordt alom zwaar bestraft, maar in geval van collectieve moordpartijen, wordt de enkeling die deserteert, bestraft en wel met de dood door de kogel. Waanzin en gezondheid worden onderscheiden door een brute macht en hetzelfde geldt voor goed en kwaad: het persoonlijke geweten moet buigen voor de wetten van een meerderheid die zich handhaven door mét de persoon ook het persoonlijke geweten te kortwieken: zij maken overtredingen onmogelijk door de overtreder van zijn vrijheid te beroven ofwel van zijn leven.

Om die griezelige reden en derhalve 'dankzij' de democratie worden vandaag vluchtelingen die krachtens de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens uit 1948 asielrecht verdienen, niet gered met een bevrijdende eroev maar wel met prikkeldraad belemmerd om Europa binnen te komen en zij worden naar hun land van herkomst teruggestuurd waar zij vergast worden op bombardementen, hongersnood en koppensnellers. En deze collectieve waanzin werd niet alleen tot vrijheid verheven maar tevens tot wet.¹⁰³

103 Tekst d.d. 13 juli 2016.

Geld, slavernij en vrijheid

In een wereld waarin geld het afdwingmiddel bij uitstek is omdat er niets kan bekomen worden tenzij met geld, zodat zelfs de voortzetting van het eigen leven van geldbezit afhankelijk is, is men slaaf in zoverre men andermans werk moet doen om zelf in leven te kunnen blijven en is men vrij in de mate waarin men in staat is om onbezoldigde arbeid te verrichten.

Waar men vrijheid identificeert met geldbezit en derhalve met de mogelijkheid om anderen onder dwang te zetten, blijft men gevangen in de slavernij van de geldeconomie.

Vrijheid manifesteert zich in het opnieuw tot leven wekken van de eenvoudige samenwerking welke vanzelfsprekend was in het tijdperk dat aan het geldtijdperk voorafging. Daar worden iemands rechten niet bepaald door wat hij presteert maar wel door wat hij nodig heeft en iemands plichten worden er niet zozeer bepaald door zijn schulden maar wel door zijn talenten.

Het aanzien van prestaties als voortbrengers van rechten kadert immers uitsluitend in een economie waarin het

Verwijzingen:

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Eroev>

http://www.standaard.be/cnt/dmf20140610_01135251

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/videozone/programmas/terzake/2.34004?video=1.1996758>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Vierde_Lateraans_Concilie

<http://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=650&dos=77>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Universele_Verklaring_van_de_Rechten_van_de_Mens

werk wordt ervaren als een straf die compensaties vereist — een economie die derhalve steunt op dwangarbeid, enkel passend in een wereld waarin arbeidsvreugde onbestaande is. In een wereld waarin de arbeidsvreugde als het enige en eigenlijke loon van het werk wordt beschouwd, zijn het uiteraard iemands talenten die hem ertoe nopen om ze tot ontwikkeling te brengen en dus om te werken — en in die wereld bestaat uiteraard geen slavernij.¹⁰⁴

*De terugkeer van de Nazoreeër.*¹⁰⁵

Middenin een wereldomvattende islamterreur verklaart paus Franciscus I dat een wereldoorlog gaande is maar dat het in geen geval om een godsdienstoorlog gaat^{106 107}: "Co-

104 Tekst d.d. 24 juli 2016.

105 Ludo Noens, *De terugkeer van de Nazoreeër. Fabuleuze lotsbestemming van een bliksemsjamaan*, Aspekt, Soesterberg 2016, ISBN 8789461539960.

106 <http://www.foxnews.com/world/2016/07/27/pope-francis-worlds-at-war-but-not-war-religions.html>

107 Er valt wat te zeggen voor de stelling dat alle oorlogen in wezen godsdienstoorlogen zijn of oorlogen gevoerd omwille van het geloof. De gruwelijkste oorlog aller tijden, de Tweede Wereldoorlog met zijn pakweg 75 miljoen doden, draaide om de nazi-ideologie: het geloof in een zichzelf verheerlijkend superras aan welke de wereldheerschappij zou toekomen en dat daarom alle andere rassen maar ook alle rivaliserende ideologieën en geloofssystemen aan zich onderwierp met alle middelen, tot en met koelbloedige massamoord. Op de tweede plaats met veertigduizend slachtoffers staat de dertiende-eeuwse Mongoolse invasie onder Gengis Kahn, met een gelijkaardige

ca-cola bindt de strijd aan met obesitas"! En uitgerekend in het licht van zoveel absurditeit is het meest recente boekwerk van de onafhankelijke Vlaamse onderzoeker Ludo Noens warempel een 'godsgeschenk': in een bijzonder goed gedocumenteerde studie van 260 bladzijden schetst hij een aantal historische, psychosociale, religieuze en wetenschappelijke contexten welke de centrale figuur van het nog steeds de hele wereld dominerende christendom eens en voorgoed ontdoen van zijn kerkelijke omhulningen en vervalsingen om hem dan geheel gerelativeerd tot zijn recht te laten komen — weliswaar van zijn aloude voetstuk gehaald maar tevens als een veel geloofwaardiger beeld opnieuw neergezet.

We zijn er intussen bijna aan gewoon geraakt: leugens die zichzelf even ostentatief als onbeschaamd tegenspreken doch van geen wijken willen weten op het wereldtoneel, die het been stijf houden en die prompt doorgaan met het ons door het strot rammen van steeds meer absurde onzin — in deze tijd blijkt wel alles te zijn herleid tot botweg

gezindheid als die van het nazisme.

(<http://www.alletop10lijstjes.nl/top-10-meest-gruwelijke-oorlogen/>) Op nummer drie staat de Tweede Chinees-Japanse oorlog (voor en tijdens WOII en daarmee samenhangend) met 35 miljoen doden en op nummer vier de zogenaamde Taiping Rebelle (1850-1864) met 20 miljoen doden, ontketend door Hong Yiuquan die beweerde de broer van Jezus te zijn. Ons nu het meest bekend zijn de godsdienstoorlogen in het Midden-Oosten, te beginnen bij de kruistochten, de vervolgingen ten tijde van de inquisitie en de strijd tussen katholieken en protestanten, zowel in de middeleeuwen als in het Ierland aan het eind van de twintigste en aan het begin van de eenentwintigste eeuw. (<https://nl.wikipedia.org/wiki/Noord-Ierland>)

domme reclame. Maar eenmaal de gewenning een zekere drempel overschrijdt, blijken haar slachtoffers zelfs volslagen blind geworden voor het meest aperte bedrog.¹⁰⁸ Toen het rebellerende christendom na vele bloedige opstanden uiteindelijk een plaats kreeg in het Romeinse Rijk, werd deze religie aan het wereldse rijk dermate aangepast dat zij niet alleen onschadelijk werd maar bovendien geheel in dienst gesteld van de wereldse machten. Mensen geloven nu eenmaal in het bovenzinnelijke en misschien hebben zij niet eens ongelijk.

Jezus, de zoon van god, is na zijn dood verreezen en de verreezen heer zou menigmaal verschenen zijn, zoals vele bronnen getuigen. En dat gegeven trekt Ludo Noens ook helemaal niet in twijfel, alleen blijken de doden vaker aan hun nabestaanden te verschijnen en menig strenge wetenschapper heeft daarvan getuigd, ofschoon niemand daarvoor ooit een bevredigende verklaring vond. Maar dat is geen bezwaar, zo blijkt immers uit het feit dat ook het leven zelf, dat onderwerp is van de biologie en van menige andere wetenschap, het met slechts beschrijvingen moet doen terwijl de grondvraag naar wat het leven is en hoe het dan überhaupt mogelijk is, uiteindelijk onbeantwoord blijft.

Het christendom is een mysteriegodsdienst, maar het is lang niet de eerste en evenmin de enige: over de mysterie-

108 De trouw aan een liefhebbende en barmhartige god wordt verwisseld met moord voor geld, invloed en macht en zij die geloven te feesten, drinken het bloed en eten het vlees van hun dode messias; zij beweren praktisch ingesteld te zijn als zij omheen hun stad een ijzerdraad of 'heilige eroev' spannen teneinde aldus een religieuze wet te kunnen omzeilen. [Zie: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2904790>]

culten licht ons dit boek uitgebreid in maar ook over de daarmee samenhangende problematiek van de bijna-dood-ervaringen (BDE) die een empirische grond geven voor het geloof in wat het louter stoffelijke en het tijdelijke te boven gaat. De geschiedenis staat bol van sekten, geschriften en getuigenissen afkomstig uit alle hoeken van de wereld waarin sprake is over steeds weer hetzelfde fenomeen dat wij ook in het ons min of meer vertrouwde christendom ontwaren, alleen blijkt het bijzonder verhelderend om zich te realiseren dat naast de door de kerken erkende geschriften en documenten, nog andere bronnen bestaan: teksten die verdonkeremaand werden omdat zij de potentaten niet in de kaarten speelden maar die onontbeerlijk zijn om de waarheid dichterbij te komen omtrent — in dit geval — de Nazoreeër.

Noens' nauwgezette duiding van het sjamanisme laat er geen twijfel over bestaan dat ook de Nazoreeër in deze groep thuishoort — een groep van bijzondere figuren die de link verzorgen met de wereld aan gene zijde zonder welke ons bestaan aan deze zijde uiteindelijk belofteloos blijft.

Waren de goden buitenaardse kosmonauten? Wat leert ons het onderzoek naar Ufo's daarover? En zijn de wonderen die de bijbel mediamiek maken dan geen spiritistische verschijnselen zoals alle andere, ook als de jaloerse Bijbelse god die voor zichzelf opeist en tovenarij van elke andere oorsprong veroordeelt, ja zelfs aanzet tot moord op de aanbidders van andere goden? Een en ander suggereert dat in de oudheid meer rivaliserende goden en geesten de wereld bevolkten — goden op zoek naar geschikte mediums om hun wil kenbaar te maken aan de mens die toen, zoals J. Jaynes stelt, zijn gedachten nog niet van externe stemmen

onderscheidde — maar uit het onderzoek van ene professor Bennett bleek evenwel dat de stemmen van het medium Leslie Flint alsnog van externe oorsprong waren...

Onze hoogtechnologische wereld ontspruit aan de verbeeldingswereld van enkelingen, zo stelt Ludo Noens met Jules Verne vast, maar valt ons huidige wereldbeeld dan met de werkelijkheid zelf samen of is het niet veeleer zo dat elke tijd niet alleen zijn eigen wereldbeeld heeft maar ook zijn eigen wereld? En de auteur maakt hier een uitstapje naar de filosofie, de culturele antropologie en de linguïstiek, opmerkend met onder meer Paul Feyerabend dat iemands wereldbeeld zijn moedertaal weerspiegelt.

Jaloerse goden: het lijkt wel alsof hun bestaan van het geloof zelf afhangt en volgens de Vlaamse jeugdschrijver John Flanders begonnen de Griekse goden prompt uit te sterven toen de mensen aan hun bestaan gingen twijfelen. Het zijn zaken die te denken geven in het licht van de kwantumtheorie, aldus de auteur, die dit ook toepast op de Bijbelse personages.

De Bijbelse profeten, de apostelen en tenslotte ook Jezus baden in het paranormale. Evenals bij Homeros wordt in de bijbel verhaald over de dodenbezwering en zoals in vele andere culturen is ook in de heilige schrift sprake van de magie van 'tafeltje-dek-je', de opwekking van doden, exorcisme, het uitlokken van natuurfenomenen, de verdwijntruc en vele andere wonderen zoals de nederdaling van de heilige geest over de apostelen die terstond alle talen gaan spreken en de vele genezingen — fenomenen die echter vaak worden voorzien van wetenschappelijke verklaringen (natuurfenomenen, epilepsie...) — zelfs de 'neurotheologie' wordt erbij gehaald. Met een bijzondere aan-

dacht en een fenomenaal geheugen voor deze zaken verzamelt Noens ze en hij verbindt ze bijzonder verhelderend met vergelijkbare feiten elders in het wereldgebeuren.

“(…) Wat men in onze alsmear rationeler wordende samenleving meer en meer onder de mat schuift, zal de essentie van Jezus' betekenis blijken te zijn”.

Deze paranormale doener van zowat veertig gerapporteerde (en dankzij de kracht van de heilige geest verrichte) wonderen, zegt dat in principe iedereen kan doen wat de messias doet, mits zijn geloof maar sterk genoeg is en zo deed Don Bosco in 1860 de vermenigvuldiging van de broden nog eens over. Dit geloof zou immers ook een rol spelen in zogenaamd strikt wetenschappelijke experimenten. Het paranormale blijkt inherent aan de werkelijkheid, zoals Noens laat verstaan met een treffend citaat van Kenneth Bachelder: “Het is alsof het universum nu en dan psi fenomenen toelaat, redelijk vlot en snel, op voorwaarde dat zij accidenteel gebeuren en niet onder bewuste controle. Wellicht zou bij een andere gang van zaken de realiteit te onstabiel zijn”. (p. 171) Er wordt verhaald hoe de zestiende-eeuwse Filippus Romolo Neri door een bol van vuur — een bolbliksem? — die zijn mond in vliegt en zich in zijn hart nestelt, geheiligd wordt. Exorcisme, transfiguraties, reanimatie: het blijken sjamanistische praktijken, evenals het doorgeven van de levenskracht door het eten van het vlees van de sjamaan en het drinken van zijn bloed — de eucharistie blijkt allerminst een uniek gebeuren.

In het negende en laatste hoofdstuk over de terugkeer van de Nazoreeër, volgt eerst een uitgebreide behandeling van de BDE als zeer ingrijpende gebeurtenis die het leven verandert zoals ook wel gebeurt bij blikseminslag in het li-

chaam — door natuurliefhebbers beschouwd als sjamanistische roeping, zoals wellicht bij Paulus die op weg naar Damascus van zijn paard gebliksemd (?) werd en die zich als gevolg daarvan bekeerde. Ook de Nazoreeër vertoont alle gedragskenmerken van de bliksemsjamaan en van de BDEr — waarover vooral de apocriefe teksten het hebben, zoals Filippus voor wie de ziende en de blinde slechts in het donker gelijken zijn. (p. 229)

De waarheid blijft verborgen voor de verstandigen en wordt slechts aan de eenvoudigen onthuld; het koninkrijk Gods is slechts voor wie bereid zijn al het wereldse achter te laten. Is de verrijzenis van Christus als een eenmalig gebeuren voorgoed achterhaald? Het lijkt erop dat het biologische sowieso bestemd is om uit het leven een post-biologische ziel te laten geboren worden... ¹⁰⁹

De mot zit erin

Het is waar dat maatschappijen evolueren of zich ontwikkelen, maar het is niet vanzelfsprekend dat dit gebeurt in de gewenste richting en dus naar een steeds hogere, een meer verfijnde of een edeler vorm van samenleven. Een cruciale voorwaarde voor een goede maatschappelijke ontwikkeling heeft te maken met het simpele feit dat een maatschappij als zodanig niet anders bestaat dan als de som en het product van enkelingen, waarbij dan vooreerst de sterfelijkheid van deze enkelingen bijzondere aandacht verdient. Dit houdt vooral in dat het sociale, morele, poli-

109 Tekst d.d. 4 augustus 2016.

tieke, wetenschappelijk-technische niveau van een samenleving nooit eens en voorgoed bereikt wordt: het dient daarentegen te worden in stand gehouden door het onderwerpen van alle enkelingen die er deel van uitmaken aan een niet aflatende opvoeding.

Onder de 'opvoeding' van kinderen wordt meestal verstaan het aan hen doorgeven — door opvoeders — van de maatschappelijke normen en waarden met het oog op hun participatie aan de samenleving. Vandaag komt in de zich moreel neutraal wanende westerse samenlevingen al te zeer de nadruk te liggen op het doorgeven van technische vaardigheden veeleer dan op het zich eigen maken van normen en waarden, en wel in die mate dat het aanleren van vaardigheden de enig resterende norm wordt — de prestatie is de ultieme waarde.

Maar het mag meteen duidelijk zijn dat wat men eerst als moreel neutraal beschouwde, in feite neerkomt op een alles monopoliserend utilitarisme: de eigen bruikbaarheid of het eigen nut wordt het enig resterende zinvol gegeven. De mens wordt herleid tot een gebruiksvoorwerp. Edoch, omdat de gebruiker zelf van alle nuttige individuen geen persoon is maar een machinerie — de maatschappij — zijn mensen nog slechts nuttige machine-onderdelen. Uiteindelijk zal een welbepaalde elite zich onbezorgd van deze machine weten te bedienen.

Dat mensen aldus herleid worden tot nuttige machine-onderdelen betekent onder meer dat aan wie niet of niet meer naar behoren functioneren, geen zin en dus ook geen bestaansreden meer kan worden toegekend. En in een moderne rechtsstaat waarin men zich in de eerste plaats moet kunnen verantwoorden, betekent een waardesysteem met

slechts het nut als eindwaarde, de doodsteek voor wie anderen tot last zijn.

De paradox van het hele verhaal wordt apert waar in de eerste plaats kinderen kunnen worden bestempeld als onnuttig, lastig of zelfs overbodig — bijvoorbeeld in het licht van een voorgewende overbevolking. Verder ook al degenen die niet langer nuttig zijn en uiteraard ook zij die nooit enig nut hadden of zullen hebben.

Nu is nut een volstrekt zinledig begrip als niet tegelijk gegeven is in functie waarvan dat nut dan wel staat. Bovendien dient men voor ogen te houden dat van het nut in kwestie uiteindelijk dient genoten te kunnen worden, wat uiteraard vereist dat de genietter een persoon is. Zo bijvoorbeeld kan men bezwaarlijk zeggen dat de creatie van jobs nuttig is voor de economie, als men daarbij niet meteen de opmerking maakt dat de economie in dienst moet staan van de mensen — een stellingname die niet helemaal gespeend is van problemen, in acht genomen het gegeven dat in onze economie mensen per definitie lui zijn aangezien zij door de band een maximale winst beogen in een minimale tijdspanne: luiheid verlangt immers niet naar meer werk maar daarentegen naar minder.

Maar waar luiheid nagestreefd wordt, kan men bezwaarlijk degenen die er sowieso reeds van genieten, veroordelen: zij die om de een of andere reden niet of niet langer nuttig zijn, zijn gedoemd tot dezelfde luiheid die door de werkenden wordt nagestreefd — en die door hen uiteindelijk ook wordt bekomen, hetzij via het bereiken van een pensioengerechtigde leeftijd, hetzij door een of andere vorm van invaliditeit waarvan de oude dag de meest voor de hand liggende is.

Edoch, na een grondige analyse blijkt de 'luisaard' niet zozeer de inspanning als zodanig te schuwen: de grond van het verlangen om zo weinig mogelijk te werken (voor hetzelfde geld), ligt in de drang naar autonomie. Niet de inspanningen worden geschuwd maar wel de onderworpenheid aan andermans wil, het voltooiën van andermans projecten, het brengen van offers aan werkzaamheden waarvan uiteindelijk volslagen onbekenden de vruchten plukken. En nu is het uitgerekend de taak van de opvoeding om mensen dermate te vormen of misschien veeleer om te vormen, dat zij in staat zijn tot het prijsgeven van hun autonomie: zonder veel weerstand te bieden, blijken welopgevoede mensen in staat om zich aan de wil van een ander te onderwerpen.

Waar het algemeen belang prevaleert, valt er zeker en vast wat te zeggen voor wat men in deze context een goede opvoeding mag heten, omdat het ondergeschikt maken van het eigenbelang aan het belang van de gemeenschap veel meer als een overwinning op het egoïsme wordt gezien dan als een prijsgeven van de autonomie, en een Spinozistische rede helpt ons alvast om wat noodzakelijk is ook als onvermijdelijk te gaan beschouwen en om het bijgevolg te aanvaarden. Echter, waar het algemeen belang met de voeten wordt getreden, zoals dat pertinent het geval is in een kapitalistisch bestel, spant de sluwe deugniet de domme goedzak voor zijn kar en kan ook de opvoeding als zodanig niet langer beschouwd worden als ondubbelzinnig goed en wenselijk omdat zij, zoals gezegd, voor een flink deel een training is in altruïsme, in dienstbaarheid of in de bereidheid tot het zichzelf beperken tot zijn functionaliteit of nut.

Het verloningssysteem zorgt weliswaar voor zekere compensaties maar al bij al blijft men geconfronteerd worden met een pijnlijke heteronomie omdat de vergoedingen voor de gebrachte offers geen andere gedaante aannemen dan die van geld, wat betekent dat men slechts gecompenseerd wordt met koopwaar. En wij weten allemaal heel goed dat de belangrijkste dingen niet voor geld te koop zijn: in de arbeid offert men zijn tijd op en zijn jeugdige kracht maar met het verdiende geld kan men tijd noch jeugd noch gezondheid terugkopen — hooguit kan men een vakantie bekostigen, een vals gebit of een pruik. Andermaal: dit ware allemaal nog niet zo erg indien de gebrachte offers ook ten goede kwamen aan zaken waarin men ook kon geloven — zoals het algemeen belang — maar in de westerse samenleving dient men bijvoorbeeld het belang van Coca-Cola, terwijl dat niet eens een belang kan zijn omdat het de overconsumptie van suiker in de hand werkt.

Waar opvoeding een bijzonder problematische zaak wordt omdat zij de instrumentalisering van de massa in functie van spoken bevordert terwijl zij tegelijk volstrekt onmisbaar is voor het voortbestaan van de samenleving als zodanig, staat deze maatschappij voor een immens dilemma. Het lijkt wel onvermijdelijk dat zij in fragmenten uiteen zal vallen.¹¹⁰

110 Tekst d.d. 17 augustus 2016.

De Olympische Spelen en de ondergang van de cultuur

Birmingham is Englands tweede grootste stad, gelegen in Shorpsire in het graafschap West Midlands. Zij ontleent haar bijnaam van 'Black Country' of 'Zwarte Stad' aan de rokende fabrieksschoorstenen van de metaalindustrie uit de tijd van de Industriële Revolutie. Het was een tijd van stinkend rijke edellieden die het grootkapitaal beheerden en die de straatarme fabrieksarbeiders uitbuiten. Kinderarbeid, verdrukking, honger en tering naast riant kastelen en blasé barons op zoek naar een exotisch tijdverdrijf in de exquisite Engelse tuinen. Het is deze ellende die Friedrich Engels zo verschrikkelijk vond dat hij er — samen met Karl Marx — zijn levenswerk van maakte om ze te bestrijden: in 1845 publiceerde hij Toestand van de arbeidersklasse in Engeland in 1844 — het Communistisch Manifest verscheen in 1848.

Op amper dertig mijl van Birmingham ligt Much Wenlock en daar was het dat ene dokter William Penny Brookes voor de fabrieksarbeiders naast een soort van leerschool (de Wenlock Agricultural Reading Society — WARS — in 1841) ook de zogenaamde Wenlock Olympian Class (in 1850) oprichtte met wedstrijden: de Wenlock Olympian Society Annual Games. Brookes kwam in contact met de gelijkgestemde Franse baron de Coubertin, die in 1894 het Internationaal Olympisch Comité stichtte, waaruit in 1896 de eerste moderne Olympische Spelen, gehouden op hun plaats van oorsprong in Athene.

De Helleense Olympische Spelen bestonden gedurende meer dan duizend jaar — van 776 voor Christus tot 394 na

Christus, toen keizer Theodosius II ze verbood omdat de christelijke staatsgodsdienst ze als heidens beschouwde. Alle hoogdravende verantwoordingen ten spijt waren ze een tegemoetkoming aan de pronkzucht van — naakt strijdende — vrije jongemannen — omzeggens 'hogere burgerij' — want slaven en vreemdelingen hadden geen toegang tot de Spelen. Evenmin als vrouwen die zelfs niet tot het publiek werden toegelaten, op uitzondering van de ongehuwde maagden. Het klinkt wellicht oneerbiedig om te spreken over hanengevechten voor de menselijke soort, maar competitie is nu eenmaal het mechanisme achter de 'survival of the fittest'.

Chauvinisme, omkoperij en geldgewin waren schering en inslag, getuige het relaas van geschiedschrijver Pausanias (VI 3.11) over de Kauloniaanse loopvedette Dikon die geld kreeg aangeboden om het publiek voor te liegen dat hij uit Syracuse afkomstig was. Ook geweld werd niet geschuwd en zo had de gevreesde vechtkampioen Sostratus de bijnaam van 'Vingerbreker'. (Pausanias VI 4.1)

Of de geest van de moderne Olympische Spelen veel verschilt van die van toentertijd, valt alle propaganda ten spijt heel sterk te betwijfelen. Om te beginnen gaat het nog steeds om een bijzonder duur vermaak waaraan sowieso geen arme drommels kunnen deelnemen. Het plebs wordt gewapenderhand verjaagd van de plekken waar de stadions en de amfiteaters voor het miljardenfestijn van de wereldtop bovenop platgewalste favella's worden gebouwd voor eenmalig gebruik — daarna is het vaak niet meer dan schroot.

De Spelen van 1936 in Berlijn werden voor de kar van de nazi's gespannen maar de zwarte viervoudige gouden me-

daillewinnaar Jesse Owens ontcrachtte Hitler's krankzinnige rassentheorieën in één klap. De weigering van de Führer om de zwarte topatleet te feliciteren situeert het historisch record van onsportiviteit binnen de Olympische Spelen. Uit protest tegen dit fascisme organiseerde het Spaanse Volksfront in Barcelona als alternatieve spelen de Olympiade van het Volk. Meer dan 6000 atleten uit 22 landen schreven zich in maar net voor het begin van de Spelen brak de Spaanse burgeroorlog uit — meer dan 200 buitenlandse atleten bleven in Spanje om mee te vechten voor de republiek.

Er waren boycots van de Spelen in Melbourne 1956, München 1972, Montreal 1976, Moskou 1980, Los Angeles 1984 en Peking 2008. In Peking werden sloppenwijken opgeofferd aan de luxeterreinen die amper enkele weken dienst doen en ook voor de Winterspelen in Sotsji 2012 werden plaatselijke bewoners voorgoed uit hun huizen verjaagd. Rio kreeg van hetzelfde laken een broek: de superrijken kwamen de grote jan uithangen pal naast de krottenwijken.

We hebben het nog niet gehad over het druggebruik dat Olympisch goud moet garanderen; de gesofisticeerde doping waarvan elke ingewijde weet dat het zónder niet meer kan: de topsport als laboratorium voor het uitproberen van superdrugs. Want we weten dat in de topsport niet de atleten met elkaar wedijveren maar wel de naties. Maar bovendien heeft het er alle schijn van dat de naties dat helemaal niet meer doen middels atleten, die nog slechts gebruiksvoorwerpen zijn en uithangborden: de eigenlijke wedstrijd zou een competitie zijn onder de topdokters van de deelnemende landen. Alvast is het een feit dat de far-

maceutische industrie schatrijk wordt als leverancier van 'sportieve' overwinningen.

Uiteraard wordt dat spokerige spektakel keer op keer betaald door Jan met de pet. De op 2 juli laatstleden overleden Elie Wiesel die de concentratiekampen overleefde, benadrukte dat het allerergste van de genocide ligt in de onverschilligheid: "Er zijn momenten dat we onrecht niet kunnen voorkomen, maar er mag nooit een moment zijn dat we er niet tegen protesteren." Jammer genoeg is het steeds vaker die alle cultuur met de voeten tredende onverschilligheid welke de Olympische Spelen bij uitstek tentoonspreiden en propageren.¹¹¹

111 Tekst d.d. 22 augustus 2016.

Verwijzingen:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1972

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1936

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Spelen_in_de_Klassieke_Oudheid

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Spelen

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Birmingham_\(Verenigd_Koninkrijk\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Birmingham_(Verenigd_Koninkrijk))

https://en.wikipedia.org/wiki/William_Penny_Brookes

<http://www.isgeschiedenis.nl/olympische-spelen/afschaffing-olympische-spelen-door-theodosius-ii/>

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Industri](https://nl.wikipedia.org/wiki/Industri%C3%A4le_revolutie#Eerste_industri%C3%A4le_revolutie)

[%C3%A4le_revolutie#Eerste_industri.C3.A4le_revolutie](https://en.wikipedia.org/wiki/West_Midlands_(region))

[https://en.wikipedia.org/wiki/West_Midlands_\(region\)](https://en.wikipedia.org/wiki/West_Midlands_(region))

https://nl.wikipedia.org/wiki/Wenlock_Olympian_Society_Annual_Games

<https://en.wikipedia.org/wiki/Shropshire>

https://en.wikipedia.org/wiki/Much_Wenlock

<http://edition.cnn.com/2016/08/19/sport/aussie-swimmers-party-discipline/index.html>

Opvoeding, eerlijkheid, verantwoordelijkheid en charlatanerie — Een beknopte beschouwing bij de aanvang van het nieuwe schooljaar —

Op 15 juni 2016 berichtten de kranten dat paus Franciscus uit de handen van de Argentijnse president Macri de gulle gift van 1.666.000 Argentijnse pesos (ca. 1 miljoen euro) ten gunste van de noodlijdende Scholas Occurrentes weigert te ontvangen met het argument dat hij niet van het getal 666 houdt. Voor leken: 666 is het Bijbelse 'getal van het beest', sinds oudsher bron van allerlei fantastische speculaties, paranoia en bijgeloof.¹¹²

https://nl.wikipedia.org/wiki/Pierre_de_Coubertin

https://fr.wikipedia.org/wiki/Pierre_de_Coubertin

<http://www.netstorm.be/public/oldies/Slavernij%20in%20Athene.pdf>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympiade_van_het_volk

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1976

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1980

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_1984

https://nl.wikipedia.org/wiki/Olympische_Zomerspelen_2008

https://nl.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel

<https://christenenvoorisrael.nl/isreality/zeven-uitspraken-elie-wiesel/?gclid=CNT1hcHS1M4CFXQo0wodGLAIOw>

Opvoeding, eerlijkheid, verantwoordelijkheid en charlatanerie — Een beknopte beschouwing bij de aanvang van het nieuwe schooljaar —

112 [http://www.hln.be/hln/nl/15779/De-](http://www.hln.be/hln/nl/15779/De-Paus/article/detail/2739922/2016/06/15/Paus-weigert-gift-wegens-duivels-getal-666.dhtml)

[Paus/article/detail/2739922/2016/06/15/Paus-weigert-gift-wegens-duivels-getal-666.dhtml](http://www.hln.be/hln/nl/15779/De-Paus/article/detail/2739922/2016/06/15/Paus-weigert-gift-wegens-duivels-getal-666.dhtml)

Op 24 augustus 2016 vernemen wij via de kranten dat Peter Malfliet van het bisdom Gent ons over het 'mirakel van de bloedende hostie' te Aalst prompt de uitleg verschaft dat het hier gaat om “delicate zaken waarover we nog te weinig weten om er iets zinnigs over te zeggen”.¹¹³ Dit terwijl op grond van wetenschappelijk onderzoek bij gelijkaardige gevallen sinds jaar en dag bekend is dat zo'n verkleuring wordt veroorzaakt door een biochemische reactie ingevolge de bacterie *Serratia marcescens*, de schimmel *Monilia steophila* of de schimmel *Oidium*.¹¹⁴

Wat betreft dit laatste rijst de vraag of de 'pedagogen', gezagsdragers en woordvoerders van de katholieke kerk zich kunnen beroepen op onwetendheid omtrent zaken waarover uitgerekend zij een goede kennis horen te bezitten. Beslist niet: zulke 'onwetendheid' is onmiskenbaar geveinsd en dit kan derhalve niet anders worden bestempeld dan als schaamteloos immoreel. Nog erger is de (bovendien uiteraard bijzonder onverstandige) poging om het publiek alsnog voor te liegen dat men ook nog in naam van de wetenschap spreekt, want wat anders doet iemand die beweert: “Wij weten momenteel nog te weinig om hierover iets zinnigs te kunnen zeggen”?

Op 1 september 2016 ging het nieuwe schooljaar van start. Het katholieke onderwijsnet is veruit het grootste van Vlaanderen en de vraag dringt zich op of het anno 2016 nog wel verantwoord is om de opvoeding van sowieso

113 <http://www.demorgen.be/binnenland/bloedende-hostie-slaat-aalsterse-priester-met-verstomming-b0f95a31/>

114

<http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/2838935/2016/08/24/Bloedende-hostie-allicht-biochemische-reactie-in-brood.dhtml>

weerloze en goedgelovige kinderen toe te vertrouwen aan lui die lichtzinnig omspringen met de plicht om aan de aan hen toevertrouwde kinderen de waarheid te vertellen? Is het subsidiëren van lieden die onder het mom van opvoeding de jeugd indoctrineren om aldus de macht van de eigen zuil te kunnen bestendigen nog wel van deze tijd?

De zaak is dermate ernstig dat zij moeilijk overschat kan worden omdat de uitspraken die hier aan de orde zijn, getuigen van een volstrekt gemis aan verantwoordelijkheidszin en dan nog bij dezen die zichzelf als de goede voorbeelden bij uitstek profileren en die daarvoor ook nog eens fikse weddes opstrijken. Laat de mondig geachte burger zich dan in die mate voor de gek houden dat hij het verderf van het eigen kroost ook nog zelf financiert? Of wensen wij onze kinderen dan zo op te voeden dat zij bij elke confrontatie met drie zessen hysterisch worden? En wat moeten zij denken over hun leraren als duidelijk wordt dat zij hen voorgelogen hebben? Is er dan niets grondig mis met een mensheid die via een vermeende 'opvoeding' in feite gegijzeld blijft door charlatans?

“Bij ons valt niemand uit de boot!”, zo bazuint de baas van het katholieke onderwijsnet het uit, maar wat gezegd over de niet aflatende discriminatie van jongeren met een 'abnormale' geaardheid? Is het geen daad van lafheid, begaan door alle aanhangers van de religies van het Boek, om de schuld voor hun moordende veroordelingen te gaan schuiven in de schoenen van het zogenaamde Oude Testament, alsof teksten — aftandse griezelverhalen — in staat waren om verantwoordelijkheid te dragen?

Kinderen verdienen beter dan leugens en opvoeding is vooreerst een zaak van eerlijkheid. Maar zolang de staat

sekten financiert om opvoedelingen op te zadelen met waanzinnige angsten en wensdromen die schuldcomplexen, uitsluiting, racisme, depressies, suïcidale neigingen en nog meer van die ellende teweegbrengen, is het dweilen met de kraan open.¹¹⁵

Een exclusieve disjunctie: godsdienstvrijheid of menselijke vrijheid

We kennen de beelden van op televisie: de tweede wereldoorlog is voorbij en in onze contreien begaan de verzetsstrijders gruweldaden jegens gewezen collaborateurs; vrouwen worden uitgejouwd en kaalgeschoren, mensen worden ondersteboven opgehangen, te pletter gegoid, verminkt, geëxecuteerd. Ook in een rechtsstaat blijkt niet veel nodig voor een toestand van volstreckte straffeloosheid: het volstaat kennelijk dat een meerderheid haar woede wil koelen en kiest voor de wraak, en de ordehandhavers kijken de andere kant op voor de duur van wat men dan de 'genoegdoening' noemt. Oog om oog, tand om tand: het is een principe dat ook in sinds oudsher gekerstende streken op alle begrip kan rekenen. Tenslotte steunt het hele rechtssysteem erop want het is de logica van schuld en boete, loon naar werk of voor wat hoort wat — de logica waarbij alle burgers zweren die zich hebben neergelegd bij het systeem van kopen en betalen dat onze levens regelt van voor de geboorte tot in het graf.

115 Tekst d.d. 3 september 2016.

In een democratie ligt de wetgevende macht bij (de koning en) het volk dat zich laat vertegenwoordigen door het parlement, de uitvoerende macht is in handen van (de koning en) de ministers (en staatssecretarissen) en de rechterlijke macht ligt bij de magistratuur (— de hoven en rechtbanken). Het verlichte principe van Montesquieu zegt dat deze machten gescheiden moeten blijven: regeerders mogen zichzelf niet berechten want dat ware dictatuur. Maar alleen straffen garanderen de gehoorzaamheid aan de wetten: de geschiedenis leert ons dat zonder straffen, wetten belachelijke voorschriften worden en dat dan quasi alle burgers despotische trekken krijgen.

Edoch, de ordehandhaving faalt waar straffen niet langer afschrikken omdat zij niet kunnen tippen aan de gruwel van outlaws die hun eigen wetten opleggen. Criminele bendes danken hun succes aan het feit dat hun leden hun leiders gehoorzamen in weerwil van de wet omdat zij die leiders meer vrezen dan de arm der wet. Door hun meedogenloze vergeldingen maken misdadigers burgers tot hun handlangers en trekken zij zodoende de macht die de staat over de burgers uitoefent naar zich toe; zij nemen in het leven van de burgers de plaats in die toekomt aan de staat en het brave burgerschap dat geconstitueerd werd door middels sancties bekrachtigde wetten, maakt plaats voor het trouwe lidmaatschap aan de bende, samen met een onverschilligheid tegenover de staat en haar wetten. Het gedrag van de burger wordt niet langer gestuurd door de wet van de staat: het is de wet van de bende die bepaalt wat de gewezen brave burger voortaan verlangt, wil, denkt en doet.

We kennen de recente histories van leden van criminele motorbendes die op het matje geroepen worden maar die zwijgen als vermoord omdat zij effectief vermoord worden

door hun leider als zij het aandurven om te spreken — wat immers wordt bestempeld als verraad. En op geen andere manier verwerven criminele bendes die zich Islamitische Staat noemen, Al Nusra of Boko Haram, hun macht over mensen die ooit burgers waren zoals u en ik: zij dwingen mensen middels afschrikwekkende straffen tot blinde gehoorzaamheid en zo instrumentaliseren zij hun slachtoffers, zo ontmenselijken zij hen.

Het moet gezegd dat ook de staat het gedrag van haar burgers stuurt maar dan wel met onder meer dit grote verschil dat althans in een democratie de wetten principieel door de burgers zelf worden gemaakt terwijl het denken en doen binnen de criminele bendes afgedwongen wordt met chantage door gewetenloze potentaten die sluw uit het vizier blijven.

Een staat die niet ten dode wil opgeschreven zijn, moet derhalve tot elke prijs vermijden dat zich groepen gaan vormen rond al dan niet geschreven regels of wetten welke met reële sancties bekrachtigd worden; zo niet laat zij toe dat de effectiviteit van de eigen wetten ondermijnd wordt. Dat immers is het geval waar bijvoorbeeld de sharia heerst of bendes die hun leden in het gareel houden middels geweld. Het is al erg genoeg dat bepaalde sekten erin slagen om staten te ondermijnen door met fantastische sancties het gedrag van hun 'gelovigen' te conditioneren. Tot die fantastische sancties behoren bijvoorbeeld de dreiging van de hel voor hen die zich niet aan de religieuze geboden houden: de straffen die deze sekten uitvoeren om hun wil door te drukken, omzeilen als het ware het verbod op het gebruik van fysiek geweld omdat het op de keper beschouwd niet gaat om lichamelijke foltering. Religieuze leiders kunnen zich in extremis immers verdedigen met

het argument dat hun leden tenslotte vrij zijn om hun verhalen over de hemel en de hel al dan niet te geloven en als zij ervoor kiezen om dat wél te doen, dan handelen zij in feite op dezelfde manier als dezen die zich onderwerpen aan de regels van het gokken of van eender welk ander spel.

Een aanpassing van de wet dringt zich in deze tijden op omdat het effect van niet-fysieke druk, marteling of straf niet langer kan gelijkgesteld worden met een irreële, onbestaande of ingebeelde straf: het is met zekerheid bekend dat psychische en sociale drukmechanismen zelfs meer effect kunnen sorteren dan lichamelijk martelingen, terwijl de wet op de godsdienstvrijheid deze noodzakelijke aanpassingen in de weg staat. De feitelijkheid vandaag is zo, dat despoten van allerlei allooi achter de zogenaamde wet van de godsdienstvrijheid dekking zoeken om ongestoord leden te kunnen werven en behouden; zij slagen er wonderwel in om die burgers af te snoepen van de staat, welke gevoeliger zijn voor psychosociale martelingen dan voor fysieke foltering. Het sluiten van de ogen voor deze actuele problematiek of het onvermogen om deze gang van zaken te onderkennen, is fataal voor het voortbestaan van de staat waarvan de wetten tenslotte de ultieme garantie vormen voor de menselijke vrijheid.¹¹⁶

116 Tekst d.d. 28 september 2016.

Abraham Lincoln en de hedendaagse politiek

Dictator en massamoordenaar Adolf Hitler kwam niet ondemocratisch aan de macht maar menig andere despoot installeerde zich middels een staatsgreep: het is niet noodzakelijk de democratie op zich die faalt waar een gevaarlijk individu verkozen wordt want het volk kan zich door een bedrieger in de doeken laten doen zoals reeds Abraham Lincoln impliciet beweerde toen hij zegde dat men een heel volk een korte tijd kan bedriegen en sommige mensen de hele tijd maar niet alle mensen de hele tijd.¹¹⁷ Lincoln had een droom waarin hij iemand in het witte huis opgebaard zag liggen en toen hij aan een soldaat vroeg wie dat was, antwoordde deze dat de president was vermoord; enkele dagen later — 14 april 1865 — joeg een fanatiekeling hem een kogel door het hoofd.

De wereld is aan de durvers, brave mensen worden niet geduld op hoge posten en het mag dan ook niemand meer verwonderen dat presidentskandidaten geen watjes zijn. Maar het spektakel in de aanloop naar de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2016 heeft een nog wrangere waarheid in de verf gezet: wie nog gelooft dat de hoogste posten worden bekleed door de meest eerbiedwaardige heren en dames, is gewoon niet bij de tijd.

117 “You can fool all the people some of the time, and some of the people all the time, but you cannot fool all the people all the time”. (Bron: <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes/a/abrahamlin110340.html>)

Wanneer men nu dit gegeven combineert met nog een ander schrikbarend feit, kan men inzien waarom er zoveel wanhoop bestaat bij hedendaagse westerlingen en dan vooral bij jongvolwassenen, want het rampzalige van de hele toestand kan niet worden geminimaliseerd, en dat tweede feit is een resultante van het jammerlijke doch onoverkomelijke onvermogen van de huidige, hoger beschreven politici om hun zaakjes te runnen, met name de algemene verrechtsing.

Onder die 'verrechtsing' verstaan we hier vooral een specifieke tendens die voortspruit uit het onverstand en het onvermogen om aan nieuwe situaties het hoofd te bieden — een tekort aan aanpassingsvermogen of dus een gebrek aan intelligentie — gekenmerkt door de neiging om dat gebrek aan eigen aanpassingsvermogen te compenseren met de (tot mislukken gedoemde) poging om de veranderende wereld te 'bevriezen'.

Politici die niet in staat zijn om zich aan te passen aan een veranderende wereld, proberen met andere woorden om die wereld met allerlei absurde verbodsbepalingen, boetes en straffen, alsook met dreigingen en politiegeweld, tot stilstand te dwingen. Het is de politiek van “God ziet u, hier vloekt men niet”, de controlepolitiek¹¹⁸ welke de vrijheid fnuikt, zagezegd ten behoeve van de veiligheid, een politiek die de onwereld van Big Brother inluidt en daarmee ook de wereld van de onmens: de mens die door de machthebber tot zelfverraad wordt gebracht en aldus tot

118 Zie bijvoorbeeld het kortverhaal *The Pedestrian* van Ray Bradbury uit 1951: <http://www.unz.org/Pub/Reporter-1951aug07-00039> . [Met dank aan Ludo Noens].

willoosheid en tot volledige onderwerping aan de nieuwe dictatuur.¹¹⁹

Het voor de huidige generatie politici kenmerkende schromelijke gebrek aan kennis en verstand is vanzelfsprekend een direct en onvermijdelijk gevolg van het feit dat niet de meest bekwamen doch de economisch meest welstellenden ook de meest machtigen worden. Grote rijkdom wordt immers niet zozeer verworven door hard labeur en zelfopoffering maar veeleer door bedrieglijke praktijken en de opoffering van anderen aan het eigen doel.¹²⁰ Eenmaal aan de macht, hebben toppolitici hun competentieniveau al lang overschreden: zij zijn beland op posities die zij niet meester kunnen en waarvan zij de taken aan derden moeten delegeren — derden die dan op hun beurt misbruik maken van het genoemde onverstand om niet in de eerste plaats de staatsdoelen te dienen maar de eigen welvaart.

Ten prooi aan deze perversie, wordt de gemeenschap — de staat — in een mum van tijd gepluimd door een klasse van zakkenvullers en heel terecht verliest zij vrijwel simultaan het vertrouwen van alle burgers die niet zelf behoren tot de tafelschuimers en de bedriegers. Deze laatsten zullen uiteraard tot hun laatste snik het louter papieren bestel blijven verdedigen, desnoods met de meest absurde leugens.

119 Zie de historie rond de mysterieuze 'kamer 101' in: George Orwell, *1984*.

120 Kris Vansteenbrugge commentarieert de huidige schaamteloze 'politiek' als volgt: "Trump is rijk en heeft geen belastingen betaald 'omdat hij slim is', zoals hij zelf zegde, waaruit dan zou moeten afgeleid worden dat alle Amerikanen even rijk zouden zijn als Trump als ze maar even slim waren..."

Edoch, andermaal Abraham Lincoln: “Men kan een heel volk een korte tijd bedriegen en sommige mensen de hele tijd maar niet alle mensen de hele tijd” ¹²¹

*Het plan achter de gebeurtenissen — Een
beknopte beschouwing bij de presidentsver-
kiezingen in de VS*

Het volk van de zo moeizaam verworven rechten en vrijheden beroven en de massa opnieuw tot het gehoorzame trekpaard maken — niets minder dan dat is in twee woorden het plan van een financiële elite achter de gebeurtenissen in de nieuwste wereldgeschiedenis.

Het is ontegensprekelijk zo dat de mens zich op menig vlak heel duidelijk van de (andere) dieren onderscheidt en even onbetwistbaar is het dat dit onderscheid hem slechts zelden siert. Om het met een enkel beeld te zeggen, ziet men in een school vissen de kleintjes in het midden zwemmen, aldus beschermd door een schild van volwassen exemplaren aan de buitenkant, terwijl in mensenscholen de kinderen en de weerlozen het levend schild uitmaken omheen een kern met daarin veilig geborgen: koningen, presidenten en politici.

In nood zal een moederdier nog haar leven schenken aan haar jong en min of meer primitieve en derhalve nog natuurlijk levende ouders zullen zich in oorlogstijd het voedsel uit de mond sparen om hun kroost te redden maar de

121 Tekst d.d. 13 oktober 2016.

zogenaamd beschaafde leiders vreten en zuipen totdat zij uit hun maatpakken barsten terwijl zij de fijne neus ophalen voor de groeiende groep armlastigen die zij pluimen en ontvlezen tot op het bot. Tevens maken zij ook nog eens de botten zelf ten gelde, precies zoals slagers dat met slachtvee doen en zo is er geen misdaad om de heel eenvoudige reden dat er ook geen slachtoffers zijn want van de prooi rest helemaal niets meer. En gebeurlijke toeschouwers kijken voor de verandering wel een keertje de andere kant op.

De zelfbevrijding van (een deel van) het volk heeft vele eeuwen van niet aflatende strijd gekost en het bloed van talloze martelaren maar de geëmancipeerde mens is een doorn in het oog van het tanende potentatendom omdat de onverzadigbaarheid nu eenmaal het kenteken bij uitstek van de hebzucht is: zelfverklaarde koningen, edellieden en andere rovers willen hun buit van weleer terugnemen, zij wanen zich nog ver verheven boven alle anderen alsof dezen niet hun soortgenoten waren en morren nijdig bij het zien van zoveel kampioenen van modeste komaf aan wiens kunsten zij niet eens tippen kunnen: wetenschapslui afkomstig van vluchtelingen, homofiele uitvinders aan wie zij de computer danken en de overwinning op de nazi's, joden die met quasi alle Nobelprijzen aan de haal gaan en ongeëvenaarde virtuozen uit de favelas op wiens Bach-interpretaties zij tegen heug en meug verslingerd raken. Groot zijn de frustraties bij een elite die, geheel blasé, nog slechts beschikt over haar eigendommen en haar aller-grootste en ook meest geheime wapen, zijnde de volstreckte immoraliteit.

Want listigheid, vals spelen, verraad en immoraliteit zijn een en hetzelfde, terwijl de list tot het strikken van 'het

plebs' dit keer bestaat in een complex spel dat zich voltrekt in verschillende fasen. In een eerste fase wordt het volk van zijn vrijheden beroofd middels een wel beproefde list: eerst wordt angst geschapen met de creatie van een gevaar tegen welk het volk beschermd moet worden, terwijl het waarborgen van de veiligheid onmogelijk is zonder een inperking van de vrijheid: is men achter de tralies dan niet veilig tegen wilde dieren?

In een tweede fase wordt het volk 'ontvet' of dus ontdaan van zijn reserves (namelijk: reserves aan financiële middelen) zodat het nooit meer tegenpruttelen kan — lees: nooit meer staken. Daartoe werken de corrupte regeringen samen met de banken die hun electorale overwinningen garanderen en zij voltrekken hun strooptocht haast sneller dan het licht, want tegen de tijd dat het goed en wel gaat doordringen tot het volk dat het bestolen werd, is het al veel te laat voor verweer. Men dwingt het volk om de banken te redden, die echter hun verborgen schatten in belastingparadijzen blijken te verstoppem — het wit te wassen misdaadgeld van de politici die naar hun pijpen dansen. Het stakingsrecht wordt onderuit gehaald, de minimumlonen worden ondergraven en middels bombardementen op probleemgebieden wordt een vluchtelingenstroom op gang gebracht, bestaande uit werkkrachten die in de slavernij belanden omdat zij illegaal arbeiden en derhalve niet protesteren kunnen terwijl zij evenwel zoals elk ander hun honger moeten stillen. En dan komt de kers op de taart, de superlist.

In de superlist laat de elite het volk zichzelf in de boeien slaan en alvast in de VS blijkt dit bedrog echt kinderspel: een populist die alle wensen van het volk belooft in te willigen, wordt met zekerheid tot president verkozen; hij faalt

uiteraard in de uitvoering van zijn beloften maar precies dat was de bedoeling, want een afspraak waarvan wij niet op de hoogte waren, luidt dat hij als vicepresident een agent van de elite zou aanduiden, een dwingeland die zonder die doortrapte aanstelling door één man, geen enkele kans maakte op ook maar één stem.

Reeds kort nadat de deportatieplannen van Trump (met betrekking tot maar eventjes een paar miljoen zuiderlingen) naar de papiermand zijn verwezen wegens totaal onuitvoerbaar zonder genocide, zal de man aan het verstand worden gebracht dat hij maar best aftreedt en dan treedt Pence als nieuwe president naar voren. Of hoe in de grootste democratie ter wereld de meest afschuwelijke dictatuur schuilgaat.

Van de gouverneur van Indiana weet men dat hij als rechtse katholiek niet alleen het homohuwelijk terug zal schroeven: in zijn eigen staat heeft de jurist er reeds voor gezorgd dat verhuurders van huizen of winkeliers, homofiele klanten kunnen weigeren met als argument... de godsdienstvrijheid!¹²² Uitgerekend datgene wat men het meeste verafschuwt bij uitheemse fundamentalisten, plant en kweekt men voortaan prompt op eigen grondgebied. Maar dat is slechts één voorproefje van een bedoeld repressief beleid dat in geen tijd voor een heuse burgeroorlog zorgen zal, eerst in de VS en vervolgens in Europa, een makkelijke prooi voor de communist die zijn likkebaarden al niet verbergen kan.¹²³

122 <http://time.com/4406337/mike-pence-gay-rights-lgbt-religious-freedom/>

123 Tekst d.d. 13 november 2016.

Het begin van een dictatuur

Wanneer dictatoriale regeringsvormen in een staat naar binnen sluipen, zijn de eerste tekenen hiervan vaak te vinden in zich als mededelingen verkappende bevelschriften. De burgers worden aangesproken door een overheid die verklaart het goed te menen met de bevolking, terwijl de regering in feite elke mogelijkheid op het in vraag stellen van haar (al dan niet expliciet medegedeelde) beslissingen en bevelen a priori onmogelijk maakt en zij doet dat middels het inbouwen van een dreiging met sancties die de onderdanen om het zo te zeggen tot een quasi blinde gehoorzaamheid aanmaant.

Een brief is een schriftelijke mededeling van een persoon — de afzender, namelijk de persoon die de brief geschreven heeft — aan een ander — de geadresseerde, zijnde de persoon van wie verwacht wordt dat hij de brief zal lezen, maar als de geadresseerde ontbreekt, kan er geen sprake zijn van een brief omdat er dan geen sprake kan zijn van een mededeling aangezien diegene aan wie de mededeling gedaan wordt, ontbreekt.¹²⁴ Pamfletten verkeren in dat geval en zij worden gelezen door degenen op wiens territorium de wind hen blaast — tenminste indien de strooibrie-

124 Dergelijke mededelingen worden evenwel als zodanig getolereerd in de geheel onschuldige vorm van het gebed, waarbij zij gericht zijn aan een persoon wiens bestaan afhankelijk is van het geloof van zijn aanspreker — tenminste indien het gaat om een communicatie binnen de context van een (erkende) religie [in de praktijken omtrent de (joodse) klaagmuur of in allerlei gebedsvormen] omdat wie zich richten tot niet erkende onzichtbare personen, dreigen als krankzinnig te worden bestempeld.

ven de nieuwsgierigheid van hun vindere kunnen wekken. Meer hedendaagse verschijningsvormen van dergelijke 'mededelingen' zijn radio, televisie, internet en nog andere gedaanten van wat in wezen louter 'reclame' is — wat overigens 'omroep' betekent en het gaat daar nota bene om een niet officiële en derhalve tot niets verplichtende 'bellemán'. Maar reclame, televisie en via deze kanalen ook allerhande mededelingen, tegelijk aan iedereen en aan niemand, zijn alles behalve onschuldig en blijven helemaal niet zonder invloed.

Brieven en mededelingen zonder geadresseerde, zijn geen mededelingen maar dat zijn ze evenmin indien de naam van de afzender ontbreekt, er is dan immers geen persoon die de mededeling doet terwijl mededelingen zichzelf niet kunnen doen, zij worden per definitie gedaan door personen. Brieven waaraan de naam van de afzender ontbreekt, noemt men ook wel anonieme brieven: het zijn vaak dreigbrieven, waarbij diegene die zijn bestemming voor schut zet, zichzelf verbergt; de bestemming moet veronderstellen dat de afzender bestaat aangezien er een mededeling wordt gesuggereerd, maar hij kan hem niet ter verantwoording roepen omdat zijn naam ontbreekt en hij is derhalve het slachtoffer van geweld.

De convocatie — welke het wezen is van de intermenselijke communicatie — ontbreekt eveneens in 'mededelingen' waarbij de afzender zich verschuilt achter de naam van een groep of een bende, zoals de bende van Jan De Lichte, of ISIS, maar het kan ook gaan om een officiële instantie. In dat laatste geval is er helemaal niets aan de hand waar de instantie haar mededeling doet via een van haar vertegenwoordigers, die zich zodoende borg stelt voor de mededeling en voor haar inhoud en tot wie men zich kan

richten om de mededeling te beantwoorden — per definitie persoonlijk omdat een onbeklede functie niet functioneert en er derhalve geen is. Ontbreekt echter de vertegenwoordiger, dan gebiedt het beginsel van de voorzichtigheid de bestemming om geen acht te slaan op de 'brief' omdat hij de authenticiteit ervan niet kan achterhalen, hij kent immers de naam van de briefschrijver niet en niemand heeft zich voor de mededeling borg gesteld.

Vergelijkbaar met anonieme mededelingen en met mededelingen door een groep zonder persoonlijke vertegenwoordiger, zijn de mededelingen die uitgaan van een groep zonder een vaste vertegenwoordiging. Het gaat dan om een groep die weliswaar vertegenwoordigd wordt maar dan wel door steeds wisselende individuen. Het effect daarvan is dat de aansprakelijkheid of de verantwoordelijkheid van de groep aldus verdeeld wordt over verschillende, wisselende individuen en daardoor in feite zeer sterk gereduceerd wordt of zelfs geheel de mist ingaat. Men kan iemand van de vertegenwoordigers ter verantwoording roepen, maar die kan op zijn beurt de verantwoordelijkheid doorschuiven naar een ander en uiteindelijk is er niemand die effectief de verantwoordelijkheid neemt, zodat het antwoord op de vraag die men stelt, wegblijft: "The answer is blowing in the wind". Een individu dat door een bende lastiggevallen wordt, nu eens door het ene bendelid, dan door een ander, vervolgens door weer en ander, en zo voort, vanuit steeds wisselende en onverwachte hoeken, kan zich niet verdedigen en geraakt op de lange duur uitgeput. Dat is bijvoorbeeld het geval waar iemand herhaaldelijke plagerijen of verwijten moet aanhoren van steeds wisselende onbekenden: hun gedrag getuigt ervan dat de plagerijen uitgaan van een gecoördineerde

groep en dat ze gepland zijn, maar het slachtoffer weet niet tot wie zich te richten, mogelijkwzijze krijgt hij het brein van de bende zelf nooit te zien. Verdeelde verantwoordelijkheid of onverantwoordelijkheid is er ook waar beslissingen het resultaat zijn van een stemming, ook als deze wordt voorafgegaan door discussies met redelijke argumenten, omdat die redelijkheid — een kwaliteit — geheel wordt teniet gedaan door de uitkomst van de stemming welke nog louter een getal is — een kwantiteit — en zo bevat elke democratie die zich nochtans zozeer beroept op redelijkheid en overleg, in zich de kiemen van de volstrekete redeloosheid van het toeval en van het recht van de sterkste.

Stelt niemand zich persoonlijk borg voor de mededeling of de brief, dan gaat het niet om een mededeling. Suggereert de 'brief' alsnog dat de afzender bestaat, zij het verborgen achter bijvoorbeeld een zekere (al dan niet officiële) instantie, dan gaat het ook hier niet om een mededeling maar bijvoorbeeld wel om een bevel. De zaak is nu dat in een wereld van steeds meer gesofisticeerd bedrog, heel wat bevelen zich op een bijzonder verraderlijke manier verkappen als mededelingen en zo ook verkapt zich de dictatuur in de democratie.

Nu kan een bevel enkel nog beantwoord worden met een daad. Een bevel wordt al dan niet opgevolgd. Gaat het bevel uit van een machtige instantie en wordt het opgevolgd, dan handelt diegene die het bevel uitvoert, onder dwang; hij handelt immers niet zelf want door het bevel uit te voeren, geeft hij zijn eigen wil op, depersonaliseert hij zichzelf en wordt hij een gewillig of willoos instrument van degene die hem beveelt. Weigert hij daarentegen om zijn persoonlijkheid op te geven, dan dient hij te weerstaan aan

het bevel en betaalt hij daarvoor met het gedwongen ondergaan van een sanctie of dus met de prijs van (een stuk van) zijn vrijheid. Maar het is duidelijk dat in een dergelijke communicatie tussen partijen met onderlinge machtsverschillen, niet langer sprake kan zijn van intermenselijke communicatie: hier is het recht van de sterkste aan de orde, de dictatuur, de dwingelandij, de volstreckte onvrijheid, waarbij onze daden niet langer bepaald worden door inzicht en redelijkheid maar door dwang.

Voorbeelden van verkapte dwingelandij vindt men vandaag in heel wat communicaties van de regering aan het volk. Zeer uitgesproken misdadig is het onder druk zetten van minder weerbare sectoren van de bevolking om 'vrijwillig' afstand te doen van bepaalde rechten. Zo worden minder mondige mensen ertoe aangezet om vormen van arbeid te aanvaarden buiten het normale circuit dat de toekenning van allerlei rechten moet garanderen. Via de zogenaamde 'werkwinkel' vraagt de regering aan werkzoekenden om in ruil voor de uitkering die zij genieten, iets voor de gemeenschap terug te doen en aldus een nepjob te aanvaarden, die neerkomt op een werkzaamheid welke niet strookt met de vrije keuze, de capaciteiten en de opleiding van de werkzoekende (zoals door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wordt vereist) en waarbij aan het minimumloon en aan de andere sociale rechten al helemaal niet meer gedacht wordt. De regering die verantwoordelijk is voor het voorzien van voldoende arbeid aan de bevolking — de belastingbetaler onderhoudt de werknemers van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening — en die zich van deze taak niet kwijt ingevolge een onkunde welke onvermijdelijk resulteert uit de algemene vriendjespolitiek, schuift de schuld voor de werkloosheid in de

schoenen van de burgers alsof het de taak was van een smid om naast zijn stiel ook nog eens onderlegd te zijn in allerlei marketing-taken, in briefschrijverij en in boekhouding, want hij dient ook nog eens een boekhouding aan te leggen van de inspanningen die hij levert om aan werk te komen nadat een onbekwame regering ervoor gezorgd heeft dat hij zijn producten niet meer aan de straatstenen kwijt kan. Boekhoudkundige, literaire en marketing-taken behoren helemaal niet tot het werk van de smid, het zijn plichten van de overheid jegens de burgers: de smid moet kunnen smeden, de leraar moet kunnen lesgeven en de verpleger moet kunnen verplegen maar het scheppen van de mogelijkheden tot het uitoefenen van het beroep behoort tot de taken van de overheid en waar zij aan deze plichten verzaakt, pleegt die overheid broodroof op het volk. Het is erger dan pervers wanneer een regering het volk niet alleen broodrooft maar het bovendien ook nog eens bestraft nadat zij het eerst tot slachtoffer heeft gemaakt van haar corruptie.¹²⁵

125 Wanneer in een geschrift dat zich presenteert als een brief terwijl het in feite een pamflet is omdat de naam van de afzender ontbreekt, de anonieme veronderstelde briefschrijver aan de geadresseerde vertelt dat hij hem aanschrijft met de bedoeling om hem een brief te leren schrijven — bijvoorbeeld een sollicitatiebrief — zou men al bijzonder naïef moeten zijn om een dergelijk geschrift ernstig te nemen. Gaat het bovendien om een geschrift dat zich voordoet als zijnde afkomstig van een officiële instantie, dan zou het ernstig nemen van dat geschrift impliceren dat men het mogelijk, ja feitelijk acht dat de regering zelf geheel onbekwaam is inzake een van haar belangrijkste functies, met name de communicatie met de burgers. Edoch, kennelijk worden dergelijke, zich als officiële brieven presenterende pamfletten, heden ten dage onder de bevolking

Waar de overheid zich tot werklozen richt met zogenaamde werkwinkels, camoufleert zij in wezen de invoering van het kastenstelsel in het westen van de eenentwintigste eeuw, wat neerkomt op de terugkeer van de slavernij.^{126 127}

Hermaakte mensen: een gevolg van onverdraagzaamheid — Over de waanzin van de 'maakbare mens'

Stel eens dat nieuwe bouwnormen eisen dat alle gebouwen en voorwerpen dienen gemaakt te worden op maat van mensen met een gemiddelde lichaamslengte, wat hier ten

verspreid, bijvoorbeeld daar waar zij werklozen op stang jagen door hen met het dreigement van algehele financiële drooglegging, te dwingen tot het volgen van, jawel, cursussen waarin zij brieven — sollicitatiebrieven — zullen leren schrijven. En ofschoon de betrokken instanties beweren dat zij voor een geïndividualiseerde aanpak gaan, sturen zij die brieven niet alleen naar analfabeten maar evenzeer naar universitair geschoolden en zelfs naar beroepsschrijvers. Met andere woorden wil een regering die dergelijke praktijken beoefent, de taak van de werkvoorziening, welke uiteraard toekomt — zoals de naam zelf het zegt — aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en dus aan de regering, in de schoenen van de werknemers schuiven, precies zoals de magazijnen de kopers van hun waren steeds vaker opzadelen met de taak die voordien door betaalde kassiersters werd volbracht.

126 Zie ook: *De terugkeer van de slavernij*:

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1634899>

127 Tekst d.d. 3 december 2016.

lande zowat 175 cm zal zijn¹²⁸ en stel dat uitzonderingen niet geduld worden. Een probleem rijst dan voor kabouters en voor reuzen — een probleem dat op het eerste gezicht niet zo enorm lijkt (kabouters lopen met gemak onder deuropeningen van 175 cm door) maar dat bij nader toezien het leven van een aantal mensen bijzonder lastig maakt.

Want niet alleen het deurportaal vereist dat reuzen zich moeten bukken: ook de hoogte van de zolderingen, niet alleen in openbare gebouwen maar ook in de eigen woonst, moet aan die bouwnormen voldoen en een persoon met een lichaamslengte van 200 cm moet zodoende ook overal gebukt lopen. De ene leert wat door de knieën gebogen te stappen, een ander kromt zijn rug, een derde combineert die beide compensaties. Moeite hebben reuzen ook om plaats te nemen op stoelen achter tafels die alleen voor normale mensen passen of in auto's, trams, vliegtuigen en bussen.

Het is makkelijk te voorspellen: ten gevolge van die intolerante doch strenge bouwnormen zouden bepaalde mensen zodanig lijden dat ze er misschien wel zouden gaan aan denken om aan hun lichaamslengte te laten sleutelen. Langdurige en pijnlijke operaties dus en zonder garantie op succes, maar lukt het wél en is een min of meer normale lengte het gevolg, dan blijft men voortaan gespaard van de hel die het ongepast-zijn meebrengt in een wereld die abnormaliteit zo bitter hard bestraft.

Zoals elkeen die over een heel klein beetje gezond verstand beschikt, zal opmerken, had wat meer verdraagzaamheid en soepelheid inzake bouwnormen, de ellende

128 <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/wetenschap/1.2722559>

van die pijnlijke operaties met ook nog eens de onvermijdelijke verminkingen, kunnen voorkomen. Het is de primitieve idiotie van het aloude hokjesdenken welke mensen dwingt zich in vooraf ontworpen vakjes te gaan wurmen: de vakjes zijn er niet voor de mens maar de mens is er voor de vakjes; de vakjes moeten niet passen rond de mens maar de mens moet passen in de vakjes; de vakjes zijn niet te klein voor de mens maar de mens is te groot voor de vakjes en past men niet in een vakje dan dient niet het vakje doch de mens te worden veranderd — ziedaar een gedaante van de aloude middel-doelomkering die niet alleen rampzalig is voor mens en natuur maar die zich bovendien wil voordoen als vooruitgang, bevrijding en emancipatie!

Nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen maken het vandaag mogelijk dat mannen worden omgebouwd tot vrouwen en omgekeerd. Maar dat zijzelf die willen omgebouwd worden nu vragen om (enkele van) de ooit vereiste onomkeerbare operatieve ingrepen achterwege te mogen laten, brengt een waanzin en een enorme vergissing aan het licht. Deze wens, welke nu ook wordt ingewilligd door de wetgever,¹²⁹ toont namelijk aan dat niet zozeer het fysieke man- of vrouw-zijn de oorzaak is van het persoonlijke leed van wie zich niet in het eigen lichaam thuis voelen maar wel de perceptie van hun ambivalente fysieke verschijning bij derden... in een maatschappij die van mensen eist dat ze hetzij man hetzij vrouw zijn en niets daartussen of daarvan verschillend!

Met de nieuwe wetten lijkt de categorie van de transgenders in zekere zin overigens een beetje meer naar die van de travestieten over te hellen en travestie heeft in de eerste

129 <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.2838673>

plaats met rolmodellen te maken: het volstaat daar om van naam en van kleren te wisselen teneinde de rol te krijgen van een personage waarin men zich beter voelt.

Maakt de man de mens zoals de kleren de man maken (en zo ook de vrouw) of moet men veeleer het aloude essentialisme aanhangen en de buitenkant bestempelen als niet wezenlijk voor het zijn? De wetenschap neigt er vandaag alvast toe het eerste voor waar aan te nemen: men zegt steeds vaker dat de (uiterlijke) komedie vooraf gaat aan de innerlijkheid en dat de ziel een product is van sociale interactie. Vooral acteurs en gedragspsychologen hangen deze mening aan daar zij ondervinden dat het uitlokken van de lach, mensen opvrolijkt terwijl het uiten van jammerklachten ons bedroeft. De ziel is maakbaar, zo zeggen zij: onze literatuur, muziek en andere kunsten bepalen haar inhoud. Ook schoonheidsspecialisten en mensen uit de modewereld weten dat we ons inderdaad ook beter voelen als we er goed uitzien.

Maar uiteraard is die menig even kortzichtig als de essentialistische: het staat weliswaar vast dat tranen verdrietig maken en dat het lachen opvrolijkt, maar dit verschijnsel zegt helemaal niets over de maakbaarheid van onze ziel, het werpt slechts licht op het feit dat de uitingen van onze gevoelens in functie staan van de overdracht ervan op derden. Als we triest zijn, moeten we huilen teneinde anderen over onze specifieke gemoedstoestand te kunnen informeren op een manier die onmiddellijk hun empathie uitlokt; zij nemen onze mimiek over en voelen dan wat ook wij voelen omdat met een specifiek innerlijk gevoel ook een specifieke mimiek overeenkomt. Het gaat dus om een tweerichtingsverkeer dat door onze communicatie vereist wordt. En iets gelijkaardigs zal ook wel spelen inzake de

problematiek van de genderidentiteit — wat de zaak er niet makkelijker op maakt.

Alvast staat als een paal boven water dat de nu snelle wetsaanpassingen voor geslachtsverandering niet zozeer getuigen van een toegenomen tolerantie inzake onze menselijke diversiteit of voor een toename van de menselijke autonomie ingevolge de wetenschappelijke vooruitgang. Als men bedenkt dat mensen aan zichzelf gaan sleutelen omdat de maatschappij van hen eist dat ze man of vrouw zijn en niets daartussen, dan wil zulks zeggen dat onze maatschappij intolerant is, zelfs zodanig intolerant dat zij mensen ertoe dwingt om een door de natuur gemaakt lichaam om te bouwen volgens de modellen waarvan zijzelf de architect is, zijnde de enge categorieën van man en vrouw.

Het mag worden gezegd dat met deze vormen van hoogheidswaanzin de staat steeds vaker de kerk naar de troon steekt.¹³⁰

De trias politica of de dictatuur

In een reactie tegen de onbeperkte macht van de vorsten, formuleerde de Franse Verlichtingsfilosoof Montesquieu (1689-1755) het principe van de scheiding der machten: de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke macht moeten elkaar bewaken om een afglijding naar de dictatuur on-

130 Tekst d.d. 8 december 2016.

mogelijk te maken en het principe drong door na de Franse revolutie van 1789.

Volgens Montesquieu nam het despotisme toe — niet door de macht van de adel, zoals men geneigd kon zijn te denken, maar net andersom ingevolge haar tanende macht: de adel beschermt namelijk het volk door de handhaving van edele principes maar onder de toenemende invloed van de handelaren, verdwenen die principes en moest alles wijken voor de macht van het geld. In zijn Perzische brieven, een satire uit 1721 op de Franse staat via de commentaren van twee Perzen op bezoek in Europa (NB: de Perzen woonden samen met nog andere volkeren zoals de Meden voornamelijk in het huidige Iran), noemt Montesquieu de monarchie wegens haar absolutistisch karakter een 'fataal wapen'. In *Over de geest van de wetten* (*De l'Esprit des Lois*) uit 1774 werkt hij dit uit en keert hij zich tegen slavernij en tirannie.

Het huidige tijdperk vertoont een opvallende gelijkenis met dat van de absolute vorsten van Versailles, waarvan de zonnekoning het toonbeeld is en het doet ook denken aan het despotisme van de waanzinnige keizer Nero. In de beide historische gevallen gaat het in wezen om de zelfvergoddelijking van de mens, welke paradoxaal genoeg getuigt van zijn tegendeel, met name het morele verval of de verdierlijking. Kenmerkend voor het morele verval is het totaal verdwijnen van de waarden en van alle kwaliteiten, zodat uiteindelijk alleen nog de lege kwantiteit rest, welke het best verbeeld wordt in het boven alles aanbeden geld. Het geld is god, de religie is de onverzadigbare hebzucht — een verslaving — en de mens is voortaan wat hij bezit, wat wil zeggen dat hij gereduceerd werd tot een ding en dan nog een per definitie altijd onaf ding — precies omdat

hij nooit genoeg heeft. Men is wat men bezit maar dat bezit is nooit groot genoeg en zo is men altijd het tekort eigen aan de onverzadigbaarheid of de verslaving. Daarom ook valt men niet zozeer samen met wat men heeft maar veeleer met wat men zal blijven missen, namelijk 'alles', en zo is de mens die god wil zijn, uiteindelijk de zielige slaaf van een onverzadigbare grootheidswaan. Waar hier in het westen de voorgaande generaties die de oorlog hebben beleefd, nog de deugd van de tevredenheid hoog in het vaandel voerden, zweren hun kinderen en hun kleinkinderen met nog veel meer vuur bij de ontevredenheid als hoogste deugd, want men gelooft dat de kiemen van de vooruitgang liggen in de strijd om altijd meer en beter. Altijd meer en beter dan de anderen, meer bepaald, wat betekent dat de concurrentie de plaats heeft ingenomen van de samenwerking. De medemens heeft zich getransformeerd van compagnon tot tegenstrever of van vriend tot vijand en zo ook heeft nog voor het verdwijnen van de laatste getuigen de vrede opnieuw plaats gemaakt voor de oorlog.

De oorlog: Hitler is terug, de despoot, de megalomaan die de blinde heers- en hebzucht van de afgestompte massamens verbeeldt. De massamens is afgestompt, blasé, door overdadig genot ongevoelig geworden. De massamens is niet het groepsdier, dat immers nog empathisch reageert: de massamens mist elke empathie, hij is de exponent van de psychopaat. Waar in de jaren onmiddellijk na de jongste wereldoorlog de Verenigde Naties het roerend eens waren dat men aan mensen die hun land moeten ontvluchten, asiel verschuldigd is, onderdak, bescherming en hulp, gelooft de nieuwe generatie, de generatie der onwetenden, dat zij rechtmatig handelt als zij aan hen die smeken om een brood, een steen geeft. Het geloof in het principe van

de liefde en in de vermenigvuldiging van de broden en de vissen, is ver zoek en heeft plaats geruimd voor de vermenigvuldiging van het geweld door het principe van de wraak. In de met vrees en haat beladen uitlatingen van door een blinde massa verkozen beleidslieden, toont zich de lelijkheid van onwetendheid, luiheid en lafheid die voor misdadigers kenmerkend is: zij beroven, verkrachten, mishandelen en vermoorden in de regel niet hun meerderen of hun gelijken doch wie zwakker zijn dan zichzelf. Alleen het recht en de rechtspraak staan hen nog in de weg, het liefst willen zij zichzelf beoordelen, zoals ook Lodewijk XIV dat deed en Nero: zij vonden van zichzelf dat zij grote dichters, kunstenaars en geleerden waren, dat zij de waarheid in pacht hadden en dat zij geen rechters nodig hadden, dat zij hun eigen rechters hoorden te zijn, precies zoals de despoten van voorheen. Naar de hel met Montesquieu, zo scanderen zij: naar de hel met de scheiding der machten, en aan ons de absolute willekeur! Naar de hel met de asielzoekers en de sukkelaars! En reeds zijn ze terug, de concentratiekampen van Adolf Hitler, de prikkeldraad, de muren, de honger, de ziekten en de massagraven. Maar hoe kan het ook anders in het tijdperk van het gouden kalf? ¹³¹

131 Tekst d.d. 10 december 2016. Verwijzingen:
https://nl.wikipedia.org/wiki/Absolute_monarchie
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Montesquieu>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Trias_politica
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Perzen>

De nieuwe Kerst en het neo-fascisme

De interne contradictie van het fascisme ligt in het feit dat deze 'ideologie' het recht van de (fysiek) sterkste huldigt zodat zij in feite de ontkenning is van elke ideologie. Ideeën staan immers in functie van de cultuur, welke de brute natuur — met als eerste en belangrijkste emanatie het principe van het recht van de sterkste — dient ongedaan te maken en te overstijgen. De interne contradictie in het concept van de 'ideologie van het fascisme' is dezelfde als deze in het concept van het 'recht van de sterkste' aangezien ook in het laatst genoemde geval geen sprake kan zijn van rechten waar het geweld het laatste woord heeft. En zoals het zogenaamde 'recht van de sterkste' geen plaats heeft in de verzameling van alle mogelijke rechten, zo ook heeft het fascisme — de ideologie van het geweld — geen plaats in de verzameling van alle mogelijke ideologieën.

Bijgevolg is ook de verheerlijking van het fascisme — welke binnen het culturele domein plaats heeft — intern contradictorisch of, eerder nog, pervers: omdat het geweld niet-cultureel is, is een cultuur die het geweld verheerlijkt, een ontkenning van zichzelf en waar zij zich alsnog opdringt en zich — middels geweld — doorzet, verkracht zij in feite de cultuur binnen haar eigen ruimte, precies zoals het immoralisme het ethische binnen haar eigen ruimte verkracht waar het zichzelf profileert als een geldige strekking binnen de verschillende opvattingen over moraal. Er bestaat met andere woorden geen enkel onderscheid tussen goed en kwaad waar het recht van de sterkste heerst — Friedrich Nietzsche sprak in dat verband over het *Jenseits von Gut und Böse* — en daar is derhalve ook geen ethiek en geen cultuur mogelijk: de reeds bestaande cultuur waar-

op het fascisme parasiteert, is derhalve gedoemd om ten onder te gaan zolang dat fascisme standhoudt.

Zeer begrijpelijk is het fascisme vaak onderwerp van spot omdat intern contradictorische toestanden wezenlijk lachwekkend zijn — tenminste waar men zelf niet als slachtoffer betrokken is of waar die 'onmogelijke' toestand zich voordoet als onecht, als een spel of op het toneel. Het ballet van Hynkel (Hitler) met zijn ballon-wereldbol of de pompeuze optocht van de grootheidswaanzinnige Napoloni (Mussolini) in de satire *The great dictator* van Charlie Chaplin garanderen om die reden een tijdloos succes.

Tegelijk is de belachelijkheid van het fascisme ook de reden waarom dergelijke regimes er als de kippen bij zijn om de persvrijheid aan banden te leggen: als de leugen paradeert en derhalve de hilariteit wekt bij elkeen afzonderlijk, terwijl het alsnog streng verboden is dit authentieke gevoel te communiceren, wordt er effectief helemaal niet gelachen en zolang er niet gelachen wordt, kan men het regime er ook niet openlijk op betrappen dat het belachelijk is. De hierachter liggende psychosociale wet — bekend van *De nieuwe kleren van de keizer*¹³² — schuilt overigens ook achter de omerta of de zwijgplicht opgelegd door de maffia en zij wordt eveneens benut binnen de kerk onder kloosterlingen of onder andere verdrukten, zoals bijvoorbeeld de geschiedenissen van in kloosters verstopte ongehuwde moeders dat laten zien. Zolang er niet gesproken wordt over het kwaad, lijkt het wel alsof het helemaal niet bestaat en situeert zijn bestaan zich ook wezenlijk in een schemerzone (van weliswaar veel reële ellende) omdat pas

132 *De nieuwe kleren van de keizer* is een sprookje van Hans Christian Andersen.

het woord de dingen in het bewustzijn brengt en ze zo in het bestaan naar binnen loodst. In dat verband spreekt Martin Heidegger over de waarheid als onverborgenheid (— aletheia) inzake het aan het licht brengen ervan — een (filosofische) activiteit, bedreven met de taal en dus in de communicatie, welke reeds werd beoefend door Socrates die in 399 vóór Christus voor het spreken van de waarheid betaalde met zijn eigen leven. De waarheid, aldus Socrates, dient (met de juiste vragen) uit de menselijke ziel opgedolven te worden door de vroedvrouw van de filosofie die zodoende een verloskunst is: de filosofie helpt de waarheid geboren te worden. Verhinderen dat de waarheid aan het licht komt en met repressie de wereld onderduwen in het moeras van donkere onbewustheid en ellende, is wat fascistische regimes gedoemd zijn te doen omdat zij bestaan bij de gratie van de leugen, waarvan de enige kracht deze is van het geweld. De waarheid komt immers net zoals het leven vanzelf aan het licht zodat de leugen enkel met geweld (en dan nog slechts zeer tijdelijk) kan regeren.

Vandaag is de wereld beland in een tijdperk waarin overal neofascistische regimes de kop opsteken, ook op het Europese continent dat nog louter lippendienst bewijst aan de democratie en de mensenrechten — in een volgende fase zal ook die lippendienst wegvallen. Redenen en argumenten zijn niet langer van tel, zelfs niet wanneer zij onder een consensus van de regeringen van principieel alle landen ter wereld werden omgesmeed tot wetten; wetten en mensenrechten worden zonder kritiek genegeerd en zij die om hun rechten bedelen worden, net zoals ten tijde van de concentratiekampen en de goelags, vergast op het geweld van prikkeldraad. “Is er soms onder u een vader die aan zijn zoon een steen zal geven, als deze hem om brood vraagt?”

zo vraagt Jezus aan zijn leerlingen, maar het antwoord op deze oratorische vraag blijkt helaas niet langer vanzelfsprekend.¹³³

Zeer beangstigend is de kentering die zich voordoet in het noordelijke gedeelte van de zogenaamde 'nieuwe wereld': in de geestesloosheid van het per definitie door geen enkel beginsel meer gedragen populisme, verklaart de aanstaande president van de Verenigde Staten dat het land zich in de toekomst niet meer zal bemoeien met wat er in andere streken gaande is. Fascisten alom ter wereld krijgen van deze grootmacht aldus vrij spel om hun gang te gaan en mensen van wie de rechten worden geschonden, worden

133 Context: “In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: “Stel dat iemand van u een vriend heeft. Midden in de nacht gaat hij naar hem toe en zegt: Vriend, leen mij drie broden, want een vriend van mij is van een reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten. Zou die ander van binnen uit dan antwoorden: Val me niet lastig; de deur is al op slot en mijn kinderen en ik liggen in bed; ik kan niet opstaan om het u te geven? Ik zeg u, als hij al niet opstaat en het hem geeft omdat hij zijn vriend is, zal hij toch opstaan en hem geven al wat hij nodig heeft, om zijn onbescheiden aandringen. Tot u zeg Ik hetzelfde: Vraagt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en er zal worden opengedaan. Want al wie vraagt verkrijgt; wie zoekt vindt; en voor wie klopt doet men open. Is er soms onder u een vader die aan zijn zoon een steen zal geven, als deze hem om brood vraagt? Of als hij om vis vraagt zal hij hem toch in plaats van vis geen slang geven? Of als hij een ei vraagt zal hij hem toch geen schorpioen geven? Als gij dus — ofschoon ge slecht zijt — goede gaven aan uw kinderen weet te geven, hoeveel te meer zal dan uw Vader in de hemel de heilige Geest geven aan wie Hem erom vragen.”” (Het Evangelie volgens Lucas: 11,5-13)

overgelaten aan hun lot door volkeren die er nochtans prat op gaan de idealen van vrijheid en broederlijkheid — menselijke universaliteit — hoog in het vaandel te voeren. Making America great again, namelijk door de idealen die de grootheid van het land uitmaken te gaan loochenen? Het lijkt wel een grap maar het is ook aan de vooravond van deze Kerstmis die wereldwijd de heilige familie op de vlucht herdenkt, helaas de bittere realiteit.¹³⁴

*“De buit rechtvaardigt de diefstal” — over
een nieuwe (fascistische) leuze —*

Nadat in de Tweede Wereldoorlog zes miljoen mensen in concentratiekampen omkwamen, werden op 15 april 1945 de bewoners van Weimar door de geallieerden verplicht om daar in de buurt het pas bevrijde concentratiekamp van Buchenwald te bezoeken. Toen zij de gruwel aanschouwden, herhaalden ze alsmaar de historische woorden: “Wir haben es nicht gewusst” — “We wisten het niet”. Uit later onderzoek van de joodse vorser David Bankier bleek echter dat deze volkerenmoord een publiek geheim was want het Duitse volk had er al dan niet bewust aan meegewerkt en zou onwetendheid hebben geveinsd om aldus de schijn van zijn onschuld staande te kunnen houden. De joodse filosoof Hannah Arendt spreekt in dit verband over de “banaliteit van het kwaad”: evenmin als Adolf Eichmann die de deportaties, de moordmethode en de hele genocide organiseerde, stond het Duitse volk stil bij de immoraliteit

134 Tekst d.d. 18 december 2016.

van wat men deed¹³⁵: een bevel was nu eenmaal een bevel.¹³⁶ Stanley Millgram toonde in 1963 proefondervindelijk aan dat ruim twee derden van de mensen probleemloos in staat is tot foltering en zelfs moord als de slachtoffers geen verweer hebben.¹³⁷

Onverschilligheid ten aanzien van weerloze slachtoffers wordt door auteur en Nobelprijswinnaar Elie Wiesel, die Auschwitz overleefde, beschouwd als nog erger dan de genocide zelf.¹³⁸ En onverschilligheid jegens het leed van weerlozen is helaas ook vandaag schering en inslag. Die onverschilligheid komt op een bijzonder cynische manier aan het licht waar zij zich godbetert ook nog poogt te rechtvaardigen middels het voorwenden van allerlei (bij uitstek economische) voordelen welke de immoraliteit vergezellen, alsof de buit ooit de diefstal kon rechtvaardigen.

Bekend in dat verband is de affiche ten tijde van de heerschappij van de nazi-ideologie waarop een door een medicus geflankeerde zieke afgebeeld wordt samen met de op-hitsende tekst:

“60.000 Reichsmark, zoveel kost deze zieke aan het volk. En dat is úw geld, medeburgers!”

Diezelfde immoraliteit sluipt vandaag onze wereld verkapt maar gestaag op allerlei manieren opnieuw naar binnen.

135 “Vader, vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen”.

136 “Befehl ist Befehl”.

137 https://nl.wikipedia.org/wiki/Experiment_van_Milgram

138 “The opposite of love is not hate, it's indifference” — “Indifference is the epitome of evil”. — “We must take sides. Neutrality helps the oppressor, never the victim. Silence encourages the tormentor, never the tormented”.

Zo dreigt het huidige regime aan werkzoekenden de ultieme bestaansmiddelen te ontnemen van zodra zij ethische bezwaren laten prevaleren op het verkrijgen of op het behoud van een job. Een door een arbeidsbemiddelaar op het matje geroepen leraar moet zich verantwoorden voor het feit dat zijn protest tegen een immorele gang van zaken in het onderwijs hem kennelijk zijn job kost, alsof de plicht tot het aanvaarden van een job, het toebrengen van schade aan derden kon legitimeren — inderdaad: alsof de buit de diefstal kon rechtvaardigen. De godsdienstleraar die de holle discriminatie in de leerstof van zijn vak niet pikt, verliest derhalve niet alleen zijn job maar zet tevens zijn werkloosheidsvergoeding op de helling. Hetzelfde lot deelt de leraar die zich verzet tegen de aanmaning vanwege de schooldirectie om het de leerlingen zo makkelijk mogelijk te maken “omdat elke leerling anderhalf lesuur waard is” en dus met het oog op het veilig stellen van de jobs van het lerarenkorps, ook als dat moet gaan ten koste van het onderwijs als zodanig: de leerlingen zijn er voor de leraars in plaats van andersom — je reinste middel-doelomkering.

Een regime dat het protest tegen dergelijke perversies op zo'n laffe manier in de kiem smoort, handhaaft dwang en is volstrekt respectloos — de benaming voor zo'n regime is fascisme.¹³⁹

139 Tekst d.d. 7 januari 2017.

Verwijzingen:

https://www.brainyquote.com/quotes/authors/e/elie_wiesel.html

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Holocaust>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Wir_haben_es_nicht_gewu%C3%9Ft

https://nl.wikipedia.org/wiki/David_Bankier

https://nl.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel

Democratie, een paradox

Een volk dat vrijheid en gelijkheid hoog in het vaandel voert, vindt de democratie of de volksheerschappij ongetwijfeld de ideale bestuursvorm maar vandaag rijst steeds vaker de vraag of de democratie haar beste tijd niet heeft gehad. De kwestie is niet of de democratie al dan niet wenselijk is — dat ze dat is, lijdt weinig twijfel — de vraag luidt of zij in deze tijd niet a priori gecorrumpeerd wordt.

Politieke partijen en hun executeurs zijn immers in hetzelfde bedje ziek als alle andere koopwaar: als het er om doen is zichzelf aan te prijzen, zetten zij er hun beste been-tje voor — zij beloven de hemel op aarde — maar uiteindelijk koopt men een kat in een zak.

Het actuele probleem is niet anders inzake politiek dan inzake alle andere producten en diensten: de prijs-kwaliteit-verhouding deugt niet omdat alles moet wijken voor het winstbejag dat steunt op het principe van zoveel mogelijk krijgen en daar zo weinig mogelijk voor teruggeven. Politici willen geld, aanzien en macht maar missen steeds vaker de vereiste bekwaamheden, precies zoals al onze andere spullen die wel duur genoeg zijn maar helaas niet deugen.

De diagnose is simpel en de oplossing evenzeer: spullen horen eerst getest te worden en navenant geprijsd en als zij niet deugen, mogen zij de markt niet in. Zoals ieder ander zouden ook politici zich moeten scholen voor de job en zou hun lot verbonden moeten worden met de resultaten van hun werk of van hun werkeloos toezien.

En hier rijst uiteraard een jammerlijke paradox in de vraag of het volk wel bekwaam is om zichzelf te besturen: dat de mensen macht willen over zichzelf, klinkt vanzelfsprekend maar voor de uitoefening daarvan zijn afgevaardigden nodig, specialisten in wie men zijn vertrouwen moet kunnen stellen. En wie gaat heersen in naam van het volk, heerst onvermijdelijk reeds over het volk: hij onderscheidt zich van zijn onderdanen — en daar gaat onze autonomie!

Op de keper beschouwd is ware democratie, zelfbeheersing maar een volk dat deze kunst machtig is — een beschaafd volk dus — heeft helemaal geen politiek meer nodig.¹⁴⁰

Het Vrijheidsbeeld in de schaduw van Trump

De belangrijkste vernieuwing die het christendom in de wereld bracht, is deze van de universaliteit: de gelijkheid van alle mensen, uitgedrukt in de zin dat alle mensen kinderen zijn van één en dezelfde god. Hiermee overstijgt de mensheid in één klap het nationalisme dat immers alleen de leden van het eigen volk als (te verdedigen) broeders en zusters beschouwt. In zekere zin deint het christendom dan verder uit naar onder meer het humanisme en het internationalisme, waarover onmiddellijk een woordje meer.

Het nationalisme is niet alleen een aanleiding bij uitstek tot oorlog waarbij het sterkere land het zwakkere poogt te

140 Tekst d.d. 18 januari 2017.

verslinden, het staat ook de humaniteit in de weg en het fundament voor de verdediging van de rechten van de mens. Het is immers pas vanuit een universalistische visie dat men daadwerkelijk kan pogen om in te grijpen wanneer in andere landen bijvoorbeeld kinderen worden uitgebuit, slavernij wordt in stand gehouden of vrouwen worden verminkt. Wie zich daarentegen terugplooiën op de eigen natie — economisch maar ook politiek en moreel — zullen geneigd zijn om te oordelen dat andere naties maar zelf moeten beslissen hoe zij de mensenrechten opvatten en zij zullen niet opkomen voor de rechten van de burgers van andere naties, ook al worden daar mensen massaal vermoord, laat staan dat zij zouden opkomen voor de 'rechtenlozen' of de mensen zonder papieren.

Het nationalisme is een verlengstuk van het individuele recht van de sterkste, dat men overigens ook in de dierenwereld kan ontwaren in het groepsinstinct en gedeeltelijk ook inzake het soortbehoud. In die zin kan men het internationalisme overigens veeleer beschouwen als een emanatie van het soortbehoud dan als iets typisch menselijks terwijl het christendom niet het behoud van de soort op het oog heeft maar het recht van elke mens — die uiteraard de mensheid nodig heeft om een persoon te kunnen zijn.

Wanneer de nieuwe president van de Verenigde Staten van Amerika aan de wereld verklaart dat hij wil dat het land dat hij op grond van een meerderheidsbeslissing van het volk vertegenwoordigt, zich voortaan niet meer zal inlaten met wat er in andere landen gebeurt, terwijl hij welhaast in één en dezelfde adem belooft dat hij de huidige terreurorganisaties zal uitroeien, spreekt hij zichzelf uiteraard aardig tegen. Tenzij hij het terrorisme enkel viseert vanuit het oogpunt van het nadeel dat dit kan berokkenen aan de ei-

gen natie. Edoch, waar het een niet door landsgrenzen gebonden terreur betreft, zal vroeg of laat — en eerder vroeg dan laat — gaan blijken dat een internationale terreur zeker niet kan gestopt worden door één (zich van de rest van de wereld isolerende) natie: een wereldwijde terreur moet met een internationale coalitie bestreden worden, wil deze strijd ook maar enige kans op slagen hebben.

Wat betreft nu de binnenlandse aangelegenheden, wil de nieuwe president het land beschermen tegen immigranten en wel door het bouwen van hoge muren. Een zich bijzonder tromperende visie is dat en zij zou ook bijzonder lachwekkend zijn indien zij niet zo rampzalig was, want de huidige Verenigde Staten bestaan uitsluitend uit immigranten: de oorspronkelijke bevolking — de zogenaamde Indianen — werden enkele eeuwen geleden immers uitgeroeid door de kolonistoren en het restant van deze autochtone volkeren werd ondergebracht in reservaten alwaar men hen nog steeds kan gaan bezichtigen.¹⁴¹

Weg dus met dat Vrijheidsbeeld, dat naast de vrijheid ook de verwelkoming symboliseert van terugkerende landgenoten, van gasten en van immigranten.¹⁴²

Kali

Het reduceren van de mogelijke samenlevingsvormen tot twee modellen, respectievelijk het samenwerkingsmodel

141 Voor de geschiedenis hiervan, zie ons artikel: *De Verenigde Staten van Amerika. Een beknopte historiek.*

142 Tekst d.d. 21 januari 2017.

en het concurrentiemodel, is een simplistische benadering van de maatschappelijke werkelijkheid omdat de beide elementen steeds aanwezig kunnen en moeten zijn in een juiste samenhang, zoals dat bij uitstek het geval is in de sport. Concurrentie is met andere woorden voordelig voor de samenwerking zolang zij wordt opgevat als een sport of als een spel; waar zij echter overgaat in ernst wordt zij vernietigend voor de samenwerking. Het concurreren ten koste van de samenwerking heeft zijn oorzaak in feite in een schromelijk tekort aan inzicht, in een ronduit ziekelijke kortzichtigheid van de betrokkenen.

Een gelijkaardige kortzichtigheid maakt onze economie inconsistent, die dan ten onder gaat aan een innerlijke tegenspraak. Economie betekent het nastreven van maximaal nut, wat wil zeggen: het grootst mogelijke voordeel mits zo gering mogelijk inspanningen of kosten. Edoch, een economie die bezeten is van het creëren van jobs — het creëren van werk — creëert wat ze in wezen wil bestrijden. De zothed van de werkcreatie zit ook ingebakken in de neiging om niet duurzame producten voort te brengen, zaken die zo rap mogelijk verslijten: niet de economie vaart wel bij die gang van zaken, maar wel bepaalde particulieren, die immers al datgene wat bedoeld is als economie, aanwenden als een instrument voor hun persoonlijke verrijking.

Deze aberraties zijn maatschappelijk suïcidaal. Jammer genoeg steken ze in de jongste jaren alsmaar vaker de kop op met als schrijnende climax de machtsgreep van een blinde bende in de V.S. en in steeds meer Europese staten.

In de taal van het oude Indië zou men zeggen dat in deze tijden de godin Kali aan zet is.¹⁴³

Het kwaad in de nieuwe media: van suggestie, over bevel, tot verkrachting

Teneinde vanwege enkelingen het gewenste gedrag te verkrijgen, oefent een groep druk op hen uit — de zogenaamde groepsdruk of sociale druk. Dat gebeurt via door sancties bekrachtigde wetten maar ook door het onderwijzen of propageren van welbepaalde normen. Wetten verplichten en verbieden op straffe van sancties en zo kan men niet door een rood licht rijden zonder op de bon te gaan maar normen moeten worden nageleefd vanwege groepsdruk en zij worden ook niet door een rechter bestraft maar door de groep zelf waarin zij gelden.

Daarbij kunnen wetten en normen elkaar ook tegenspreken en zo bijvoorbeeld kan roken in openbare ruimten wettelijk verboden zijn en bestraft worden met een geldboete doch tegelijk een must zijn bij jongeren in een bepaald stadskwartier. Inzake dit laatste verschijnsel dient opgemerkt te worden dat groepsdruk vaak sterker is dan de druk die wetten uitoefenen, enerzijds omdat groepsgedrag vaak beter controleerbaar is maar anderzijds ook omdat wettelijke straffen dikwijls als veel minder erg ervaren worden dan groeps-sancties welke immers neerkomen op uitsluiting of verbanning, gaande van demonisering, pesten en spot tot karaktermoord en openbare lynchpartijen.

143 Tekst d.d. 31 januari 2017.

Nu hebben in de hedendaagse gedigitaliseerde wereld het merendeel der burgers stilaan een dubbelleven dat zich, zoals bekend, enerzijds uiteraard nog steeds afspeelt in het ruimtelijk, fysiek en biologisch gedefinieerde biotoop maar nu, anderzijds, ook in de virtuele en derhalve even bedrieglijke als begoochelende wereld van het internet. In een ziekelijke hang naar simplificatie en nog andere verwerpelijke attitudes gekenmerkt door de verleiding van een irrationeel wensdenken, stellen velen middels exuberante investeringen van tijd en energie hun fysieke, authentieke bestaan bijna helemaal ten dienste van het imago dat zij verwerven en ook trachten te beschermen op het net.

Dat ook deze verleidingen en neigingen worden uitgebuit door gehaaide commerçanten, mag niemand meer verwonderen maar de onvoorstelbaar drastische mate waarin dat steeds vaker gebeurt, roept grote vragen op, niet alleen inzake de veiligheid van onze persoonlijke bezittingen maar meer nog inzake de plotseling zeer sterk toegenomen dreiging tot volstrekt zelfverlies, tot voor kort vrijwel enkel bekend binnen het wereldje van de georganiseerde zware misdaad.

In de handen van criminelen is het internet een instrument dat hen in de verwerpelijke mogelijkheid stelt om het fysieke gedrag van steeds meer mensen te gaan manipuleren via de virtuele maskers waarvoor mensen zich zo zeer blijken uit te sloven. De uitbating van een aanvankelijk onschuldige en gezonde geldingsdrang van enkelingen die zich ingevolge overbevolking en niets ontziende concurrentie in toenemende mate door de massa en de heersende machten versmacht weten, geschiedt zoals welbekend door de politiek van de regie en de distributie van deze

nieuwe technologieën, van computerhardware en software tot internetdistributie en aanverwanten. Maar naast de legale uit-bating vindt ook een toenemende uit-buiting plaats, balancerend op het randje van het legale of zelfs gedijend in de volstrekte illegaliteit. Zo worden louter technische bedreigingen — internetvirussen — gecreëerd om vervolgens verholpen te worden middels dure antivirussoftware of door interventies van specifiek technologisch geschoold personeel. Maar daarnaast nemen ook de psychologische bedreigingen en manipulaties een steeds omvangrijker plaats in en zij richten zich niet langer op de materiële instrumenten of op de software: zij proberen greep te krijgen op de bedienaars van deze apparaten, op hun klieren, op hun zenuwen en op hun hele psyche.

Zoals de schuilnaam de plaats inneemt van de echte naam en zoals de zogenaamde 'avatar' het portret vervangt, zo neemt het virtuele bestaan gestaag de plaats in van het werkelijke leven, welhaast zoals de zwarte schimmel genaamd 'moederkoren' de vorm aanneemt van het graantje waarvan het ook de plaats inneemt. Maar het masker dat men van zichzelf op het internet boetseert, is onderhevig aan complexe wetten die slechts in zeer beperkte mate beheerst worden door de internetgebruikers terwijl de misbruikers daar momenteel de slag van hun leven slaan. Waar kledij en mode nog materieel van aard en aldus door hun fysieke kopers relatief beheersbaar waren, zijn internettrends hoe langer hoe minder aan de stof gebonden: zij slanken af tot louter imperatieven zoals op ons afgevuurd door reclame, media, onderwijs en allerlei volkshelden of voorbeelden en vedetten. Het taalgebruik wijkt schaamteloos af van de algemene regels en verkeert in een jargon, een Bargoens, een dialect of een geheimtaal. Met de ver-

vanging van de suggestie door de imperatief, verdwijnen ook het esthetische en het rationele welke immers niet verdragen worden door het despotisme dat geheel wars van het schone, het ware en het goede, bevelen uitschreeuwt en het is volgen of achtervolgd worden, zich affiliëren of uitgerangeerd worden, zichzelf onderdompelen in de massa of door de massa vertrappeld worden.

Suggesties werden stelselmatig vervangen door bevelen en in een nieuwe fase die zich nu doorzet, worden de bevelen nog agressiever: zij nemen de gedaante aan van regelrechte verwijten, welke gesofisticeerde vormen van verkrachting zijn. Het herbenoemen, herdefiniëren, demoniseren, bespotten, taxeren, psychiatriseren, of commercialiseren van de menselijke slachtoffers, betekent hun inbedding in een nieuwe, artificiële groep welke aanhoudend druk uitoefent tot aanpassing van wie aldus 'verkracht' worden. De frustratie die ontstaat door de discrepantie tussen de persoon die iemand werkelijk is en diegene voor wie hij gehouden wordt door de groep die hem in zijn greep houdt, kan danig tiranniserend werken dat zij onhoudbaar wordt zodat het slachtoffer van de manipulatiepoging bezwijkt voor de verleiding om de gecreëerde spanning op te heffen door toe te geven aan de neiging om zich te schikken naar het model dat de groep hem middels de verwijten (benoeming, demonisering, bespottings...) voorschotelt. Immers, alleen door zich te schikken naar de wensen van de groep, kan de frustratie welke ontstaan is door de kloof tussen, enerzijds, wie iemand werkelijk is en, anderzijds, wie iemand hoort te zijn, opgeheven worden. Bezwijken voor de verwijten is erin toestemmen en zich identificeren met het door de groep opgedrongen model en slechts op die ma-

nier verdwijnt het leed van een frustratie die immers onmenselijk zwaar kan worden.

Als geen weerwerk wordt geboden tegen de nieuwe vormen van criminaliteit die zich nu in een steeds versnellend tempo manifesteren, dreigen de rampzalige bijwerkingen van het internet, de voordelen geheel te verdringen, met door nog niemand in kaart gebrachte gevolgen. Precies zoals ten tijde van de eerste gevallen van aftapping van elektrische stroom van het net door burgers, het begrip 'diefstal' opnieuw diende gedefinieerd te worden, dringt zich nu met spoed de noodzaak op om een en ander in wetteksten te gieten inzake een ethisch verantwoorde omgang met de allernieuwste media. En aangezien die media een internationaal fenomeen zijn, kan het misbruik ter zake enkel efficiënt bestreden worden door wetgevingen die de goedkeuring van de ganse wereldgemeenschap wegdragen. De verbrokkeling van de grotere gehelen welke zich in de jongste decennia gevormd hebben in de recente terugval naar het nationalisme, zou een mogelijke remediëring van de nieuwsoortige misdaad zeer bemoeilijken.¹⁴⁴

Vernichtungslagern 2017

Wie heeft nooit ervaren, bij een terugkeer na jaren naar een plaats uit zijn kindertijd, dat de gebouwen daar gekrompen lijken? De bedrieglijke indruk ontstaat uiteraard door een veranderd referentiepunt: je bent gegroeid. Je bent een reus in Madurodam maar een kathedraal verplet-

144 Tekst d.d. 7 februari 2017.

tert je. Bedreigde dieren wapenen zich door zichzelf op te blazen of groter te maken dan ze in feite zijn en een staat doet hetzelfde: op het randje van het faillissement gedraagt hij zich zoals een gokker en maakt nog meer schulden.

De bouw van de Sint-Martinuskerk te Aalst, gestart in 1480, moest gestopt worden in 1660, toen amper een klein deel voltooid was: wat de hoogste kathedraaltoren van het land moest worden, bleef een tekening op papier. Een enorme vertraging liep ook de mastodont op met de bijnaam Basiliek van Koekelberg (1905-1970). En middenin de hedendaagse armoede krijgen wij eenzelfde fenomeen: de financieretoren (1982) liep vertraging op door een gebrek aan middelen, het Brugse concertgebouw (2002), het Antwerpse gerechtsgebouw (2006) en het Gentse gerechtsgebouw (2007) kostten respectievelijk 500, 280 en 155 miljoen euro en ze doen denken aan de waanzin van despoten.

Megalomanen veroorzaken met hun imposante gebouwen het stendhalsyndroom: het aanzicht volstaat om de toeschouwer te vermorzelen. Dat is onverminderd het geval met het Gentse Virginie Lovelinggebouw (2014) dat alvast qua hoogte de middeleeuwse kathedralen naar de kroon steekt. Precies 101 jaar geleden, op 31 juli 1916, schreef deze dichteres, terug van een uitstapje op het platteland, bij haar aankomst in het bezette Gent:

Hoor die trommelslagen, die sterke passen van rekruten op den terugtocht van het oefeningsplein. Volop staan we in den krijg en op een vuurberg, die ten allen stond uitbarsten kan.¹⁴⁵

145 Virginie Loveling, *In oorlogsnood*.

Soldaten alom, de dreiging van een bom: het kon vandaag geschreven zijn. Ook in het gedicht *Begoocheling* heeft zij het over de onzekerheid: onze dromen kunnen in één klap worden onttoverd.¹⁴⁶

De Lovelingtoren geeft onderdak aan onder meer de kantoren van de VDAB, waar arbeidsbemiddelaars onder druk van de huidige ultrarechtse regering de werkloosheidscijfers moeten opkrikken en zij doen dat zoals Adolf Hitler het hen voordeed, namelijk niet door de kwaal te bestrijden maar door de slachtoffers van de kwaal op te ruimen: niet de werkloosheid wordt aangepakt maar de werklozen. Het is zoals een ziekte bestrijden, niet door de ziekte uit te roeien maar de zieken.

De werkzoekende die in de toren uitgenodigd wordt, dient via een elegant wandelpad op te stijgen naar wat eruit ziet als een waar stadsparadijs, maar niet zelden keert hij van een kwalijke reis terug. In de toren immers proberen speciaal opgeleide ambtenaren hem te beroven van wat hem

146 Virginia Loveling, *Begoocheling*, gedicht. Zie hier enkele strofen:

(...)

*Wonderzoete tooverdroomen,
Waar de geest zich in verdwaalt;
Droomen, die de toekomst maalt,
En onzek're levensdagen
Met den glans des heils bestraalt!*

(...)

*- Och, indien het waar zou wezen
Dat onttoovring komen moet
En het heil verdwijnen doet;
Zoo de waarheid kan bedroeven,
Toch de droom is wonderzoet!*

toelaat mens te zijn — zijn inkomen — en zij doen dat sluw door van hem een mea culpa af te dwingen: de bekentenis dat hij door eigen schuld de staat ten laste is — precies zoals een crimineel. Alsof niet de regering doch hijzelf verantwoordelijk was voor de werkgelegenheid. Bij zijn terugkeer nederwaarts via datzelfde wandelpad, dringt gestaag het besef tot hem door dat hij gereduceerd werd tot een uitwerpsel van de staat: zijn vernietiging als mens is nu een feit.

Boven de ingang van de toren hoort het opschrift uit Dante's Hel te hangen: “Laat varen alle hoop, gij die hier binnentreedt!” want de naar de dichteres genoemde toren is niets minder dan een vernietigingskamp. Een heruitgave van het Vernichtungslager, dat een speciaal concentratiekamp was, bedoeld om zoveel mogelijk mensen te vermoorden, ook 'dodenkamp' genoemd.

Het mag tevens duidelijk zijn dat de megalomane mastodonten worden gefinancierd met de levensmiddelen van wie daarheen worden gedeporteerd en zo zijn deze kankerachtige constructies, eigen aan de eindtijd van een beschaving, op de koop toe zelfbedruipend.¹⁴⁷

147 Tekst d.d. 10 februari 2017.

De terugkeer van de onmens?

Sinds geruime tijd groeit inzake het maatschappelijke functioneren het inzicht dat een inclusieve samenleving de voorkeur verdient boven het validisme van weleer dat mensen op grond van hun handicaps verdrukt. Abnormalen werden uit de maatschappij geweerd, opgesloten, behandeld of tot onmogelijke aanpassingen gedwongen tot dat het inzicht rijpte dat er geen objectieve normen bestaan, dat de natuur diversifieert, dat verscheidenheid een rijkdom is en dat een maatschappij zich moet aanpassen aan de natuur van haar burgers in plaats van andersom. Inclusie is erkenning van mensen ongeacht de individuele verschillen: niet de zieken, de werklozen of de vreemdelingen worden geweerd, het zijn de ziekten die aangepakt worden, de werkgelegenheid en de xenofobie.

Ten tijde van nazi-Duitsland maar ook voordien hingen vele onnadenkenden het geloof aan dat het de maatschappij was die gezond moest zijn en dat het middel bij uitstek daartoe bestond in het verwijderen van de zieke cellen — in casu mensen. “Is het geen schande”, zo declameerde de Führer, “dat jonge en gezonde mensen moeten sneuvelen aan het front om de oude en zieke thuisblijvers te redden?” Een perverse logica die er echter in ging als zoete koek, vooral daar waar men een beroep deed op de hebbelijkheid van de massa, zoals via grote propaganda-affiches voor euthanasie met daarop de afbeelding van een zieke geflankeerd door een dokter en de tekst: “60.000 Reichsmark kost deze zieke jaarlijks aan de staat; en dat is nota bene úw geld, volksgenoten!” Daarop werden prompt zes miljoen 'zieke cellen' in gaskamers vernietigd.

De misvatting is het zoveelste voorbeeld van een middel-doelomkering waaraan ook het huidige tijdperk zich in toenemende mate schuldig maakt — met rampzalige gevolgen: de economie wordt centraal gesteld, de mens staat in functie van de economie in plaats van andersom, de job is het meest begeerde artikel op de markt geworden en pas afgestudeerden worden aangespoord om zichzelf te verkopen want werkkrachten zijn niet langer mensen doch dingen zoals alle andere marktartikelen: zij worden geproduceerd, klaargestoomd, gekocht en verkocht, gehuurd en verhuurd, verzekerd, gerepareerd, herschoold en afgedankt. De creatie van zoveel mogelijk werk — jobs — staat centraal omdat het doel voortaan een economie is die draait met maximale intensiteit. Vandaar worden werkkrachten het liefst zo snel mogelijk opgebruikt of versleten, precies zoals alle andere producten die immers ook wegwerpartikelen zijn: hoe meer er weggeworpen wordt, des te meer er geproduceerd kan worden — ziedaar de nieuwe logica.

Dat dit principe regelrecht in strijd is met het wezen zelf van de economie — die immers streeft naar een maximale opbrengst met een minimum aan middelen — wordt gewoon genegeerd en moet ook worden genegeerd, wil men het middel tot doel verheffen. Maar aan deze innerlijke tegenspraak moet en zal de economie — en mét de economie ook de ganse maatschappij en de mens — ten gronde gaan. De mens is immers niet langer het doel van de maatschappij, hij is een middel en het eigenlijke doel wordt verborgen gehouden. De voorgehouden doelen zijn de staat, de economie, de wetenschap, de kunst en dergelijke abstracte zaken meer die in wezen slechts middelen kunnen zijn. Zij verkappen echter het eigenlijke doel dat be-

staat in de (onmogelijke) bevrediging van de zuchten en de verslavingen van een op de maatschappij parasiterende en volstrekt gewetenloze 'elite'. Het eigenlijke doel is aldus het vullen van een bodemloze put, wat zich manifesteert in hopeloosheid, depressie, repressie, tegendoelmatigheid, heteronomie, onrecht, ziekte en waanzin.

De hedendaagse samenlevingen zijn vergeten dat zij in wezen kinderen zijn van het christendom, dat immers de mens centraal stelt en dat het universaliteitsbeginsel huldigt in de vorm van de intermenselijke gelijkheid, uitgedrukt in de zin dat alle mensen kinderen zijn van één en dezelfde god. Het gelijkheidsbeginsel werd dermate vanzelfsprekend dat men vergat hoe onvanzelfsprekend het in feite is eenmaal men het geloof terzijde schuift en men zich richt naar wat de natuur voorschrijft. Reeds met Nietzsche werd duidelijk hoe broos de waarden van gelijkwaardigheid en naastenliefde wel zijn en na de val van het Derde Rijk kon de wereld aanschouwen hoe makkelijk en hoe snel men zich overgeeft aan een heel andere, onmenselijke en afschuwelijke logica. Nu de 'laatste getuigen' van de Shoah ons verlaten hebben, wordt het steeds moeilijker om aan te tonen dat er geen heil is in maatschappijvormen welke het validisme prijzen en reeds vandaag dreigen nieuwe vormen van de holocaust, de muur, de uitsluiting, het racisme en de waanzin.¹⁴⁸

148 Tekst d.d. 19 februari 2017.

Vergane glorie, eigenliefde en oorlog

“Making America great again”. De straks meest gescandeerde slogan aller tijden is uiteraard het bedrog waar degenen om vragen die zich niet kunnen neerleggen bij vergane glories. Zij gelijken op oudjes die zich opdirken, niet om erbij te kunnen blijven horen maar om de jeugd naar de kroon te steken, terwijl alles aan hen de ouderdom ver-raadt en het groteske van hun verzuchtingen: niet dat ze oud zijn, is lachwekkend, maar wel het aperte gebrek aan de levenswijsheid die van hen toch verwacht mag worden, het onvermogen om zichzelf te zijn en te berusten in een lot dat voor allen en voor alles eender is: panta rei, alles gaat voorbij, er is een opgang en een ondergang, de tijd van toen keert nimmer weder, niets herhaalt zich, alles vergaat, sic transit gloria mundi. De Duitse filosoof Arthur Schopenhauer spotte niet geheel onterecht met de hardnekkigheid waarmee wij in onze oude dag nog datgene nastreven waarvan wij zelfs in onze jeugd niet konden dromen.

Een gebrek aan realiteitszin heet ook wel waanzin en het is inderdaad de waanzin die zich manifesteert wanneer bij staatslieden de intelligentie blijkt te ontbreken om zich aan te passen aan nieuwe situaties, aan een nieuwe wereld, een wereld waarin plotseling andere regels zijn gaan gelden dan deze die men ooit zelf uitvond en oplegde aan anderen — anderen die men met de eigen wetten kon overheersen, verdrukken en uitmelken.

Uiteraard is niet alleen een gebrek aan intelligentie in het geding want naast de verarmde geestkracht die een natie in het onvermogen plaatst om te erkennen dat ze zichzelf

heeft overleefd, is er ook nog de futloosheid, de stuurloosheid en het volslagen gebrek aan visie, omdat het oude nu helemaal niet meer van tel is. Er zijn immers nieuwe krachten opgedoken, ze hebben de oude machten aangevallen in de rug, precies zoals zijzelf dat ooit deden met wie ze aan zich onderworpen in lang vervlogen oorlogen, alsof het van hen was dat ze het leerden. Het nieuwe paradigma kan door de vertegenwoordigers van de oude wetten niet langer worden begrepen, de vaardigheden ontbreken, de oude garde is te bekrompen voor de nieuwgeboren geest, de vingers te stram om de jonge muziek te kunnen vertolken: het gebrek aan geestkracht kadert in een algehele krachteloosheid.

Het Heilig Roomse Rijk van de Duitse Natie heeft 844 jaar stand gehouden — van 962 tot 1806; het Duitse Keizerrijk of het Tweede Rijk van 1871 tot 1918 — amper 47 jaar; het Derde Rijk of nazi-Duitsland van 1933 tot 1945 — 12 jaar: de nostalgie naar de vergane glorie van het Eerste Rijk mondde uit in een van de grootste slachtingen aller tijden. Maar vooraleer dit geschiedde, moordde Hitler in 1934 in de zogenaamde Röhm-Putsch of de Nacht der langen Messer zijn tegenstanders binnen zijn eigen regering uit, zijnde de top van de Sturmabteilung. Men zegt dat hij hen niet kon vergeven dat zij hem het rijkskanselierschap niet gunden — Adolf Hitler was een narcist in hart en nieren, net zoals Donald Trump.

Donald Trump mag dan al een narcist zijn — hij blijkt daarmee representatief voor de rest van de bevolking. Volgens recent onderzoek immers is in het huidige tijdperk sprake van een epidemie van het narcisme.¹⁴⁹ Geld, succes,

149 <http://www.today.com/popculture/me-me-me-americas->

roem en uiterlijk vertoon hebben de plaats ingenomen van alle andere waarden; we hebben het ware, het goede en het schone ingeruild voor de nep. Narcisme kan onschuldig lijken, maar het is een door de geschiedenis herhaaldelijk gestaafd en een bekend gegeven in de psychiatrie dat narcisme de voorbode is van agressie.¹⁵⁰

Terug van weggeweest: de ziel en de hel

Onze ziel is datgene wat ons de toegang verschaft tot de waarheid. Tot dit besluit komt men ontegenzeggelijk van zodra men getuige wordt van gebeurtenissen waarbij mensen kennelijk terechtgekomen zijn in situaties die hen verhinderen om de waarheid te spreken. Het kunnen spreken van de waarheid is niet vanzelfsprekend omdat de waarheid er pas is als zij gesproken wordt — per definitie door de mond van personen. Wie de waarheid verzwijgt of moet verzwijgen, voelt zich een beetje doden én sterven, hij voelt hoe hij monddood maakt wie geen schuld dragen.

Om het bij de actualiteit te houden en meer bepaald bij de graaicultuur, kan men zich indenken dat bepaalde opportunisten grote sommen geld aanvaard hebben — uiteraard niet zomaar gratis maar in ruil voor toekomstige, nog te specificeren wederdiensten. Zo bijvoorbeeld besluiten sommigen uit het feit dat onze kamervoorzitter gezegd heeft dat hij zijn advies aan Telenet ook gratis zou hebben gegeven, dat hij inderdaad geld ontvangen heeft van deze maat-

narcissism-epidemic-2D80555351#.UFeoVBiHdIt
150 Tekst d.d. 20 februari 2017.

schappij. Echter, daags na die verklaring, beweert dezelfde man dat hij helemaal niets ontving. Allerlei vragen rijzen: heeft hij zijn rekeningen dan niet nagekeken? Heeft hij geen factuur gemaakt en werd hij betaald met contanten uit een zwarte kas? Werd hij vergoed in natura?

Er wordt op gewezen dat de man in kwestie een logebroeder is en men herinnert zich uit een interview met Stijn Meuris hoe hij op een dag de gouverneur op bezoek kreeg met de uitnodiging om tot de loge toe te treden – met als lokaas de belofte dat men daar in geval van nood altijd wel wat kan regelen. Gaat het immers niet om een organisatie van kapitaalkrachtigen en machthebbers die ook geen enkel ander concreet ideaal nastreven dan geld en macht? En zweren zij niet samen de dure eed om elkaar door dik en door dun en met alle middelen de hand boven het hoofd te zullen houden? Welnu, zo zeggen sommigen: wordt het mysterie niet opgelost als men veronderstelt dat de kamervoorzitter inderdaad geld op zijn rekening gestort kreeg terwijl in het uur van de nood hocus-pocus alle bewijzen vernietigd werden? Onmogelijk, zegt u, maar ongetwijfeld zijn het allemaal broeders: de bazen van de betrokken distributiemaatschappij en de CEO van de betrokken bank. Zeer zeker zullen ook alle betrokken agenten zwijgen omdat zij anders de afscheidspremie mislopen welke zij ontvangen als ze met pensioen gaan: dit zwijggeld voor filiaalhouders van banken bedraagt makkelijk een paar honderdduizend euro, zo gaan de geruchten.

Ze kunnen het niet hard maken en daarom mogen ze het ook niet hardop zeggen, maar deze kwatongen suggereren in feite dat alle schuldbewijzen – de bewijsstukken voor geldtransacties aan de kamervoorzitter — door de broeders vernietigd werden. Zodat de kamervoorzitter nu ook

kan verklaren dat hij helemaal niets ontvangen heeft en meer zelfs: dat hij daar de eerste en enige eerlijke man in jaren is. Edoch, op de vraag waarom de loge dan zo'n enorme risico's neemt, kan een antwoord pas hout snijden als het aanneemt dat de politieke partij in het geding, zélf een constructie van de loge is: als zij besmet wordt, is het afgelopen met haar politieke macht.

Gesteld dat het allemaal gelopen is zoals door deze kwa-tongen werd verondersteld, dan betekent zulks dat de loge aan een kamervoorzitter in nauwe schoentjes een cadeau gegeven heeft die zelfs een god hem niet kon schenken: de macht om ongezien en ongestraft de leugen op de waarheid te doen zegevieren.

De betrokkene liegt dan in het volle besef dat hij liegt en tevens in het volle besef dat niemand hem op die leugen kan betrappen. Behalve hijzelf, zijn samenzweerders en God, uiteraard, maar sinds de satan Onze-Lieve-Heer meenam naar een hoge berg en Hem daar beloofde dat Hij mits een knieval alles mocht hebben wat Hij van daaruit kon overschouwen, weet iedereen dat de wereld van de duivel is. Christus immers sprak de duivel niet tegen, zoals Mattheüs getuigt: Hij herinnerde er slechts aan dat er geschreven staat dat gij de Heer uw God niet zult verzoeken. De leugenaar verzaakt aldus aan de waarheid in ruil voor geld en macht en hij doet dat omdat hij dat ook ongestraft kan doen. Of dat zou hij althans graag geloven.

De waarheid kennen is één zaak, de waarheid kunnen of willen spreken, een andere. Het kennen van de waarheid voltrekt zich in ons binnenste, in onze ziel, en omdat wij daar oog in oog staan met de waarheid, kunnen en moeten wij die daar ook kennen. Maar door de waarheid te spre-

ken, brengt men ze ook naar buiten in de wereld, men openbaart ze, men ontsluit ze, men brengt waarheid aan het licht, men brengt de wereld een beetje meer in overeenstemming met wat waar is, het is een beetje God-met-ons, waardoor het leven levendiger wordt, waarachtiger, minder schimmig en daardoor in feite ook een beetje onsterfelijker. Liegt men daarentegen, dan miskent men de waarheid terwijl men die nochtans kent in zijn ziel en aldus verknoeit men in feite de echtheid van zijn wereld: die wordt schimmiger, doodser en onbetrouwbaarder.

Hoe fataal de toestand is waarbij men uit onrecht munt slaat, wordt pas goed duidelijk op het ogenblik dat de duivel de ziel van de zondaar ook effectief komt halen en dat gebeurt helemaal niet zoals bij Faustus aan de drempel van onze fysieke dood: het gebeurt van zodra wij liegen en het wordt bestraft met de dood van de ziel van zodra wij tot de vaststelling komen dat wij niet meer in staat zijn om de waarheid te spreken.

In het veronderstelde geval van een kamervoorzitter die zich dankzij wereldse samenzweerdere denkt te kunnen veroorloven om ongestraft boven de waarheid te gaan staan, zal het vroeg of laat ook gebeuren dat de samenzweerdere op een welbepaald ogenblik om een wederdienst komen verzoeken, wat hij dan uiteraard niet meer kan weigeren. De betekenis van die wederdienst bestaat er vanzelfsprekend in dat de bevoordeelde de verloochening van de waarheid nu ook zelf bevestigt door op zijn beurt schuld op de schouders van onschuldigen te leggen. Er is immers geen buit zonder een bestolene en een dief. Het kwaad in de wereld is een feit, het wordt gesticht en de schuld is even werkelijk als het kwaad zelf. De schuld eist een schuldenaar die moet worden gestraft en alleen een

valse getuigenis — een leugen die de schuld in de schoenen van onschuldigen schuift — kan de schuldigen die samenzweren, behoeden voor straf. Onze gevangenen kunnen uit van onschuldigen en zij zorgen ervoor dat de misdadigers in wiens plaats zij veroordeeld werden, geen vervolging meer hoeven te vrezen. Gelijk hebben is een zaak, gelijk krijgen een heel andere.

Toch kan de misdadiger zijn straf niet ontlopen: het onverdiende voordeel van de opportunist moet op een dag door hemzelf worden betaald met het eigenhandig uitvoeren van een kwaad, wat tot effect heeft dat de betrokkene voortaan zijn misdaad onmogelijk nog kan ontkennen. Zijn straf bestaat erin dat hij de waarheid kent terwijl hij haar niet meer kán spreken en deze vaststelling is meteen de vaststelling van het verlies van zijn ziel. De betrokkene leeft fysiek verder maar dat baat hem niet omdat zijn ziel dood is en alleen hijzelf is zich hiervan ten volle bewust. Een grotere eenzaamheid is wellicht ondenkbaar en misschien is dat wel de hel.¹⁵¹

Persvrijheid!?!

De persvrijheid¹⁵² is het fundamentele recht van elke mens om gevoelens en gedachten kenbaar te maken en niemand wiens naam en woonplaats in België bekend is, kan daarvoor worden vervolgd.

151 Tekst d.d. 22 februari 2017.

152 In België ingeschreven in de grondwet van 7-2- 1831.

Het verbod op censuur werd vaak omzeild door de kranten voor jan met de pet onbetaalbaar te maken door de invoering van het dagbladzegel — dat werd in België in 1848 afgeschaft.

Censuur of persbreidel is het inperken van de persvrijheid, vooral door de staat zelf en vaak onder het mom van de bescherming van de burgers. De Amerikaanse president Thomas Jefferson zei daarover dat alleen leugens de steun van de regering nodig hebben: de waarheid overleeft wel op eigen kracht.¹⁵³ Zeer toepasselijk op het huiveringwekkende nieuws in de USA vandaag.¹⁵⁴

Demonen

Het demoniseren van een persoon is het opzettelijk smaden of belasteren van die persoon waarbij deze dan voorgesteld wordt als een demon, een duivel of een booswicht. De lasteraar probeert om zijn slachtoffer in de ogen van anderen tot een object van angst en afschuw te maken, met de bedoeling dat zij hem kwaad aandoen en dat de lasteraar zelf ongestraft kan blijven terwijl hij in wezen niet de beschermer en de waarschuwer is voor wie hij wil doorgaan, doch de eigenlijke boosdoener of demon.

Demonisering is aldus een listige manier van kwaad doen en vaak ook moorden, waarbij de dader als een soort van

153 *"It is error alone which needs the support of government. Truth can stand by itself."*

154 <http://money.cnn.com/2017/02/24/media/cnn-blocked-white-house-gaggle/index.html>

illusionist zijn slachtoffer in de rol van dader weet te positioneren terwijl hij zichzelf verbergt in de slachtoffersrol die hij dan, zoals door hem voorgesteld, met anderen deelt. Demonisering is een kwaadaardig spel van verwisseling van maskers: de duivel zet zijn slachtoffer een duivelsmasker op en eigent zichzelf het onschuldige gezicht van zijn slachtoffer toe. Demonisering is ook wat dieven en bij uitstek parasieten doen: zij nemen de plaats in van hun slachtoffer zoals het moederkoren – een zwarte parasiet in de vorm van een graankorrel – de plaats inneemt van de graankorrel welke hij verteert. Wie demoniseert, spant aldus anderen voor zijn kar om het vuile werk dat hij in zijn zinnen heeft, op te knappen.

Demonisering toont zich meermaals waar karaktermoord voorafgaat aan fysieke moord en van dergelijke gesofisticeerde moordpartijen staat de geschiedenis bol. Het historisch veruit meest beruchte geval van demonisering betreft de heksenprocessen van Salem die van start gingen in 1692 met vierentwintig ter dood veroordelingen van onschuldigen. Een ander bekend geval van demonisering is de afschildering van de profeet Mohammed als de antichrist. Ook joden werden meermaals tot zondebokken gemaakt en derhalve tot slachtoffers van genocide – in de concentratiekampen van Hitler stierven zo maar eventjes zes miljoen mensen nadat zij eerst door de nazi's gedemoniseerd werden. In sommige religies worden vrouwen gedemoniseerd want beschouwd als handlangers van de duivel die mensen verleiden tot het kwade en die aldus het heil in de weg kunnen staan – om die reden worden zij dan onzichtbaar gemaakt met versluierende kledij maar ook door opsluiting en zij worden zelfs vaker verminkt. Vandaag worden opnieuw christenen gedemoniseerd om het

christendom te kunnen uitroeien en de weg vrij te maken voor de praktijken van de oorlogslogica.

Sinds Augustinus van Hippo – een van de grootste filosofen aller tijden – duidelijk gemaakt heeft dat het kwaad alerminst een aanwezigheid is, een persoon of een demon, maar daarentegen een afwezigheid en meer bepaald een tekort aan het goede, dient men zich bij het ter sprake komen van demonen vooreerst af te vragen wiens creaturen zij dan wel zijn en in wat voor een wereld zij kunnen gedijen. Want als een demon een maaxsel is, een masker op een onschuldig gezicht, dan heeft elke demon een maker en zoals hoger gezegd is die maker de eigenlijke booswicht. En verder kunnen maskers pas gedijen in een carnavalsstoet, wat wil zeggen: in een wereld waarin allen gemaskerd door het leven gaan.

Edoch, de paradox wil nu wel dat het Griekse woord voor masker, 'persona' is, waaruit ons woord en ook ons begrip 'persoon' werd afgeleid, wat suggereert dat personen sowieso maskers zijn of dus niet-personen. Die paradox maakt alvast duidelijk dat het onderscheid tussen werkelijkheid en schijn ónduidelijk is en zo ook het verschil tussen goed en kwaad – een zaak waarover iedereen altijd al een maximale duidelijkheid heeft nagestreefd. En daar waar de zaken onklaar blijven en de meningen verdeeld, wordt een rechter aangesteld: onafhankelijk van alle andere machten verheft hij zich zoals een magiër om alle onduidelijkheid eens en voorgoed van tafel te vegen met de vrijspraak van de goeden en de veroordeling van de bozen. Zoals men de boom kent aan zijn vruchten, zo ook onderscheidt men dan de weldoeners van de booswichten aan de respectievelijke beloningen en de straffen die hen te beurt vallen.

Andermaal echter doemt hieruit een paradox op. Een paradox die de rede van de adem beneemt, want hoe dan wel kan het succes een beloning van het goede zijn als de wereld des duivels is en de wereldse rijkdommen veeleer de booswichten sieren terwijl de rechtvaardigen veroordeeld zijn tot het kruis van hun Heiland zonder hetwelk er geen opstanding mogelijk is?

Maar uiterekend dat is demonisering: de dader verwisselt zijn gezicht met dat van zijn slachtoffer en de ganse wereld blijkt gedoemd om in datzelfde bedje ziek te zijn. Geen rechter kan het pleit beslechten en de schapen van de bokken scheiden dan de ene opperrechter bij het einde van de tijden en tot dan blijven goed en kwaad verzegeld: zij zijn uitsluitend kenbaar in de intentie van hun daders en op geen enkele andere manier, ook al behoort alles wat wij, mensen, intenderen op geen enkele wijze tot de tastbare wereld.

En zo ontpopt zich een derde paradox: de werkelijke wereld is een onzichtbare realiteit; de waarheid manifesteert zich niet in het concrete bestaan; goed en kwaad worden bewaard in een innerlijkheid en zij zullen niet eerder aan het licht treden totdat dit licht voorgoed alle duisternis uit de wereld heeft verdreven. En tot zolang zullen het hebben en het krijgen van gelijk onverenigbaar blijven. Tot zolang zal geen mens in staat zijn om de waarheid te zien, om te oordelen, te geven of te ontvangen. Tot zolang zal er een scheur bestaan in ons bestaan en zal er een binnenste zijn en een buitenste, onderling verward in een niet aflatende strijd.¹⁵⁵

155Tekst d.d. 6 maart 2017.

Staatsterreur

Daags na de terreuraanslag in London — meteen de verjaardag van de aanslag in de Brusselse metro — ontsnappen wij wellicht ternauwernood aan een nieuw drama: *En plots staat er een zetel op de E19*, zo blokt heden Het Nieuwsblad. Een vrachtwagenbestuurder stopte om het moordwapen onschadelijk te maken... nadat dit een kwartier lang op de snelweg stond.¹⁵⁶ Hoeveel wagens passeren in Mechelen langs de E19 in een kwartier?

Een zetel van de snelweg halen in de vroege ochtend is uiteraard niet de taak van toevallige passanten en het argument dat de wegpolitie hiervoor verantwoordelijk is, snijdt zeker hout maar het voorval waarschuwt ons dat slechts een klein percentage van de burgers oog in oog met een ernstige doodsdreiging *voor anderen*, bereid is om in te grijpen, ook als de risico's van de ingreep niet opwegen tegen een gewisse ramp waarvan de voltrekking slechts een kwestie is van (enkele minuten) tijd.

Het mag ons niet verwonderen, want met hetzelfde gemak lopen in een drukke winkelstraat passanten gedurende vele lange minuten met een boogje omheen een in elkaar gezakte medeburger — kennelijk bestaan barmhartige Samaritanen vooral in parabels. Reeds in de jaren zestig toonde de sociaal psycholoog Stanley Milgram met zijn beroemde gehoorzaamheidsexperiment aan hoe het gesteld is met onze empathie: twee derden onder ons blijken psychopaten.¹⁵⁷

¹⁵⁶http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20170323_02795269

¹⁵⁷https://nl.wikipedia.org/wiki/Stanley_Milgram

Het verhaaltje van de zetel op de snelweg leert ons dat er nooit meer een einde komt aan de terreuraanslagen en dat de frequentie ervan nog zal toenemen en de reden daarvoor is onverschilligheid. Het is die onverschilligheid waarover menig Holocaust-overlevende zegt dat zij nog erger is dan de nazi-terreur zelf. Wie geloven de bekommernis om anderen te kunnen overlaten aan een automaat — want dat beoogt ons staatsapparaat te zijn — zien over het hoofd dat automaten helemaal niet in staat zijn om verantwoordelijkheid te dragen.

De staat zoals wij hem kennen is niet alleen een automaat: het is bovendien een automaat met menselijke onderdelen. Die onderdelen kunnen op de koop toe pas naar behoren functioneren als zij het menselijke in zich uitschakelen — de empathie, het medeleven, het geweten — want alleen zo kunnen zij volledige gehoorzaamheid bieden aan de automaat. Uitgerekend dit is de terreur van de automaat of de staatsterreur.

De staatsterreur maakt ook dat wij sommige zaken als gevaarlijk zien die dat niet zijn en dat wij het gevaar van andere zaken minimaliseren en ook het bestaan van deze gevaarlijke vorm van discriminatie toonde Milgram aan met zijn brievenexperiment.¹⁵⁸ De kans om het leven te verliezen in een terreuraanslag is bijzonder miniem terwijl de dreiging onnoemelijk veel geld en aandacht opslokt maar de kans dat onze kinderen sneuvelen in het verkeer is danig groot, terwijl elk zinnig geacht mens zich kennelijk zonder veel moeite bij dit vreselijke risico neerlegt.¹⁵⁹

158 https://nl.wikipedia.org/wiki/Stanley_Milgram . Tekst d.d. 23 maart 2017.

159 Zie ook: [Zeven rampzalige uitvindingen \(video\)](#) en

*“En toen zij Hem gekruisigd hadden, do-
belden zij om zijn kleren”¹⁶⁰*

Bestaan er nog politici die iets anders doen dan uit hun nek kletsen? Gwendolyn Rutten stelt voor om religies niet langer te subsidiëren. Met haar dubbele agenda – het publieke geheim der liberalen – stelt zij de zaken uiteraard heel anders voor dan ze zijn en wil zij alleen maar vermijden dat wij de terreuraanslagen godbetert ook nog eens zelf bekostigen. Het stopzetten van de betoelaging van het geloof kan immers geen optie zijn om meer dan één reden. Om te beginnen zou Rutten's maatregel tegendoelmatig blijken aangezien deze de katholieke eredienst met haar sinds Napoleon met militaire weddes gespekte bedienaren hier wellicht rap helemaal in het niets zou doen verdwijnen terwijl de islam het zeer zeker best zonder subsidies kan rooien: het is geen geheim dat de overheidstoelage een peulschil is vergeleken bij de zakat. Maar er is ook nog het argument van de oversimplificatie of is het andermaal Rutten's onwetendheid – een onvermijdelijk gevolg van het populisme – want het geloof beperkt zich niet tot de religies: ook de wetenschappen en de kunsten zijn vormen van geloof, om het nog niet te hebben over de vrijzinnigheid en de momenteel gehanteerde vormen van economie, ecologie, landbouw en geneeskunde, om er slechts enkele te noemen.

Maar misschien kunnen wij inderdaad beter ophouden om alvast aan enkele van de genoemde sectoren nog langer geld uit te geven, want brengen zij niet ontelbare keren

Zeven rampzalige uitvindingen (tekst) .

160Mattheüs 27:35.

meer onheil voort dan de bewegingen van de nu wel heel snel wegwijnende vrede? De auto, het product bij uitstek van de hedendaagse wetenschap en technologie, maakt talloze keren meer onschuldige slachtoffers dan alle religies samen: in België alleen vallen door het autoverkeer jaarlijks 800 doden, 5000 zwaargewonden en 50.000 lichtgewonden. De religie is niet weg want, zoals iedereen dat kan vaststellen, is de nieuwe, nu alles overheersende god, het geld: het aanvankelijke ruilmiddel is een doel op zich geworden, oorzaak van een economie die zichzelf de das omdoet, oorzaak van onwegwerkbare afvalbergen, van plastics over chemische vervuilers tot kernafval, met als vruchten de zelfvergiftiging, het onrecht, de ziekten en de misdaad, het bedrog. Er is suïcidale vereenzaming omdat de zogenaamde massacommunicatie in feite de verbanning is van communicatie. En moeten wij de democratie waarin wij geloven blijven financieren als zij nu, zoals voorspeld door Tocqueville, wereldwijd uitdraait op volkstirannie?¹⁶¹

Ziet men dan niet langer het kwaad in de genoemde bedrijvigheden? Dan heeft de huidige wereld meer dan ooit behoefte aan ethiek. Niet de zogenaamde ethiek van de banken, de verzekeraars en de managers¹⁶², ook niet de zogenaamde ethiek van het sentiëntisme die het goede verwisselt met het goed gevoel, niet de ethiek van de zogenaamde oosterse wijsheden die het leed en het onrecht miskennen en aldus bestendigen maar de christelijke ethiek of de ethiek van de naastenliefde, het geven om niets.¹⁶³

161 <http://blogimages.bloggen.be/tisallemaiet/attach/275907.pdf>

162 <http://www.boekenbestellen.nl/boek/van-ruilmiddel-tot-god/10840>

163 <http://www.boekenbestellen.nl/boek/trans-atheïsme-de-metafysica-van-het-lam/10436>

De onthoofding van de staat

Populisten — van het Latijnse *populus* (*volk*) — profileren zich als politici die beweren te spreken in naam van het volk, hetwelk zij dan zouden verdedigen tegen een repressieve elite: zij proberen de schijn te wekken dat zij ware democraten zijn en volksbevrijders. In wezen echter vertegenwoordigen populistten niets anders dan de zo gevreesde perversering van de democratie in haar allerverderfelijkste uitwas van de *tiran­nie van de meerderheid* of dus *het recht van de sterkste* — uitgerekend de grootste vijand van de democratie en haar ultieme bestaansreden.

Precies omdat het zo vaak als relatief onschuldig voorgesteld wordt of zelfs verwisseld wordt met al wat progressief is, moet voor het populisme gewaarschuwd worden als een fel onderschatte maatschappelijke bedreiging. Populisten spelen in op de buikgevoelens van de onnadenkende massamens om hem vervolgens, zoals alle volksverlakkers doen, naar goeddunken te gebruiken en zelfs te vernietigen, zoals de toentertijd door de nazi's verspreide affiches ter bevordering van euthanasie getuigen met daarop afgebeeld een rolstoelpatiënt geflankeerd door een man in witte schort en met stethoscoop en dat alles voorzien van de tekst: *60.000 Rijksmark kost deze zieke aan de maatschappij... en dat is úw geld, medeburgers!*

In een democratische verkiezing wordt weliswaar het meerderheidsprincipe gehanteerd voor de verkiezing van de volksvertegenwoordigers, maar het volk verkiest daarbij de meest bekwame bestuurders aan wie het de taken waartoe het zichzelf onbekwaam moet achten, delegeert. En zoals dankzij de competitie elke buitenstaander

moeiteloos kan beoordelen wie de beste sporters zijn, zo ook kan het volk weten wie zich in de samenleving onderscheiden hebben inzake de bestuurlijke capaciteiten die vanwege politici worden vereist.

Edoch, zoals jan met de pet het niet in zijn hoofd zal halen om eigenhandig de Belgische driekleur te gaan verdedigen op de wereldbeker voetbal, zo ook zal hij ervan afzien om zelf het land te gaan leiden — zijn taak beperkt zich tot het eventueel helpen aanduiden van wie hij daartoe bekwaam acht.

Populisten zijn lui die de mensen willen laten geloven dat zij de minste van hun grillen onverwijld waar kunnen en zullen maken; zij proberen de burgers aan te praten dat zij de goals zullen scoren die het land naar de overwinning moeten brengen. In wezen trachten deze volstrekt onbekwame lui alleen maar de posities in te nemen welke toekomen aan bekwame mensen en aldus plegen zij een dubbele misdaad: zij beroven het land door hoge weddes op te strijken maar, veel erger nog, verhinderen zij hierdoor dat het land überhaupt bestuurd wordt.

Elke maatschappij die zichzelf een beetje respecteert, treedt zeer streng op inzake de vorming van haar vaklui en inzake de eisen welke zij stelt aan eenieder die ook maar de geringste maatschappelijke verantwoordelijkheid draagt en het is dan ook onbegrijpelijk doch waar, dat kandidaat-bestuurders op dit vlak helemaal niets hoeven te bewijzen; het is zelfs zo dat ze niet eens bestraft worden als blijkt dat zij in plaats van het land te dienen, het land plunderen en dat zij door het bezetten van posten waarop zij geen recht hebben, het goede bestuur onmogelijk maken.

Er zou werk moeten gemaakt worden van de onverwijde invoer van zware bestraffingen van dergelijke criminelen want wat populisten in wezen doen, is een land onbestuurbaar maken: zij onthoofden letterlijk de staat.¹⁶⁴

Dag van de arbeid...

Uitgerekend 1 mei, ooit alom uitgeroepen tot dag van de arbeid, wordt niet langer gevierd door wie werken: deze dag is het feest van de uitbuiters geworden, een rustdag bovenop de rust van wie een veilige en goed betaalde job hebben weten binnen te rijden. De waarheid luidt dat de eigenlijke arbeiders geen rust hebben want geen rechten; zij worden geplunderd terwijl op de koop toe iedereen doet alsof zij niet eens bestaan.

Zo heeft Trump zijn kiespubliek verworven met goedkope leugens en een van die leugens is de belofte van een muur aan de grens van de VS met het arme Mexico. Trumps kiezers willen namelijk die muur omdat het gerucht gaat dat miljoenen Zuiderlingen illegaal de VS naar binnen komen om daar de jobs in te pikken van de mensen die geloven er recht op te hebben – de échte Amerikanen. Nu werken in de VS inderdaad heel wat illegale immigranten – 11 miljoen volgens de officiële cijfers. Maar tevens is het waar dat deze illegalen er helpen voor te zorgen dat heel wat consumptiegoederen voor de doorsnee Amerikaan betaalbaar blijven. En de bestaansreden van die bijzonder hypocriete politiek van het welvarende Noorden is duidelijk: il-

164 25 april 2017.

legale arbeid wordt verboden maar tegelijk worden migranten zonder papieren oogluikend toegelaten omdat men weet dat zij moeten eten en dus moeten werken, terwijl zij geen looneisen kunnen stellen omdat ze in de illegaliteit bestaan. Het resultaat (maar uiteraard ook de bedoeling) van die politiek is een leger spotgoedkope arbeidskrachten die de welvaart waarborgen van uitgerekend diegenen die deze hedendaagse slaven naar het leven staan. De muur mag er dus niet komen en via de senaat keurt ook Trumps eigen Republikeinse partij de bouw ervan af. Hemeltegender kan het niet.

Europa heeft sinds jaar en dag exact dezelfde schaamteloze dubbele agenda in haar migratiebeleid en politici doen zelfs niet langer de moeite om deze gang van zaken te verbergen: als wij niet op die manier te werk gaan, zo verklaren zij aan de pers, dan betalen we morgen vijf keer meer voor onze tomaten in de supermarkt. We moeten de kerk een beetje in het midden houden – aldus praten zij de nieuwste uitgave van een dit keer meedogenloze slavenhandel goed.

Dat het mooie liedje niet kan blijven duren, spreekt vanzelf en reeds komt loontje om zijn boontje waar het verwende volk in opstand komt tegen de illegalen wiens zweet en bloed de welvaart alsnog overeind houden. Oprieters en populistten zorgen voor het zich realiseren van een genosuicide zonder voorgaande door de oprichting van xenofobe partijen die uiteindelijk de slaven het land uit jagen, met als onvermijdelijk gevolg een totale instorting van de economie. Waar arme landen onder veel getrompetter bij het rijke westen worden ingelijfd, zogezegd om te worden beschaafd en geholpen, is de verborgen doch eigenlijke bedoeling hieraan tegenovergesteld: het gaat om

het creëren van een reservoir van werkkrachten die spotgoedkoop zijn omdat zij geen sociale bescherming genieten.

In een tweede beweging wordt dan aan het eigen werkvolk diets gemaakt dat in onze contreien de loonlasten naar omhoog moeten om te vermijden dat alle jobs naar de lagelonenlanden verhuizen – een tactiek die in feite neerkomt op de *afschaffing* van de sociale bescherming van *alle* arbeiders, de 1 mei-vierders inbegrepen.¹⁶⁵

De strijd om vrijheid

Oorlog en belegering zijn wrede toestanden die de vrijheid kortwieken maar repressie is dat vaak des te meer omdat dan de vrijheidsberoving quasi onzichtbaar is en omdat de malaise zich bij de massa als het ware in het voorbewuste ophoudt en geheel miskend of door sommigen zelfs ontkend wordt.

Een voorbeeld hiervan is de repressie uitgeoefend door de hormonenmaffia sinds de moord op veekeurder Karel Van Noppen intussen tweeëntwintig jaar geleden.

Het gevaar en de dreiging worden miskend doordat de repressie zich pas *hoeft* te manifesteren op het ogenblik dat een veekeurder het aandurft om de wet toe te passen en de hormonenhandelaars te beboeten. Zolang alle veekeurders de andere kant op kijken, gebeurt er immers *schijnbaar* helemaal niets en lijkt het voor de outsider wel alsof er

165 1 mei 2017.

ook niets aan de hand is. Onnadenkende buitenstaanders geloven zelfs dat zij mogen beweren dat het nu ook weer zó erg niet is en zij argumenteren dat er tenslotte in al die tijd *slechts één* veekeurder werd vermoord, alsof de moord een uitzonderingstoestand betrof, een ongeluk haast.

Edoch, het is niet op het ogenblik van de moord dat de repressie plaatsgrijpt: de moord is slechts een manifestatie van de repressie maar deze misdaad zal zich gewis herhalen tegen elke veekeurder die zijn job naar behoren uitoefent. De repressie zelf is een ononderbroken voortdurende toestand en een uitputtingsslag voor wie zich er tegen verzetten. Een maffia verhindert *op elk ogenblik* dat volksgezondheid haar werk doet zodat een winstgevende hormonenhandel kan blijven floreren en wij in het ongewisse blijven over het feit dat wij kankerverwekkend voedsel naar binnen werken. Als morgenvroeg een veekeurder in de voetsporen van dr. Van Noppen treedt, dan zal ook hij worden vermoord en dat wil zeggen dat sinds tweeëntwintig jaar het naar behoren volbrengen van zijn dagtaak voor elke veekeurder niets anders inhoudt dan een gewisse dood.

Het dulden van die repressie betekent met andere woorden dat onze Belgische wetgeving niet langer van kracht is: het is voortaan de betrokken maffia die de wet stelt. Men heeft zich neergelegd bij de eisen van de hormonenmaffia die van onze voedselinspectie een lachertje maakt en van burgerrechten is derhalve helemaal geen sprake meer. De staat betaalt de veekeurders voor hun dienst aan een maffia die de staatsdoeleinden tégenwerkt. De strijd die Van Noppen voerde was daarom niet slechts een strijd voor gezond voedsel, zoals al wie gebukt gaan onder de repressie wel graag zouden geloven omdat zij aldus het eigenlijke

kwaad verdoezelen: Van Noppen was een vrijheidsstrijder zonder meer.

De zaak Van Noppen brengt voorbeeldig een welbepaalde vorm van repressie aan het licht. Maar belangrijk hierbij is het inzicht dat het falen van de staat om de wetten te handhaven niet slechts een specifiek geval betreft — *in casu* dat van de hormonenhandel — omdat dit falen in wezen met het onderwerp van de repressie niets te maken heeft doch met de repressie als zodanig. Wie nog geloven in de rechtsstaat moeten derhalve niet komen aandraven met het excuus dat het staatsapparaat hier weliswaar een steek laat vallen terwijl het verder prima werkt: het feit dat men dit specifieke euvel niet kan bestrijden, bewijst helaas dat men *in ongeacht welk geval* de trappers kwijt is.

Onze wetten constitueren onze vrijheid maar het zijn helaas niet langer onze wetten die van kracht zijn en onze vrijheid wordt derhalve helemaal niet meer gewaarborgd. Wij moeten immers vrezen voor nieuwe en veel meer meedogenloze 'straffen' dan deze die onze vrijheden moeten verzekeren en die nieuwe straffen — in feite sancties in de vorm van afrekeningen — bekrachtigen verborgen wetten welke aan criminelen principieel alle macht over ons bestaan verschaffen. De staat is verleden tijd, onze vrijheid is fictief, de burger is een vogel voor de kat.

Bij repressie door criminelen zijn de nieuw gestelde wetten ongeschreven en geheel verborgen maar zij zijn gekend vanwege het feit dat wie ze overtreden, er het leven dreigen bij in te schieten. Er zijn geen beschuldigingen, er zijn geen processen, het gaat om een door misdadigers opgedrongen wetmatigheid die zonder rede en zonder waarschuwingen werkzaam is zoals de natuur zelf met haar

recht van de sterkste. Wie weigert halt te houden voor een afgrond, stort in de diepte en op analoge wijze wordt de veekeurder die het hormonengebruik beteugelt, met kogels doorzeefd. Criminelen creëren afgronden hier en afgronden daar en de burgers dienen er maar achter te komen hoe alles werd hertekend, precies zoals ooit aan de wieg van de eerste beschavingen, de natuurwetten werden hertekend. De bewegingsvrijheid werd andermaal aan banden gelegd, wij zijn geëvolueerd van een mens die rekening houdt met de wetten van de natuur naar een burger die rekening moet houden met de wetten van de staat en tenslotte zijn wij verworpen tot een gijzelaar van een door criminelen gehackt staatsapparaat. Dat staatsapparaat zelf wordt voorsnog getolereerd omdat het tenslotte de onmisbare grondstof blijft zonder welke anders álles in elkaar zou storten, maar een lang leven kan het uiteraard niet meer beschoren zijn.

Hormonen zijn nefast voor onze gezondheid, ze zijn een sluipend gif dat ons vroeg of laat de rekening voorschotelt. Statistisch gezien gaat de volksgezondheid er een aantal procenten op achteruit, maar heel concreet manifesteert zich de werking van het gif in het verschijnen van een tumor — een gezwel in altijd iemands lichaam: een zieke ouderling en even vaak een kind. Criminelen van de hormonenmaffia verwerven rijkdom door op de genoemde manier wat van onze volksgezondheid af te knabbelen: het doden van onschuldige mensen maakt hen rijk. Hetzelfde doen de criminelen van de illegale drugsmaffia — voor de slachtoffers van de legale drugs zijn onze politici verantwoordelijk (en in een democratie de burgers zelf). En dan is er nog de pervertering van talloze sectoren die aanvankelijk bedoeld zijn voor ons aller welzijn: de uitbuiting in

de marge van de geneeskunde en de farmaceutische industrie, de vele doden in het verkeer, het zich opstapelende afval ingevolge roekeloze overconsumptie, het onrecht van ondeugende economische stelsels en politieke systemen...

Alle aandacht inzake repressie verdient ook de daaraan inherente frustratie bij diegenen die onder de verdrukking gebukt gaan. Het leed van de frustratie bestaat uit het dulden van vaak ten hemel schreiend onrecht en het vooralsnog aanvaarden van onbevredigde fundamentele verlangens. Dit alles is verborgen en onzichtbaar maar het is alles behalve afwezig, het is zoals een lading dynamiet die slechts één vonk behoeft om tot ontploffing te komen. Indien de Franse verkiezingen op 7 mei 2017 andere resultaten hadden gehad, dan kon men er zeker van zijn dat diezelfde avond nog Parijs en onmiddellijk daarop ook de rest van Europa in de fik had gestaan. De vernietigende kracht van de ontlading weerspiegelt de ernst van de repressie en bekende illustraties daarvan vormen het uitbreken van de Franse revolutie (1789), de val van de Tsaren (1917) en de lynchpartij op de Roemeense dictator Ceaușescu en zijn vrouw (1989).

Wie niet zelf onder repressie hebben geleden, kunnen zich slechts moeilijk een idee vormen van de impact daarvan omdat de toestand waar het om gaat van buiten af vaak helemaal onzichtbaar is. De angst die een volk in zijn greep kan houden, kan vaak alleen maar ontwaard en begrepen worden als men eerst weet heeft van een aan de gang zijnde repressie en zolang dat niet het geval is, blijft ook die angst zelf verdoken en waar hij zich alsnog verraadt, heeft men dikwijls het raden naar zijn gronden. De geschreven wetten geven derhalve geen uitsluitsel over de aard van

een samenleving, zij vormen dikwijls slechts de façade terwijl men naar de eigenlijke wetten die ongeschreven zijn, onzichtbaar voor buitenstaanders doch dwingend, bijna altijd het raden heeft. Er bestaan geen universiteiten waar men kant en klaar uit de doeken doet hoe de geschiedenis in elkaar steekt, hoe de burgers van een land of een volk functioneren, waarom ze zo handelen en niet anders, wat hun motieven zijn, hun toekomstbeeld, hun angsten en verlangens. Vandaar dan ook het groteske van de geleerdheid in het licht van een quasi irrationele werkelijkheid die haar geheimen nimmer prijsgeeft aan buitenstaanders, observatoren en commentatoren. Enkel in een organische verbondenheid met zijn omgeving, kan er sprake zijn van gewaarwording, voeling, kennis en een zekere vorm van greep of begrip.

Repressie is in de huidige wereld de regel, het ontdekken en achterhalen ervan is een levenswerk, het bestrijden een meestal onmogelijke zaak. Maar hier kan vooralsnog niemand naast kijken: de koeien die het platteland bevolken, gelijken in de verste verte niet meer op de rendieren van weleer: hun volume is verviervoudigd, ze lijken wel vol met wind te zitten, zo opgeblazen zien ze eruit, en stelt men aan een veeboer de vraag wat dan de oorzaak mag wezen van deze transformatie, dan luidt het antwoord ongetwijfeld dat de beesten vandaag voedsel krijgen van een onvergelijkbaar hogere kwaliteit, dat ze verzorgd worden zoals koningen, dat ook hier de wetenschap aan het werk is en dat een veeboer vandaag een universitair geschoolde is; het scheelt maar weinig of wij zouden gaan geloven dat heden ten dage de koeien zelf geletterde wezens zijn die kunnen bidden — *Geef ons heden ons dagelijks brood*. En werpen wij daarna een blik op de mensen, dan kunnen we

niet ontkomen aan de drang om ook hier een gelijkaardige transformatie te bespeuren. Want in dit opzicht verschillen de mensen kennelijk niet langer van het vee, alsof ze het van het vee betrappt hebben: ook zij gelijken niet meer op hun pezige soortgenoten van de op de zwart-wit foto's van honderd jaar geleden. Steeds minder mensen zijn 'mager en gezond', steeds vaker duiken soortgenoten op die wel opgeblazen lijken en wiens volume ontegensprekelijk een veelvoud is van dat van de mensen van weleer. De Amerikanen blijken koplopers wat betreft deze wonderlijke metamorfose maar intussen sinds een aantal jaren blijkt ook het Europese continent 'besmet'. Het is geen lachertje want aldus worden steeds meer mensen door hun eigen lichaamsmassa geïmmobiliseerd, men zou haast zeggen dat ze in hun vet vastgebetonneerd zitten. De schuldige volgt de mode van de dag en zo worden vandaag de suikers met de vinger gewezen. Allang geen woord meer over hormonen. Moeten wij er dan maar aan wennen dat deze transformaties bij dier én mens nu eenmaal onvermijdelijke bijwerkingen zijn van andermans zelfverrijkende activiteiten?

Karel Van Noppen, Giordano Bruno, Socrates, Christus, Theo Van Gogh, Benazir Bhutto, Thomas More...

Steeds vaker vallen in onze blik de stoeten der verdoofden met de blik op oneindig, stijf van de 'geluks-pil' prozac. De drommen automaniakken die alle files ten spijt volhardden in de luxueuze rolstoel die alleen in ons land jaarlijks duizend doden maakt en vijftigduizend gewonden waarvan een tiende zwaargewonden. De colonnes bedlegerigen die ervoor zorgen dat straks de helft van alle gebouwen ziekenhuizen zijn. De vreemdelingenhaters, de racisten en de nationalistten die alom muren bouwen, mensen weren, spo-

ken zien, zich verschuilen achter hekkens, in kelders en in bunkers. En de zwijgers, de verzwijgers, de mooipraters, die met geen woord zullen reppen over de verminking van vrouwen, kinderen, anders-validen, allochtonen of homo's. Allen werden zij geproduceerd door op de maatschappij parasiterende zelfverrijkers die de wetten welke onze vrijheid moeten garanderen, uithollen en perverteren. Het gouden kalf, de valse god, heeft de schone wereld herschape[n] tot een hel — de hel is geen uitzonderingstoestand meer, het is de regel. En wij kennen de tekst die boven de hellepoort prijkt uit Dante's *Commedia*: “Laat varen alle hoop, gij die hier binnen treedt!”¹⁶⁶

Over hypertensie en inquisitie

Onlangs blokten de kranten dat kortslapers langer leven¹⁶⁷ en zo probeerden heel wat mensen hun slaapgedrag te wijzigen. Fout, zo bleek ook uit later onderzoek want, naast het ontbreken van een algemene norm, vloekt het hier in het geding zijnde euvel der inductie met de logica: uit een correlatie mag niet zomaar besloten worden tot een causaal verband. Uit het samengaan van kort slapen en lang leven volgt niet dat het ene het andere veroorzaakt en dan blijft het nog de kwestie of men niet willekeurig de oorzaak met het gevolg verwisselt. Uiteraard recupereren ge-

¹⁶⁶ 8 mei 2017.

¹⁶⁷Zie bijvoorbeeld het artikel getiteld “Vrouwen die 5 tot 6,5 uur slapen, leven langer” van Mirjam Van Immerzeel in CEO me d.d. 1 oktober 2010: <http://www.ceome.nl/vrouwen-die-5-tot-65-uur-slapen-leven-langer/>

zondere mensen sneller: hun goede gezondheid ligt aan de basis van zowel de geringere slaapbehoefte als de hogere levensverwachting. Althans voor een deel om dezelfde reden leven sporters alsook gestudeerde mensen langer. Zieken sporten immers zelden en ook studeren is voor hen problematisch: die gemiste kansen staan de beter betaalde job en de goede zelfzorg in de weg. De lagere levensverwachting van mensen met hypertensie is een verhaal dat niet helemaal past in dit stramien maar er zijn wel raakpunten.

De bloeddruk is de druk van het bloed op de slagaders die uitmonden in de haarvaten. Een zich bij elke hartslag herhalende maximale druk — de 'bovendruk' — wordt gevormd door de samentrekkingen van de linker hartkamer die het bloed doorheen de hoofdlichaamsslagader perst. Tussen die samentrekkingen in, is de druk niet nul maar minimaal — de 'onderdruk'. De zogenaamde haarvaten zijn in feite vijf tot tien keer dunner dan een haar en soms zo dun dat er slechts één bloedcel tegelijk doorheen kan maar zij kunnen allemaal samen meer bloed bevatten dan de slagaders en de aders samen. Waar nodig kunnen (onder invloed van hormonen) haarvaten uitgroeien tot aders, bijvoorbeeld om een vernauwing te omzeilen in het hart of om tegemoet te komen aan de veranderde noden van de spiercellen van beginnende sporters.

De bloedsomloop, waarbij onder meer levensnoodzakelijke stoffen naar alle lichaamcellen worden vervoerd, blijkt bijzonder complex en niet te herleiden tot louter oorzake-lijkhedenverbanden. Weliswaar gaat de hartslag vooraf aan het transport van het bloed naar de cellen maar tegelijk is het de noodtoestand in de cellen die deze bloedstroom op gang houdt of versterkt. Cellen zijn immers niet louter

bouwstenen: zij worden dat pas door het gebouw zelf dat zij samen tot stand brengen en in stand houden. Vele burgers vormen samen een maatschappij maar het is op haar beurt de maatschappij die hen tot burgers maakt. Levende relaties blijken complexer dan louter stoffelijke en in de zogenaamde terugkoppelingsmechanismen speelt ook iets dat men soms benoemt als 'doeloorzakelijkheid'. En zo is het de nood aan bouw- en voedingsstoffen en vooral de dringende nood aan zuurstof die het transport ervan vereist en die derhalve ook de bloedstroom en de bloeddruk aanstuurt welke ervoor zorgen dat de gevraagde stoffen tot in de haarvaten komen waar ze dan aan de cellen afgeleverd worden.

Het meest dringend is de nood aan zuurstof: zoals wij onze ademhaling niet kunnen blijven inhouden totdat wij bewusteloos neervallen, zoals wij dan naar adem snakken en gaan spartelen, zo ook snakken onze lichaamscellen elk apart naar zuurstof en via allerlei ingewikkelde systemen dwingen zij ons organisme om deze zuurstof via het bloed tot bij hen te brengen — als dit niet snel genoeg gebeurt, porren zij onder meer het hart aan en verhogen zij de bloeddruk om het bloed krachtiger doorheen de haarvaten tot bij hen te persen.

Zonder bloeddruk was er geen bloedtransport en de bloeddruk varieert naargelang de noden — tenminste als men gezond is en als de omstandigheden normaal zijn. Inspanning doet de bloeddruk stijgen en die stijging is normaal omdat inspanning het zuurstof- en voedselverbruik van de cellen opdrijft. Maar soms is een bloeddrukstijging een symptoom van ziekte. Vindt men de ziekte in kwestie echter niet, dan oordeelt men vaak dat de hoge bloeddruk zelf de ziekte is: 'essentiële hypertensie'. Teneinde te kunnen

ontkomen aan de nadelen van die hoge druk, gaat men dan (in de regel met pillen) sleutelen aan allerlei regelsystemen om die druk naar beneden te krijgen.

Dat men hier nogal kort door de bocht gaat, zal zelfs iemand zonder enige medische kennis terecht opmerken: uit het feit dat men bij essentiële hypertensie de onderliggende aandoening niet vindt, mag men niet besluiten dat er helemaal geen aandoening is. Een abnormaal hoge bloeddruk mag dan al gevaren inhouden: misschien heeft het lichaam wel een goede reden om die druk op te drijven en dan zou het doen zakken van de druk wel eens gewisse rampzalige gevolgen kunnen hebben. Het is niet omdat men een gevaar niet ziet, dat het ook afwezig is, temeer daar een verhoogde druk terecht als een waarschuwing ervaren wordt. Als de lichaamscellen in zuurstofnood geraaken zónder een verhoogde druk, dan kunnen zij wel niets anders doen dan die druk opdrijven teneinde niet af te sterven en dikwijls zijn hersencellen in dat geval, bijvoorbeeld bij aderverkalking. Doorbloeding is immers zowel van de bloeddruk als van de weerstand afhankelijk. Remt men dan de bloeddrukstijging, dan wordt het bloed niet meer met de aanvankelijke kracht naar de organen geperst. Is de sterke toename van dementie welke dikwijls samengaat met aderverkalking overigens te wijten aan de hoge bloeddruk zelf, zoals dikwijls wordt aangenomen, of is de verhoogde bloeddruk daarentegen een laatste redmiddel van het lichaam, een poging om alsnog het bloed in de hersenen geperst te krijgen — zodat de aanwending van antihypertensiva hier in feite dementie in de hand werkt? Zou het met andere woorden dan niet zo kunnen zijn dat bij bejaarden die antihypertensiva slikken, aldus ongewild verhin-

derd wordt dat het bloed in voldoende mate in de cellen en in de organen geperst wordt?

Een artikel verschenen in *Huisarts en Wetenschap*¹⁶⁸ stelt alvast dat bijvoorbeeld voor 80-plussers andere normen inzake gewenste bloeddrukwaarden moeten gelden omdat zij een ouder en dus een ander gestel hebben dan jonge mensen. Meer bepaald wordt in het artikel gezegd dat ouderen met een hogere bloeddruk beter af zijn, precies omdat die hogere bloeddruk in functie staat van een betere perfusie van de organen. “Ouderen hebben een hogere perfusiedruk nodig om het functioneren van hun organen op peil te houden”, zo wordt gesteld, en dit in functie van “spierkracht, nierfunctie en cognitie”.

Deze gegevens doen alvast vraagtekens rijzen bij de klaarblijkelijke vlothed waarmee heel wat artsen antihypertensiva voorschrijven en ook de kennelijke veranderlijkheid van de bloeddruknormen zet grote ogen. Die twijfel wordt bovendien versterkt door een niet onaanzienlijk aantal onfrisse praktijken in de geschiedenis van de geneeskunde.¹⁶⁹ Het wekt overigens geen verwondering dat de middel-doe-lomkering die eigen is aan het kapitalisme, ook de relatie tussen de zieke mens en de farmaceutische industrie heeft aangetast. Deze tijden zijn allerminst goddeloos, de theo-

168Huisarts en Wetenschap, jaargang 2012, nummer 8:346-347: <https://www.henw.org/archief/printartikel/id5033-bloeddruk-bij-ouderen-mag-het-iets-hoger-zijn.html>

169Zie bijvoorbeeld: Ivan Illich, *Medical Nemesis* (1976) ISBN 0-394-71245-5 (vertaling naar het Nederlands door D. L. Uyt den Bogaard : *Grenzen aan de geneeskunde: het medisch bedrijf — een bedreiging voor de gezondheid?* Bussum: Wereldvenster, 1975.

(Zie: https://nl.wikipedia.org/wiki/Ivan_Illich).

logie werd vervangen door de heilige wetenschappen en de nieuwe clerici heten nu medici. De prikkelbaarheid van huisartsen voor patiënten die ook al eens bij 'dokter Google' hun licht opsteken, doet overigens niet geheel onterecht denken aan de inquisitie en aan de tijd toen de kerk het volk verhinderde om de bijbel te lezen.^{170 171}

Over vervreemding: aldus verslindt de dood het leven

Ooit bestond het enige streven van een kleermaker erin om comfortabele en mooie kleren te maken, de wens van een leraar was de maximalisatie van de kennis en de kunde van zijn leerlingen en de landbouwer wilde alleen maar het dorp van gezond voedsel voorzien: dit was het geval in de periode voorafgaand aan het tijdperk van de verlonings-systemen. Er bestaan op aarde overigens nog steeds enkele kleine, geldloze maatschappijen.

Sinds onze arbeid niet meer slechts in functie staat van wat wij effectief voortbrengen maar tevens gericht is op het ontvangen van een loon — hetzij van klanten, hetzij van een werkgever — is onze doelstelling in feite gespleten: wij werken niet slechts om met onze arbeid iets voort te brengen, wij werken tevens om er zelf nog een loon aan over te houden. Er bestaat nu een toenemende druk *D* om

170 12 mei 2017.

171 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Bloeddruk>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Haarvat>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Slagadersysteem>

meer oog te hebben voor wat wij zelf overhouden aan onze voortbrengselen, zodat zij aan kwaliteit inboeten in de mate dat we er meer willen aan verdienen.

Een nog ernstigere consequentie van de splijting van onze werkdoelstellingen, is dat het loonsysteem aan de werkgever de macht geeft om de aanvankelijke werkdoelstellingen van de arbeider te perverteren: als hij dat wil, dan kan een schoenfabrikant zijn arbeiders verplichten om minderwaardig schoeisel te maken, de staat kan leraren en journalisten opleggen om leugens te verspreiden en de farmaceutische industrie kan verloningen van artsen afhankelijk maken van een voorschrijfgedrag dat niet perse de gezondheid van de patiënten prioritair stelt maar bijvoorbeeld wel de verkoop van pillen.

Met andere woorden vervreemdt de verloning de arbeider van zijn product: de arbeider wordt een werktuig in handen van zijn werkgever en zelf is hij niet langer meester over wat hij maakt. Indien Armand Pien zich had verzet tegen het bevel van minister Miet Smet om een vals weerbericht te maken ten tijde van de ramp in Tsjernobyl in 1986, dan was hij meteen weerman af geweest, zoals precies dertig jaar later, in het land van Voltaire — de verdediger bij uitstek van de vrije meningsuiting en het vrij onderzoek — weerman Philippe Verdier werd ontslagen omdat hij de heersende theorie over de opwarming van de aarde tegensprak.

Conditionering van de arbeider door de werkgever kan bestaan in de koppeling van zijn arbeid aan een loon maar ook andere vormen zijn mogelijk. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat de klant betaalt voor een product dat hem alleen maar een illusie oplevert en dan koopt hij als het ware iets

waarbij alleen de verkoper baat heeft. Voor de hand liggende voorbeelden uit de misdaadwereld zijn de illegale en de legale drugshandel waarbij de verkoper rijk wordt door de verkoop van drugs, drank of tabak terwijl de koper er een eerste keer voor betaalt met geld en een tweede keer met zijn gezondheid. Echt angstaanjagend wordt het pas waar zich eenzelfde scenario voltrekt op het ogenblik dat iemand bij een officiële instantie om medische bijstand verzoekt en daar afhankelijk gemaakt wordt van verslavende middelen zonder ook maar het minste genezende effect. Het product kost geld terwijl het de koper na de koop nog een keer verarmt omdat het een illusie is, een leugen, een nepmiddel of zelfs een vergif. Aangezien in deze gevallen de klant — als misleide of als verslaafde — als het ware de werkgever is — klant is immers koning — terwijl de producent door de koper in feite in de rol van misleider geduwd wordt daar zijn bestaan dan toch van zijn winst afhankelijk is, zijn de beide partijen hier in feite de speelbal van een autonoom en anoniem mechanisme dat volstrekt zinloze macht verwerft over individuen die in dit spel op de koop toe van hun wil worden beroofd: de koper wordt afhankelijk van het verkochte product tabak en de verkoper wordt afhankelijk van de verkoop ervan in zijn tabakswinkeltje maar uiteindelijk is geen van beide in staat om zijn rol in dit spel te rechtvaardigen omdat de ene zijn brood verdient met het berokkenen van kwaad aan de andere die daar krachtens zijn koop ook *schijnbaar* vrijwillig mee instemt. In werkelijkheid gaat het om een autonoom systeem waarmee geen enkele wil meer gemoeid is, een systeem dat zoals een kankergezwell energie onttrekt aan alles wat er omheen leeft, zonder daar iets voor terug te geven.

Al te zeer wordt als vanzelfsprekend aangenomen dat geen mens die bij zijn zinnen is ook maar iets zou ondernemen dat tegen zijn eigen belangen ingaat omdat al te dikwijls over het hoofd wordt gezien hoezeer in al onze activiteiten allerlei vormen van zinsbegoocheling in het spel zijn. De ene strooit de andere zand in de ogen maar gaat het bijvoorbeeld om drugs en andere verslavingen dan zal de bedrogene op den duur helemaal niet meer klagen doch gaan vragen om nog meer zand en zinsverbijstering. Het van nature luie dier volgt met de pijnstillersmentaliteit in de lijn van het sentiëntisme de weg van de geringste weerstand en die kan pas onderbroken worden door het optreden van niet langer behandelbare pijn welke tot onmiskenbaar doel heeft om de aantasting van een *objectief* goed onder de aandacht te brengen.

De miskennis van het objectief goede is door de opkomst en het zich wijd en teugelloos verspreiden van een ondoordacht relativisme een bijzonder dringend probleem geworden. Waar een staat haar landbouwers verplicht om de helft van hun oogst te vernietigen onder het voorwendsel dat aldus de marktwaarde van die producten zal verdubbelen, waarbij men dan geheel verkeerdelijk doet alsof er helemaal niets verloren gaat, is het niet te verwonderen dat de boeren suïcidaal worden: de reële waarde van de producten wordt met hun marktwaarde geïdentificeerd, waarbij de manipulators ons de illusie trachten op te dringen dat niemand hier ook maar enig nadeel bij ondervindt, met het argument dat de niet vernietigde helft van de oogst nu twee keer zoveel waard geworden is. Uiteraard zou het waanzin zijn om te geloven dat de resterende helft van de oogst nu twee keer zo voedzaam zou geworden zijn of dat men er dubbel zoveel monden zou kunnen mee voeden: de

gestegen marktwaarde is geheel artificieel. Indien de vernietiging van voedsel dit voedsel echt waardevoller zou maken, dan zou vernietiging als zodanig volstaan om de rijkdom te laten toenemen. Men hoeft echter geen economie gestudeerd te hebben om de valsheid van dergelijke theorieën onmiddellijk te kunnen inzien. Als geluk een zaak is van sociale vergelijking, dan volstaat het inderdaad dat ik de rijkdom van mijn buurman vernietig teneinde mijn eigen geluk te vermeerderen, maar de zaak is dat aan een dergelijk geluk geen enkel objectief goed kan gekoppeld worden. Het verzeilen in dergelijke relativismen is rampzalig zonder meer; het is het bezwijken onder de hoger genoemde druk D , het is het toegeven aan concurrentie door het als norm te stellen.

In de veronachtzaming van objectieve waarden schuilt een miskennis van de objectieve werkelijkheid en een blindheid voor wat vaak “la résistance du réel” wordt genoemd. Het relativisme kan danig verzeilen in een intellectueel spel dat de relevantie van zijn beweringen verloren gaat, de band met de realiteit bestaat niet langer omdat het objectieve geloofwaardig wordt. In de moraal wordt het goede gelijkgesteld aan datgene waarbij men zich goed *voelt*, men verkrijgt een sentiëntisme, zoals bij Peter Singer, en de vraag naar wat werkelijk goed *is*, wordt als irrelevant beschouwd en als essentialistisch van de hand gedaan: de indruk, de impressie wordt belangrijker geacht dan het feit en wordt zelf tot uitiem feit verklaard. Het goede gevoel is waar wij moeten naar streven en het wordt al gauw bereikt met illusie en bedrog; het sluipt naar binnen in de gezondheidszorg met de pijnstillers en met de symptomatische behandeling van al dan niet vermeende kwalen. Al gauw neemt het bedrieglijke biotoop van het internet de plaats in

van onze natuurlijke biotoop die opgeofferd wordt aan de schone schijn van facebook; gezichten verbergen zich achter maskers; hoe men bij anderen overkomt, wordt belangrijker geacht dan hoe men in werkelijkheid is omdat men zijn bestaan uitsluitend van die relatie met anderen afhankelijk acht — wat in feite een tekenend symptoom is van het verdwijnen van de relatie tussen de mens en zijn schepper. Het 'ik' voelt zich absurd of zonder grond waar het in zijn bestaan en in zijn waarde niet langer door derden bevestigd wordt omdat het zelf zijn ultieme bestaansgrond loochent — wat het dan alweer doet in de waan aldus de door god opgelegde beperkingen naast zich neer te zullen kunnen leggen.

Het afhandig maken van de macht die individuen hebben over zichzelf, en het aanwenden van die macht tegen het belang van deze individuen in en in het belang van wie deze macht ontvreemden, wordt handel genoemd en gebeurt stelselmatig en met de grootste vanzelfsprekendheid in elk maatschappelijk systeem dat van de natuur vreemd is. Er ontstaat dan een kloof tussen het ware en de schijn waarbij de wereld van de schijn een onweerstaanbare drang vertoont om de ware werkelijkheid van haar levenskracht te beroven en vervolgens die levenskracht in de eigen dienst te stellen — een beetje zoals vampieren doen, die doden zijn die alsnog verder lijken te leven door het bloed van de levenden te drinken. Kapitaalkrachtige maatschappijen maken het zaad van de gewassen die voedsel voortbrengen onvruchtbaar teneinde het de landbouwers onmogelijk te maken een deel van de oogst als eigen zaaisel op te sparen voor het volgende jaar: de boeren zien zich dan genoopt om telkenjare genetisch gemodificeerd zaaisel te gaan kopen bij de betrokken patenthouders,

waarvan zij in hun productie geheel afhankelijk worden. Deze kapitaalkrachtigen slagen er op die manier in om de vruchtbaarheid uit het leven zelf te distilleren en ze te injecteren in het levenloze geld dat zij bezitten en dat, ingevolge deze vreselijke vorm van chantage, een schijn van vruchtbaarheid krijgt: door het van zich afhankelijk maken van de boeren, gaat dat kapitaal immers renderen, het lijkt vruchten af te werpen en meer geld voort te brengen, ja, het geld zelf lijkt vruchtbaar geworden, het lijkt tot leven gekomen te zijn. De tragiek bestaat er uiteraard in dat deze illusie wordt gevierd en geprezen ten koste van het werkelijke leven zelf: aldus verslindt de dood het leven.¹⁷²

Over de verzekerde oude dag

De uitstoting van ouderlingen door de rest van de maatschappij is een symptoom van een ernstige ziekte die het westen in de jongste decennia in een wurggreep houdt. Wie de stelling dat ouderlingen uitgestoten worden, geïllustreerd wil zien, hoeft maar eens een zogenaamd zorgcentrum voor ouderen binnen te stappen. Hij zal zich daar kunnen vergewissen van twee zaken die op het eerste gezicht elkaar lijken tegen te spreken doch die bij nader toezien evengoed samengaan als de hypocriete beleefdheidsregels dat doen met de pikorde.

Een eerste vaststelling is uiteraard het feit dat de ouderen “alles hebben wat ze nodig hebben” – waaronder dient verstaan te worden: “alles wat nodig is om te overleven”.

172 15 mei 2017.

Maar een tweede feit – een zaak die echter heel wat moeilijker vaststelbaar is – verraadde dat het eerste feit eigenlijk slechts een dekmantel is voor het ongeluk waaraan kennelijk vrijwel alle ouderen ten prooi zijn. Hun wordt immers gezegd dat ze alles hebben wat ze nodig hebben terwijl ze zelf maar tot de ontdekking moeten komen van het weinig benijdenswaardige van deze toestand welke best vergelijkbaar is met de situatie van wie levenslang moeten zitten voor moord met voorbedachte rade.

Mensen die beroepshalve in zorginstellingen voor ouderen werken, kunnen getuigen dat slechts uitzonderingen in staat zijn om te berusten in de wetenschap dat zij door de samenleving veroordeeld werden, want veroordeling is de enige term die in staat is om de betekenis van sociale uitsluiting enigszins weer te geven. Quasi alle ouderen in zorginstellingen hebben een leven van hard labeur achter de rug en dankzij die zelfopoffering zijn hun kinderen vaak bijzonder welstellend. De ouderen vragen zich dan ook af of het dan een misdaad is zo hard gewerkt te hebben, daar zij zich dan toch gestraft weten met dit bizarre levenseinde, want als zij dit pand verlaten, gaat het richting ziekenhuis, zo niet onmiddellijk richting laatste rustplaats.

Het antwoord op de vraag wat zij dan misdaan hebben om voor het merendeel van de tijd heel alleen in een kamertje opgesloten te moeten zitten wachten op de dood, luidt dat zij er in hun leven niet in geslaagd zijn om de wereld rechtvaardig te maken. Onrecht immers maakt dat zij gestraft worden voor een kwaad dat door anderen wordt begaan. Een kwaad, of is het een ziekte?

Het is een bekend gegeven – of is het alleen maar een geloof? – dat alle dieren zorg dragen voor hun jongen terwijl alleen mensen ook nog zorg dragen voor hun ouders wanneer die behoeftig worden – of althans blijken zij daartoe in staat. Maar niet alleen voor ouderen wordt zorg gedragen, ook mensen die om andere redenen dan de ouderdom behoeftig zijn, genieten van wat men een zekere solidariteit zou kunnen noemen. En nu komt de kat op de koord, want de solidariteit die ons van de dieren lijkt te onderscheiden, is geen gevolg van de goede inborst die sommigen wel eens toeschrijven aan het zogezegd moreel superieure wezen mens – zij is een loutere uitbreiding van de egoïstische zorg voor zichzelf, zij is als het ware een kind van het verzekeringswezen dat men bedacht heeft om zich te kunnen redden in geval van pech: ikzelf, jij, ongeacht wie en dus elke burger.

Het zal intussen duidelijk wezen dat hetgeen waartegen men zich verzekerd heeft, de hongerdood is of het overlijden ingevolge nog een ander kwaad dat voortkomt uit de ouderdom, en dat is inderdaad heel wat. Maar het mag even klaar zijn dat van het verzekeringswezen dan ook niets meer verwacht kan worden dan die tegemoetkoming aan elementaire behoeften of dus de mogelijkheid tot overleven. Tegen eenzaamheid verzekert men zich nimmer, erkenning kan niemand kopen, het gratuite gesprek met een vriend is niet inbegrepen in de prijs van het logement en waar dankzij de eigen hoge sponsoring alsnog aan deze behoeften wordt voldaan, beseft men heel goed dat de aandacht welke men ontvangt, niet meer dan koopwaar is.

De ernstige ziekte die het westen in de jongste decennia in een wurggreep houdt, is de illusie dat met geld alles te koop is. Het is de vergissing van wie geloven dat de ganse

werkelijkheid stoffelijk is en derhalve in bezit kan worden genomen. Het is de hardnekkige blindheid voor het feit dat in wezen niets van waarde, koopwaar kan zijn én dat het herleiden van al het waardevolle tot koopwaar, de doodsteek is voor al wat leeft. Die waanzin in kwestie zorgt er ook voor dat wij geloven dat wij ons met geld kunnen ontdoen van mensen die niet langer renderen, zonder dat dit moord hoeft te heten. Maar tot spijt van wie het benijdt: het *is* moord, het is erger nog dan moord, het is immers de doodstraf – al werd zij ook hier omgezet tot levenslang.¹⁷³

Minister Jambon in het spoor van Ceaușescu?

"Zeg mij na", zo beval men de verdachte: "schild en vriend!" En wie antwoordde: "Skild en friend", werd schuldig bevonden en meteen uitgeschakeld. Zo eenvoudig kon destijds zelfs jan met de pet met een simpele sjibbolet de vijand ontmaskeren en verslaan. De hedendaagse vijand daarentegen werd volstrekt onzichtbaar en zo ook zijn moordwapen: enkele ogenblikken voor de aanslag was hij nog een nette reiziger, zijn wapen een lijnbus. Om maar iets te zeggen, want hij kon om het even wie zijn, zijn wapen om het even wat: waar terreur dreigt, is iedereen en alles verdacht. En niet in het minst de verdachtmaker zelf.

De geschiedenis van de communistische staten en bij uitstek deze van het Stalinistische Roemenië van na de Twee-

173 28 mei 2017.

de Wereldoorlog zijn uitnemende illustraties van terreur door de verdachtmaker. Onder het repressieve beleid van Nicolae Ceaușescu (1967-'89) werden burgers ingezet door de geheime staatspolitie onder de feitelijke leiding van diens vrouw Elena en deze klikspanen zorgden ervoor dat de dictator binnenskamers meeluisterde, overigens samen met de van af luisterapparatuur voorziene nieuwe telefoontoestellen, teneinde *mensen die het oneens waren met het regime* te kunnen opsporen, oppakken en uitschakelen.¹⁷⁴ Ofschoon vandaag mensen alles sowieso op facebook deponeren, wordt ook bij ons in het westen alsnog werk gemaakt van af luisterpraktijken via de nieuwste televisietoestellen welke, zoals intussen iedereen weet, van oren en ogen zijn voorzien.¹⁷⁵

Niet het verbod van geweld tegen het regime maakt van dat regime een dictatuur: een verbod op het gebruik van geweld kan in ongeacht welk regime legitiem zijn. Wat van een regime een dictatuur maakt, is het verbod op geweldloze kritiek, het verbod om het oneens te zijn met dat regime, het verbod op een eigen mening en een eigen partij, het verbod op een andere mening dan die van de dictator of dus de afwezigheid van democratie.

174

https://nl.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Ceau%C8%99escu#Onderdrukking

175 “The CIA and FBI are conducting a joint investigation into one of the worst security breaches in CIA history, which exposed thousands of top-secret documents that described CIA tools used to penetrate smart phones, smart televisions and computer systems.” Zie: <http://www.cbsnews.com/news/cia-fbi-on-manhunt-for-leaker-who-gave-top-secret-documents-to-wikileaks/>

Een regime is ondemocratisch van zodra het principe van de scheiding der machten niet langer geëerbiedigd wordt: de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke macht concentreren zich dan in een en dezelfde instantie, wat wil zeggen dat de gezagsdragers recht spreken over zichzelf. Uiteraard kunnen zij dat niet geloofwaardig doen, wat wil zeggen dat er van recht geen sprake kan zijn. In feite vindt men een gelijkaardige perversie waar de controleur en de gecontroleerde niet onderling onderscheiden zijn want precies zoals niemand geloofwaardig recht kan spreken over zichzelf, kan ook niemand zichzelf controleren.

Miljoenen mensen die de Roemeense dictatuur meemaakten, zijn nu nog in leven en zij kunnen getuigen van de verschrikkingen ingevolge die geïnstitutionaliseerde argwaan, de algemene paranoïa en de absolute onmogelijkheid van intermenselijk vertrouwen onder de repressie van Ceaușescu. Bij uitstek de Roemeens-Amerikaanse filosoof Costica Bradatan heeft over deze problematiek diepgaande en waardevolle artikels en boeken gepubliceerd, alsook de dissidente Nobelprijswinnares voor de Literatuur 2009, Herta Müller, afkomstig uit het Banaat.¹⁷⁶

Roemenië, de Sovjet-Unie, het regime van Nazi-Duitsland: geen zinnig mens wenst een herhaling van deze door wantrouwen onleefbare maatschappijvormen, onmachtig tot regeren en daardoor contraproductief vanuit een wereldvreemde zelfingenomenheid en onbekwaamheid. Edoch, uitgerekend deze ondeugden hebben samen met

176 Zie bijvoorbeeld: <http://bostonreview.net/books-ideas/costica-bradatan-herta-muller-cristina-double>, alsook: Costica Bradatan: <https://www.theglobeandmail.com/arts/books-and-media/review-the-appointment-by-herta-muller/article4306975/> en: *Dying for Ideas: The Dangerous Lives of the Philosophers*.

het populisme vandaag ook het westen besmet en reeds kijken we aan tegen exact hetzelfde onverstand waar ministers van bij ons het hebben over “mensen die het niet goed menen met onze gemeenschap”¹⁷⁷ en dus mensen die niet akkoord zijn met onze maatschappijvorm. Andermaal: niet het verbod van geweld tegen het regime maakt van dat regime een dictatuur maar wel het verbod op geweldloze kritiek, het verbod om het oneens te zijn met dat regime.¹⁷⁸

¹⁷⁷<http://www.knack.be/nieuws/wereld/jambon-wij-zij-verhaal-bestaat-maar-zij-is-niet-de-moslimgemeenschap/article-normal-861623.html> .

¹⁷⁸ 5 juni 2017.

Costica Bradatan over terreur

*"Er bestaat een romantisch misverstand als zou terreur per definitie spectaculair zijn. Nochtans is dat in het echte leven zelden het geval. Zoals Czeslaw Milosz het op schitterende wijze verwoordt in *The Native Realm* "is terreur niet monumentaal; zij is verachtelijk en stiekem, zij vernietigt het weefsel van de menselijke samenleving en verandert de relaties van miljoenen mensen in chantagekanalen". Terreur kan middelmatig zijn, zelfs achterlijk, en toch alomtegenwoordig. Terreur kan vreselijk lomp zijn, alles behalve romantisch, en toch nooit-eindigend. Van terreur is sprake als de geheime politie uw beste vriend ervan overtuigt om inlichtingen te geven over u; als zich tijdens uw afwezigheid in uw kamer voorwerpen gaan verplaatsen; als na een lange dag van ondervraging door de geheime politie, deze u vertelt, net vooraleer u het politiebureau verlaat, "dat er nu eenmaal ongelukken gebeuren" of wanneer uw vrienden slecht geënceneerde zelfmoord plegen."*

(...)

(In verband met het werk van Herta Müller over terreur schrijft Bradatan:)

"En dat is waarom Herta Millers werk zo belangrijk is: met de precisie van een chirurg brengt zij dit middelmatig maar sinister gezicht van het Europese totalitarisme in kaart (...) In haar novellen beschrijft zij de angsten van een wereld op zijn kop; de geheime politie zal misschien niet altijd moorden maar weet wel het leven van mensen danig in de war te sturen dat zij er gek van worden". (Eigen vertaling)

(Oorspronkelijke tekst:)

"There is a Romantic misconception that terror (...) is nothing if it is not spectacular. However, that's rarely the case in real life. As Czeslaw Milosz excellently put it in The Native Realm, "Terror is not ... monumental; it is abject, it has a furtive glance, it destroys the fabric of human society and changes the relationships of millions of individuals into channels for blackmail." Terror can be mediocre, even idiotic, yet omnipresent. Terror can be terribly banal, utterly un-Romantic, but never-ending. Terror is when the secret police persuade your best friend to inform on you; when objects start moving around your room in your absence; when the secret police interrogator tells you, right before you leave his office after a day-long interrogation, that "accidents do happen," or when your friends start committing (poorly) staged suicides."

(...)

"That's why Herta Müller's work is so important: It maps out, with surgical precision, this mediocre yet sinister face of European totalitarianism, which is something that has been largely unaccounted for. Her novels document the oppressive fears and anxieties of a world turned upside-down, a world where the secret police do not necessarily kill you, but mess up your life enough to make you lose your mind."

Bron:

From Saturday's Books section: The evil of banality - Reviewed by Costica Bradatan

The Globe and Mail - Published Thursday, Feb. 11, 2010
3:21PM EST - Last updated Thursday, Aug. 23, 2012
1:40PM EDT

(<https://www.theglobeandmail.com/arts/books-and-media/review-the-appointment-by-herta-muller/article4306975/>)

Naar een betere wereld met moraalfilosoof Etienne Vermeersch?

D.d. 6 juni 2017 verklaarde Etienne Vermeersch voor de VRT dat alle weldenkende mensen de wens koesteren op een wereld zonder mensen die lijden aan het Downsyndroom. Tot groot ongenoegen van enkele van zijn gespreksgenoten scheerde hij daar zieken en ziekten over dezelfde kam. Een van zijn gespreksgenoten hielp de professor uiteindelijk aan het excuus van een 'ongelukkig gekozen zin', maar de werkelijkheid is heel anders: Vermeersch maakt sinds vele decennia helemaal geen onderscheid tussen zieken en ziekten of tussen plagen en geplaagden. Zo verklaart hij samen met David Attenborough – berucht om zijn publieke uitspraak “Let them starve!” – dat men de hongerlijdende Afrikanen niet van voedsel moet voorzien omdat door die tegemoetkoming het aantal hongerlijders nog zal toenemen. In dezelfde lijn situeert zich zijn mening aangaande het vluchtelingenbeleid waar hij zich schaaft achter wie zich inzake asielverlening bedienen van de termen 'aanzuigefect' en 'ontradingspolitiek'. Een exponent van deze kennelijke ontoereikendheid van het bevattingsvermogen vindt men terug in nazi-Duitsland waar

men een logica volgde waarin men het wenselijk achtte om het leven van enkelingen – zieken – op te offeren aan de volksgezondheid als zodanig – opvattingen die overigens dateren van lang voor het bestaan van het Derde Rijk. Het plan om via abortus en euthanasie het lijden uit de wereld te helpen is danig lomp en pervers: *zieken* wegwerken is geen kunst, elke moordenaar kan het; *ziekten* bestrijden daarentegen vergt hoogwaardige en doorheen de eeuwen opgebouwde wetenschap, kennis, studie, discipline, training en oefening. De vergelijking van een maatschappij met een mand appelen waaruit de rotte verwijderd dienen te worden, komt in geen geval uit de mond van mensen met kennis van zaken. Maar een zekere groep van mensen blijken erin geslaagd te zijn om hun perverse opvattingen door te drukken: abortus wordt geassocieerd met 'geboorteregeling' alsof het alleen maar een variant was van de aloude anticonceptiva, en euthanasie wordt benoemd als de 'milde dood' alsof het ging om een onderdeel van de palliatieve zorgverstrekking. Ze lijken het nieuwe broertje en zusje in de hedendaagse geneeskunde: de ene heet bijna 'de goede geboorte', de andere heet effectief 'het goede sterven'. Deze vriendelijk klinkende nomenclatuur zou ons, geïnfantiliseerde burgers, totaal doen vergeten dat het in beide gevallen gaat om niets minder dan het doden van medemensen. Abortus is het doden van een kind vooraleer het de baarmoeder verlaat; euthanasie is het doden van een mens die het burgerschap reeds bekomen heeft.

Omsk Van Togenbirger over de toestand in de wereld

1.

Omsk Van Togenbirger, het ziet er niet goed uit in de wereld; mogen wij u nogmaals interpellieren over de huidige toestand?

Ach, de toestand... de wereld... wat is dat eigenlijk, weet u dat?

Het gebeuren...

Ja, het gebeuren... maar dat staat niet los van het gebeuren dat wij zelf zijn, nietwaar? Begrijpt u wat ik bedoel?

Niet helemaal...

Sta mij toe een vergelijking te maken: laten wij de wereld vergelijken met de ruimte. Een vereenvoudiging dus, want ruimte is een eenvoudiger begrip dan wereld. Er zijn namelijk zaken aan te merken op het ene die evenzeer gelden voor het andere en wellicht kan op die manier duidelijker worden wat men moet verstaan onder het gezegde dat 'het gebeuren' samenhangt met wat wij zelf zijn.

Oké, wij luisteren!

Laat ik als eerste voorbeeld van de ruimte een tuin beschouwen, een tuintje zoals vele mensen er eentje hebben omheen of voor of achter het huis. En wat zien we dan? We kunnen de tuintjes indelen in twee soorten, nietwaar?

Tuintjes die onderhouden zijn en verwilderde tuintjes.

Precies! Verwilderde tuintjes zijn er steeds meer, want de mensen hebben steeds minder tijd. Onderhouden tuintjes vragen niet geringe inspanningen. Maar waarom dienen tuintjes onderhouden te worden?

Omdat ze mooier zijn.

Dat is niet de eerste reden, mijn beste: onderhouden tuintjes ogen inderdaad mooier maar de meest dringende reden waarom men zijn tuintje onderhoudt, is het simpele feit dat een niet onderhouden tuintje geen tuintje is, men kan er immers niet in! Er is geen ruimte! Alle ruimte wordt ingenomen door distels en netels, de bodem is onbegaanbaar modderig en ligt vol met putten, stokken en stenen, zodat wie het durven te betreden riskeren hun schoenen en broek vuil te maken en hun benen te breken. Kortom: men kan zich in een verwilderde tuin helemaal niet begeven, een verwilderde tuin is gewoon géén tuin, het is een onbetreedbare ruimte, een onruimte, een niet-ruimte, geen plaats maar een plaatsgebrek en dat is zonde, ziet u?

Jazeker...

Ruimte is niet zomaar ruimte, ruimte is wat ruimte is *voor ons*: wij hebben ruimte ter beschikking als wij ons in die ruimte kunnen bewegen, ruimte is een mogelijkhedenvoorwaarde voor beweging of verplaatsing en als zich in die ruimte obstakels bevinden die het ons fysiek onmogelijk maken om ons daarin te verplaatsen, dan kunnen we met die ruimte helemaal niets meer aanvangen, het is dan ook geen ruimte meer voor ons. U kent het probleem van de groeiende afvalbergen of, beter nog, dat van het radioactief afval?

Jawel.

Dan weet u beslist dat dit afval immense ruimten onbetreedbaar maakt en ze dus als ruimte vernietigt. Ruimten die wij om welke reden dan ook niet kunnen betreden — want bijvoorbeeld ook het privaatbezit beperkt onze bewegingsvrijheid — zijn geen ruimten voor ons en zelfs meer dan dat zijn het obstakels op zich, het zijn immers gevaren, zoals ook scherpschutters gevaren zijn. Het begrip 'ruimte' heeft geen enkele betekenis los van de mogelijkheden die het aan ons fysieke bestaan te bieden heeft en waar die mogelijkheden geblokkeerd worden, is er zonder meer geen ruimte.

Het heelal is oneindig groot...

Ja, dat denkt u alleen maar en de idee die u oppert schenkt aan velen een gevoel van grote vrijheid maar dat is een verschrikkelijke illusie. De werkelijkheid is namelijk dat wij niet beschikken over vleugels, we hebben alleen benen en die laten ons slechts toe dat wij ons voortbewegen in de luchtlaag tot pakweg twee meter boven de grond, tenzij daar waar trappen ons toelaten om een volgende verdieping te betreden of daar waar ons budget ons toestaat om een lijnvlucht te nemen naar de Balearen, om maar iets te zeggen. Maar in feite verplaatst men zich dan niet, men *wordt* verplaatst terwijl men verblijft in een niet al te luxe aluminium koker voor de duur van de vlucht. De verplaatsing als zodanig is de resultante van een groot aantal complexe overeenkomsten en compromissen tussen mens en natuur en tussen mensen onderling, gespreid over vele jaren, en van vrijheid is maar weinig sprake meer daar het lot van de reiziger afhankelijk is van duizend en één externe factoren. We hebben dus de begane grond waarop we ons zoals alle andere kruipdieren kunnen voortbewegen totdat we moe zijn of totdat het donker wordt, en dan al-

leen nog daar waar het ons toegelaten is om te gaan en te staan, waar geen wilde dieren op ons jagen, waar geen dieven ons belagen, waar geen zee of woestijn ons de doorgang belet en zo verder en zo voort. Voor het luchtruim en de zee zijn we dus aangewezen op kanalen van derden en worden wij beperkt door ons budget, door het weer, door gevaren en door nog duizend andere dingen. De maan is allang niet meer voor ons: we kunnen ze wel zien en men zegt dat er ooit enkele mensen hebben rondgelopen maar wijzelf komen er beslist nooit. De zon is veel te ver en was ze dat niet, dan was ze onbenaderbaar want veel te warm. En de maximale snelheid waarmee wij ons doorheen de ruimte kunnen begeven is veel te klein om ook maar ergens anders te kunnen geraken binnen de duur van ons korte bestaan. Interstellaire afstanden drukken zich in lichtjaren uit en ontnemen ons *a priori* elke hoop om de illusie van die fantastisch grote ruimte nog te kunnen koesteren. In wezen is die zogenaamde ruimte vol met zogenaamde sterren voor ons precies hetzelfde als een eindeloos grote betonblok die al net boven onze hoofden begint met, zoals gezegd, hier en daar een pijp waar doorheen zich vliegtuigen boren ofwel boten. De ruimte, mijn beste, is een illusie: er is pas ruimte waar wij erin kunnen, waar wij ons fysiek kunnen verplaatsen. En dan hebben we het nog niet gehad over onze atmosfeer, want u weet toch wel dat buiten dat flinterdunne vliesje de omstandigheden van die aard zijn dat ze helemaal geen leven toelaten tenzij dan zeer tijdelijk in stalen kokers of raketten die een stukje van die atmosfeer meenemen voor de duur van een vlucht? Zo koud is het in die zogenaamde ruimte, dat men er onmiddellijk morsdood vriest, de druk is zo dat men uit elkaar spat, in feite zitten wij gevangen en wij kunnen niet ont-

snappen omdat onze gevangenis meteen ons leven mogelijk maakt...

En wat is dan het verband met de wereld?

We zullen dadelijk de analogie maken maar laat ik u eerst nog herinneren aan een tweede voorbeeld inzake de ruimte, het voorbeeld van de ouderling in zijn piepkleine kamertje in de zorginstelling. Ik vertelde u geloof ik al dat men iemand op twee totaal verschillende manieren kreupel kan maken?

Ik herinner mij daar wel iets van, ja...

Een eerste manier is hem de benen af te hakken en een tweede, minder wreedaardige doch even efficiënte manier bestaat erin dat men hem in een stoel deponeert in een piepklein kamertje waar rondlopen onmogelijk is: binnen de kortste keren sterven zijn beenspieren af omdat ze niet meer gebruikt worden en kan hij zelfs niet meer rechtop staan. Als men iemand zijn bewegingsruimte ontnemt, verliest hij meteen zijn benen, ziet u? Ziet u het verband tussen iemands ruimte en de toestand van zijn beenspieren? Het verband tussen iemands ruimte en hoe zijn lichaam is en functioneert?

Ja, ik zie het verband tussen de ruimte en ons lichaam. Maar de wereld is meer dan de ruimte...

Zeer zeker. Maar laten we niet van stapel lopen en eerst eens kijken naar de tijd. Is de tijd een oneindig reservoir, zoals men somtijds hoort beweren?

Dat lijkt mij wel zo te zijn, ja...

Wel, dat is dan nog een illusie want de tijd die wij ter beschikking hebben is pas iets van zodra we er ook iets mee

doen. Zolang wij nietsen, de tijd verdrijven of onze tijd verliezen, is de tijd slechts iets dat aan ons eigen wezen vreet, iets dat ons bestaan weergaloos verslindt. Pas als wij de tijd gaan gebruiken, krijgt hij voor ons betekenis en wordt hij ook kostbaar.

Om te beginnen gaat de tijd in slechts één richting en wij moeten mee, we kunnen niet terug. De tijd blijkt ook een zeker tempo vol te houden, we kunnen niet terug maar we kunnen evenmin blijven stilstaan in de tijd. En onze tijd is eindig: we hebben een begin en over de tijd voor onze geboorte weten we uit eigen ondervinding niets; over de tijd na onze dood kunnen we evenmin iets weten. We zitten gevangen in de tijdspanne van ons leven maar tegelijk hebben we die tijdspanne ook nodig om te kunnen bestaan.

Maar is er niet zoiets als tijd-ruimte en kunnen wij dan niet meer tijd en ook meer ruimte winnen door de snelheid waarmee we handelen, op te drijven? Kunnen we ons in die zin niet bevrijden van de beperkingen van de tijd?

U bedoelt dat wij sneller en efficiënter kunnen werken zodat we steeds grotere afstanden kunnen overbruggen en tijd kunnen besparen?

Precies, dat bedoel ik.

Wel, ook dat blijkt een kostelijke illusie. Als wij onze snelheid opdrijven dan kunnen wij inderdaad in een kortere tijdspanne grotere afstanden overbruggen maar heeft Ivan Illich intussen een halve eeuw geleden niet aangetoond dat wij zo doende ook afstanden creëren? We verplaatsen ons sneller naar onze vrienden maar tegelijk maken wij ook vrienden verder van huis. Er is een zekere groei mogelijk maar er zijn grenzen aan die groei en eenmaal die grenzen

voorbij, boeren we jammer genoeg weer achteruit. De toren van Babel! Maar we wijken af! We moeten het hebben over de wereld, nietwaar? De toestand in de wereld! Een toestand die samenhangt met onze eigen toestand! Want de wereld is voor een groot stuk wat wij doen!

Dat lijkt mij logisch, ja... Maar wat betekent dat concreet? Neem bijvoorbeeld het probleem van de overbevolking, momenteel toch een van de grootste wereldproblemen?

Kijk, daar hebben we het weer! Daar hebben we het weer! Waarom spreekt u over de overbevolking?

Omdat dit nu eenmaal een enorm probleem is...

Ha zo? En waar komt die bewering dan vandaan als ik mag vragen?

Maar dat wordt al jaren gezegd, in geleerde boeken, op radio en televisie, aan universiteiten...

En u gelooft klakkeloos wat men zegt van zodra het gedrukt staat, op televisie getoond wordt, door heel veel mensen beweerd wordt of aan universiteiten verkondigd wordt?

Dat lijkt mij toch... weldenkend?

Dat wordt als de huidige definitie van weldenkendheid beschouwd, bedoelt u? Ja, dan is het uiteraard waar wat u zegt, maar denkt u echt dat het terecht is om voor weldenkend en voor waar aan te nemen wat velen beweren?

Wij leven in een democratie...

Precies, een democratie: wie de meeste stemmen vergaren, die hebben het voor het zeggen. En zo zouden we op den duur inderdaad gaan geloven dat niet alleen onze leiders

het resultaat zijn van meerderheidsbeslissingen maar evenzeer de waarheid! Vindt de meerderheid dat de aarde overbevolkt is met mensen, dan is het ook zo, punt. Nietwaar?

Wel...

Maar dat is wat u zopas beweerd hebt!

De universiteiten...

Politici worden verkozen volgens het meerderheidsbeginsel en in vrijwel alle specialiteiten bestaan meningen die diametraal tegenover elkaar staan. Tel daarbij op dat het professoraat een politieke benoeming is om tot de slotsom te komen dat hetgeen moet doorgaan voor de waarheid, iets is dat gemaakt wordt door de meerderheid! Als u denkt dat ik mij ergens vergis, dan moet u het zeggen.

De stelling van Pythagoras bestaat toch...

Onafhankelijk van een meerderheidsbeslissing?

Zeker!

Akkoord, maar dat is dan ook wiskunde en de wiskundige waarheid heeft een bijzonder statuut, wiskunde onttrekt zich in zekere zin aan de stoffelijke werkelijkheid, dat is een onderwerp apart, ik wil het wel eens aansnijden maar hier zou ons dat veel en veel te ver brengen. Maar neem bijvoorbeeld de hypothese van Darwin, een onbewezen stelling dus: die gaat door voor de waarheid zonder meer en wie twijfelen aan Darwin zijn onweldenkend... omdat onze politici en dus ook onze professoren aan onze universiteiten dat vinden. Dat het niet zo is, wordt bewezen door het simpele feit dat enkele jaren geleden aan de Gentse universiteit een aanzienlijk geldbedrag werd toegekend aan een filosofieprofessor die met behulp daarvan het dar-

winisme onder de bevolking aannemelijker moest maken. Er zijn namelijk heel wat mensen die vinden dat het niet zo vanzelfsprekend is om aan te nemen dat iets zomaar kan ontstaan uit niets, en naar mijn bescheiden mening hebben zij niet eens ongelijk en ik voeg eraan toe dat zich onder hen heel wat geleerden bevinden, ook mensen met geleedheid ter zake, zoals evolutiebiologen. Dat geleerden die twijfelen aan de evolutietheorie van Darwin niet benoemd worden aan onze universiteiten, heeft uiteraard te maken met een zaak die ik zopas vernoemd heb: professoren worden benoemd door politici en politici dienen te dansen naar de pijpen van wie hen aan de macht hielpen. In dit geval is het niet moeilijk om in te zien dat zij gehoor geven aan de bende die momenteel de wereld in handen heeft en die sinds kort – sinds enkele eeuwen – een heel nieuwe religie propageert, zoals u wellicht weet: de religie van de wetenschappen, de technologie en het geld. Misschien weet u ook dat intussen een halve eeuw geleden ene Herbert Marcuse erop gehamerd heeft dat de combinatie van deze drie – wetenschap, techniek en kapitalisme, het zogenaamde WTK-bestel – rampzalig is voor de toekomst van deze wereld. Die idee werd overigens gretig en niet altijd met duidelijke verwijzingen te baat genomen door alwetende Vlaamse geleerden zoals de grote professor Stephanos... Hoe dan ook heb ik nog nooit geweten dat men een universitair team subsidieert om de stelling van Pythagoras aannemelijker te maken bij de bredere lagen van de bevolking of wat zou u ervan denken mocht men dit doen?

Tja, een wiskundige stelling is waar als ze bewijsbaar is en eenmaal het bewijs geleverd, kan geen mens dit nog

ongedaan maken, niet nu en ook niet binnen tienduizend jaar..

Zo is dat, mijn beste vriend, maar de stelling van Darwin werd nog door geen sterveling bewezen en daarom ook spreken wij over een hypothese. Er zijn geleerden die erin geloven en er zijn er evenveel andere die dat niet doen. Let op, het is geen misdaad om in het darwinisme te geloven: velen noemen het zelfs een heel plausibele hypothese. Maar het is hun probleemloze overstap van waarschijnlijkheid naar zekerheid die de pseudowetenschappers ver-raadt: zij weten niets, zij geloven slechts. Vaak is hun zelf-bedrog zo groot dat zij geloven dat zij de kennis die zij al-dus voorwenden, ook nog bezitten. Kenmerkend voor deze lieden is begrijpelijkerwijze het proselitisme: zij kunnen niet weerstaan aan de behoefte of de drang om iedereen van hun gelijk te overtuigen. En uiteraard staat hun daar-voor enkel geld ter beschikking, want argumenten hebben ze niet.

U geeft het voorbeeld van het darwinisme, maar is dat geen uitzondering?

Wel, willen we het eens hebben over de medische weten-schap? Kort geleden komt bij mij een vrouw van negentig op bezoek met de klacht dat zij als een proefkonijn behan-deld wordt door haar artsen. Als een proefkonijn, me-vrouw, zo vraag ik haar: maar dan moet u toch eerst wel een verklaring getekend hebben waarin u zegt dat u ermee akkoord gaat om deel te nemen aan een proef? Wel neen, zo antwoordt zij, en dat is het nu precies! Maar wat is er dan gebeurd? Wel, zo legt ze uit, ik ga op consultatie bij mijn huisarts en die zegt dat mijn bloeddruk te hoog is en dat ik pillen moet nemen want statistieken kennen aan

mensen met een lagere bloeddruk een hogere levensverwachting toe. U weet dat ik niet graag pillen neem, zo legt de dame in kwestie mij uit, en dus ga ik op zoek naar een tweede mening: ik raadpleeg een andere arts en die zegt prompt dat ik helemaal geen pillen nodig heb en dat het zelfs tegendoelmatig zou zijn om bloeddrukpillen te gaan nemen. De hele uitleg daarbij bespaar ik u, zo zegde ze, maar twee artsen, alletwee afgestudeerd in de geneeskunde aan onze Vlaamse universiteiten en met tegengestelde meningen: zegt dat niet iets over de medische wetenschap zelf? Ik kan er alleen maar uit verstaan dat ze er naar slaan zoals een blinde naar een ei: wij zijn proefkonijnen, niets meer en niets minder! En zeg nu zelf: heeft deze dame ongelijk?

Ik weet het niet...

U bent kennelijk nog niet overtuigd? Wel, ik ben zelf op zoek gegaan naar wetenschappelijke artikels over hoge bloeddruk en de behandeling ervan en kijk, ik heb ze voor u meegebracht: twee stapeltjes. Het eerste stapeltje verdedigt het gebruik van antihypertensiva met een uitgebreide wetenschappelijke uitleg erbij en het tweede stapeltje artikels, eveneens door wetenschapslui geschreven, pleit tegen het gebruik ervan. Wat moet een leek hier nu over denken?

Dat ze het niet weten...

Inderdaad. Maar de zaak wordt nog meer vertroebeld als men naast de wetenschappelijke en de technologische factor ook nog eens de factor van het kapitalisme in rekening brengt en misschien ziet u al meteen wat daarmee bedoeld wordt?

De farmaceutische industrie?

Precies: de handel in pillen. Men ziet bijvoorbeeld dat men de normen voor hypertensie onlangs nog strenger heeft gemaakt, zo streng zelfs dat als resultaat daarvan zowat de helft van de wereldbevolking hypertensiepatiënt is geworden. In feite moeten als gevolg van die verstrenging de helft van alle mensen nu antihypertensiva nemen. Zal ik nog een voorbeeld geven of zullen we nu overgaan naar de kwestie van de overbevolking? Maar ik geloof dat ik u op die vraag al een antwoord gegeven heb, enkele jaren geleden, en het is nog steeds geldig.¹⁷⁹ En die andere wereldproblemen... zijn als u het mij niet kwalijk neemt voor een volgende keer, ik moet nu rennen voor mijn trein, neemt u mij niet kwalijk alstublieft, tot kijk en het beste!

Welbedankt en tot kijk, Omsk Van Togenbirger...

2.

Omsk Van Togenbirger, u had het daar over een vrouw van negentig die zich een proefkonijn voelt omdat verschillende artsen haar voor hoge bloeddruk verschillende behandelingen aanprijzen maar nu heb ik een arts aan de lijn gehad die mij vertelde dat dit de normaalste zaak ter wereld is: er zullen altijd tegengestelde opvattingen zijn tussen de experts als het gaat om niet exacte wetenschappen, zo zei hij, en tot die niet exacte wetenschappen behoort nu eenmaal de geneeskunde... die men daarom somtijds ook geneeskunst noemt.

179Zie ook:

"Overbevolking of niet? Geboortebeperving of niet? Een interview met Omsk Van Togenbirger" (d.d. 02.06.2014)

"Overbevolking?" (d.d. 16.12.2009)

Jaja, en vindt u dan ook niet dat de uitdrukking "niet exacte wetenschappen" in feite een beetje doet denken aan een *contradictio in terminis*?

U bedoelt dat niet exact weten geen weten is?

Gelooft u dan dat er een soort van tussen-weten bestaat tussen weten en niet-weten?

Wat bedoelt u?

Als u een wiskundevraagstuk moet oplossen, bestaat daar volgens u dan zoiets als een niet exacte oplossing voor?

Uiteraard niet, ha!

Inderdaad, er bestaat slechts één exacte oplossing. Een niet exacte oplossing is een foute oplossing zonder meer, het is zelfs helemaal geen oplossing, het is een ding dat het vraagstuk onopgelost laat terwijl het de valse schijn schept van een oplossing. Het is altijd een zaak van weten of niet weten, er is geen tussenterrein omdat er ook geen tussen-weten is. Wat men statistieken noemt en waarschijnlijkheid is geen weten, het is een gebied verwant aan zaken zoals de roddelpraatjes en de schijn. Het vermoeden van Goldbach is geen weten, het is een vermoeden en het zou pas een stelling worden nadat het bewijs ervan gegeven zou zijn. Een vermoeden is geen kennis, vaak integendeel is het een hiaat in de kennis, een vraagteken, een onzekerheid. Een verdachtmaking is geen bewijs: Socrates kwam in opspraak, werd ervan verdacht de jeugd te bederven maar hij was helemaal geen misdadiger, integendeel. Een hypothese is een veronderstelling, zij kan correct blijken maar evenzeer geheel fout en zo bijvoorbeeld is en blijft het darwinisme een veronderstelling, een hypothese en volgens hen die zich niet storen aan innerlijke tegen-

spraken, een wetenschappelijke hypothese. Ook een vrees is geen weten: de vrees dat de aarde overbevolkt zal raken of dat de temperatuur hier zal oplopen totdat we allemaal gestoomd worden, de vrees dat vluchtelingen beslag zullen komen leggen op ons voedsel: het zijn geen zaken die wij weten, wij vrezen ze alleen maar. Telkenmale wij het weten of de wetenschappen verwisselen met vermoedens, vrees, veronderstellingen, waarschijnlijkheden en noem maar op, werken wij de waanzin in de hand en scheppen wij duisternis in plaats van licht...

Maar verduiveld! Wat u nu zegt! Dat kan toch zeker helemaal niet waar zijn!?

Wat aan uitspraken een wetenschappelijk karakter geeft, is een specifieke methode van kennisvergaring om tot die uitspraken te komen, namelijk de wetenschappelijke methode. Die steunt op twee peilers: enerzijds is er de ontdekking – en bij uitbreiding het experiment – op grond waarvan men uitspraken doet en anderzijds moet men zich strikt houden aan de logica als men uit de aldus bekomen waarheden zaken afleidt, willen die eveneens kunnen doorgaan voor waar. Doet men dit, dan verkrijgt men een consistente theorie, wat wil zeggen dat er binnen die theorie geen onderlinge tegenspraken kunnen zijn. En ziet u nu waar ik naartoe wil?

Niet echt...

Uit de definitie van wetenschappelijke waarheid volgt dat daar waar men in een theorie onderlinge tegenspraken vindt, er per definitie iets niet pluis is met het wetenschappelijk karakter van de methode op grond waarvan die uitspraken bekomen worden. Met andere woorden: het bestaan van tegengestelde meningen onder zogenaamde we-

tenschappers, verraadt dat die meningen helemaal niet zo wetenschappelijk gedragen zijn als zij het graag zouden laten uitschijnen, ziet u? Waar tegengestelde meningen bestaan, gaat het helemaal niet om waarheden maar bijvoorbeeld om vermoedens, om zaken die men vreest, verhoopt, gelooft en zo voort.

Maar vandaar toch de benaming niet exacte wetenschappen!?

En dat is uiteraard het reinste bedrog! Want door aan een dergelijk gedrocht een statuut toe te kennen – dat is immers de bedoeling van het invoeren van een dergelijke benaming – kan men blijven doen alsof het om een wetenschap gaat, terwijl men tegelijk een excuus gelooft te hebben voor de interne contradicties welke zich binnen die zogenaamde wetenschap voordoen in de vorm van tegengestelde meningen. En merk ook op dat met het gebruik van het woord 'meningen' andermaal gepoogd wordt om de dans te ontspringen want men spreekt nu eenmaal niet over objectieve waarheden doch over meningen en die zijn sowieso subjectief en dus hoeven ze van dientwege ook niet overeen te komen met de meningen van andere zogenaamd niet exacte wetenschappers.

Maar heel wat wetenschappen hebben toch een inductief karakter!? Beweert u nu dat de biologie geen wetenschap is omdat zij veralgemeent in een mooie theorie wat zij allemaal verzameld heeft door nauwkeurige waarnemingen en experimenten?

Ik heb helemaal geen kritiek op de inductieve methode waar zij zich bewust blijft van haar beperkingen. Als alle raven die wij onderzocht hebben, zwart blijken te zijn, dan kan men zijn kennis weliswaar veralgemenen tot de theo-

rie dat alle raven zwart zijn. De zaak is dat van zodra wij één witte raaf tegenkomen, wij ook de eerlijkheid moeten aan de dag leggen om onze theorie te herzien of tenminste te relativieren. Om die reden mag een dokter aan zijn patiënt bijvoorbeeld geen antihypertensiva opdringen: hij moet hem zeggen dat die pillen voor heel wat mensen in hetzelfde geval werken maar niet voor iedereen en misschien ook niet voor hem. En als de patiënt naar cijfers vraagt, dan moet hij die ook op tafel kunnen leggen, samen met alle andere factoren in het spel. Mijnheer, mevrouw, zo moet hij zeggen: u hebt een bloeddruk die afwijkt van de norm, maar misschien is die bloeddruk optimaal voor u persoonlijk, aangezien iedereen een ander gestel heeft en er in feite geen 'normaal gestel' bestaat. Of uw bloeddruk optimaal is voor u persoonlijk, weet ik niet en dat kan ook geen enkele arts u vertellen omdat onze medische wetenschap vandaag nog niet zo ver gevorderd is. Gesteld dat uw bloeddruk voor u te hoog is, dan betekent zulks dat u met een lagere bloeddruk gezonder en langer zou leven. Maar, ik herhaal: het is ook mogelijk dat uw gestel een wat hogere bloeddruk vereist en dat u best helemaal niets tegen uw bloeddruk onderneemt; het is dan zelfs waarschijnlijk dat pillen de bloeddruk die voor u persoonlijk ideaal is, om zeep zouden helpen, waardoor u ziek zou worden of minder lang zou leven. En dan zijn er uiteraard ook nog die nevenwerkingen...

En patiënten krijgen die informatie niet?

Blijkbaar gedragen sommige artsen zich tegenover hun patiënten vrij paternalistisch: ik ben de dokter, gij zijt de patiënt! Ik heb ooit een arts geconsulteerd die, toen ik hem vroeg naar de diagnose, prompt antwoordde: dat hoeft gij niet te weten, ik weet het en dat is genoeg! Of wilt gij mis-

schien zelf doktertje gaan spelen? Ik bemoei mij toch ook niet met uw job!?

Dat is dan wel het andere uiterste...

Waar er ter zake geen eensgezindheid bestaat terwijl men toch moet handelen, moet men de patiënt hierover inlichten en hem of haar bijvoorbeeld zeggen dat hij als proefkonijn fungeert als hij akkoord gaat met een verdere behandeling. Vaak houdt men zijn twijfels verborgen of neemt men niet de moeite of treedt men paternalistisch op en dat zijn uiteraard de middeleeuwen.

En hoe loopt het dan fout?

Waar die zogenaamde niet exacte wetenschapslui het over bepaalde zaken niet eens kunnen worden, lijkt het mij aannemelijk dat er wat schort aan tenminste één van de twee genoemde peilers in de methode van kennisverwerving. Ofwel trekt men conclusies wars van elke logica, ofwel schort er wat aan de waarnemingen en de experimenten. Wat betreft de geneeskunde wijzen heel wat critici erop dat de experimenten daar steeds vaker fel vertekend worden door een vreemde eend in de wetenschappelijke bijt, een eend die luistert naar de naam winstbejag! En nu keren we terug naar onze stelling van de vorige keer: Marcuse zegt dat niet de wetenschappen en de technologie als zodanig ons in de ellende storten maar wel hun werking binnen het kapitalisme: farmaceutische firma's hebben er financieel voordeel bij als zoveel mogelijk mensen pillen slikken. Daartoe moeten zoveel mogelijk mensen ofwel ziek zijn ofwel geloven dat zij ziek zijn. Nu zou men kunnen denken dat het laatst genoemde geval minder erg is dan het eerste, maar de bijwerkingen van allerlei pillen in acht genomen, worden de mensen die geloven dat zij ziek zijn,

door een onnodige behandeling uiteindelijk ook ziek. En is dat geen zonde? Het winstbejag is er ook de oorzaak van dat heel wat artsen, onder druk van de farmaceutische industrie, hun patiënten zoveel mogelijk in het ongewisse laten over de effectiviteit van de aangeprezen pillen. Die industrie heeft er alle baat bij om de geneeskunde als een exacte wetenschap voor te stellen en in alle talen te zwijgen over onzekerheden en risico's... die ze dan anderzijds wel uitgebreid op de bijsluiter vermelden maar dat doen ze dan weer om zich in te dekken tegen te verwachten klachten. En zo ontstaat die haast komische toestand met enerzijds de strenge waarschuwingen tegen de ontelbare bijwerkingen op de bijsluiter en anderzijds de minuscule lettertjes waarin die waarschuwingen worden afgedrukt als ook het smalend afwimpelen van elke door patiënten geuite vrees inzake de bijwerkingen. Dat het stellen van de diagnose in wezen een soort gokspel is, weliswaar te rechtvaardigen binnen zekere grenzen, wordt al helemaal niet meer gezegd. Kansen, statistieken, percentages...

Daarover had u het al, ja...

Wel, wat het geval is met de medische wetenschap is nu ook het geval met elke andere wetenschap en, meer algemeen, met elke menselijke activiteit: in een kapitalistische wereld worden alle menselijke activiteiten door het principe van het winstbejag geperverteerd. Het doel wordt middel, het middel wordt doel en deze middel-doelomkering maakt van de hele wereld een hel – zoals reeds de tweehonderd jaar geleden geboren Karl Marx en Friedrich Engels dat hebben aangetoond...

3.

Omsk Van Togenbirger, u had het met betrekking tot de medische wetenschappen over kennis die voorgewend wordt zonder dat het kennis is...

Uiteraard zegt men niet dat men het niet weet of dat er tegen uw plaag geen kruid gewassen is: probeer dit eens, zo zegt men want de winkel moet draaien!

Het is dus goed voor de economie...

Daar zegt u het: de economie. Pillen maar ook ontelbare andere dingen die, als ze niet baten, ook niet schaden: het zijn prutsen, het is allemaal brol maar het wordt geduld want het heeft alsnog een goede kant, het is immers goed voor de economie: wij leven in een economocentrisch bestel!

En wat is daar mis mee?

Andermaal: de economie moet in dienst staan van de mens en niet andersom. Waar de eindwaarde niet langer de mens is maar de economie, schort er flink wat met de geestelijke gezondheid van onze soort. De economie moet draaien, zo zeggen onze politici en wat betekent dat? Niets doet de economie zozeer draaien als de wegwerpcultuur: verbruiken om te verbruiken, produceren om te produceren. Recycleren wordt derhalve beschouwd als zondig en zodoende wordt de natuur zelf, die immers alles recycleert, het toonbeeld van hoe het niet moet... wat zeg ik? De natuur wordt het toonbeeld van hoe het niet mag. Aldus werd onze economie de meest tegennatuurlijke activiteit onder de zon!

Maar de mensen moeten toch een job hebben?

Kijk, daar heb je het weer: wij vinden wat pervers is inmiddels heel vanzelfsprekend!

Hoezo?!

En wij beseffen het niet eens! Luister nu maar eens goed hier: mijn eigenste grootvaders hebben zich letterlijk doodgewerkt. Er werd hen een toekomst beloofd van automatisering van de arbeid en een luilekkerland, een tijd waarin machines en robots al het werk zouden doen en mensen alleen nog zouden hoeven te sturen. Voor velen is dit nu werkelijkheid geworden. De veertigurenweek, het pensioen, het ouderschapsverlof, de werkloosheidsvergoedingen, de verbeterde werkomstandigheden, de afschaffing van de slavernij en de minimumlonen. Maar wat zien we nu? De job blijkt vandaag het meest begeerde product op de markt! Heb je van je leven!

En hoe is zoiets dan mogelijk?

U kent wellicht de wet van de vrije markt: wat schaars is, is kostbaar. Uiteraard heeft men gedacht: dit mag dan gelden voor heel wat producten maar het zal zeker niet gelden voor de arbeid! Maar wat zien we? De arbeid wordt schaars en iedereen wil werk!

Wel, iedereen wil geld verdienen...

Neen, neen en nog eens neen: kijk eens naar de lonen, de lonen zakken naar een dieptepunt, de meeste mensen verdienen nauwelijks meer dan het levensminimum eenmaal men ook de algemene kosten verrekent verbonden met de arbeid: verplaatsing, voeding, kledij, hygiëne, sociale contacten, noem maar op. Wie leven van een bestaansminimum, overleven weliswaar maar meer dan overleven doen mensen die een salaris trekken ook niet! En velen die geen job vinden, bieden zich aan voor vrijwilligerswerk of maken zich anderszins nuttig, zelfs als dit niet alleen onver-

loond gebeurt maar tevens supplementaire kosten meebrengt. Iedereen wil actief zijn, en dat betekent meedraaien, ook al houdt dit in dat men gewoon rondjes draait, dat men kaartspel na kaartspel op touw zet, dat men zijn kilometers maalt met de fiets, dat men deelneemt aan het kampioenschap bollen, boogschieten of eieren eten, het is eender: activiteit moet er zijn, het rendement is bijzaak geworden, het wordt zelfs verfoeid nu overproductie de prijzen markten over de hele wereld doet instorten...

Onze economie is niet gezond?

Zij is een doel op zich geworden, een einddoel, precies zoals het geld. Maar terwijl het geldbezit dodelijk is, is het rollende geld nog dodelijker.

Dat begrijp ik niet...

Geld is een middel, geen einddoel; waar geld het einddoel werd, werden wij het middel: wij werken ons dan de dieperik in, we putten ons uit om een hoop geld op de bank te laten aangroeien, we sparen ons rijk en rijkdom betekent dan niet *zijn* of *doen* maar *hebben*. Maar geld devalueert, het moet geïnvesteerd worden in allerlei levendige activiteiten om zijn waarde te kunnen behouden, wat wil zeggen dat het in de economie geïnjecteerd moet worden. Maar dan rijst de vraag: als wij geld injecteren in de economie en als resultaat daarvan komt er meer geld uit, waar komt die winst dan vandaan?

Ja, dat heb ik mij ook al afgevraagd...

Men kan het hebben over lenen en uitlenen, interesten en afpersing, maar dat is allemaal illusoir: de waarheid is dat wij helemaal geen winst maken!

Hoezo? Iemand die duizend euro belegt en na een tijdje tweeduizend euro terugkrijgt, heeft toch zeker wel duizend euro winst gemaakt!?

Haha! En die duizend euro noemen wij winst? Maar wij weten toch zeker wel dat geld papier is, nietwaar?

Met geld kan men allerlei zaken kopen, zoals voedsel!

Jazeker, met het levensminimum kan men dat, maar eenmaal de basisbehoeften bevredigd zijn en misschien ook een minimum aan luxebehoeften, wordt, althans voor de beleggers onder ons, het overschot opzij gezet en eventueel opnieuw belegd, nietwaar?

Zo is dat, uiteraard...

Goed, en dan vraag ik u: wat is dat geldbezit?

Het is een bezit, potverdorie! Het is van mij en van niemand anders! Ik zou er een eigendom kunnen mee kopen, een kasteel bijvoorbeeld of een schip... eender wat!

U zou uw bezit kunnen concretiseren, zegt u, maar hoeveel beleggers doen dat uiteindelijk, denkt u? Of beter: hoeveel percent van het kapitaal wordt uiteindelijk geconcretiseerd door zijn bezitters?

Daar heb ik geen flauw idee van. Waarom is dat dan van belang?

Heel eenvoudig omdat geld voor de bezitter en meer specifiek voor de belegger, louter papier is of gewoon een getal op een bankrekening. Geld dat niet geconcretiseerd wordt, is immers helemaal niets!

Wat u nu beweert!

U zegt het zelf: u *zou* er dit en dat kunnen mee kopen... maar dat doet u niet want dan bent u het kwijt, nietwaar? Wel, zo redeneert elke belegger. De meeste geldbezitters verkeren dus in de waan dat ze iets bezitten, maar als het zo is dat zij helemaal geen gebruik maken van hun kapitaal om er iets anders mee te doen dan het telkens opnieuw te beleggen, dan is het in feite eender of zij ook werkelijk iets bezitten of niet. En dat betekent dat zij in werkelijkheid zo arm zijn als Job!

Maar dat is onzin!

Wel, kijk dan maar eens wat er gebeurt in crisistijden, op het ogenblik dat iedereen naar de bank rent om zijn geld af te halen: dan blijkt er helemaal geen geld meer te zijn. Na de grote crisis van enkele jaren geleden werd het verplichte voorradige kapitaal in banken opgetrokken van zeven naar vijftien percent, maar de rest van het geld van de beleggers is wég, mijn beste: het bestaat niet meer, het werd door anderen allang verkwist!

Maar wat u nu zegt!

Zolang alles goed gaat, haalt niemand zijn geld van de banken en komt men er dus ook niet achter dat zijn bezit een illusie is. En nu kunt u zeggen: wel, ik heb een miljoen op de bank en als ik het morgen ga halen, dan heb ik het, punt uit, en daar staat u met uw onzin! Gelijk hebt u en zolang slechts hier en daar iemand zijn geld gaat afhalen, gebeurt er ook helemaal niets. Het gaat immers om de som van alle kapitalen. Want het is de banken uiteraard eender of van alle beleggers één man zijn tien miljoen afhaalt ofwel of duizend beleggers tienduizend euro afhalen: in geen geval maakt dat een verschil uit voor het voorradige kapitaal en voor de som die er niet is. De realiteit is dat op

slechts een bijna verwaarloosbaar deel van het geld aanspraak gemaakt wordt en dus hoeft het binnengebrachte kapitaal er ook niet te zijn: het mag gerust direct opge maakt worden!

Omsk Van Togenbirger, nu bent u aardig aan het fantasieren!

Die Gedanken sind frei, mijn beste en andermaal: ga het maar eens na in de geschiedenis; als de mensen *en masse* hun geld gaan afhalen, sluiten de banken. Is er geen houden meer aan, dan devalueert de munt dat het niet meer schoon is en zo trok men in tijden van crisis met kruiwagens vol bankbiljetten naar de bakker om daarmee één wittebrood te kopen.

4.

Omsk Van Togenbirger, we zijn van het onderwerp afgedwaald: laten we eens terugkeren naar de kern van de zaak, de huidige toestand in de wereld...

Maar zoals ik al zei, is die toestand onlosmakelijk verbonden met wat wij denken en doen: er bestaat niet iets op zichzelf en los van ons bewustzijn of buiten ons leven. En hebben we daarbij niet opgemerkt dat wat wij voor waarheden houden, dikwijls helemaal geen waarheden zijn maar wel meningen die worden aangehangen door meerderheden? En dat ons vermeende weten vaak geen weten is maar bijvoorbeeld een vermoeden, een veronderstelling of een vrees? Komt daarbij dat reeds lang geleden aan het licht werd gebracht dat ook zaken zoals winstbejag de waarheid vertekenen en het bedrog in de hand werken, zodanig zelfs dat onze wetenschappen zelf aangetast worden: zij zijn niet langer onafhankelijk en wringen zich in aller-

lei bochten om voor wetenschap te kunnen blijven doorgaan terwijl zij tegelijk het bedrog dienen. Maar de waarheid duldt geen corruptie en interne tegenspraken brengen dat bedrog ook uit. Kijk wat ik hier lees: “Vooraleer dit middel te gebruiken, lees deze bijsluiters aandachtig!” Niet zomaar lezen doch aandachtig lezen: uiterst belangrijk dus! Edoch, het staat er in volstrekt onleesbare lettertjes. En nu zou u kunnen opwerpen dat drukinkt en papier duur zijn? Wel, wist u dan dat aan de architectuur van het doosje en de pillen fortuinen worden besteed, zoals insiders getuigen: meer dan negentig percent van de kostprijs van een medicijn gaat naar artiesten die met een betoverende vormgeving aan al die prutsen een schijn van echtheid moeten verlenen. En zeg mij: is dit geen mooie illustratie van de toestand? Samen met de middel-doelomkering die alles op zijn kop zet? Onze wereld is hypocriet, de waarheid is de waarheid niet, wij wandelen op kelderijs en wat het allerergste is: geen haan die er naar kraait – de onverschilligheid!

Wel, gesteld dat u het bij het rechte eind hebt: hoe zou het dan wél moeten volgens u? Want het is makkelijk om kritiek te leveren als men zich tegelijk niet genoopt voelt om een alternatief aan te reiken...

De waarheid blijft de waarheid en de wegen om de waarheid te vinden, blijven open liggen, alleen wordt het leven van wie deze wegen betreden er niet makkelijker op. Maar dat mensen alle tegenstand ten spijt de zo moeilijke weg van de waarheid blijven verkiezen boven het makkelijke pad van het bedrog dat bergafwaarts en gewis recht de helletrechter in duikt, laat iets van de glorie van de waarheid zien. In het licht van de waarheid immers, verdwijnt alles dat werd bekomen door corruptie en bedrog zoals sneeuw

voor de zon. De waarheid zelf brengt niet alleen de onwaarheid van de leugen aan het licht zoals een correcte berekening eerdere foutieve berekeningen afstraft: zij overstijgt de loutere calculus door het gebeuren op te tillen naar het niveau van de komedie, zodat nu ook het belachelijke van de leugen aan het licht komt, wat haar voor iedereen zichtbaar maakt in één enkele oogopslag, evenzeer voor de analfabeet als voor de beslagen intellectueel.

En dus beweert u dat het alternatief zich situeert...

In de marge, inderdaad, in de tegencultuur. Kent u Hegel?

U bedoelt de filosoof?

Georg Wilhelm Friedrich Hegel, hij leefde tweehonderd jaar geleden. Niets kan uitgroeien tot iets beters zonder zich eerst te confronteren met een tegenstander en het is die strijd welke ook nu moet uitgevochten worden; onze wereld zal niet beter worden door het bestaande te sofisticeren, pas na een strijd van het bestaande met zijn tegenstander, komt er eventueel iets nieuws uit de bus. Maar als we hier aan voortborduren, kunnen wel wel héél erg ver afdwalen van ons onderwerp...

Maar wat houdt die zogenaamde waarheid dan concreet in, als ik vragen mag? U moet toch ook weten dat waarheid een zeer beladen begrip is, dat vandaag gesproken wordt in termen van waarschijnlijkheid en zo bijvoorbeeld wordt ook medisch advies verstrekt op grond van statistische bevindingen: wat is er mis mee als men op die manier aan een groot percentage van de mensen een langer en gezonder leven kan schenken? Inderdaad, de adviezen zijn niet perfect en de verkondigde waarheid is er een bij benadering maar wij zijn toch mensen?

Ik heb nooit verkondigd dat statistiek onzin is; wat ik wel beweer is dat zij evenals alle andere vormen van inductief bekomen kennis met de nodige voorzichtigheid dient aangewend te worden, vooral waar zij direct wordt toegepast op mensen. Wij springen immers al te losjes om met werkmethode die vol gaten zitten en waarvan de imperfectie met mensenlevens bekocht moet worden. Wat bijvoorbeeld te zeggen over de verborgen calculi inzake verkeersveiligheid waar berekend wordt hoeveel verkeersslachtoffers bepaalde investeringen waard zijn?

Kunt u misschien wat duidelijker zijn?

Kijk, hier wat verderop werd enkele jaren geleden een zebra-pad aangelegd zodat voetgangers er kunnen oversteken. Beter gezegd: als zij daar oversteken en zij worden aangereden, dan zijn ze in hun recht. Het resultaat van dat zebra-pad is nu dat daar meer voetgangers verongelukken dan voorheen. Sommige mensen geloven immers dat van zodra zij het recht hebben om veilig de straat over te steken, zij ook beschikken over de mogelijkheid om dat te doen. En dat is, zoals u ook wel ziet, een redeneerfout aangezien een recht niet garandeert dat de plicht die daar tegenover staat ook wordt nageleefd: die plicht is niet in handen van de rechthebbenden. Nu kan men op dezelfde plek ook verkeerslichten installeren maar dat kost geld: de installatie en het onderhoud kosten geld maar ook het tijdverlies bij automobilisten vertegenwoordigt een aardige som. Welnu, bij de overweging of men al dan niet overgaat tot het plaatsen van stoplichten, wordt een berekening gemaakt met als factoren het aantal verkeersslachtoffers per tijds-eenheid en de genoemde kosten. Met andere woorden: een mensenleven is in die nuts calculus helemaal niet onbetaalbaar. Wij leven in een wereld waarin mensen nog louter

dingen zijn. Vandaag kunnen bekende moraalfilosofen op televisie weer zonder blikken of blozen beweren dat een wereld zonder mensen met het Downsyndroom of zonder andersvaliden tout-court, een betere wereld is: de jaren dertig van de vorige eeuw zijn helemaal terug, de concentratiekampen loeren om de hoek, euthanasie wordt met zachte dwang gepropageerd en met lede ogen en plaatsvervangende schaamte kijkt men toe hoe zichzelf als topdokters en gangmakers presenterende euthanasiepropagandisten hierover congressen houden in uitgerekend Auschwitz.

Het is mij nog steeds niet duidelijk waarom u de vooruitgang loochent. Men moet toch erkennen dat wij bijvoorbeeld met de medische wetenschap gebaat zijn, we hebben heel wat ziekten overwonnen, we leven langer... Het lijkt mij kwade wil om vol te houden dat wij er in de middeleeuwen beter aan toe waren.

Geloof u echt dat de vooruitgang te danken is aan de mens als zodanig? Als er al vooruitgang is, dan danken wij die aan het voortschrijden van de tijd! Hoe meer tijd voorbijgaat, des te meer ervaring hebben wij en ervaring, experiment, is één van de twee peilers van de ware kennis. Het systematiseren van ervaring noemen wij wetenschap maar in feite is dat slechts een vaak betoverende benaming, als ging het om een bijzondere activiteit voor ingewijden: de wetenschap als geheimzinnigheid bestaat niet, het is niets anders dan ervaring en systematiseren is nu eenmaal eigen aan de mens. Het is de tijd zelf die het weten voortbrengt, niet de mens; de mens is onderhevig aan de tijd én aan het weten, beide zijn ze immers onomkeerbaar. Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe minder er van onszelf overblijft en hetzelfde geldt uiteraard voor de kennis die mettertijd onze hoofden in bezit neemt of bezet houdt: het weten vreet aan

ons, beperkt ons doen en laten omdat het een voorzichtigheid is, totdat wij op een dag helemaal niets meer ondernemen. Wie de kennis als een verworvenheid beschouwen, spannen de kar voor de paarden: de zogenaamde wetenschap wordt een hocus-pocus, zij meet zich een air aan, verhuult haar kennis in een specifiek jargon, werkt met ingewijden die zich privileges toe-eigenen en ontplooit methoden welke ons zand in de ogen strooien zoals dat bij uitstek in de geneeskunde met het geloof in pillen het geval is: dat is geen wetenschap maar pure religie of tovenaarij.

Wat is er dan mis met pillen?

Bent u katholiek? Dan weet u beslist dat de kern van de heilige mis de consecratie is, waar de transsubstantiatie plaatsheeft, de verandering van het brood in het lichaam van de heiland en de verandering van de wijn in zijn bloed. Men bekomt dan een heilige hostie, principieel eideloos vermenigvuldigbaar, het archetype van de pil. Het is de redding geconcentreerd in een minuscuul wit schijfje of bolletje maar het kan ook een groen half maantje zijn of een roos-blauwe capsule: het levenselixir, de essentie of de kern, het wezen, de ziel, het beginsel. En wie wil niet graag geloven dat dit product van de heilige wetenschap aan elkeen die het inzwelgt, gezondheid schenkt en kracht, eeuwige jeugd en straks ook eeuwig leven?

Maar wat is het alternatief?

Artsen zouden ook aan hun patiënten kunnen zeggen: eet wat minder en beweeg wat meer, onthoud u van alcohol en tabak, laat geen haat toe in uw hart, draag zorg voor de vrede maar maak u geen zorgen over dingen die geen mens veranderen kan, wees tevreden met weinig en biedt

hulp waar gij kunt, behandel anderen zoals ook gij wilt dat zij u behandelen.

Maar dan gaan artsen gelijken op profeten!

Inderdaad, maar zo horen genezers ook te zijn, zo waren zij oorspronkelijk. Vandaag zijn ze helaas geworden tot winkeliers, wat zeg ik? Tot handlangers van de meest rendabele industrie ooit: de industrie die teert op de angst voor pijn en de dood. En is deze industrie niet sterk verwant met haar voorgangster welke eeuwenlang munt sloeg uit de angst voor de folteringen van het hellevuur?

5.

Omsk Van Togenbirger, uit uw betoog over de huidige toestand in de wereld...

Maar daarover moeten we het nog hebben!

Akkoord, maar nu reeds blijkt daaruit alvast dat u grote twijfels koestert over de vooruitgang en dat u het been stijf houdt waar wij opmerken dat toch niet alles overboord gegooid kan worden: heeft de huidige toestand van de wereld hiermee dan te maken?

De huidige toestand in de wereld heeft te maken met het feit dat ontkend wordt dat er geen vooruitgang is en daardoor gaat men op zijn lauweren rusten en zet zich een beweging in tegengestelde richting in: achteruitgang! En wel met rasse schreden!

Heb je van je leven...

Kijk, kennelijk merkt u niet eens dat er achteruitgang dreigt en dat is het allerergste. Wij staren ons blind op heel oppervlakkige zaken zoals technologische snuffjes en allerlei kermisattracties, alsof zij belangrijker waren dan de uit-

vinging of de ontdekking van het vuur, het wiel, de algebra, de taal. Een van de grootste ontwikkelingen in de jongste geschiedenis is die van het Christendom: het inzicht dat alle mensen als mens gelijk zijn en de eis dat zij ook allemaal als zodanig behandeld worden, het inzicht dat wij allemaal kinderen zijn van een en dezelfde god en, meer nog dan dat: het besef dat de naaste god zelf is. Dat inzicht contrasteert fel met het geloof van voordien in allerlei afgoden, beelden, amuletten of natuurverschijnselen aan wie mensenoffers gebracht moesten worden om hen te paaien. Het christelijke beginsel maakt dat mensen gaan samenwerken en het gaat dan in principe om alle mensen zonder één enkele uitzondering, het is het ontstaan van de mensheid. Dat inzicht is zo illustratief dat het door velen nog steeds niet gevat wordt zodat wij vandaag beroemde en toonaangevende mensen zien verschijnen die er blijk van geven niet wijzer te zijn dan Hitler, Stalin of Franco. Criminele potentaten gebruiken hun macht om corrupte clowns in de schijnwerpers te positioneren: een hele maskerade zorgt ervoor dat zij de plaats innemen van helden en wijzen die van het wereldtoneel worden weggeplukt omdat gevreesd wordt dat ook de machthebbers zullen delen in de klappen als zij de waarheid verkondigen en recht spreken. De stichter zelf van de levenshouding die wij naar hem het Christendom zijn gaan noemen, werd op gruwelijke wijze omgebracht door de Romeinse keizer en vervangen door zijn geranten die er – vatte wie kan – tot op de dag van heden aanspraak op maken Christus zelf te vertegenwoordigen. De dwang van de macht maakt dat het volk – intussen een paar miljard mensen – deze aperte verknechting ook na tweeduizend jaar nog blijft accepteren. Allen die sindsdien in dezelfde levenshouding hun bestaan

wijden aan deze grote waarheid, delen in de klappen. De plaatsvervangers van de martelaren maken het intussen zo bont dat de wereld is gaan gelijken op een reusachtig pret-park, want het plezier is een noodzaak ter verdoezeling van de teleurgang van het geluk dat samen met de waarheidsgetrouwen steeds opnieuw verbannen wordt. Dertig jaar na de kruisiging van Jezus Christus kwamen de joden in opstand tegen de Romeinse bezetter en bij de onderdrukking van die opstand werd Jeruzalem verwoest en geplunderd en de zogenaamde Tweede Tempel in brand gestoken – u weet dat van die tempel nog een muur overeind staat, zij is bekend als de klaagmuur. In de volgende acht jaren werd met de buit van die plundering van Jeruzalem in het centrum van Rome het grootste circus ter wereld gebouwd, het Colosseum, voor het vermaak van het Romeinse volk. De grote satiredichter Juvenalis die het wangedrag van de rijke Romeinen aan de kaak stelde en die sympathiseerde met de armen op wiens kap zij grote sier maakten, spreekt in dat verband over *panem et circenses* – *brood en spelen*. Het circus heeft zich over de ganse wereld vermenigvuldigd in de vorm van allerlei arena's en zo werd voor het jongste wereldkampioenschap voetbal de luxueuze massacontainer van het Maracaña- stadion gebouwd naast de krottenwijken in het Braziliaanse Rio de Janeiro. Als dit vooruitgang is, dan moet u mij daar toch eens een tekeningetje bij maken want ik versta het niet.

Bekijkt u het allemaal niet te zwartgallig? Sport is cultuur en wat is daar mis mee? Er zullen altijd aberraties zijn maar...

Het is opvallend: telkens iemand wijst op de ernst van de toestand, wordt hij beschuldigd van zwartgalligheid, alsof de waarschuwingen helemaal niet ter zake waren. Maar

uitgerekend die onverschilligheid is rampzalig! Het gemak waarmee de wandaden van deze tijd onder de mat worden geveegd tart elke beschrijving. Heb ik u dan niet al eens verteld over de fameuze zeven uitvindingen die als vooruitgang geboekstaafd staan maar die in wezen een grote ramp zijn voor de wereld? De bekendste is de auto, die de lucht verontreinigt, hoofdoorzaak van hart- en vaatziekten, allerlei kankers en verkeersdoden, alleen in ons land jaarlijks achthonderd. Nog gezwegen over het feit dat de auto als voertuig contraproductief is, zoals in de zeventiger jaren van de vorige eeuw de cultuurfilosoof Ivan Illich overtuigend aantoonde. Want bedoeld om ons tijd te laten besparen, blijken de kosten van de gemiddelde automobilist meer tijd te eisen dan ze hem kunnen doen besparen en hetzelfde geldt voor talloze andere automaten. Het landschap werd door de auto herschapen tot een dicht netwerk van straten, vaak enkel toegankelijk voor gemotoriseerd verkeer en verstoken van voetpaden of fietspaden. De hele wereld is een autowegenweb geworden. Alle mensen leven in huizen die aan deze levensgevaarlijke straten palen; wij moeten ze betreden om in ons levensonderhoud te kunnen voorzien terwijl wij dat onmogelijk kunnen doen zonder het risico om gewond te raken of om te komen, wat vandaag het lot is van zowat 40 percent van ons. En wat gedacht van de uitvinding van het geld dat het onrecht in de wereld brengt, de hebzucht voedt, de middel-doelomkering in de hand werkt en het rampzalige tijdperk van het kapitalisme ingeluid heeft? Wat gezegd van de massamedia die de mens vereenzamen om niet te zeggen dat ze hem uitwissen? En de uitvinding van de democratie die maakt dat men nu ook gaat belijden dat de meerderheid het recht heeft om te beslissen wat waar is en wat niet? De

uitvinding van de plastics waarin de aarde versmacht: met een onverminderde productie van driehonderd miljoen ton jaarlijks vormen zij in de Stille Oceaan een drijvende vuilnisbelt met momenteel een oppervlakte van zowat vijftig keer die van ons land. De magen van vogels en vissen zitten er vol van en zij sterven er massaal aan, intussen vinden we ze als microkorrels ook in ons eigen lijf terug, in onze lichaamscellen, waar zij meedogenloze kankers doen uitbreken waaraan straks de helft van ons voortijdig overlijden en u vertelt mij dat ik het allemaal wat te zwartgalig zie? Moet ik nog eens het boekje opendoen over het kernafval waarmee niemand blijf weet en dat steeds grotere gebieden op aarde besmet en voorgoed ontoegankelijk maakt? Of dat van het sproeisel? Een van mijn critici, de zeer vermaarde arts en schrijver Christianus de Pierpontus, voorspelde bijna een halve eeuw geleden dat de mensheid ten onder zou gaan aan resistentie van bacteriën tegen antibiotica en vandaag is het zo ver: de strafste pillen kunnen niet meer baten, de eens zo hooghartige geneeskunde probeert haar bankroet uit te stellen maar de mensen sneuvelen bij bosjes, het kan niet langer verdoezeld worden en u vertelt mij dat ik overdrijf?

6.

En ik heb het nog helemaal niet gehad over de ontwikkelingen van de jongste tijd, mijn beste... hoe is uw naam alweer? Maar doet het er ook toe? Want die ontwikkelingen maken koekjes van ons allemaal, dat begrijpt u toch zeker wel, of niet?

Koekjes!?

Koekjes, zei ik, of zeep, ja, zeep maar dit keer zullen het koekjes zijn, geloof ik, om voor de hand liggende redenen

trouwens. Ik wil maar zeggen dat wat er in de jongste jaren gebeurt, een herhaling is van wat wij hebben meegeemaakt in de jaren dertig van de voorgaande eeuw, maar dat zult u beslist nog gehoord hebben?

Bepaalde kranten staan er vol van, ja.

Men vult de nieuwsberichten met terreuraanslagen en vervolgens gaat men in het teken van de veiligheid, de vrijheid aan banden leggen en de controle op de burgers opvoeren. En hoe ver gaat men daarin? Hebt u het onlangs gehoord, dat men de wielertoeristen wil verplichten om hun kilometers te gaan malen in speciaal daartoe aangelegde circuits? Men gaat of staat niet langer waar men wil, de openbare weg is voorbehouden aan de agressieve automobilist. Dit is de zo gevreesde terugkeer van het recht van de sterkste! Veiligheid? Laat mij niet lachen! Als men fietspaden aanlegt zodat de kinderen op weg naar school niet hoeven doodgereden te worden, zal ik geloven dat het de politici om onze veiligheid te doen is maar niet eerder! De terugkeer van het recht van de sterkste, dat is het waarover ik mij zorgen maak: daarbij vergeleken verdwijnt al de rest in het niets.

Waar vandaan dan die kentering?

Ik vermoed dat het alles te maken heeft met het wegebben van het christendom. In de mens zit een beest, kennelijk is alleen de religie bij machte om het in toom te houden. Weet u wat er gebeurd is in het zogenaamde Derde Rijk? Want men praat erover alsof het eeuwen geleden is, in een vreemde, verre streek, onder een handvol criminelen, een uitzonderingstoestand, een ongelukkig toeval haast. En niets is minder waar dan dat, conferatur Stanley Milgram!

U bedoelt het nazisme in Duitsland?

Ik bedoel de grootheidswaanzin waaraan de mens ten prooi is van zodra hij niet langer bereid is het hoofd te buigen voor zijn Schepper. U moet weten dat er mensen bestaan die willen heersen over alle anderen, en over de hele aarde, alsof zij god zelf waren. Binnen een evenwichtige maatschappij kunnen zij zich nauwelijks manifesteren maar eenmaal de tijden bepaalde kentekenen gaan vertonen, zien zij hun kans schoon en slaan ze toe: de potentaten. In wezen gaat het om brutale moordenaars; die zijn er altijd al geweest maar de cultuur zorgt ervoor dat zij hun diepste verlangens sublimeren en de godsdienst veroordeelt hun daden als zij nog in het stadium van gedachten zijn. Hun bestaan is tot mislukken gedoemd, tenzij zij ineens de dekmantel der dekmantels ontdekken: zij gaan namelijk de natuur zelf een handje helpen en in tijden van een uitgesproken liefde voor de natuur, klinkt dat niet eens zo onaardig en op die manier krijgen zij tenslotte in een ogenblik van onoplettendheid de wind in de zeilen en in een mum van tijd is het hek van de dam.

Kunt u wat concreter zijn?

Een exponent van deze misvatting vindt men daar waar sommigen in de natuur de wet van het recht van de sterkste geloven te ontwaren, waarna ze opmerken dat wat mensen en in het bijzonder christenen doen, daar jammerlijk tegenin gaat. Jammerlijk, zo geloven zij, zoals blijkt uit de toespraken van bijvoorbeeld Adolf Hitler die het betreurde dat aan het front jonge en gezonde mensen moesten gaan sneuvelen om de zieken en de bejaarden thuis in leven te houden. Hitler betreurde de naastenliefde omdat zij de natuurwet dwarszit en hij vond dat wij er ui-

teraard beter aan doen om de natuur een handje te helpen: door het recht van de sterkste worden de zwakken geëlimineerd, laten wij dus werk maken van het opruimen van de zwakken want zij verzwakken de staat – dat was de basis van zijn pleidooi. De executie van dit 'inzicht' dat bijzonder weldenkend of tenminste toch logisch lijkt, vindt men in de praktijk van de holocaust: de moord op zo maar eventjes zes miljoen mensen. En nu moet men weten dat deze industrialisering van de genocide volstrekt in koelen bloede gebeurde en met de medewerking van talloze medici – ja, het was een medicalisering van de massamoord. Vrijwel geen verzet daartegen, zij die zich verzetten werden immers op staande voet geëxecuteerd. Er zijn er zelfs die geloven aan hun perverse handelwijze een filosofische grondvesting te kunnen verlenen door te verwijzen naar de grote doch krankzinnige dichter Friedrich Wilhelm Nietzsche. Ik wil echter andermaal opmerken dat deze lieden criminelen zijn, dat hun theorie een uitvlucht is en dat zij verdomd goed weten waarmee zij bezig zijn: het transport van de joden naar hun eigenhandig gedolven graf, gebeurde in gesloten gaswagens waarop ter misleiding van het eigen volk geschilderd was: “Kaisers Kaffee”. En toen Hitler inzag dat hij de oorlog aan het verliezen was, liet hij de lijken uit de massagraven opdelven en verbranden, in de hoop nog gauw alle sporen van de onbeschrijflijke gruwel te kunnen uitwissen.

U overdrijft...

Ach, Shakespeare wist het al: de werkelijkheid is erger dan uw stoutste fantasie. Maar over de exponent van de holocaust zullen we het straks nog hebben. Wat ik hier eerst en vooral wil aanhalen in verband met de menselijke eigenwijsheid – of is dat dan geen grootheidswaan? – is de

onwaarschijnlijke en aperte onnadenkendheid welke spreekt uit de uitvluchten om te kunnen moorden, want daar gaat het in wezen om waar potentaten mogelijkheden ontwaren om zich uit te leven – de nazi's, de nationalisten en de racisten in naam van volk, staat en ras; de clerici in naam van het zielenheil; de uitwassen van de medische wereld in naam van de gezondheid en de volksgezondheid, al wordt de eed van Hippocrates in deze tijden door velen allang niet meer ernstig genomen. Hebt u al gehoord over de schoonheidschirurgie – en nu heb ik het niet over een kind met een hazenlip of iemand die verminkt uit een brand komt... ook in de geneeskunde hoort men steeds vaker het wijsje van “u vraagt, wij draaien”...

Uitwassen zullen er altijd zijn...

Om te beginnen vinden lieden die van oordeel zijn dat ze de natuur een handje moeten helpen, dat zij zelf geen deel uitmaken van de natuur. Het is zo klaar als een klontje: mensen die vinden dat de mens als zodanig deel uitmaakt van de natuur, kunnen ook het menselijke in de mens niet tegennatuurlijk noemen. Zij die dat wel doen, zijn uiteraard van oordeel dat de mens zelf tegennatuurlijk is. Edoch, als zij dat geloven, dan moeten ze meteen ook aannemen dat hun wil om alle zwakkeren uit te moorden, eveneens tegennatuurlijk is. Derhalve kunnen ze met hun standpunt geen enkele kant op, wat zij verkondigen snijdt geen hout, is het nep, het is een rookgordijn dat zij proberen op te trekken om aan hun moordlust een schijn van waardigheid te geven. En ze zouden dit nooit kunnen doen zonder de vastberadenheid waarmee zij hun critici het zwijgen opleggen: deze lui zijn terroristen zonder meer.

Vervolgens dient hier op gewezen te worden: om de natuur een handje te kunnen helpen, moet men de natuur eerst door en door kennen, men moet weten wat de natuur wil en men moet het ook beter weten dan de natuur zelf, wil men in staat zijn om hem te helpen. Wel, dan moet men mij eerst en vooral eens uitleggen hoe zo iets mogelijk zou kunnen zijn. Want ook hier moet men er dan van uit gaan dat men zelf buiten de natuur staat en tevens moet men ervan overtuigd zijn dat men het als buitenstaander beter weet dan de natuur zelf die het doet. Ik wens er niet verder over uit te weiden, het is te gek om los te lopen. Maar men dient op zijn hoede te zijn voor lui die met het mensdom deze weg op willen: zij zijn gevaarlijk zonder meer, zij schuwen beschaving en cultuur, zij willen de oorlog en de vernietiging en zij verwachten daarvan alle heil... voor zichzelf! En vandaag komen deze lieden overal ter wereld aan de macht: zal ik van Noord tot Zuid en van Oost tot West hun namen spellen of is het verstandiger om dat niet te doen, daar wij ons zeker geen illusies moeten maken over hun vastberadenheid?

U weet dat twee jaar geleden paus Franciscus, Oscar Romero zalig verklaard heeft: de gewezen aartsbisschop van El Salvador verdiende zijn sporen door tijdens een mis zijn mond open te doen over de vijfenzeventigduizend burgerdoden, vaak kinderen, onder de militaire junta. Daarop verleende de Katholieke Universiteit van Leuven hem een eredoctoraat maar een week later, op 24 maart 1980, werd hij door het regime vermoord. Paus Franciscus was zijn toenmalige ambtsgeenoot in buurland Argentinië waar een vergelijkbare dictatuur veertigduizend slachtoffers maakte. Maar de toekomstige Franciscus had niets te vrezen: hij beweert over de toestand in Argentinië niet op

de hoogte geweest te zijn. De katholieke kerk zelf weigerde toentertijd om Romero heilig te verklaren – begrijpelijk, daar zij de dictatoriale Latijns-Amerikaanse regimes steunde; niemand immers kan twee heren dienen. En van deze verhalen staat de geschiedenis bol. Vandaag explodeert een bom van dictatoriale regimes over de gehele wereld met vaak als enige antwoord een algemene onverschilligheid. En grote mensen hebben herhaaldelijk gewaarschuwd dat dit het ergste is: de onverschilligheid!

7.

Twee jaar geleden publiceerde de Vlaamse psychiater, kunstenaar en musicus Erik Thys het boek *Psychogenocide*, over de massamoord op psychiatrische patiënten en kunstenaars onder de nazi's. Ik vermeld het boek omdat het een hoogst noodzakelijk werk is want in deze tijden ziet men andermaal precies hetzelfde gebeuren. Moord is één zaak, maar de verantwoording ervan door erop te wijzen dat de slachtoffers mensen zonder maatschappelijk nut zijn, is een tergend teken van een schromelijke ontoereikendheid van het empathische vermogen. Abortus mag als het om gehandicapten gaat, euthanasie mag voor zieken en geesteszieken en men liegt zichzelf dan voor dat het goed is voor deze mensen als wij er voor zorgen dat zij niet of niet langer hoeven te leven – zij zouden immers teveel lijden. Bovendien is de eigenlijke reden anders zoals ook blijkt uit de selectiecriteria van de nazi's om over te gaan tot uitroeiing: de gevangenen werden pas vergast op het ogenblik dat zij niet meer nuttig waren. De veroordeling van een arts die abortus weigert bij een kind dat eenmaal volwassenen de bewuste arts voor de rechter sleept, schept een precedent dat vanaf dat ogenblik artsen dwingt tot deze beschamende vorm van discriminatie – het aborteren

van gehandicapten – en zo zijn wij de weg van de nazi's opgegaan. Adolf Hitler is terug; God is dood maar de duivel is verrezen!

De aanstokers van de holocaust hebben nooit beweerd dat zij moordden om te moorden, zij geloofden daarentegen een edel motief te hebben met de eugenetica waar ook vandaag zoveel rond te doen is: de verbetering van het ras, de modellering van een supermens, de versterking van de volksgezondheid en de staat, de eliminatie van nuttelozen en lastposten. En ook toen was de idee niet nieuw, onder meer Thomas Malthus was er ruim een eeuw voordien al van bezeten, u kent hem wel, die misantropische predikant, de vader van het sprookje over de catastrofale overbevolking. Hij was van mening dat men de armen maar beter aan hun lot kon overlaten: hun van voedsel voorzien kan er toch alleen maar voor zorgen dat zij zich vermenigvuldigen, zo meende hij. Vandaag zegt sir David Attenborough hem weer letterlijk na en zijn echo weerklinkt uit de mond van allerlei moraalprofessoren. Dit gebrek aan elementair verstand is de gruwel van deze tijd!

Het Malthusianisme is in zekere zin toch wel verdedigbaar? Heel wat geleerden hangen het aan...

Daar hebben we het weer! Maar nu moet u eens goed opletten, want wat opvalt, zijn de middelen die worden ingezet om dat doel te bereiken en die getuigen van een extreme onnadenkendheid. Iedereen weet dat er twee manieren bestaan om een maatschappij te verkrijgen zonder bijvoorbeeld zieke mensen. De eerste manier vergt studie, toewijding en arbeid en bestaat erin dat men poogt de zieken te genezen en daarbij doet men een beroep op dokters en andere hooggeschoolde gezondheidswerkers. De tweede ma-

nier echter gaat veel sneller, zij is veel goedkoper en ook efficiënter en dokters en andere hoogopgeleiden komen er al helemaal niet aan te pas: men roeit de zieken gewoon uit en daartoe volstaan ordinaire moordenaars. Maar het doel heiligt de middelen, zegt u? Wie zo denken, zouden verplicht een bezoek aan het kamp van Auschwitz moeten brengen en zij zouden de aantekeningen moeten lezen van Primo Levi en andere slachtoffers uit die tijd. Ik zeg u: de mens leert kennelijk niets bij, hij kent zijn geschiedenis niet en hij kijkt niet verder dan zijn neus lang is want dit dreigt vandaag allemaal opnieuw te gebeuren, hier en over de hele wereld, het is al aan de gang en wat wij verkrijgen is een veelvoud van de gruwel van toentertijd.

Moet men de maatschappij gezonder maken door de zieken te doden of door hen te genezen? Maakt men het land geleerder door de analfabeten te doden of door hen te leren lezen? Maakt men het land rijker door de armen uit te hongeren, zoals Malthus voorstelde, of door scholen voor hen te bouwen? Ik zei het al en het weze herhaald: om het levensonderhoud en de luxe van één welstellende westerling te garanderen, zijn vijftig slaven nodig in de derde of de vierde wereld. Het probleem van de armoede oplossen door de armen uit te roeien, ware alleen al om die reden volstrekt contraproductief. Maar vooral hierom zijn de Malthusiaanse maatregelen geheel ondoordacht: als er ooit sprake is van overbevolking, dan vormt die een probleem op grond van wat men de ecologische voetafdruk is gaan noemen, met andere woorden het verteer en de vervuiling per persoon. Als u nu weet dat een welgestelde westerling dikwijls het duizendvoudige verbruikt van dat waarvan een Indische paria leeft, dan ware het welgeteld duizend

keer doeltreffender om de rijken uit te hongeren! Maar wellicht...

Wellicht wat?

Wellicht eten de rijken zich dood...¹⁸⁰

Waar zijn de vogels?

Enkele weken voor het begin van de Kosovaarse oorlog, verdwenen alle vogels uit die streek, het leek alsof ze een voorgevoel hadden, zoals ook de bijen een voorgevoel hebben voor aardbevingen.

Zowat honderdzestig jaar geleden sprak het indianenop-
perhoofd Seattle in zijn beroemde toespraak tot de Amerika-
kaanse president over de dood van de dieren:

*"(...) Wij zullen dus uw aanbod ons land te kopen in over-
weging nemen. Als wij besluiten het aanbod aan te nemen
wil ik één voorwaarde stellen: de blanke man moet de die-
ren van dit land beschouwen als zijn broeders.*

*Ik ben maar een wilde en ik begrijp het niet. Ik zag duizen-
den rottende buffels op de prairie, achtergelaten door de
blanke man die ze neerschoot vanuit een rijdende trein.*

*Ik ben maar een wilde, en ik kan niet begrijpen hoe het ro-
kende ijzeren paard belangrijker kan zijn dan de buffel,
die wij alleen maar doden om in leven te blijven.*

180 16-31 juli 2017.

Wat is de mens zonder dieren? Als alle dieren weg zijn, zal de mens sterven aan een gevoel van grote eenzaamheid. Want wat er gebeurt met de dieren gebeurt spoedig met de mens. Alle dingen hangen samen.

Wat er met de aarde gebeurt, gebeurt met de kinderen van de aarde.^{181 182}

Aan de feesttafels der kannibalen

1.

In de jaren zeventig van de voorgaande eeuw publiceerde de Oostenrijks-Amerikaans-Mexicaans-Duitse jezuïet en filosoof Ivan Illich een aantal markante werken over een onderwerp dat ook het thema was van de Helleense tragedie, met name de contrateleologie of de menselijke contra-productiviteit die als een vloek op al ons doen en laten rust. Meteen betekende dit werk uiteraard een felle kritiek op het blinde vooruitgangsgeloof waarvoor voordien onder meer Herbert Marcuse waarschuwde in het licht van de nefaste werking welke het ongebreidelde kapitalisme krijgt in zijn interactie met wetenschap en techniek. Een van de meest sprekende voorbeelden in de uiteenzettingen van Illich is dat van de auto die ons tijd *kost* en dit zeer in tegenstelling tot het vermoeden van tijdbesparing waarmee dit snelle voertuig ons *fopt*. Maar een nog belangrijker gevolg is het feit dat de auto pas rendabel is voor mensen die

181 Hier staat de volledige tekst:

<http://www.brammoerland.com/teksten/OpperhoofdSeattle.html>

182 20 augustus 2017.

hem makkelijk kunnen betalen – zij hoeven immers minder tijd te investeren in het verdienen van de kostprijs ervan en zo houden zij er uiteindelijk tijdwinst aan over. En dit betekent dat de auto niet in de eerste plaats een voertuig is maar wel een instrument dat de (vrije) tijd (of de vrijheid) aan de armen ontnemt om ze de rijken toe te stoppen. En dat doet niet alleen de auto, dat doen talloze moderne consumptiegoederen. Aldus werd onze huidige economie een instrument in handen van een elite die daarmee een massa van onwetenden op een even verkapte als efficiënte manier plundert.

De effectiviteit van deze plundering is uiteraard groter naarmate er meer geconsumeerd wordt en het aanzetten van het volk tot een maximale consumptie gebeurt slechts ogenschijnlijk via de reclame en het voorbeeldgedrag want op een dieper niveau wordt de consumptiemotor rechtstreeks aangezwengeld met de geluksbelofte daar het geluk voor de massa verworden is tot een zaak van sociale vergelijking. Correcter gesteld bestaat de consumptiedwang door het afschrikmiddel van het ongeluk in zijn meest pregnante vorm van de sociale uitsluiting. In eenvoudiger bewoordingen kan men zeggen dat wie in deze cultuur niets bezitten, ook niet bestaan omdat men er slechts is wat men heeft – of dat is althans wat men het volk wil laten geloven.

Maar om mensen ertoe aan te zetten allerlei zaken te gaan kopen, is een krachtige stimulus nodig omdat consumptiegoederen geld kosten terwijl geld arbeid of inspanningen vertegenwoordigt. De prikkel die doet kopen moet derhalve sterker zijn dan de afschrikking van de inspanningen welke in de arbeid geleverd worden en dat kan pas het geval zijn als deze prikkel eveneens een afschrikking is en

wel een afschrikking die feller is dan deze die uitgaat van te leveren inspanningen. Nu wordt in de hedendaagse theologie de hel niet zomaar omschreven als een toestand waarin men van alle anderen afgesneden is, want dit blijkt voor de ruime meerderheid van alle mensen de afschrikking bij uitstek en het is alvast een afschrikking die groter is dan het schrikbeeld van de inspanning: sociale uitsluiting blijkt slechts een andere benaming voor de hel.

Maar waar dan geschiedt de fabricage van gelukkigen en ongelukkigen? Waar situeert zich de dorsvloer waar het kaf van het koren wordt gescheiden? Waar precies voltrekt zich de ultieme afschrikking, de hel van de sociale uitsluiting? En het antwoord klinkt verbijsterend genoeg dat deze dorsvloer gecreëerd wordt samen met de sociale dwang welke mensen ertoe verplicht om met de regelmaat van de klok zogenaamde feesten te gaan vieren. Op vaste tijdstippen wordt men gedwongen om te tafelen met al dan niet bekenden. Dat wij na het drinken van een glas spontaan gaan pochen en elkaar met het etaleren van onze bezittingen proberen te overtroeven, illustreert niet alleen de frustraties waarmee wij werden opgezadeld maar dient tevens perfect de belangen van wie ons manipuleren door aldus het beest in de mens te bespelen. Aan de feestdis immers geldt de concurrentiecultuur met het wijsje van ieder-voor-zich – ons via de media en de opvoeding als vanzelfsprekend ingelepeld om overeenkomstig het verdeel- en heers-principe de hebbers van de niet-hebbers te scheiden, waarbij de hebbers zich manifesteren door de niet-hebbers in het zand te doen bijten in plaats van hen te helpen.

Feesten of samenkomsten onder mensen dienen in de huidige cultuur derhalve niet om het samen-zijn en het samen-werken te bevorderen – dat is slechts het misleidende

uithangbord: sociale evenementen beogen daarentegen exact het tegenovergestelde, namelijk het bevredigen van een manifestatiedrang waarbij eigenaars zich onderscheiden of distantiëren van bezitslozen en waarbij deze laatsten geïsoleerd worden of dus in de hel worden gedropt.

Het hoeft geen betoog dat derhalve aan een dergelijke feestdis slechts ogenschijnlijk kip aan het spit wordt gegeven: in werkelijkheid staan op het menu onze soortgenoten die naar de principes van een opgedrongen pikorde het onderspit delven. De ware betekenis van onze westerse feesten onder het juk van de mammon, is kannibalisme.

2.

Niemand is in staat om nog voedsel naar binnen te werken nadat verzadiging is opgetreden en wie geen gehoor geven aan deze natuurlijke vanzelfsprekendheid, schaden hun gezondheid. Er zijn wel alternatieven zoals reeds in het oude Rome het uitlokken van braakpartijen om daarna met vreten te kunnen herbeginnen maar vandaag verkiest men zich veeleer te vermeien met exquisite gerechten in dure restaurants. Op de keper beschouwd is alles wat te maken heeft met oververzadiging ook verspilling en zo is de spilzucht aan de vraatzucht verwant omdat het gooien met geld en het zich volproppen met spijs en drank dezelfde functie vervullen van het zich manifesteren, het is de zelfbevrediging der potentaten. Eten is andere wezens aan zich onderwerpen door ze op te eten en met betalen doet men hetzelfde maar dan anders: men beveelt en onderwerpt soortgenoten door ze het geld dat ze nodig hebben om te leven te onthouden als zij gehoorzaamheid durven te weigeren.

Eten is het degraderen van wie men eet tot eiwitten en andere bouw- en brandstoffen voor de huishouding van het eigen lijf. Gaat het om het verorberen van planten en dieren, dan rechtvaardigt men zich door te stellen dat het doden van ander leven levensnoodzakelijk is voor het eigen voortbestaan maar voor het naar binnen werken van soortgenoten bestaat pas een excuus als de hongerdood dreigt terwijl geen enkel alternatief nog voorhanden is. De middeleeuwse franciscaner monnik en pauselijke gezant Willem Van Rubroeck beschrijft in zijn dagboeken langs de zijderoute op weg naar de Mongoolse hoofdstad Karakorum in 1253-1255 herhaaldelijk de vondst van knekels in uitgedoofde as van kampvuurtjes – het betrof meer bepaald teenkootjes van kinderen. Vandaag verorbert men zijn soortgenoten op een meer gesofisticeerde wijze door hen naast nog andere bestaansmiddelen ook het voedsel te onthouden dat zij nodig hebben voor hun voortbestaan. Exemplarisch is het Europese schandaal van het terugsturen van economische en oorlogsvluchtelingen van wie er de afgelopen jaren vele duizenden als drenkelingen de dood vonden op zee. Zij liepen weg voor de oorlog in de ergste dictatuur van de hedendaagse tijd en vonden geen asiel bij de Verenigde Naties die na de holocaust of de moord op zes miljoen mensen nochtans afgesproken hadden om onderdak te zullen verlenen aan al wie bij het verschijnen van een nieuwe Hitler moeten hollen voor hun leven. Het obese Westen weigert aan hongerige vluchtelingen onderdak en voedsel, uitgerekend omdat het vreest dat de hongerigen er eigenlijk op uit zijn om onze hoofden af te hakken en ons op te eten.

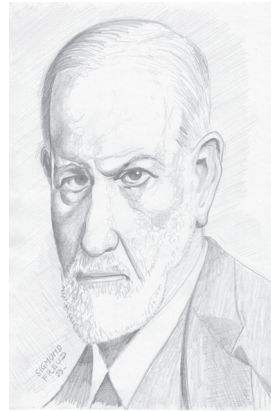
Anderzijds is het verorberen van medemensen sinds de oudste tijden een sacrale daad, en vormt deze niet de kern

van de Heilige Mis waar de Heiland zelf zijn lichaam offert in de vorm van brood en wijn? Met de allerarmsten namelijk heeft Christus zichzelf geïdentificeerd, met 'de minsten van de mijnen', zoals Hijzelf het zegde, en aldus voltrekt zich in de Europese genocide andermaal de kruisdood en de consecratie of de Mis ge-expandeerd doorheen de tijden in de wijde wereld.

3.

Zoals hoger aangestipt, zijn de spilzucht en de vraatzucht verwanten daar zij beiden de machtsdrang ventileren: het aanzitten aan de feesttafel en de pocherij zijn twee handen op één buik. In zijn *Eros and Civilization* uit 1955 heeft Herbert Marcuse beschreven hoe machtswellust en meer algemeen destructieve krachten spontaan opwellen waar de levensdriften geremd worden.

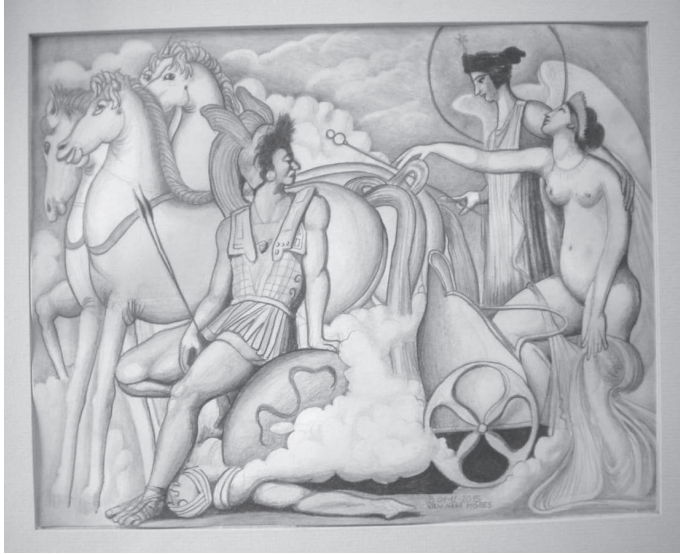
In de lijn van Plato stelt Freud dat de seksuele driften, de levensdriften zelf zijn, dezelfde driften die ons ertoe aanzetten om de natuur te beheersen in functie van de bevrediging van onze vitale behoeften: de wil tot zelfhandhaving is niet het eindeloze gevecht tegen de dood maar wel de strijd om plezier – het *lustprincipe* – gelegen in het uitstel van de onmiddellijke bevrediging van de verlangens en uitgeremd dat is cultuur – het *realiteitsprincipe*. De zelfbeheersing en de repressie zijn een noodzaak omdat lust onmogelijk is zon-

der arbeid: beschaving is de kanalisering van instincten en zo moeten de mensen zich maar opofferen aan de vooruitgang. Onjuist, zo oordeelt Marcuse: arbeid stamt inderdaad uit het lustprincipe zelf, alleen is het plezier eraf ingevolge het vervreemdende kapitalisme, wat wil zeggen dat de schaarste door de heersende klasse gemanipuleerd wordt. Neem de vervreemdende arbeid weg uit de maatschappij en repressie is niet langer nodig voor de sublimatie van de lusten.

In een heel andere benadering is geweld het enig resterende alternatief waar de dialoog onmogelijk is geworden en dat wil dus zeggen dat geweld ontstaat waar de logos zelf verdeeld is, waar de rede in oorlog is met zichzelf of dus daar waar er niet langer één waarheid is. En wat betekent dat?

Een wiskundevraagstuk heeft slechts één correcte oplossing en duldt geen tweede; waar zich voor zo'n vraagstuk twee oplossingen aanbieden, moet tenminste één van de twee fout zijn. De waarheid is één, geen waarheid duldt een tweede naast zich omdat een tweede waarheid ook de eerste ongedaan zou maken. Daarom kan de rede in oorlog met zichzelf niet langer de rede zijn: waar twee waarden onderling strijden, gaat het veeleer om belangen, meningen of nog andere zaken welke de waarheid in hun schaduw willen stellen. Edoch, zonder de logos, is er ook geen dialoog mogelijk. De oorlog *verplaatst* zich dan van de schil van de rede naar de fysieke schil en zo ontstaat geweld. Bij geweld eet de ene de andere op om weer één te kunnen zijn en de schijn van waarheid op te kunnen houden. Zo staat de oorlog weer in functie van een zekere vrede of dan tenminste toch een schijn daarvan.

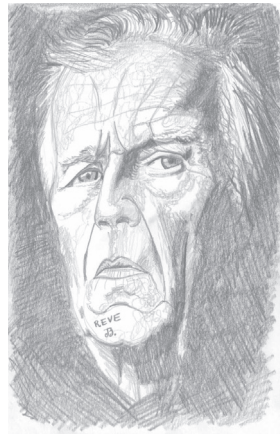

Maar misschien moet hier andersom worden geredeneerd en moeten wij erkennen dat het verhaal van de ene waarheid een groteske leugen is en ook een gevaarlijke, daar het niet slechts spontaan maar tevens noodzakelijk in de strijd uitmondt omdat strijd redding belooft daar in de strijd slechts één winnaar geduld kan worden. Misschien moeten wij het verhaal van de ene waarheid opofferen aan de vrede, wat uiteraard meebrengt dat wij erkennen dat er in onze werkelijkheid helemaal geen waarheid in de zin van een absolute waarheid kan bestaan. En moeten wij dan op deze wijze het erbarmelijke van onze toestand niet leren accepteren teneinde hem niet nog ondraaglijker te maken? Moeten wij de idee van de ene, ware, goede god niet leren beschouwen als een *contradictio in terminis*? Moeten wij niet leren aanvaarden dat de wiskunde ons altijd heeft misleid en dat deze zo vaste en sluitende 'wetenschap' ons met haar eeuwige waarheden een rad voor de

ogen heeft gedraaid, veel te mooi om ooit waar te kunnen zijn? Leert zij ons niet – tenminste als wij geen verzet blijven bieden tegen het verstaan – dat de waarheidswaarde van stellingen en beweringen omgekeerd evenredig is met hun werkelijkheidswaarde en dat dit ook niet anders mogelijk is omdat de werkelijkheid zelf verdeeld is, gefragmenteerd en altijd veranderlijk, en dat zij bestaat uit zich eindeloos vermenigvuldigende entiteiten? Want het lijkt er wel heel sterk op dat het godsgeloof en het geloof in de ándere wereld, het leven in de huidige wereld lelijk in de weg staat en dat het ons tot kannibalisme veroordeelt.

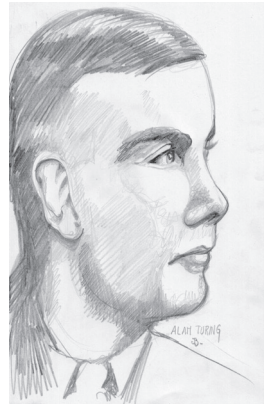
4.

Helaas worden al deze verzuchtingen weggeblazen als gevaarlijke vormen van simplisme op het ogenblik dat zich het relativisme pas echt goed doorzet want wie kan bijvoorbeeld het oordeel nog langer beamen “dat racisten ook mensen zijn” in het licht van de ontelbare slachtoffers van deze moordende ideologie? Gedachtenexperimenten zijn toelaatbaar zoals ook fictie en fantasie en “die Gedanken sind frei” maar bij het in de praktijk brengen van de eigen opvattingen dient men er rekening mee te houden dat men aldus het domein van de loutere opvattingen, overtuigingen en gedachten verlaat om het domein van de werkelijkheid zelf te betreden – een domein waar zich anderen bevinden met niet noodzakelijk dezelfde opvattingen. Wél deelt men met al deze anderen onmiskenbaar enkele ge-

meenschappelijke waarden en in de eerste plaats is er de waarde van het leven zelf, want iedereen wil leven: elkeen wil voldoende te eten hebben, wil kunnen wonen, wil zichzelf en de zijnen kunnen verzorgen en hoe men het ook draait of keert: deze waarden zijn onmiskenbaar universeel en daarom absoluut en objectief. Wég met de idee van elk zijn waarheid van zodra deze waarheid er ook aanspraak op maakt om in de praktijk gebracht te worden! Miskent men de genoemde gemeenschappelijke waarden en belangen alsnog of maakt men ze ondergeschikt aan een ideologie die deze zaken aan bepaalde categorieën van mensen ontzegt, dan pleegt men zelfverraad, verraad aan de eigen soort en verraad aan de rede.

Tot 1971 werden zelfs in het zogenaamde vrije Nederland homoseksuelen naar de Sint-Willibrordusinstelling in Heiloo gebracht waar een arts van Vlaamse komaf, dr. Aimé Wijffels, hen castrerde. Pas na protesten van onder andere de schrijver Gerard Reve werd het betreffende wetsartikel uit 1911 dat daartoe aanzette, afgeschaft.¹⁸³ De genocide op onder meer homoseksuelen stamt niet uit het nazitijdperk en werd na de Tweede Wereldoorlog ook niet stopgezet. Het bekendste slachtoffer van castratie op homo's is de Engelse wiskundige Alan Turing die de Duitse geheime code brak en aan wie wij derhalve de overwinning op nazi-Duitsland danken – hij stierf door

183 E. Thys, *Psychogenocide*, EPO, Berchem, 2015, p. 246.

moord of zelfmoord in 1954 en pas in 2009 gaf de Britse premier Brown hem eerherstel. Homoseksualiteit bleef in Engeland strafbaar tot 1967. Overmorgen, 5 september 2017, bestaat het homomonument in Amsterdam 30 jaar – p as dertig jaar. In de kampen van de nazi's werden ongeveer 10.000 homo's omgebracht, naast de genocide op joden, Roma-zigeuners en andere weerloze bevolkingsgroepen – deze volkerenmoord telde zes miljoen slachtoffers.

De internationaal geaccepteerde definitie van genocide indachtig, welke bepaalt dat ook maatregelen bedoeld om geboorten binnen de geviseerde groep te voorkomen als genocide moeten bestempeld worden¹⁸⁴, kijken wij vandaag aan tegen de uitlatingen van hooggeleerde heren zoals moraalfilosoof Etienne Vermeersch die via specifieke geboortebeperving zijn ideaal wenst te verwezenlijken van een wereld zonder gehandicapten, zoals hij ook een wereld zonder honger wenst te bekomen door de hongerigen over te laten aan hun bittere lot. Hiermee praat hij de prominente Sir David Attenborough naar de mond, van wie de in de kranten gepubliceerde veroordeling aan het adres van de hongerlijders: “Let them starve!”. Zij kunnen alvast rekenen op enige bijval van eugenetici en wereldverbeteraars in het zog van Thomas Malthus, over wie literatuurprofessor David Paroissien schrijft dat de wereldberoemde auteur en tijdgenoot van Malthus, Charles Dickens, hem middels zijn misantropische vrek Ebenezer Scrooge een veeg uit de pan geeft: in *A Christmas Carol* weigert Scrooge aalmoezen aan de bedelaars met het argument dat ze maar beter verhongeren omdat ze aldus nog meehelpen in de strijd tegen de overbevolking. Dickens haatte kennelijk deze utilitaristen, vaak van hogere komaf en zonder voe-

184 E. Thys, *ibidem*, p. 270.

ling met het volk, zoals Malthus, Bentham en Mill en in romans zoals *Hard Times* klaagt hij ze ook aan als onrechtplegers en onmensen.¹⁸⁵ Het gaat daar in feite om de verdedigers van het inhumane kapitalisme ten tijde van de industriële revolutie in ellendige fabriekssteden zoals Manchester – toestanden welke Friedrich Engels tot zijn sociaal engagement dreven.

Of hoe beroemdheden met de uitstraling van wereldverbeteraars en filantropen in feite menseneters zijn.

5.

Het reeds aangehaalde boek van Erik Thys gaat in feite over de zelfmoord van de mensheid, gelet op het feit dat, zoals Thys schrijft, creativiteit zo dikwijls samengaat met schizofrenie als autisme samengaat met betrouwbaarheid, precisie en een superieur geheugen:

“Deze mensen [schizofrenen] verdienen het niet om op deze manier verbannen te worden naar het verdomhoekje, zeker niet als blijkt dat zij ook de dragers zijn van creativiteit en op die manier verbonden zijn met de nobelste verwezenlijkingen van de mensheid”.¹⁸⁶

Hier wordt verwezen naar het vierde hoofdstuk van het boek, waar beschreven wordt “hoe artistieke gevoeligheid en psychische kwetsbaarheid twee zijden van hetzelfde muntstuk kunnen zijn.”¹⁸⁷

In de massamoord op de door Adolf Hitler als 'ontaard' gestigmatiseerde kunstenaars, dreigt zich de mensheid inder-

185 https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Robert_Malthus#References_in_popular_culture

186 E. Thys, *Ibidem*, EPO, Berchem, 2015, p. 277.

187 E. Thys, *ibidem*, pp. 101-111.

daad te zelfmoorden. Dit gevaarlijke fascisme, zozeer gekenmerkt door onnadenkendheid verkapt zich ironisch genoeg onder een pseudo-geleerdheid die zich bedient van de superlatieven en de decibels waarmee ook de marktkramers hun publiek proberen te imponeren.

Deze kleverige terreur komt vandaag opnieuw aan de macht maar dit keer verspreid over de hele wereld. In zijn boek vermeldt Thys de verdoken eugenetische praktijken en niet alleen in Peru waar omstreeks 1990 zowat 300.000 vrouwen ongeïnformeerd gesteriliseerd werden maar ook de sterilisaties van immigrerende Ethiopische joden door de Israëlische regering in 2013 en de praktijken in de V.S. jegens gedetineerden: in 2013 bleken alleen al in Californische vrouwengevangenis in de voorafgaande paar jaren 148 vrouwen onvruchtbaar gemaakt te zijn.

Onverantwoordelijk handelen en onverschilligheid, ook en vooral vanwege professionele hulpverleners en naaste familie, blijken de regel en de auteur drukt erop: “Het aantal slachtoffers is groot, klein is het aantal veroordeelde daders”.¹⁸⁸ Dat de moordenaars vaak aan het langste eind trekken, volgt uit het simpele feit dat na de misdaad de slachtoffers uiteraard al het zwijgen zijn opgelegd; zij zullen niet rechtop gaan zitten in hun graf en roepen: “Mogen wij alstublieft ook eens iets zeggen!?” Vandaar de dringende nood aan eerherstel in naam van de talloze vermoorden, de nood aan monumenten en de grote nood aan boeken en andere informatiebronnen over een zaak waarvan de laatste getuigen nu zo goed als helemaal verdwenen zijn. Hitler immers blijkt vandaag verrezen en, als men de kranten mag geloven, wel honderdduizendvoudig.

188E. Thys, *ibidem*, p. 300.

Omsk Van Togenbirger over het rechts extremisme en het moslimfundamentalisme

1.

Omsk Van Togenbirger (OVT), het lijkt er op dat zich een algemene vrees verspreidt voor een mogelijke teleurgang van onze westerse cultuur, hetzij onder de invloed van verregaande verrechtsing welke doet denken aan het Derde Rijk, hetzij door het moslimfundamentalisme. Is deze vrees terecht? Is onze cultuur in gevaar?

OVT: Mijn beste, wat een eigenaardige vragen stelt u daar! Maar u bent beslist niet de enige, ik heb dergelijke zaken nog gehoord en vaak zelfs, en ik begrijp maar niet hoe men dit zo zeggen kan! Hebt u thuis een tuintje? Ja? Een groentetuintje, zegt u? En wat cultiveert u in dat tuintje, als ik dat vragen mag? Een groentetuin komt immers niet vanzelf tot stand, men moet hem cultiveren, zo is dat toch? U teelt tomaten, zegt u? En hoe gaat dat dan, het cultiveren van tomaten? De natuur zorgt ervoor dat ze groeien, maar toch moet men ze cultiveren, is het niet? Eerst zijn dat zaadjes, of vergis ik me? Ja, zegt u, zaadjes, en men moet die in goede aarde zaaien, met vetstoffen, genoeg water en zo. En dan worden het plantjes? Inderdaad, zegt u: de zaadjes ontkiemen en worden plantjes, tomatenplantjes. En op die plantjes, die planten worden, komen bloemen, nietwaar? Ja, zegt u, en men moet de planten van de overtollige bloesems ontdoen en men moet ook alles warm houden. En die bloesems worden bevrucht en dan pas ziet men kleine groene bolletjes ontstaan op die bloemetjes, is het niet? En dat worden dan uiteindelijk tomaten? Inderdaad, zegt u. En als ze de plaag niet krijgen,

kunnen we er lustig van eten: een tomaatje uit het vuistjes in de serre met wat peper en wat zout... heerlijk! En begrijpt u nu waarom ik dit vertel, mijn beste? Ik vermoed het wel, nietwaar: de cultuur van in dit geval tomaten is een heel proces, een natuurlijk proces, maar ook een hele onderneming! Het start met bijna niets, wat zaadjes, er komen kleine plantjes te voorschijn, ze groeien, krijgen bloesems en met de gepaste dagelijkse zorg worden dat uiteindelijk tomaten. Ze hebben hun tijd en rotten dan weg. Maar u ziet het zelf: een cultuur is een proces, een teelt is een hele onderneming, wat men cultiveert is in voortdurende verandering, er is een opgang en een ondergang, niets blijft wat het is, alles vergaat, eerst verschijnt het, dan verdwijnt het weer. Tomaten, zegt u, maar het zijn eerst zaadjes, dan plantjes, bloesems, knobbeltjes, tomaten... en als die niet worden geoogst, rotten ze weer weg, ze geven zaadjes die geoogst worden voor weer een volgende cyclus. Natuur en cultuur: het laatste probeert het eerste in banen te leiden, cultiveert het. De tomaat als zodanig is slechts één fase, één kortstondige fase, de fase die ons, mensen, interesseert uiteraard, en daarom cultiveren we de plant in functie van die fase, maar het is slechts één fase in die onophoudelijke verandering! Cultuur is nu eenmaal in verandering, in voortdurende verandering. En was er stilstand, dan was er van cultuur geen sprake! De natuur is onderhevig aan voortdurende verandering maar ook de cultuur verandert omdat ze onlosmakelijk verbonden is met de natuur. Er zijn zelfs filosofen die stellen dat ook onze cultuurproducten moeten gerekend worden tot de natuur: als zij bijvoorbeeld met een satellietbeeld vanuit de ruimte de verlichte steden op aarde zien, dan noemen zij dit prompt een natuurverschijnsel! En nu vertelt u mij dat

er gevreesd wordt voor een teleurgang van de westerse cultuur? Maar u bedoelt wellicht dat er gevreesd wordt voor verandering, nietwaar? Wel, laat ik het nogmaals herhalen: cultuur *is* verandering omdat cultuur te maken heeft met natuur en de natuur leeft! Stagnatie zou niets minder betekenen dan het verdwijnen van de cultuur! En dat geldt heus niet alleen voor het cultiveren van tomaten: ook onze muziek, de literatuur en de andere kunsten, de wetenschappen en de techniek evolueren tot in de eeuwen der eeuwen, amen.

Maar ik bedoel dat men vreest voor een verandering ten kwade: onze westerse cultuur heeft ontegenzeggelijk bepaalde verworvenheden, waarden, dingen die ons na aan het hart liggen en die we niet graag opgeven, zoals onze vrijheid! Een verrechtsing of een radicale islam zou ons die waarden ontnemen en daar vrezen wij voor; heel terecht, geloof ik, en bent u het daar dan niet mee eens? Geloofst u dan niet dat wij voor onze vrijheid moeten blijven vechten of dat we hem anders dreigen te verliezen?

OVT: Hemeltje, hemeltje! Maar wat zegt u toch allemaal? Vrijheid! Westerse vrijheid! U neemt zo te horen blindelings aan dat het westen synoniem is voor vrijheid? Niet te geloven! Hebt u er dan nooit bij stilgestaan dat het westen sinds oudsher alom het werkkamp van de wereld wordt genoemd? Weet u dan niet dat hier ter plekke twee wereldoorlogen werden uitgevochten met vele miljoenen slachtoffers zodat elke familie foto's van gesneuvelden op de kast heeft staan? En hebt u dan echt nooit gehoord over massamanipulatie en over het laboratorium van de wereld waarin uitgerekend wij hier in het westen als proefkonijnen figureren? Want wat verstaat u dan onder de westerse vrijheid? De dagelijkse fabrieksarbeid met zijn drie weken

jaarlijks verlof, het weekend niet te vergeten en het pensioen op zeventenzestig? Is men hier dan niet onderworpen aan levenslange dwangarbeid? Om vier uur opstaan, om tien, elf uur het bed weer in en dat een leven lang voor de bekostiging van een huis, en dan mag het nog geen groot huis zijn. En u weet toch wel dat hier ten lande de arbeiders moeten boeten voor het werkverzuim van wie regeren? Niet de arbeiders maar de regering is verantwoordelijk voor de werkgelegenheid en toch worden de arbeiders gestraft met een lager pensioen als de werkgelegenheid ontoereikend is! Vrijheid, zo zegt u, en bedoelt u dan bewegingsvrijheid? De vrijheid om te gaan en te staan waar men wil? Helaas, mijn beste: quasi alles in het westen is geprivatiseerd, alleen de straten schieten over en begeeft men zich daarin, dan is men onderhevig aan een karrenvracht aan reglementen en riskeert men bovendien gewis zijn leven. En ik vergat de magazijnen, waar men alles kopen kan wat het hartje lust. Of is het ook u al opgevallen dat men niets degelijks meer kopen kan? Dat vijftienennegentig percent van alle koopwaar verfoeilijke plastics zijn? En tijd dan? Wat gezegd over tijd? Die hebben we in het westen niet! Energie? Onze economie is gericht op een zo hoog mogelijk verbruik, met enorme afvalbergen tot gevolg! Geluk? Is hier een zaak van sociale vergelijking geworden, concurrentie dus, of strijd! Gezondheid? Wel, ook de geneeskunde is kapitalistisch en dat wil zeggen dat zij er alleen maar bij gebaat is als zoveel mogelijk mensen ziek zijn want aan gezonde mensen verkoopt men nu eenmaal geen pillen tegen hoofdpijn of obesitas! En wat voor vrijheden schieten nu nog over? Men is vrij om te trouwen met wie men maar wil, zegt u? Was dat maar waar! Hebt u het ooit meegemaakt dat een prinses naar de hand dong

van een schooier? Onder de rijken hebben huwelijken altijd al gefunctioneerd om fortuinen veilig te stellen en als u het mij vraagt is dat nog steeds het geval; trouwen doet men overigens ook onder de minder gegoeden allang niet meer als het niet rendeert. De persvrijheid dan? Helaas zijn onze media in handen van een steeds kleiner wordend clubje, radio en televisie zijn een éénrichtingsverkeer en het internet en alle andere communicatie wordt strikt gecontroleerd en aan banden gelegd. Waar men ook gaat of staat, wordt men gefilmd, elke PC en elke Tv heeft een alziend oog waarmee de autoriteiten bij ons thuis naar binnen kijken als zij dat wensen, dankzij de moderne betaalmiddelen en de klantenkaarten kennen zij heel gedetailleerd ons koopgedrag, zij weten waar we ons ophouden, met wie we spreken en wat we zeggen, zij kunnen ons aanhouden en opsluiten als hun dat schikt en zij hebben ook inzage vanbinnen in onze lijven en weten aldus dingen over ons waarvan wijzelf geen benul hebben, zij beschikken namelijk over onze medische dossiers. En u kent toch zeker wel het effect van dat alles op de psyche van een mens? U weet toch dat wie in de gaten worden gehouden, zich spontaan gaan schikken naar wat zij vermoeden dat de wensen zijn van wie hen afluisteren en bespieden? Maar het is nog schrikwekkender dan hier voorgesteld, mijn beste, het zou ons alleen veel te ver leiden om hier nog over door te bomen. Ik pleit dus helemaal niet voor het afschaffen van onze vrijheden: ik wens alleen maar dat een kat, een kat genoemd wordt, ik wil er slechts op wijzen dat de meeste zaken die hier voor vrijheden doorgaan, in feite compleet illusoir zijn! En u wenst toch zeker niet de westerse illusies in stand te houden? Wilt u dan hen die u bedriegen onder uw hoede nemen zodat ze daar onge-

stoord kunnen mee doorgaan? Of is men aan dat onnoemelijke bedrog misschien al verslaafd geworden zoals men verslaafd kan zijn aan het bedrog van drugs? Vreest u dan voor het onzalige ogenblik dat de schellen u van de ogen vallen en dat u moet inzien hoe die zogenaamde vrijheden in werkelijkheid niets anders zijn dan kettingen welke verhinderen dat u de slavernij ooit achter zich kunt laten?

2.

Omsk Van Togenbirger, wij stellen vast dat velen vrezen voor het verlies van verworven rechten en vrijheden en dan antwoordt u daarop dat zij die vrezen van hun vrijheden beroofd te zullen worden, alleen maar vrezen bevrijd te zullen worden van illusies: zij vrezen derhalve niet voor het verlies van vrijheid maar voor de vrijheid zelf die de verlossing van illusies tot resultaat heeft?

OVT: In vele gevallen is dat inderdaad zo, ja. En het is omdat heel wat mensen voor de vrijheid vrezen, dat zij het verkiezen om te bestaan in slavernij. Slavernij is makkelijker dan vrijheid omdat een slaaf geen verantwoordelijkheid draagt, hij heeft immers geen meesterschap over zichzelf en over wat hij doet. Heel wat mensen zijn verslaafd aan hun werk, zij willen de staat dienen, of de kerk, de wetenschap, hun kinderen, de voetbalclub, een maîtresse of een baas, vaak splitsen ze zichzelf op in een meester en een slaaf, waarbij de slaaf zich een week lang onderwerpt aan hard labeur om dan de meester te kunnen dienen die hij tijdens het weekend is. Vaak is men zijn leven lang de slaaf van wie men als gepensioneerde hoopt te zijn. Het hele verzekeringswezen is in zekere zin gebaseerd op dit principe of de verzekerde wordt er alvast mee gemanipuleerd: “Werkt en betaalt, nu gij nog kunt, voor de hulpbe-

hoevende die gij morgen zult geworden zijn en laat die vooral niet in de steek!” Het is een vorm van slavernij welke mensen wordt aangepraat middels sociale druk – de dreigende beschuldiging van lafheid – en aan een dergelijke manipulatietechniek kan men nog bijzonder moeilijk weerstand bieden. Komt daarbij dat diegenen die geld vragen voor het op zich nemen van verantwoordelijkheid of dus voor het verslaven van wie hun verantwoordelijkheid willen ontvluchten, dikwijls en zelfs in het merendeel van de gevallen malafide lieden zijn, heren of dames die als puntje bij paaltje komt, alleen geïnteresseerd blijken in het geld terwijl zij nooit verantwoording afleggen en alleen maar uitvluchten verzinnen voor wat ze doen en laten: zij schuiven met andere woorden de verantwoordelijkheid waarvoor ze betaald worden op de schouders van het blinde lot terwijl ze het buit gemaakte geld onverminderd innen.

En toch kan men niet ontkennen dat mensen niet louter arbeiden om te arbeiden maar bijvoorbeeld omwille van het loon, want geld is vrijheid!

OVT: Wel, dat hebben we zopas uitgelegd: de mens splitst zichzelf op in een slaaf die geld verdient waarmee hij zich een weekend lang vrij kan kopen. U begrijpt toch zeker wel dat in een ideale wereld mensen arbeiden om te arbeiden?

Maar dat zou dan complete slavernij zijn!?

OVT: Integendeel! De arbeid als doel op zich is het ideaal voor elke mens, het is de zelfverwerkelijking van de mens, zijn deelgenootschap aan de schepping!

Dat begrijp ik niet...

OVT: In wezen werken alle mensen graag, zoals ook kinderen graag spelen: wij werken weliswaar om in leven te blijven maar wat zouden we anders ook doen? Wat kunnen we beter doen? Werken is zichzelf verwerkelijken of dat zou het moeten zijn, een mens die iets maakt, moet daar trots kunnen op zijn, maar vandaag hier in het westen is men van zijn werk vervreemd en dit sinds ongeveer tweehonderd jaar, toen de stoommachine uitgevonden werd en fabrieken opgestart werden. De ambachten verdwenen omdat alle vaklui die wilden overleven, verplicht waren om andermans machines te gaan bedienen in fabrieken met massaproductie. Vanaf dat ogenblik werkt men niet langer voor zichzelf, men moet tevreden zijn met een hongerloon, vaak weet men helemaal niet meer wat men dan wel fabriceert, denk maar aan *Modern Times* van Charlie Chaplin, waar een bandwerker met sleutels moeten vastdraait totdat hij er niet meer mee ophouden kan, en die onwetendheid komt de fabrieksbazen ook goed uit. De vaklui van weleer zijn bandwerkers geworden, zij werken niet meer om iets voort te brengen, zij maken alleen nog gekke bewegingen omwille van een loon zonder hetwelk hen de hongerdood wacht. Hun motief is niet langer positief, het is niet langer hun bedoeling iets te maken, hun beweegreden is negatief geworden, het is de bedoeling om voor iets te vluchten en op die manier werkt men niet meer uit eigen beweging met werklust en omdat men iets tot stand wil brengen of omdat men wil participeren aan de schepping: men doet alleen nog wat gevraagd wordt, eender wat, omdat men niet anders meer kan want wie niet gehoorzamen, moeten verhongeren. De arbeid werd geperverteerd, de mens gefrustreerd. De producten zelf lijden uiteraard onder het feit dat zij niet meer met trots tot stand

worden gebracht maar nog slechts onder dwang en zo is het niet te verwonderen dat zij niet meer deugen, de fabrikant heeft vaak alleen nog winst voor ogen: hij wil zo weinig mogelijk geven en in ruil zoveel mogelijk krijgen. Iedereen kan inzien dat dit uiteindelijk fataal moet aflopen. Oerdegelijke producten verdwijnen gestaag, nepartikelen worden de nieuwe standaard en omdat onze wereld opgebouwd wordt met het werk van onze handen, zal deze negatieve spiraal ervoor zorgen dat alles op den duur instort: de bruggen, de gebouwen, de politiek, de economie, alles.

Maar als het waar is wat u beweert, dan bestaat de ganse maatschappij uit niets dan slaven!?

OVT: Wel, het gaat in zekere zin om een vrijwillige slavernij, ziet u? Er is namelijk een hemelsbreed verschil tussen onvrijwillige en vrijwillige slavernij en in feite verdient alleen de onvrijwillige slavernij de benaming van slavernij terwijl de zogenaamde vrijwillige slavernij een beetje een *contradictio in terminis* is. De vraag blijft echter in welke mate er nog vrije wil in het spel is waar mensen bandwerk moeten verrichten voor de kost. Met andere woorden is die kwestie te herleiden tot de vraag hoe vrij men is waar men te kiezen heeft tussen bandwerk en de hongerdood. Andermaal: het ziet er in het westen allemaal uit als vrijheid maar in feite worden de vrije keuzes waarover men de mond vol heeft, altijd door anderen gemaakt. Nog het meest van al worden onze zogenaamd persoonlijke keuzes door anderen gemaakt waar wij beslissingen nemen onder sociale druk. En sociale druk, dat weet u wel, is een heel listig fabricaat van de overheid...

En toch kunt u niet ontkennen dat er een hemelsbreed en ook fundamenteel verschil blijft bestaan tussen het leven

in onze democratie en het bestaan in een dictatuur. Zelfs als men de democratische verkiezingen als een illusie van keuzevrijheid zou beschouwen, dan nog geloof ik dat ze verkieslijker blijven dan de éénpartijstaat! Er bestaat geen grotere verschrikking dan de dictatuur!

OVT: Uiteraard is dictatuur het laatste waar men moet naar streven, de vraag is alleen of een maatschappij op de lange duur niet spontaan naar de dictatuur evolueert. U kent het voorbeeld uit de economie van de monopolievorming: aanvankelijk is er diversiteit, elkeen participeert aan de productie, er zijn ontelbare bedrijven en bedrijfjes, heel gezellig allemaal, maar om dat alles goed draaiende en renderend te houden, blijkt concurrentie een ideale motor; alleen leidt concurrentie op den duur naar monopolievorming, een strijd wil immers altijd beslecht worden, er moet een winnaar uit de bus komen, één absolute winnaar, en dan pas kan een zekere rust terugkeren, althans bij de monopoliehouders, want eenmaal de prijzenslag voorbij, draait de consument voor alle kosten op en vraagt men voor zijn producten wat men maar wil. Zo gaat dat in de economie en de uiteindelijke monopoliehouder is in feite een dictator.

En iets gelijkaardigs gebeurt in de politiek?

OVT: Inderdaad: een democratie kent ontelbare partijtjes maar na verloop van tijd vallen er steeds meer af totdat uiteindelijk één partij of één coalitie met in feite nog één programma, overschiet. En dat heeft uiteraard ook te maken met het feit dat politiek en economie zo nauw samenhangen: politici komen pas aan de macht dankzij het grootkapitaal en dat zijn... de monopoliehouders.

Maar dat is nog steeds geen dictatuur! In Saoedi-Arabië mogen vrouwen niet alleen de straat op; in het Turkije van Erdogan worden kranten die het regime niet steunen, opgedoekt; in het Stalinistische Rusland werden mensen gearresteerd door beroepsarrestanten die ervoor moesten

zorgen dat ze op het eind van de maand hun quota haalden en de beschrijvingen daarvan in het eerste hoofdstuk van Solzjenitsyn's Goelag Archipel zijn zonder meer hallucinant; in het Roemenië van Ceaușescu werden alle telefoons door staatstelefoons vervangen, uitgerust met afluisterapparatuur en in het Derde Rijk werden alle ongewenste burgers 's nachts thuis opgepakt, naar kampen gebracht en aldaar vergast – in totaal zes miljoen!

OVT: En ik zal de laatste zijn om dat niet te veroordelen, alleen wil ik er op wijzen dat de huidige realiteit van de westerse samenleving George Orwell's dystopische roman *1984* naar de kroon steekt, als haar verschrikkingen deze uit de fictie al niet hebben ingehaald. En ik herhaal hierbij de vraag wat dan erger is: bewust onvrij zijn ofwel in de illusie verkeren dat men vrij is en met andere woorden onvrij zijn en het alleen niet weten of niet voelen? De democratie als een dictatuur met pijnstillers of de dictatuur verkleed als democratie, de wolf in schapenvacht.

Toch lijkt de feitelijke dictatuur mij nog steeds veel erger!

OVT: Wel, om te beginnen vertelt een dictator aan de burgers niet dat hij een dictator is en dat het land een totalitaire staat werd: Stalin werd 'vadertje Stalin' genoemd, zoals u weet werd na zijn dood in 1953 zijn lijk gebalsemd en vandaag staan de Russen nog steeds in de rij voor zijn mausoleum om hem een groet te brengen; hij wordt verantwoordelijk geacht voor de dood van naar schatting 20 tot 45 miljoen mensen. Onder Mao, de grote leider van de zogenaamde 'Culturele revolutie', vielen 40 tot 72 miljoen slachtoffers; Hitler, de 'Führer', bracht 17 miljoen mensen om, de Duitsers 'wisten niet' van de concentratiekampen; de Belgische koning Leopold II slachtte minstens 10 mil-

joen Congolezen af, het werd kennelijk aanvaard dat hij de handen van talloze kinderen afhakte als zij niet genoeg rubber produceerden maar hij ging de geschiedenis in als een 'groot staatsman' met standbeelden alom; de dictator uit 1984 heet 'grote broer'; het hoofd van de alleenzalgmakende katholieke kerk met het enige ware geloof, laat zich 'Zijne Heiligheid' noemen en alle gelovigen trappen in die leugens, de ketters worden van oudsher levend verbrand, verbannen of gebroodroofd. De Italiaanse fascist Mussolini werd vereerd als 'il Duce'. De huidige inwoners van de V.S. waren inwijkelingen in Noord-Amerika, veroveraars die quasi alle autochtonen, de zogenaamde Indianen, uitgemoord hebben of hen in reservaten opsloten maar de Amerikanen geloven dat zij wereldwijd geroemd worden als de 'verdedigers van de vrede en de vrijheid'. Dictators werden gelyncht en verfoeid maar dat gebeurde pas nadat ze de macht verloren: zolang zij het voor het zeggen hadden, werden zij vereerd en geprezen. Ik wil maar zeggen: de onderdanen van dictatoriale regimes willen meestal niet weten dat zij in een totalitaire staat leven en als wij willen weten of wij in een totalitaire staat leven, dan moeten we eerst de proef op de som nemen!

De proef op de som?

OVT: Probeer hier vandaag in het westen maar eens te verkondigen dat Darwin's evolutietheorie een verhaaltje is zoals een ander: geen schijn van kans dat u ooit nog aan een universiteit te werk gesteld zult worden! Probeer als veearts hier ten lande maar eens een handelaar in verboden hormonen te beboeten: Karel Van Noppen kweet zich van die plicht jegens ons, burgers, en bekocht het met zijn leven, hij heeft geen enkele navolger meer gehad, tweeëntwintig jaar lang niet, en alom staan de koeien in de wei-

landen op springen. En ik wil het nog niet hebben over de onaantastbaarheid van de kerk in zeer recente tijden. We hebben trouwens stof genoeg met wat wij vandaag allemaal moeten slikken. Maar wat baten kaars en bril?

3.

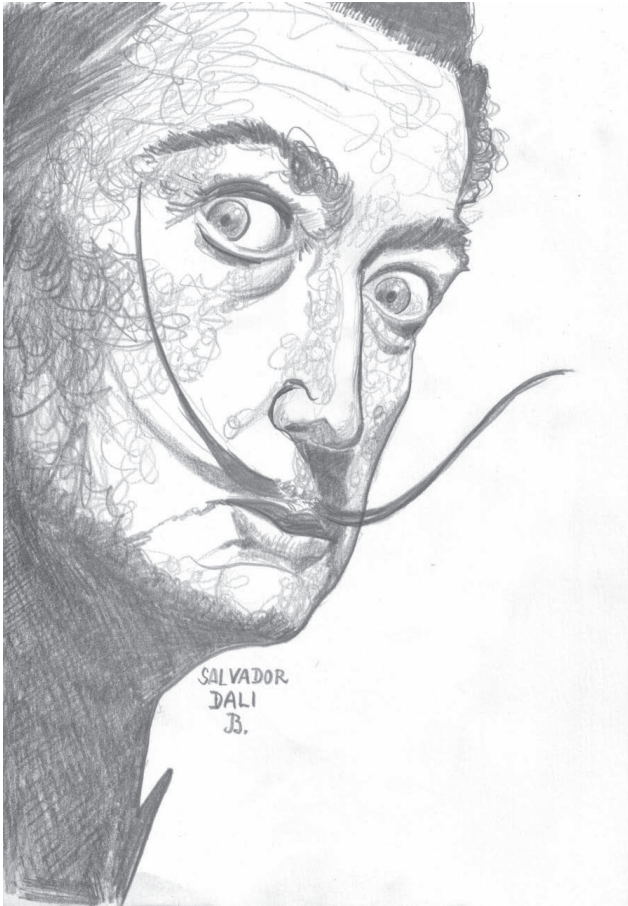
In feite beweert u, mijnheer Van Togenbirger, dat onze vrijheden illusies zijn, dat wij in een dictatuur leven of dat ook een democratische maatschappij onvermijdelijk uitmond in de dictatuur. Maar is het niet evident dat het juk van de sharia of de verschrikkingen van het fascisme van een nog heel ander kaliber zijn dan die enkele kleine nadelen van onze westerse democratieën?

OVT: Om te beginnen heb ik nooit beweerd dat onze vrijheden illusies zijn; wat ik echter wél beweer, is dat een aantal verknechtingen aan ons als vrijheden worden voorgesteld en dat wij ook geloven dat het vrijheden zijn en zo bijvoorbeeld heeft Ivan Illich aangetoond dat de slogan “mijn auto, mijn vrijheid” dit mooi illustreert. Dat een democratie zoals de onze uitmond in een dictatuur, heb ik al uitgelegd en de achterliggende oorzaak is vanzelfsprekend de religie van het geld: het geld is geëvolueerd van een ruilmiddel tot de ene ware god. U bent wat u hebt, en dat wil nota bene zeggen: u bent dus nog *slechts* wat u hebt! Derhalve: verliest u uw bezit, dan bestaat u niet meer! En dit is de essentie van het geloof in de Mammon. Het erge van de hele zaak is nu, en luistert goed: de Mammon dringt zich op, de geldgod is een dictator, niemand kan hem nog negeren, wie hem niet aanbidden, doen dat op straffe van algehele bezitsloosheid en in een wereld waar ook voor voedsel betaald moet worden, betekent dat de hongerdood; in een wereld waar de grond geprivatiseerd

werd, betekent het dat men nergens meer kan staan, dat men overal verjaagd zal worden, dat men geen steen heeft om zijn hoofd daarop te rusten te leggen. Vertel mij nu eens: welke god is zo wreed? Is niet elke god beter dan deze god-dictator? Maar de menselijke blindheid blijkt onbegrensd – wellicht ingevolge het egoïsme – zodat men pas oog krijgt voor deze gruwelijke realiteit als men zélf gaat behoren tot de sans-papiers, als men door tegenslag zijn job, zijn gezin en zijn huis verliest en schulden torst in plaats van bezittingen. Niemand staat dan klaar om bij te springen, want hulp bieden, betekent: zijn bezit vermindere en zichzelf ontgoddelijken, anderen bijstaan is dus blasfemie! In de religie van de mammon is naastenliefde de reinste ketterij! En de eerlijkheid gebiedt ons te erkennen dat onder de sharia daarentegen elkeen verplicht is om een deel van zijn bezit weg te schenken aan de armen; onze sociale zekerheid is trouwens een implantaat in de staat van de armenzorg uit de religies!

Wat wij in het westen als onze vrijheid ervaren, is niets anders dan het cijfer op onze bankrekening en dat is het allerergste kwaad dat ons hier in zijn greep houdt en betovert: wij geloven het op de koop toe, dat wij zijn wat we hebben, dat ons wezen samenvalt met onze geldbeurs en dat onze persoonlijke waarde toeneemt in de mate dat onze bankrekening groter wordt, ja, dat wij in die mate het goddelijke steeds dichter benaderen en dat kunnen de rijken ook ondervinden, zij worden benijd en verafgood.

Gelukkig kunnen wij er ook makkelijk achter komen dat de religie van het geld bedrog is: onsterfelijkheid koopt men niet met geld, ziekte en pijn worden niet afgekocht met geld, kanker spaart de rijken onder ons niet, geluk is niet te koop voor geld en vaak is het tegendeel het geval

en betaalt men zoals Faust met zijn geluk, met zijn ziel of met de eeuwigheid voor zijn wereldse rijkdom.

Maar men heeft geld nodig om te leven!

OVT: Het doet mij leed dat u dat zegt! Hebt u dan van mijn hele uitleg werkelijk niets begrepen? Maar goed, mijn uitleg zal niet gedeugd hebben, ik probeer het nog

eens opnieuw. Van geld kan niemand leven, geld is niet voedzaam, en dat verstaat u toch, geloof ik?

Ja, maar...

OVT: Neen, geen maren: u verstaat dat geld niet voedzaam is?

Ja...

OVT: Goed. Waarom dan kan men hier in het westen zonder geld niet leven? Heel eenvoudig omdat men moet betalen voor voedsel. En dat men moet betalen voor voedsel, komt hierdoor, namelijk dat het toegelaten is om voedsel in zijn bezit te nemen, ziet u? Maar ons voedsel is goddelijk, zonder voedsel kunnen wij niet leven en god is het leven zelf, anders gezegd: het leven is goddelijk: “Ik ben de weg, de waarheid en het leven”, zegt hij, en bij het laatste avondmaal toont hij het brood en zegt: “Neemt en eet, dit is mijn lichaam”. En nu vraag ik u: kan een mens god bezitten? Heeft een mens het recht om het leven, dat alleen door god geschonken wordt, aan anderen te onthouden? Neen, zegt u, natuurlijk niet! Dus mag ook niemand het voedsel als zijn bezit beschouwen, niemand heeft het recht om voedsel te verkopen, het voedsel komt toe aan wie het nodig hebben om te leven want god gunt het leven aan al zijn schepselen, anders zou hij hun het leven niet geschonken hebben. Waar voedsel verkocht wordt, wordt het onthouden aan de bezitslozen, aan hen die weigeren de mammon te dienen. Vandaar zegt Christus ook: “Niemand kan twee heren dienen, niet god en de mammon”.

Moeten wij dan van honger omkomen?

OVT: Wel, dat is inderdaad wat ik al de hele tijd probeer aan te tonen: dat de god van het geld die het westen re-

geert, een dictator is; dat wie hem weigeren te dienen, omgebracht worden. En zeg nu zelf: gaat het hier om enkele kleine nadelen van onze westerse democratieën of is hier inderdaad sprake van een wrede en echt moorddadige god?

4.

Omsk Van Togenbirger, nu hebben we het nog altijd niet gehad over het moslimextremisme en het islamfundamentalisme en ik herhaal de vraag: vrezen wij niet terecht voor een teleurgang van onze westerse cultuur, hetzij onder de invloed van verregaande verrechtsing welke doet denken aan het Derde Rijk, hetzij door het moslimfundamentalisme?

OVT: Mijn beste, ik zal uw vraag meteen kort en bondig beantwoorden met het geliefkoosde voorbeeld van mijn tuintjes en ik stel u maar meteen de vraag: wat baat het een grote tuin te hebben als hij er verwilderd bij ligt? Een tuin dient onderhouden te worden, anders wordt hij onbegaanbaar, meer zelfs: er groeien distels die op den duur het huis naar binnen kruipen zodat men beter af is zónder tuin, begrijpt u?

Niet helemaal... of helemaal niet, eigenlijk.

OVT: U hebt geluk dat ik beschik over engelengeduld! Wel, wat ik wil duidelijk maken is dit: een tuin is nooit een verworvenheid, zoals ook een cultuur nooit een verworvenheid is of een bezit, of gezondheid, leven, of eender wat. De dingen die men bezit en waarop men boogt, moeten onderhouden worden, elke dag weer, anders slijten ze heel vlug weg en gaan ze op de koop toe alras in het eigen nadeel spelen. Een staat binnen welke het goed leven is,

dient op zijn hoede te zijn en te blijven voor allerhande soorten van waanzin, waaronder inderdaad het moslimfundamentalisme en het rechts extremisme, maar ook de verloedering van het milieu: de vuile lucht, het ondrinkbare grondwater, de microplastics waarvan reeds alles door-drongen is en noem maar op. Ook voor overdreven opti-misme vanwege de wetenschappen en de techniek dient gewaarschuwd te worden, voor het té sterk worden van het leger, voor een te voortvarende economie en een te grote welvaart die ons immers lui maken en verzwakken, voor te weinig maar ook voor te veel veiligheid welke uiteindelijk met vrijheid betaald moet worden. Het is niet zo dat wij over een ideale westerse cultuur beschikken die tegen elke prijs bescherming verdient tegen invloeden van buitenaf; het is onjuist om *a priori* te stellen dat alle andere culturen en opvattingen vijandig zijn en geweerd moeten worden; er bestaat op de keper beschouwd niet zoiets als een kam-pioen van alle culturen welke het dan zou verdienen om zich koste wat het kost te blijven handhaven voor eeuwig en drie dagen. Alles verandert, wat vandaag goed is, is morgen misschien verwerpelijk en wat nu wordt nage-streefd, kan heel binnenkort te duchten zijn. Het leven zelf bestaat bij de gratie van een subtiel evenwicht, bijna een wonder, zo zeggen de geleerden. Het heelal is oneindig groot maar tot nog toe blijkt de aarde de enige plek waar leven is, in deze flinterdunne atmosfeer waar gassen en an-dere levensnoodzakelijke stoffen in precies gepaste con-centraties aanwezig zijn en, beschouwd vanuit de eeuwig-heid, misschien maar voor heel eventjes. De natuur kent dit broze evenwicht maar ook de organisatie van de men-sensoort binnen staten en in de hele wereldgemeenschap, balanceert gelijk een evenwichtskunstenaar boven een die-

pe afgrond. Wetten mogen onze vrijheid niet te zeer beperken maar tegelijk schenken zij ons veiligheid én vrijheid; zonder wetten gingen wij gebukt onder wetteloosheid, chaos, burgeroorlog, moord en brand, honger en bittere ellende. En ik herhaal het: moslimfundamentalisme en rechts extremisme zijn te duchten euvels maar ik geloof niet dat zij het zullen zijn die ons uiteindelijk de das zullen omdoen, ik vrees veeleer voor de verwaarlozing van onze natuurlijke bestaanscondities, dat gevaar is mijns inziens onvergelijkelijk veel groter. Hebt u al gemerkt dat sinds langer dan een maand alle merels hier verdwenen zijn? Dat is niet gebeurd door een of ander extremisme, het is een gevolg van ziekte, men heeft het over een virus maar de onderliggende oorzaak ligt voorwaar bij een verzwakte resistentie tegen ziekten ingevolge de vervuiling. Op die manier verdwijnen de soorten nu in versneld tempo en er komen er geen nieuwe bij. De algemene stilte hier rond verraadt een onthutsende onverschilligheid bij veel mensen en het is vooral die onverschilligheid waarvoor wij op onze hoede moeten zijn.

En wat overtuigt u er dan van dat wij veeleer moeten vrezen voor een milieuramp dan voor ongewenste regimes?

OVT: Heel eenvoudig het feit dat niets in staat is om mensen zozeer te verenigen dan het hebben van gemeenschappelijke vijanden. Op het ogenblik dat wij niet langer kunnen ademhalen, dat al het water ondrinkbaar is geworden, dat een nieuwe pest uitbreekt en wereldwijd de soorten, inclusief onze eigen soort, bij miljoenen of miljarden worden weggemaaid – op dat ogenblik zal de solidariteit onder de soort even rap terugkeren als zij verdwenen is. Men zegt dat een soort zich tegen zichzelf richt van zodra het milieu onleefbaar wordt door overbevolking of vervuiling,

men ziet dat bij bepaalde vissoorten in een te klein geworden aquarium: ze gaan een gif produceren om soortgenoten uit te roeien en het duurt totdat de populatie voldoende gezakt is. Om exact dezelfde reden – namelijk het op peil brengen van de populatie – smeden soortgenoten samen en helpen zij elkaar. In het eerste geval is de populatie te groot en moorden soortgenoten elkaar uit, in het tweede geval dreigt de soort uit te sterven en trekt men aan hetzelfde zeel.

Maar was u niet van mening dat er helemaal niet teveel mensen op aarde leven?

OVT: Maar ik ben nog steeds van mening dat de aarde veel meer mensen kan dragen dan nu het geval is, als men maar minder gaat verbruiken en vervuilen. En dan zou ook de kans op oorlog slinken. Het zijn allemaal zaken die hand in hand gaan.

Catalonië en de 'tekenen des tijds'

In de continentendrift van tientallen miljoenen jaren geleden verschoven Zuidelijke aardkorsten noordwaarts, ze botsten tegen het Euraziatische vasteland aan en vormden zo een serie bergketens – de Alpiene gordel. Eén van die korsten was het huidige Iberië (niet te verwarren met het gelijknamige middeleeuwse koninkrijk in de Kaukasus), dat zich aldus nog gauw bij Europa voegde – een smak die het ontstaan gaf aan de Pyreneeën. Het huidige Iberisch schiereiland bevat Spanje en Portugal plus dwergstaat en belastingparadijs Andorra, een klein stukje van Zuid-

Frankrijk en het sinds 1704 Britse Gibraltar, aan de zuilen van Herakles – de Fenicische Melqart – waar de held de melk van Hera morste die hem goddelijk had moeten maken en die de Melkweg vormde.

De oudste beschaving aldaar zou de Minoïsche geweest zijn die in de nieuwe steentijd en de bronstijd zowat der tien duizend jaar terug in Kreta aanving – de Minoërs stichtten in het huidige Andalusië de stad Tartessos vanwaar men een uitzicht moet gehad hebben op het verzonken Atlantis waarover Plato in zijn *Timaeus* en in zijn *Critias* schrijft dat het groter was dan Libië en Azië samen. De Carthagers vielen Iberië binnen en noemden het Hispania; na hun plundertocht door Rome onder Alarik I in 410 kwamen de Visigoten binnenvallen en in de achtste eeuw namen de Moren hun plaats in. Pas in 1492 heroverden de Christenen Spanje – de Inquisitie was toen begonnen, het Andalusische Sevilla zou het decor vormen van Dostojevski's latere monoloog over de grootinquisiteur in zijn *De gebroeders Karamazov*. Vanaf die tijd werden Spanje en Portugal grote koloniale mogendheden maar ze geraakten slaags in een reeks oorlogen met de Ottomanen, de Italianen, de Nederlanders, de Engelsen, in de negentiende eeuw met Napoleon en in 1898 tenslotte met de V.S. die hun kolonies afpakte: Cuba, de Filipijnen, Puerto Rico en Guam – momenteel in het nieuws wegens bedreigingen vanwege Noord-Korea. In 1931 dwong men koning Alfons XIII af te treden en werd Spanje een republiek. Na de bloedige burgeroorlog van 1936-1939 kwam de verschrikkelijke dictatuur van generaal Franco en na diens dood in 1975 werd met Juan Carlos de monarchie hersteld (sinds 2014 koning Filipe); in 1978 werd het land gedemocratiseerd en bij die gelegenheid verdeeld in zeventien autono-

me regio's waarvan Catalonië er eentje is, gelegen in het Noord-Oosten van Spanje, bezuiden de Pyreneeën en aan de Middellandse Zee.

Naar Europese normen is Spanje met 50 miljoen inwoners en 85 inwoners per vierkante kilometer eerder dunbevolkt: behalve de centraal gelegen regio Madrid – met zijn zes miljoen Madrilenen de zevende grootste Europese metropool en dus groter dan Parijs of Rome – zijn alleen de kuststreken dichter bevolkt met aan de top de regio Catalonië met Barcelona als tweede grootste metropool van het land – er zijn vijf en een kwart miljoen Barcelonezen. De overige autonome regio's (niet te verwarren met de 52 provincies) zijn Andalusië, Aragón, Murcia, Cantabrië, Navarra, La Rioja, Extremadura, Baskenland (of: Euskadi), Valencia, Castilië-La Mancha, Castilië en Leon, Galicië, Asturië, de Balearen en de Canarische eilanden. Er zijn tevens twee autonome steden: Ceuta en Melilla.

De wens tot onafhankelijkheid bij een deel van de Catalanen en de hardhandige aanpak van hun volksraadpleging door de Spaanse regering, worden door buitenstaanders kennelijk vaak onbewust doch geheel onterecht vergelijkbaar geacht met de vrijheidsstrijd van bijvoorbeeld de Basken. Onterecht: de Basken vormen een volk apart, wonen gedeeltelijk in Frankrijk en hebben een taal die geen enkel verband heeft met het Spaans terwijl de Catalanen met hun door Spanje erkende landstaal, in wezen Spanjaarden zijn en dan ook nog rijke Spanjaarden, met in hoofdzaak wellicht economische motieven voor hun onafhankelijkheidsstreven. Zoals ook elders in Europa het geval is met de jongste algemene verrechtiging, gaat het gebeurlijk vooral om een slinkende bereidheid bij rijkere bevolkingsgroepen om nog langer enige solidariteit te betonen met de minder

gegoede regio's. Het onafhankelijkheidsstreven van sommige Catalanen heeft met andere woorden motieven die bezwaarlijk op veel sympathie kunnen rekenen – de meest welstellenden hebben hun (wellicht zeer tijdelijke) aanhang dan alleen maar te danken aan een tekort aan kennis ter zake en dan vooral aan een onwetendheid bij sommige buitenlanders. Maar aan desinformatie dezer dagen geen tekort en vandaar wellicht de vooralsnog hardnekkig aanhoudende opschudding. Het misverstand is des te schrijnender daar het huidige Spanje in wezen een bijzonder gastvrij land is: terwijl andere Europese landen alomtorens bouwen om zich te onttrekken aan de humane plicht om asiel te verschaffen aan oorlogsvluchtelingen, vinden bijna 40 percent van alle Europese immigranten uit Zuid-Amerika, Afrika en het Oostblok een verblijf in Spanje.

Maar kijk, de feiten zelf van vandaag 8 oktober 2017 laten er geen twijfel over bestaan: kennelijk veel meer Catalanen komen in Barcelona op straat tégen onafhankelijkheid en meteen ziet de rest van Europa een gelijkenis met wat er in het eigen land gaande is. Vluchtelingen kosten volgens nieuw rechts teveel geld, de solidariteit is zoek, de “eigen volk eerst”-slogan weerklinkt alom en de Catalanen die zich willen afscheuren, worden nu eindelijk niet langer gezien als een verdrukt volk dat naar onafhankelijkheid streeft: het komt aan het licht dat hun zusterpartijen in het buitenland luisteren naar namen zoals Vlaams Blok (Be), PVV van Wilders (NI), Liga Nord (It), de partij van Le Pen (Fr) en noem ze maar op, de groeperingen van wie verdelen maar niet willen delen.

Addendum: D.d. 23 oktober meldt de media dat nu ook in Italië de rijke noordelijke regio (met de Liga Nord) voor meer onafhankelijkheid heeft gestemd (en de rij zal beslist

nog aangevuld worden, de verbrokkeling is begonnen...).

^{189 190}

189 <http://www.knack.be/nieuws/wereld/burgers-in-noord-italie-stemmen-voor-meer-autonomie/article-normal-915907.html>

190 Bronnen:

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Cataloni%C3%AB>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Spanje>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Iberisch_Schiereiland

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Gibraltar>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Occitanie>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Frankrijk>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Andorra>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Portugal>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Alpiene_ogenese

https://nl.wikipedia.org/wiki/Mino%C3%AFsche_beschaving

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Melqart>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Guam>

<http://classics.mit.edu/Plato/critias.html>

<http://classics.mit.edu/Plato/timaeus.html>

[http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Plat.+Tim.](http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Plat.+Tim.+53c&redirect=true)

[+53c&redirect=true](http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Plat.+Tim.+53c&redirect=true)

https://nl.wikipedia.org/wiki/Iberisch_Schiereiland

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Herakles_\(mythologie\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Herakles_(mythologie))

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Iberi%C3%AB>

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Timaeus_\(Plato\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Timaeus_(Plato))

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Atlantis_\(eiland\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Atlantis_(eiland))

https://nl.wikipedia.org/wiki/Iberisch_Schiereiland

https://nl.wikipedia.org/wiki/Spaans-Amerikaanse_Oorlog

Arbeidsethiek en de schuld van de zwaksten

In functie van het bepalen van de pensioenleeftijd, staat het dezer dagen opnieuw ter discussie welke dan de zogenaamd zware beroepen zijn en daarbij komt naast de fysieke belasting ook de psychische belasting of de stress ter sprake: niet alleen bouwvakkers verslijten rapper — aldus onze BV's in de media — maar bijvoorbeeld ook politiemensen, verpleegkundigen en leraren.

Er moet nu echter op gewezen worden dat in het hele verhaal telkenmale een welbepaalde categorie wordt vergeten, ofschoon deze groep almaar aangroeit en — getuige de zelfmoordcijfers — nog veel meer dan alle andere groepen te lijden heeft onder stress en uitputting: de groep van de werkzoekenden.

Om te beginnen wordt aan werklozen de schuld gegeven voor het feit dat zij zonder werk zijn, terwijl de werkvoorziening niet hun verantwoordelijkheid is maar die van de regering. Een vakman moet weliswaar zijn vak kennen, maar het is niet zijn vak om er voor te zorgen dat hij zijn beroep kan uitoefenen: dat is de taak van de minister van

https://nl.wikipedia.org/wiki/Spanje#/media/File:Autonomous_communities_of_Spain.svg
<http://www.stedentripper.com/blog/733/grootste-steden/>
https://nl.wikipedia.org/wiki/Autonomie_gemeenschappen_van_Spanje
https://nl.wikipedia.org/wiki/Provincies_van_Spanje
https://nl.wikipedia.org/wiki/Castili%C3%AB_en_Le%C3%B3n
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Galici%C3%AB_\(Spanje\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Galici%C3%AB_(Spanje))
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Baskenland>

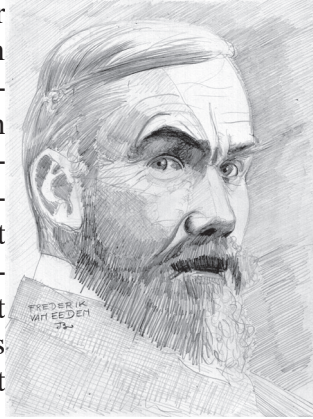
werkgelegenheid en zijn instrument daartoe is de RVA of, voluit, de Rijksdienst Voor Arbeidsvoorziening — zoals de naam zelf het zegt: een dienst van de staat welke er moet voor zorgen dat er werk is voor iedereen.

Nochtans wordt niet de RVA doch de werkloze ervoor gestraft als hij geen job krijgt en wel op meer dan één manier. Vooreerst wordt hem verhinderd om het vak dat hij geleerd heeft, uit te oefenen. Vervolgens wordt hij financieel gestraft met een geringe uitkering, met alle gevolgen vandien met betrekking tot zijn bestaansmogelijkheden en deze van zijn familie. Ten derde kan hij geschrapt worden als werkzoekende en doorverwezen worden naar de bijstand. Ten vierde wordt hij helemaal niet vernoemd in de lijst van de zware beroepen en kan hij dus niet vervroegd met pensioen. Dit terwijl hij wel minder lang leeft — zowat tien jaren! — ingevolge de hoge stress en de tekorten vanwege de navenante armoede.

Last but not least worden door de band deze feiten op de koop toe helemaal niet ernstig genomen en zijn ze ook heel vaak onderwerp van spot. En de reden hiervan moet gezocht worden in het miskleum van onze arbeidsethiek zelf: werken wordt nog steeds gezien als een 'straf' welke gecompenseerd moet worden met een loon. Dit terwijl in een gezonde arbeidsethiek mensen ernaar verlangen om in hun job het beste van zichzelf te geven, met of zonder loon. En voor een werk dat men heel graag doet, is men indien mogelijk zelfs bereid om te betalen.

De barst (tekst n.a.v. Allerzielen 2017)

Wordt er veel onzin verteld over de zaken die wij kunnen zien en horen en over welke wij iets kunnen weten en vernemen, dan wordt er nog veel meer onzin verteld over de zintuiglijk onwaarneembare en de verstandelijk niet benaderbare dingen – met dan helemaal vooraan in het lijstje het item van de dood die omstreeks dit jaargetij in de gedachten komt van al wie in staat zijn zich enigerlei vormen en gestalten, inclusief gestalten van gedachten, te verbeelden.

Normaliter wordt de dood van oudsher vergeleken met de slaap – de dood zou namelijk een exponent zijn van de slaap en als Shakespeare het bij het rechte eind heeft waar hij zegt dat de slaap *het tweede, ja, het hoofdgerecht des levens* is, dan zou in dit licht de dood warempel het summum van het leven wezen: de eeuwige slaap, de altijd durende rust, *requiem aeternam*.

Edoch, het zou wel eens best kunnen dat deze opvatting, doorheen de eeuwen uitgegroeid tot een gigantische idee fixe, er helemaal maar dan ook helemaal naast is en tal van feiten wijzen bovendien ook in die richting. Dat wij er niettemin blind voor blijven, mag zonder meer worden toegeschreven aan het feit dat deze feiten, zoals alle ware en levende dingen, inclusief de ware gedachten, te kampen

hebben met een of andere vorm van de wet der traagheid, *in casu* de wet der gewoonte of kortweg de gewenning: wij zijn zo gewoon geworden aan zekere leugens dat wij de waarheid *a priori* als onrealistisch van de hand wijzen.

Herinneren wij er om te beginnen aan dat geleerden erachter gekomen zijn dat gedurende de slaap onze hersenen veel sterker doorbloed worden dan in de waaktoestand. Op zich zegt zulks weliswaar niet veel over het bewustzijn als zodanig maar misschien zegt het ons wel iets over het leven zelf, in die zin dat het ons ervoor waarschuwt om een toestand van bewusteloosheid zomaar te identificeren met een toestand van 'minder levend' zijn. Het is ons overigens bekend – en niemand zal dat kunnen tegenspreken – dat een optimaal functionerend organisme, extatisch is – wat wil zeggen: 'buiten zichzelf staand' – en dat het met andere woorden zichzelf helemaal niet of niet meer gewaar wordt – wat zeker niet gezegd kan worden van wie aan een of andere ziekte lijden. *Een orgaan dat zich laat voelen, is ziek* – aldus een vaststaand feit zoals neergeschreven in de boeken van de medische wetenschappen: deze waarheid betekent simpelweg dat optimaal functionerende organen helemaal niet in ons bewustzijn verschijnen – en dat hóeven ze ook niet te doen – wat met zich meebrengt dat wij met betrekking tot onze gezonde organen in de waan verkeren dat wij ze helemaal niet hebben. In dit onontwikkeld perspectief lijken, enerzijds, optimaal leven en, anderzijds, bewustzijn elkaar zelfs helemaal uit te sluiten. *Ik word me pas bewust van het krijt waarmee ik schrijf, op het ogenblik dat het breekt*, zo schrijft de grote Duitse wijsgeer Martin Heidegger en de onlangs overleden artiest en ziener, Leonard Cohen, dicht het hem na: *There is a crack in everything – that's how the light gets in.*

Het leven waarin wij zo spontaan bewegen, lijkt de normale gang van zaken terwijl het in werkelijkheid een uitzonderingstoestand is en in de hoogdagen van de natuurkunde en de biologie hebben zowaar tonnen inkt gevloeid om die grote waarheid te illustreren. Tegelijk zijn wij dermate aan ons bestaan gewend geraakt dat wij, geheel in ondankbaarheid verkramp, niet meer beseffen hoeveel geluk wij hebben om gedurende enkele omwentelingen van de aarde om de zon, hier als levende schepselen te mogen vertoeven.

Grote natuurkundigen en filosofen hebben in geuren en kleuren uitgelegd hoe donker en hoe onbetreedbaar de ganse kosmos is; zelfs miljarden lichtjaren ver is geen levende ziel te bespeuren – op deze kleine aarde na. Bevriezen doet men terstond als men zich amper één enkele seconde lang onbeschermd uit de dampkring van de aarde begeeft – dat flinterdunne vliesje dat omheen de aarde spant – en uiteenspatten doet men dan, men verbrijzelt onmiddellijk tot minder nog dan niets.

Hetzelfde geldt met betrekking tot ons levende lichaam: onze gezondheid is een bijzonder broos evenwicht – de zogenaamde homeostase – waaruit bij de geringste schommeling zonder pardon en eens en voorgoed alle leven wijkt.

Het leven is de uitzondering, de dood is de regel. Maar leven en bewustzijn gaan niet zomaar samen; het bovenstaande in acht genomen, lijken zij elkaar zelfs uit te sluiten: het bewustzijn ontstaat namelijk waar pijn is en pijn zegt dat er iets schort, ongemak is een signaal voor ziekte. Zolang alles perst en klopt en schuimt zoals het hoort, kunnen wij op twee oren slapen; pas van zodra iets fout loopt, worden wij 'het' gewaar: het komt in ons bewustzijn

en tegelijk is het daar dan – het bewustzijn zelf – en *zijn* wij ons ineens bewust; wij zijn *bewust*. Voordien wisten wij als het ware niet dat wij er waren, het was alsof wij sliepen, alsof wij er helemaal níet waren.

Edoch, het was niet alsof wij dood waren, aangezien het er de schijn van heeft dat leven en bewustzijn elkaars complimenten zijn: een organisme in optimale conditie, voelt zichzelf niet; pas een ziek lichaam, voelt dat het er is, is zich bewust, doet het bewustzijn geboren worden:

*"There is a crack
A crack in everything
That's how the light gets in"*

En als het zo is dat pas het ongemak en de ziekte in ons bewustzijn verschijnen of, anders gezegd, dat pas mét of via de ziekte het bewustzijn ín ons komt, alsof ons bestaan pas dán een aanvang nam – wat moeten wij in diezelfde lijn dan besluiten met betrekking tot de dood welke tenslotte het toppunt van het ziek-zijn is? Hebben wij er hoger immers niet op gewezen dat de vergelijking van de dood met de slaap op zijn zachtste gezegd misplaats is en dat het ongerepte leven en het bewustzijn wel elkaars rivalen lijken? Mogen wij dan met betrekking tot het vormen van enigerlei voorstelling van de dood, hem nog langer vergelijken met de slaap? Het ziet er daarentegen veeleer naar uit dat het stilaan de hoogste tijd wordt om die idée fixe te laten varen en om eens te gaan denken aan het tegendeel, zoals overigens reeds door meerdere zieners uitgesproken, onder wie de grote Nederlandse psychiater en schrijver Frederik van Eeden die naar aanleiding van de dood van zijn kind een boek schreef dat luistert naar de titel *Paul's ontwaken*. De dood kan gewis geen exponent zijn van de slaap, veeleer lijkt het erop dat hij een expo-

ment is van het leven, een ontwaken binnen het ontwaken, een wakker worden in een wereld die nog echter is dan deze waarin wij ons steeds zo wakker hebben gewaand.

Schuldig verzuim?

Er is heisa omtrent een priester die zou hebben verzuimd om hulp te bieden aan een burger in nood, meer specifiek zou hij geen hulp geboden hebben aan een man die hem zijn zelfmoordplannen (telefonisch) kenbaar zou hebben gemaakt en ter verdediging beroept de priester zich op het biechtgeheim.

Gesteld dat het niet bieden van hulp vanwege een persoon aan wie iemand zijn zelfmoordplannen heeft kenbaar gemaakt, gelijkstaat aan schuldig verzuim, dan rijst uiteraard onmiddellijk de vraag naar de schuld van personen van wie de hulp aan mensen welke aan hen hun wil tot zelfmoord kenbaar hebben gemaakt, bestaat uit het aanreiken van zelfmoordmiddelen of het bieden van hulp bij het voltrekken van de zelfmoord.

In wat andere bewoordingen: als iemand die niets onderneemt om een ander van zijn zelfmoordplannen af te brengen, schuldig verzuim pleegt, wat dan gezegd van mensen die het niet alleen verzuimen om een ander van zijn zelfmoordplannen af te brengen, maar die hem op de koop toe helpen om die daad te voltrekken?

Nu is euthanasie niets anders dan een wat andere benaming voor moord in de in wezen onmogelijke vorm van

'hulp bij zelfmoord'. Zij wordt gepleegd door de helpers van de zelfmoordenaar, zij het op diens verzoek, wat euthanasie maakt tot een vorm van moord op verzoek. De plegers van euthanasie zijn niet gebonden aan het biechtgeheim daar zij per definitie geen priester kunnen zijn omdat het katholicisme de praktijk van de euthanasie laakt; zij zijn leken. In de onderhavige context plegen deze leken niet alleen schuldig verzuim maar bovendien maken zij zich schuldig aan moord – met voorbedachte rade.

Eveneens waar medici hulp bieden bij het ombrengen van een ongeborn kind, is niet alleen sprake van schuldig verzuim wegens meer specifiek het niet bieden van hulp aan een ongeborn kind dat in levensgevaar verkeert maar tevens is ook daar sprake van het bieden van hulp bij moord – andermaal met voorbedachte rade. Tenzij men ervan uit gaat dat ongeborn mensen geen recht op leven hebben en dat zij dat recht pas ontvangen eenmaal zij niet slechts mens maar ook nog eens burger zijn. In dat laatste geval wordt het mens-zijn beschouwd als een subcategorie van het burgerschap in plaats van andersom – een perversiteit die als consequentie heeft dat principieel ook aan (onder meer) dieren een burgerlijk statuut kan worden toegekend dat hun het recht verschaft op leven... terwijl ongeborn mensen dat recht dan maar moeten missen.

Deze twee vormen van moord – euthanasie en abortus – werden weliswaar anders dan met de term 'moord' benoemd en ook kregen zij om onbegrijpelijke redenen een legaal statuut gekenmerkt door volstreekte straffeloosheid, maar zij vallen in wezen daadwerkelijk samen met moord.

Oordeelt de rechter dat de priester in kwestie schuldig verzuim heeft gepleegd, betekent deze veroordeling dan niet

meteen de veroordeling van alle medewerkers aan alle gevallen van euthanasie en abortus – en dit met terugwerkende kracht?

Over de hardnekkige blinde ijver van de geboortebeperkers

1. Een interview met Omsk Van Togenbirger

OVT (Omsk Van Togenbirger): Onlangs interpelleerde mij een heer, een geleerde heer, over het thema van de geboortebeperving – zoals u weet, een onderwerp waarover steeds meer wordt gesproken terwijl men er niet omheen kan dat al die gesprekken allerminst een verheldering van de problematiek tot gevolg lijken te hebben en het is zelfs mijn zeer sterke indruk, al kan ik mij uiteraard ook schromelijk vergissen, dat wij hier omtrent een ware processie van Echternach meemaken. Maar wat zeg ik? Het is nog erger dan een Sint-Willibrordusprocessie want in die ommekeer geraakt men uiteindelijk nog op zijn bestemming, terwijl men in de onderhavige discussie allerminst kan vorderen aangezien aldaar twee stappen voorwaarts telkenmale worden gevolgd door drie achterwaarts. Het is mij een raadsel hoe men er inderdaad niet in slaagt om over dit onderwerp de voorhanden zijnde feiten zodanig met elkaar te verbinden dat men met de logica, die ons sinds een paar duizend jaar bij het denken behulpzaam is, daaruit de juiste conclusies kan trekken. Maar waar was ik alweer gebleven?

U had het over een geleerde heer die u interpelleerde...

OVT: Inzake de zogenaamde overbevolking, inderdaad: wij moeten dringend aan geboortebeperving doen, zo stelde hij, niet alleen hier in het westen maar ook en vooral in de rest van de wereld, in de derde wereld, zo zei hij...

En u bent het met hem niet eens?

OVT: Alvast heb ik hem onmiddellijk gevraagd of hij de nieuwsberichten een beetje volgt, want bij mijn beste weten heeft men het nu welhaast dagelijks over de Europese nood aan immigranten: als wij niet dringend en massaal mensen naar hier halen, dan kunnen we morgen onze pensioenen niet meer betalen en zitten we binnen de kortste keren met een enorm tekort aan werkrachten en dan vooral met een tekort aan hoog opgeleide mensen. U weet toch ook dat het gemiddeld aantal kinderen per gezin geslonken is tot een bijzonder bedroevend cijfer, ik geloof dat er in bepaalde regio's geen twee meer zijn, met een ongeziene vergrijzing en een haast niet te dragen massa aan zorgbehoevenden tot gevolg. Maar misschien heb ik dat gedroomd, verbetert u mij alstublieft indien ik dingen zou vertellen die niet met de waarheid stroken: is hier momenteel geen tekort aan mensen in plaats van een teveel?

Er wordt inderdaad geregeld bericht dat er een tekort dreigt ofschoon er werkloosheid is, maar men heeft het dan wel vooral over hoog opgeleide werknemers en uiteraard niet over zorgbehoevenden.

OVT: Jaja, dat dacht ik al en sta mij toe dat ik uw welkome opmerking in stapjes beantwoord, te beginnen met de werkloosheid.

Ga uw gang!

OVT: Men heeft nood aan sterke, jonge mensen, aan vaklui die ons werk willen komen doen en niet aan zorgbehoevenden: economische vluchtelingen, kinderen, mensen die om asiel vragen zoals oorlogsvluchtelingen of personen die in hun land van herkomst mishandeld worden terwijl zij helemaal geen criminelen zijn, kunnen wij hier missen als de pest – zo klinkt het steeds vaker in de politieke middens en dan vooral in rechtse kringen en onder de meer gegoeden.

Wat begrijpelijk is.

OVT: Begrijpelijk weliswaar maar daarom nog niet goed te praten omdat er, zoals u zeker weten zult, ook afspraken gemaakt zijn binnen de VN omtrent de rechten van de mens. En echt ergerlijk wordt het waar sommigen geloven te kunnen argumenteren dat het beter is om de armlastigen te weren – in deze context dan door hen van voldoende voorbehoedsmiddelen te voorzien en door de invloed van religies die het gebruik ervan verbieden, te beperken.

Maar u kunt toch niet loochenen dat het verbod op voorbehoedsmiddelen geen goede zaak kan zijn?

OVT: Maar zegt u mij eerst eens, mijn waarde heer: waar vandaan die irrationele en kennelijk onstuitbare drang of zelfs dwang van sommigen om nu ineens de geboortes te gaan beperken?

Overbevolking!

OVT: Niet te geloven!

Malthus!

OVT: Maar dat kunt u niet menen! Dit gaat werkelijk alle verbeelding te boven!

Wat bedoelt u? Is het dan niet zo dat er dagelijks twintig- tot dertigduizend kinderen sterven ingevolge ondervoeding?

OVT: Jazeker! Maar wat heeft het bevolkingsaantal daarmee te maken?!

Maken wij dan niet de zogenaamde Malthusiaanse catastrofe mee? De toestand waarbij er voedseltekort is doordat de bevolking exponentieel aangroeit terwijl de voedselproductie haar niet kan bijbenen omdat zij lineair en dus lang niet zo sterk toeneemt?

OVT: Dat is inderdaad wat Malthus vreesde, maar een vrees is lang nog geen wetenschap en de geschiedenis heeft Malthus overigens in het ongelijk gesteld.

Maar is dat zo?

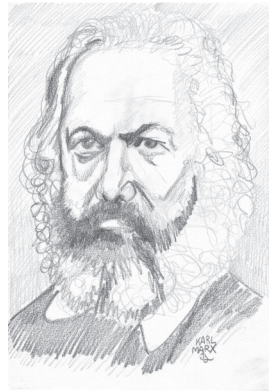
OVT: Malthus vreesde het zich voltrekken van de naar hem genoemde catastrofe nog tijdens zijn leven en hij leefde van 1766 tot 1834 en dus ten tijde van de industriële revolutie die omstreeks 1750 een aanvang nam. Malthus voorzag echter niet dat intussentijd door de massaproductie niet alleen het aantal Europeanen bijna verdubbelde: ook hun levensmiddelen verveelvoudigden zich. Het gevolg was dat de door hem en door zijn volgelingen gevreesde catastrofe uitbleef. Malthus had zich vergist, hij had helemaal geen rekening gehouden met de onvoorspelbaarheid van de ge-

schiedenis. En deze fout begaan de Malthusianisten vandaag nog steeds: zij blijven vrezen dat ook vandaag nog een Malthusiaanse ramp zich dreigt te voltrekken. Dit terwijl even goed het tegendeel zou kunnen gebeuren, zoals trouwens meermaals werd opgemerkt door de geleerde heer die mij over het onderwerp interpeleerde en die medicus is en als geen ander kennis heeft van de gevaren van antibiotische stoffen en allerlei bestrijdingsmiddelen, welke immers resistentie uitlokken, met als gevolg de dreiging van een rampzalige terúgloop van de wereldbevolking! U hebt toch ook al gehoord over superbacteries en ziekenhuisbacteries?

Mja...

Een terugloop, inderdaad, en die kan ook nog in gang worden gezet door vele andere zaken zoals een nucleaire catastrofe, een kernoorlog, een natuurramp of een epidemie. Hoe dan ook is er momenteel geen sprake van dat de wereld overbevolkt zou zijn en de trieste cijfers over de hongerdoden hebben helemaal geen uitstaans met een vermeend voedseltekort en nog veel minder met een vermeend teveel aan mensen op deze aardbol.

Hoezo?! Honger heeft toch te maken met voedseltekort!?

OVT: Honger heeft te maken met voedsel maar niet met voedselproductie. Er wordt genoeg voedsel geproduceerd om iedereen twee keer te voeden en die productiecapaciteit

teit kan reeds vandaag met een factor tien worden opgedreven. Met de productie van voedsel is er helemaal niets mis, het is de voedseldistributie welke mank loopt! De verdeling van voedsel wordt gestoord door oorlog en dan in het bijzonder door economische oorlog. U weet dat de honger is voor de machthebbers wat het aambeeld en de hamer zijn voor de smid: de honger is het werktuig bij uitstek van de potentaat. De honger helpt de rijken hun machtspositie te behouden omdat alleen door de instandhouding van de honger, het afschrikmiddel van de hongerloners werkzaam is en zo blijft de slavernij bestaan. We mogen hier meteen het onderwerp van de werkloosheid bij te pas brengen omdat het werkloosheidscijfer door de werkgevers kunstmatig hoog gehouden wordt en dit met geen andere bedoeling dan om op die manier de marktwaarde van de werkbehoevenden minimaal te houden, zoals reeds Karl Marx heeft opgemerkt in het eerste hoofdstuk van *Das Kapital*.

Maar zegt u dat nu eens in eenvoudige bewoordingen!

Zolang er meer werkzoekenden zijn dan jobs, zijn het niet de werkzoekenden maar wel de jobs die begeerd worden. De paradox waar onze jonge werkkrachten heden tegenaan kijken is deze, dat het bijna zo is, dat jobs onbetaalbaar zijn geworden.

Maar dat klinkt wel heel vreemd!

OVT: Een bijzonder vreemde paradox, zoals u ziet, die onbetaalbare jobs, want jobs horen werktuigen te zijn om geld mee te verdienen. In feite delen zij steeds meer met andere werktuigen de eigenschap dat men ze eerst moet kunnen aanschaffen vooraleer men er munt kan uit slaan. Mensen die helemaal niets bezitten, moeten dus eerst geld

gaan lenen om een job te kunnen bekostigen vooraleer ze ook effectief aan de slag kunnen en kunnen beginnen met het terugverdienen van het geleende geld én de interesten op die lening.

U bedoelt dat de jobs te duur zijn voor de armen?

Ja, jobs zijn dure dingen en om die reden kunnen de arm-lastigen ze niet bekostigen: de studies, om te beginnen, de nodige sociale relaties, de machtsposities, het kost allemaal handenvol geld. En we hebben het nog niet gehad over die jobs waar men zich in feite moet in kopen, de prestigiejobs en de sleutelposities in het machtsspel... Neen, de zaken zo voorstellen alsof een job nog steeds een werk is dat gedaan moet worden en dat dan gecompenseerd wordt met een loon, is vals spelen want dat is uit de tijd: vandaag zijn de zaken een beetje complexer geworden...

U beweert dus dat er van overbevolking geen sprake is...

OVT: Sprake wel, er wordt over gesproken maar er wordt ook gesproken over het omgekeerde: een terugloop van de bevolking. Maar dat gebeurt helemaal niet omdat er een probleem zou zijn met de bevolkingsdichtheid, het gebeurt slechts omdat men vréést dat de bevolkingsdichtheid wel eens problematisch zou kunnen worden en dat in eender welke zin. En omdat men niet weet in wélke zin zich problemen zouden kunnen voordoen, kan men er ook niet op anticiperen. Enfin, het heeft geen enkele zin om er over te praten!

Maar wat is dan het probleem?

OVT: Het probleem, mijn beste, is zoals ik reeds zei de eigenaardige toestand welke gekenmerkt wordt door het feit

dat steeds meer mensen geloven dat men dringend aan geboortebeperving moet gaan doen terwijl daarvoor geen enkele goede reden bestaat! En zeg nu zelf: is dát geen gigantisch probleem? Waar men ook gaat of staat, loopt men mensen tegen het lijf die spandoeken dragen waarop zij het vrij gebruik van voorbehoedsmiddelen propageren en waarop het spookbeeld van de overbevolking in de verf wordt gezet! Mensen die gesprekken aangaan met anderen over het thema van de overbevolking alsof dit een onbetwistbaar feit was! Kunt u zich iets ergerlijkers voor de geest halen dan dat? Want wat is ergerlijker dan iemand die u aanspreekt over de nood om dringend naar oplossingen te gaan zoeken voor een probleem dat niet eens bestaat? "Mijnheer, mevrouw, morgen betogen wij tegen de overbevolking, mogen wij rekenen op uw aanwezigheid?" Ze houden u staande midden op straat: "Mijnheer, u wordt vriendelijk uitgenodigd morgenavond om acht uur in de grote aula waar de vooraanstaande professor Stephanos in debat zal gaan met andere prominente filosofen over mogelijke oplossingen aangaande het prangende probleem van de overbevolking!" U antwoordt: "Mijn waarde heer, ik dank u voor de uitnodiging, maar het moet dringend worden gezegd dat er verduiveld helemaal geen sprake is van overbevolking!" Onmiddellijk moet men dan de bijzonder ergerlijke repliek aanhoren: "Bent u dan nog niet op de hoogte, waarde heer? Dan moet u zeker en vast komen: elke dag immers sterven dertigduizend kinderen door ondervoeding, wist u dat dan nog niet?" En antwoordt u dan: "Excuseert u mij, maar het hongerprobleem heeft helemaal niets te maken met een te geringe voedselproductie, het is een zaak van voedseldistributie, een gevolg van economische oorlog: de honger is een wapen in de handen

van de potentat waarmee hij zich van zijn machtspositie verzekert", dan weerklinkt prompt het antwoord: "Honger is een feit en willen wij de honger uit de wereld helpen, dan moeten wij op staande voet werk gaan maken van geboorteregeling".

De geleerde heer die mij onlangs in dit verband interpeleerde, gaf mij ten antwoord dat het hoe dan ook raadzaam is om de bevolking in te perken en wel hierom, en ik citeer: "Hoe minder mensen er zijn, hoe minder slachtoffers van ondervoeding!" En ziet u welk verkappt criterium hier gehanteerd wordt?

De ideale toestand is deze waarin zo weinig mogelijk mensen moeten lijden?

Inderdaad: als er tien mensen zijn, dan kunnen er tien buikpijn krijgen; zijn er maar vijf, dan wordt het lijden gehalveerd en het ideaal laat zich algauw raden: waar helemaal géén leven is, is er ook geen lijden! En was het niet dat wat gepropageerd werd in het Derde Rijk destijds? De rotte appels moeten uit de mand want ze maken de hele mand ziek en dus vergassen wij wie ons inziens niet deugen! Geen geneeskunde, geen opvoeding met hoogopgeleide artsen en leraren om mensen gezond en wijs te maken: wég met al die inspanningen want beulen volstaan om de zwakken te elimineren! Inderdaad, de natuur kent alleen het recht van de sterkste en wat is er mis mee als wij de natuur een handje helpen? Men noemt deze barbarij vandaag de *exclusieve* samenleving – zij staat tegenover de *inclusieve* samenleving of de verzorgingsstaat. "Moeten wij dan onze jonge en gezonde krachten laten sneuvelen aan het front om de oude en zieke thuisblijvers in leven te houden?" – het zijn de woorden van massamoordenaar

Adolf Hitler in zijn waanzinnige toespraken en hij genoot heel wat bijval. Op grote affiches van het propagandaministerie stond een zieke in rolstoel afgebeeld, geflankeerd door een medicus, met daarbij de tekst: "50.000 Rijksmark kost deze zieke jaarlijks aan de staat en dit is úw geld, volksgenoten!" Met dit zogenaamde euthanasieprogramma hebben de nazi's geschiedenis geschreven: in luttele jaren tijd werden zes miljoen volksgenoten op gruwelijke wijze omgebracht. In camions waarop de misleidende tekst 'Kaisers Kaffee' werden ze naar hun plaats van executie gebracht, eigenhandig dolven zij hun graf. En bij de bevrijding werden de lijken nog rap uit de massagraven opgedolven om in ovens verbrand te worden en zo nog alle sporen uit te kunnen wissen.

Ik stel voor dat wij het hierbij laten...

OVT: Zoals u verkiest. Maar onthoudt dan dit: het zijn niet de mensen die moeten uitgeroeid worden, het is de oorlog!

2. Gesprek tussen dokter Malthitus (T), Mama Mumba (M) en Papa (P)

T: Goedenavond, mevrouw, mag ik mij voorstellen? Dokter Malthitus, maar zeg gerust Thitus. Aangenaam! En met wie heb ik de eer?

M: Dag dokter. Ik ben mama Mumba, aangenaam. En dit zijn mijn vier kinderen: Anna, onze oudste dochter, zij is zes jaar en zij helpt al goed in het huishouden; Karel, vijf jaar oud, Frans, vier en Katrien, twee. We zijn nu in blijde verwachting van het vijfde. En dat daar is mijn betovergrootje, wij noemen hem Papa (P)... (Ze wijst naar een

stokoude man die gehurkt neerzit in de schaduw van de hut; hij heeft geen handen.)

P: Mmmm!

T: Hallo, allemaal!

M: Maar... kinderen! Laat de dokter eens met rust, jullie bevulen zijn pak! Excuseert u mij, dokter, ze zijn wild, ze zijn altijd zo als ze een blanke zien; de paters, weet u wel, brengen soms kadootjes mee, vandaar... Maar wat kan ik voor u doen, dokter?

T: Wel, hebt u een klein ogenblikje, dan leg ik u uit wat wij voor ú kunnen doen.

M: Vertel maar, dokter, maar neem me niet kwalijk dat ik intussen gewoon doorga met het stampen van manjok, ik moet nog water halen ook vandaag.

T: Geen probleem. Wel, ik heb hier een doosje meegebracht...

M: Toch geen inspuitingen, dokter? Kijk, de kinderen lopen al weg, ze zijn bang voor injectienaalden...

T: Neen, geen naalden!

M: Inenting dan?

T: Ook niet, wees maar niet bang, het zijn gewoon pillen. Kleine, onschuldige, blinkende pilletjes!

M: Ja? En tegen welke ziekten zijn ze werkzaam? En hoeveel kosten ze?

T: Ze zijn volledig gratis en zelfs meer dan dat: als u ze inneemt, hebt u ook nog recht op een bonus van 200 dollar!

M: 200 dollar!?! Maar dat bedrag verdienen wij niet in een heel jaar! Maar zegt u eerst eens waartoe die pillen dienen, dokter, want wij hebben hier helemaal geen zieken en als dit geen inenting is, wat zijn het dan wel?

T: Wel, het zijn een soort van preventieve medicamenten!

M: Hemeltje! Maar dan worden wij bedreigd! En mogen wij ook weten door welke kwaal of kwalen wij bedreigd worden?

T: Wel, eerlijk gezegd is het de dood die jullie hier bedreigt.

M: De dood!?! Hoezo, de dood!?!

T: Jammer genoeg wel: jullie worden hier bedreigd door een massale sterfte, zo moet ik het zeggen als ik rechthout spreek.

M: Een massale sterfte? Erger nog dan aids?

T: Erger nog, ja, het spijt mij. Maar... als u deze pillen neemt, dan voorkomt u al dat onheil en daarom ook ben ik naar hier gekomen en is dat geen goed nieuws?

M: Ik moet zeggen dat dit een beetje klinkt zoals van een leurder, neemt u mij niet kwalijk dat ik het zo zeg, dokter, het kwam gewoon bij me op... Maar vertelt u verder!

T: Wees gerust, ik zei toch dat het allemaal gratis is en dat er bovendien een bonus aan vasthangt. Wees niet bang, ik ben geen leurder, ik ben een dokter en ik werk samen met de plaatselijke autoriteiten. Kijk, dit zijn mijn papieren, mijn portret hangt hier uit aan het gemeentehuis.

M: Hemeltje! Ik ben er nog niet van bekomen... massale sterfte... een nieuw virus dan toch? Een epidemie?

T: Ja, een epidemie... euh, neen... het is te zeggen...

M: Spreek rechtuit, dokter, het is een epidemie, nietwaar?

T: Eerlijk gezegd wel, ja.

M: Een virus dus?

T: Geen virus...

M: Wat dan wel? Een bacterie?

T: Neen, neen...

M: Groter dan een bacterie dus! Ratten? Zijn het ratten?

T: Welneen...

M: Nog groter dus dan ratten? Knaagdieren? Is het een epidemie van knaagdieren? Uw stilzwijgen maakt ons bang, dokter, spreek dus rechtuit, wij hebben recht op de waarheid! Welke beesten bedreigen ons? Zeg het!

T: Wel, eerlijk gezegd, het is een epidemie van...

M: Van wat?

T: Wel, eigenlijk... van mensen.

M: Wat!? Maar wat bedoelt u? Is er een inval? Dreigt er oorlog? En wat kunnen pillen daar dan aan verhelpen? Maar u spreekt onbegrijpelijk taal!

T: Kijk, in deze doosjes zitten sterilisatiepillen.

M: Wablieft!? Maar u komt ons toch niet vragen dat wij dit vergif innemen? Maar dan kunnen wij geen kinderen meer krijgen!? En dan moeten wij verhongeren van zodra wij niet meer kunnen werken! U weet toch dat wij hier geen pensioen genieten!?

T: Als gij kinderen krijgt dan moeten zij verhongeren en uitgerekend dat willen wij voorkomen, ziet u? Op die manier willen wij hier de hongersnood bestrijden.

M: Maar hebt ge dat ooit al gehoord! U komt hier de honger bestrijden door ons van onze kinderen te beroven!?

T: U moet het positief bekijken...

M: Uiteraard zullen onze kinderen niet verhongeren als wij er geen hebben, maar wat voor logica is me dat!? En wijzelf zullen dan zeker en vast verhongeren! Ons volk zal uitsterven!

P: Houw!

M: Wat is er papa? Luister, papa wil iets zeggen...

P: Zie je wel, Mama: zei ik het niet? Jullie komen ons uitroeien en dan kunnen jullie dit land hier bezetten en het verder plunderen!

M: Maar is dat waar!? En u noemt zich een dokter?!

P: Ik noem u een handlanger van de westerse potentaten. Of denk u misschien dat wij jullie nog niet kennen?

(Hij toont zijn stompjes).

Meer dan honderd jaar geleden kwamen jullie naar hier om ons te bekeren tot de ware god en in het spoor van uw paters en nonnen volgden gouverneurs die ons volk te werk stelden op de rubber- en de suikerrietplantages. Twintig miljoen mensen telde ons land toen nog en twintig jaar later waren dat er nog acht miljoen. Twaalf miljoen landgenoten vonden de dood nadat ze wegens ondermaats presteren in slavernij het hoofd of de handen werden afgehakt. En nu bent u daar terug, dit keer niet met geweren

*en met messen maar met pillen, de nieuwste wapens van de blanke man. Tweehonderd dollar, zei u? Maar meneer, bent u niet beschaamd?*¹⁹¹

3. Honger

De plannen van sommigen om in de derde wereld de honger te gaan bestrijden middels sterilisatie en andere geboortebeperkende middelen, gaan uit van de vooronderstelling dat het beter is om mensen hetzij tegen hun wil, hetzij op een corrupte manier steriel te maken (in het tweede geval *in casu* door aan de hongerlijders in ruil voor deze vorm van zelfverminking een bonus te beloven) dan hen kinderen te laten krijgen die *bij het ongewijzigd blijven van de huidige onrechtvaardige wereldpolitiek* een grote kans lopen om te verhongeren.

De immoraliteit van de geboortebeperkers ligt niet in het feit dat zij het steriel maken van mensen verkiezen boven het moeten toekijken op hun verhongerende kinderen want hongersnood is nu eenmaal *niet* onvermijdelijk. De immoraliteit bestaat erin dat de geboortebeperkers zich *a priori* hebben neergelegd bij de huidige politiek welke aan arbeiders een billijk loon en een pensioen onthoudt (waardoor zij uit wanhoop met betrekking tot hun oude dag, kinderen kopen die zij niet voeden kunnen). Immoreel is dat de geboortebeperkers zich tegen dit onrecht niet verzetten, dat

191Dit bedrag werd genoemd door de Gentse professor Etienne Vermeersch in een voorstel in het kader van de bestrijding van het hongerprobleem ten tijde van de natuurramp in Haïti op 12 januari 2010. Bron: <http://www.knack.be/nieuws/planet-earth/etienne-vermeersch-geboortepanning-lijkt-taboe/article-normal-30370.html>

zij voor dit onrecht onverschillig blijven en dit de klacht ten spijt van Primo Lévi die de onverschilligheid ontmaskert als een erger kwaad dan de genocide.

Door aan mensen de hoop te ontnemen dat zij ooit kinderen zullen kunnen krijgen, ontnemt men hun de eigen toekomst en de zin van hun leven. Aan mensen de zin van hun leven te ontnemen, staat gelijk aan moord omdat de zin de enige drager is van het zijn: in een zinloos bestaan heeft men zichzelf overleefd.

4. Geboortebeperving en slavernij

De vraag hoe het dan in godsnaam mogelijk is dat de slavernij in de wereld van het derde millennium nog steeds niet uitgeroeid werd en bovendien nog dreigt toe te nemen, blijkt niet zo gemakkelijk te beantwoorden en de reden voor dat kennelijke onvermogen ligt veelal in het feit dat niet alleen de slavernij onzichtbaar werd gemaakt maar dat bovendien de maatregelen om haar een halt te roepen de pas afgesneden worden.

Slaven zijn mensen die hun leven danken aan de gehoorzaamheid die zij bieden aan hun uitbuiters tot wiens lijfeigenen ze aldus gereduceerd werden. Slaven leven maar zij zijn niet vrij, zij leven in onvrijheid en dat houdt in dat ze hun leven aan deze onvrijheid danken: een slaaf die beslist om niet langer onvrij te zijn en dus om niet langer te gehoorzamen, wordt door zijn uitbouter gestraft, gemarteld en indien hij weerbarstig blijft, uiteindelijk ook gedood. Voor een slaaf betekent onvrijheid, leven en staat vrijheid gelijk met de dood.

Het archetypische verhaal dat de mens situeert als een fundamenteel onvrij wezen, vindt men terug in de mythe van de zondeval: in het paradijs wordt aan Adam en Eva verboden om te eten van één enkele boom, en de gebruikmaking van de vrijheid om dat alsnog te doen, gebeurt op straffe van de dood. Met deze mythe wordt de mens eens en voorgoed als slaaf gebrandmerkt.

Omdat voor een slaaf onvrijheid gelijkstaat met leven, en vrijheid met de dood, leven al degenen in slavernij die moeten werken om in leven te kunnen blijven – en dus zij die om den brode werken – en die verder helemaal niets meer ontvangen: niets voor diegenen met wie zij leven – vrouw en kinderen – en ook niets waarmee zij in het eigen onderhoud moeten voorzien in geval van ziekte of werk-onbekwaamheid door een hoge ouderdom. Het interesseert hun uitbouter immers niet wat er met zijn slaven gebeurt als zij niet langer bruikbaar zijn en, áls zij al een gezin hebben, hoe dat gezin dan wel zal overleven. In wat andere bewoordingen, leven al diegenen in slavernij die moeten werken om den brode zonder dat aan hen sociale rechten worden toegekend – zoals een ziekte-, ongevals- en werkloosheidsverzekering en pensioenrechten.

Het zich niet verzetten tegen de rechteloosheid die van de arbeid slavernij maakt, betekent het goedkeuren ervan; het is de instemming met de slavernij en het zich mede schuldig maken daaraan.

Wanneer mensen die leven in slavernij en die derhalve geen sociale rechten genieten, veel kinderen kopen in de hoop om aldus enkele wrede gevolgen van dit euvel enigszins te kunnen compenseren, handelen zij op grond van een natuurrecht dat zich vertaalt in het recht op daden die

het zelfbehoud bewerkstelligen. Zij handelen net zoals mensen die stelen omdat zij anders van honger omkomen.

Het dwingen van mensen tot geboortebeperking met het argument dat zij dreigen het soortbehoud in het gedrang te brengen (door het vermeend veroorzaken van in casu overbevolking in plaats van onderbevolking) terwijl zij in wezen handelen zoals zij handelen met het oog op zelfbehoud, is ongeoorloofd.

Het is ongeoorloofd om twee redenen. Vooreerst is er het argument dat reeds ter sprake kwam, namelijk het feit dat er feitelijk helemaal geen overbevolking *is* – er is wél een voedseldistributieprobleem dat geïnduceerd wordt door potentaten of slavendrijvers. Maar ten tweede is het opdringen van geboortebeperking ongeoorloofd omdat bij de slachtoffers het recht op zelfverdediging aan de orde is – en dus níet, zoals het uitschijnt, het recht op het krijgen van kinderen maar het recht op zélfbehoud.

De capitulatie voor het onrecht van de slavernij waaraan de geboortebeperkers zich schuldig maken door de remediëring van het probleem te gaan zoeken bij gedwongen of afgedwongen sterilisatie, kan op geen enkele moreel verantwoorde wijze worden verdedigd.

Bijkomend is er het probleem van het *dubbele* lijden bij de slachtoffers van deze vorm van wat een misdaad tegen de mensheid moet heten, want naast het leed van de slavernij als zodanig waaraan de slachtoffers door een dergelijke bejegening onderworpen worden, is er bovendien het leed dat volgt uit de quasi onmogelijkheid tot verzet daartegen omdat het gaat om een misdaad welke gepleegd wordt in een bijzonder moeilijk aan het licht te brengen verkapping. Bedoeld wordt de verkapping waarbij de geboortebep-

kers of dus de daders van de misdaad voortaan worden beschouwd als agenten van de menslievendheid terwijl de slachtoffers – de slaven – de schuld in de schoenen krijgen voor de hongerdoden die zouden kunnen vallen onder hun kroost. Het verwisselen van daders en slachtoffers is een bekende tactiek in de wereld van de misdaad waarmee criminelen zeer dikwijls met groot succes weten weg te komen.

Deze niets ontziende tactiek zorgt bij de slachtoffers uiteraard voor een frustratie die niet zelden leidt tot een totaal verlies van levenslust en van zin, met de gekende gevolgen van dien. Het is dezelfde frustratie die de slachtoffers van pesten kenmerkt omdat de essentie van het pesten ligt in het zich verbergen van de misdaad of in de onmogelijkheid van het slachtoffer om zichzelf als slachtoffer te profileren om uiteenlopende redenen welke door de dader goed worden voorzien en dat zijn onder meer de volgende drie. In eerste instantie zijn er dan geen getuigen omdat de misdaad gebeurt met de dader(s) en het slachtoffer als enige getuigen; ten tweede wordt een ongeloofwaardig slachtoffer uitgekozen (een zwak iemand, een ouderling, een gehandicapte...) ofwel wordt het slachtoffer ongeloofwaardig (mond dood) gemaakt (of er wordt op het slachtoffer karaktermoord gepleegd); ten derde heeft de dader een al te grote geloofwaardigheid (bijvoorbeeld omdat hij een vooraanstaand persoon is zoals een pastoor of iemand die zijn feitelijke misdaad professioneel bestrijdt, zoals een politieagent).

In het geval van geboortebeperving gepland door een organisatie zoals de VN – een vertegenwoordiging van zo goed als alle landen ter wereld – is het bijgevolg quasi onmogelijk om deze 'pesterij' als zodanig aan het licht te

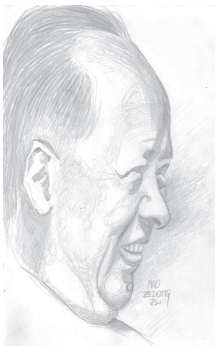
brenge. De slavernij blijkt aldus met een werkelijk onnavolgbaar succes geïnstitutionaliseerd te worden in de wereld van het derde millennium.

Verborgene massamoord

1. Compartimenten van vernietiging

De Nederlandse socioloog Abram de Swaan beschrijft in zijn *Compartimenten van vernietiging* de realiteit van onze angst voor moordenaars. Wij vrezen namelijk de vandaag veel besproken terreurdaden en wij gedenken de tientallen miljoenen omgekomen militairen uit de oorlogen van de voorbije eeuw, maar veel schrikwekkender is dat er in de voorbije honderd jaar ook tenminste 100 miljoen ongewapende burgers werden gedood in door onze regimes zelf geplande, goed georganiseerde en geheim gehouden massamoordpartijen. (Cf.: de Swaan [afgekort *dS*], 9-10)¹⁹²

Terwijl de oorlogen in de vorige eeuw 35 miljoen doden maakten, viel een veelvoud daarvan in georganiseerde massamoorden waarvan de meeste in de vergetelheid of in de doofpot zijn geraakt. Vaak

n, *The Killing*
heir perpetrator:
'en van vernietig
rometheus, 2014

moeten we het doen met slechts de getuigenissen van enkele slachtoffers die het overleefden terwijl de meestal ongestraft gebleven beulen alles bleven ontkennen of het bagatelliseerden. Ziehier enkele van deze feiten uit de voorbije eeuw. De Duitsers moordden de Herero's in Namibië uit met **80.000** doden; **12 miljoen** Congolezen kwamen om in de Congo-Vrijstaat van Leopold II; in de Mexicaanse revolutie (1910-'20) vielen **2 miljoen** slachtoffers waaronder veel burgers; in WO I hebben de Turken **1 miljoen** Armeniërs uitgemoord; Stalin maakte **miljoenen** slachtoffers en de Japanners slachtten **miljoenen** Chinezen af; in WO II brachten de nazi's **6 miljoen** burgers om, voornamelijk joden; in Hirosjima en Nagasaki kwamen **3/4 miljoen** burgers om; na de oorlog werden **1 miljoen** achtergebleven Duitse burgers gedood en **10 miljoen** werden verjaagd; na WO II vielen bij de onafhankelijkheid van India en de afsplitsing van Pakistan **1 miljoen** doden en **10 miljoen** werden verdreven; in China verhongerden onder Mao in de collectivisering van de landbouw in de jaren '50 **tientallen miljoenen** boeren en tien jaar later vielen daar in de Culturele Revolutie opnieuw **1 miljoen** doden; tegelijk werden, in 1965, **1 miljoen** Indonesische zogenaamde communisten vermoord; in 1973 vermoordden de Rode Khmer in Cambodja **1,7 miljoen** mensen; in Pakistan doodde het leger **honderdduizenden** Oost-Pakistaniërs; in 1968 werden in Guatemala **80.000** opstandelingen vermoord; de Serviërs vermoordden **10.000** Bosnische moslims; in 1995 slachtten de Hutu's **1 miljoen** Tutsi's af. Ook ingevolge georganiseerde hongersnood vielen miljoenen slachtoffers: de Britten lieten in 1840 en de daarop volgende jaren **massaal** de Ieren verhongeren en hetzelfde deden ze met de Indiërs op het eind van die eeuw, met **tientallen**

miljoenen slachtoffers; ook onder Stalin, onder Mao en in Noord-Korea verhongerden **tientallen miljoenen** burgers na de in beslagname van het voedsel door het regime. (Cf: *dS*, 10-13)

Elk regime, elke macht is in de kiem moorddadig omdat het tegenstanders heeft van wie het een vijandsbeeld creëert dat in alle stilte gaat behoren tot de 'mentaliteit'. (Cf.: *dS*, 16) Zo bijvoorbeeld spreekt in een op relletjes uitgelopen betoging tegen slavernij in de Europese hoofdstad de betrokken minister Jan Jambon over 'crapuleus gedrag', 'de uitwassen van een kanker' en 'een netwerk achter de relen', wat dan naar zijn zeggen een 'harde aanpak' vereist: het geweld tegen burgers die zich verzetten tegen onrecht vanwege het regime wordt gelegitimeerd en de allochtone bevolking wordt andermaal gestigmatiseerd. Een andere minister – Theo Francken – heeft het over het 'opkuisen van het Maximiliaanpark' waar het een groep oorlogsvluchtelingen betreft die in geduldige afwachting van de behandeling van hun asielaanzoek samen met hun kinderen in erbarmelijke omstandigheden buiten slapen: de slachtoffers van bombardementen worden aldus ook nog eens tot vijand van het tot asierverschaffing verplichte land gebombardeerd en inderdaad 'opgekuist'. In *Mein Kampf* nam Hitler deel aan de stigmatisering van het Jodendom dat hij omschreef als "kiem der ontbinding in volkeren en rassen en (...) de vernietiger der menselijke cultuur" en vervolgens kon hij hen kritiekloos uitroeien: zes miljoen joden werden vergast. "Macrosociale transformaties (...) hebben hun uitwerking op de alledaagse omgang, ook in een genocidale situatie. Het regime bemiddelt (...) tussen deze twee niveaus door (...) [een] mentaliteit te selecteren (...) [en] door de constructie van een vijandbeeld (...). Al

evenzeer van belang is de rechtvaardiging door het regime van geweldsgebruik onder verwijzing naar de beschikbare morele argumenten." (*dS*, 17)

Met de daarop volgende zin karakteriseert de Swaan het thema van het boek – 'over genocidale regimes' – en deze zin stemt tot nadenken, ook en vooral omdat de gelaakte praktijken bij nader toezien alles behalve een ver-van-mijn-bed-show blijken: "Wezenlijk zijn de inspanningen van het regime om de moordenaars te rekruteren, om compartimenten van vernietiging te creëren en de doelgroep te isoleren." (*dS*, 17)

Vijandschap volgt uit groepsvorming omdat identificatie met sommigen ook uitsluiting van anderen meebrengt. Vijandschap kan uitmonden in collectief geweld, exploderend in massavernietiging. Deze wordt mogelijk door de creatie door het regime van "compartimenten waar gewelddaden konden en moesten worden begaan met volle overgave en in volkomen straffeloosheid. (...) De daders beschouwen het als een smerig karwei dat geklaard moest worden." (*dS*, 17-18) Daarbij "wordt de doelgroep in alle opzichten steeds verder afgescheiden van de mensen van het regime" – uiteindelijk worden zij uitgeroeid. "De ver doorgevoerde compartimentalisatie maakt het mogelijk dat mensen in andere domeinen van de samenleving kunnen blijven functioneren *alsof er niets gebeurd is*. (...) [zij] *doen alsof er niets gebeurd was*." (*dS*, 19-23) Helaas is uit de experimenten van Stanley Milgram gebleken dat een meerderheid van alle mensen hiertoe in staat is. "Zodra er een eind kwam aan de genocidale episode, probeerden het regime en zijn daders te verbergen wat er was voorgevallen, alle bewijs te vernietigen, een algeheel stilzwijgen te handha-

ven en elke aanzet tot onthulling van de feiten te voorkomen". (dS, 25)

Andermaal: wij vrezen terreurdaden en wij gedenken de tientallen miljoenen gesneuvelde soldaten uit de voorbije eeuw maar veel schrikwekkender zijn de goed georganiseerde en geheim gehouden massamoordpartijen door onze regimes op tenminste 100 miljoen ongewapende burgers.

2. Honger is een aanslag, geen tegenslag (honger als oorlogswapen)

"Anders dan meestal wordt aangenomen, is het aantal directe slachtoffers van gevechten doorgaans relatief klein in oorlogsgebied. De meeste mensen komen om door honger en ziekte" - aldus Hilal Elver in een nieuw rapport van de VN. Deze misdaden tegen de mensheid betreffen momenteel tientallen miljoenen slachtoffers – het totaal benadert het cijfer van 1 miljard. Een actueel voorbeeld van een dergelijke humanitaire catastrofe is Jemen dat door Saoudi-Arabië wordt uitgehongerd. Honger volgt meestal niet uit tegenslagen zoals de klimaatcrisis of misoogsten: "Honger wordt gebruikt als genocidaal wapen" – honger is een aanslag.¹⁹³ Bovendien wordt het onrecht van de honger geïnstitutionaliseerd.

In 2016 werden recordopbrengsten opgetekend voor heel wat graangewassen. "We produceren vandaag wereldwijd meer dan voldoende voedsel om iedereen te voeden", zegt

¹⁹³<https://www.mo.be/nieuws/honger-veroorzaken-moet-oorlogsmisdaad-worden>

Katelijne Suetens van Broederlijk Delen: “(...) De hamvragen zijn wie het voedsel produceert, waar en voor wie.”¹⁹⁴

Er is een vicieuze cirkel die doorbroken moet worden als ook een paradox. In de toekomst dreigt namelijk een mogelijke bevolkingsexplosie een bijkomende factor te worden voor nog meer honger en de oorzaak daarvan is paradoxaal genoeg de honger zelf. Immers, door het ontbreken van sociale rechten en in het bijzonder pensioenrechten, werken derde wereldburgers in slavernij en zo dreigen zij te verhongeren; in een poging om aan de hongerdood te ontsnappen, kopen zij zoveel mogelijk kinderen waarvan zij hopen dat die hen in hun oude dag zullen onderhouden. Van deze mensen kan men uiteraard niet verlangen dat zij de hun door het westen opgedrongen voorbehoedsmiddelen en sterilisatieprogramma's zullen toejuichen. Naast de uithongering is het onvruchtbaar maken van de autochtone bevolking in derdewereldlanden een tactiek van het rijke noorden om de macht te bestendigen.¹⁹⁵

3. *De daders*

De tientallen miljoenen in de oorlog gesneuvelde soldaten wegen niet op tegen de minstens 100 miljoen burgerslachtoffers van door onze regimes zelf geplande en geheim gehouden massamoordpartijen door onder meer uithongering

194<https://www.mo.be/nieuws/recordopbrengst-voor-graan-maar-toch-meer-honger>

195<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=3036023>

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=3036856>

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=3037605>

<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=3038296>

– honger wordt ingezet als oorlogswapen.¹⁹⁶ Er is meer dan genoeg voedsel maar het komt niet terecht.¹⁹⁷ Door de slavernij – het ontbreken van sociale rechten – proberen derde wereldarbeiders hun toekomst te verzekeren met een groot gezin (zij schuwen dus sterilisatie en voorbehoedsmiddelen) en zo ontstaat honger uit honger. Naast honger is ook sterilisatie een wapen om de slavernij te bestendigen.

In zijn *Compartimentering en vernietiging* schrijft sociologieprofessor de Swaan: “De geleerden zijn vrijwel unaniem van mening – een zeldzaamheid in de menswetenschappen – dat niets in de persoonlijkheid van de daders hen méér dan anderen voorbestemt om hun wandaden te begaan (...): de daders zijn 'gewone zelfs “doodgewone” mensen’.” (*dS*, 26) Anders dan Hannah Arendt gelooft de Swaan niet dat nazi-kopstukken zoals Adolf Eichmann onder deze noemer vallen: bij hen was het kwaad niet zo maar een kwestie van banaliteit ('Befehl ist Befehl') ofschoon het aldus wel door Eichmann's advocaat Servatius in diens verdediging werd gebanaliseerd. (*dS*, 27-29)¹⁹⁸

Uit Milgram's gehoorzaamheidsexperiment, opgezet vanuit de ontzetting voor de realiteit van het kwaad, blijkt dat twee derden van de mensen gehoorzamen zonder geweten, maar de Swaan benadrukt dat Milgram evenzeer bewees dat alle anderen óngehoorzaam zijn of zich dus verzetten.

196 <https://www.mo.be/nieuws/honger-veroorzaken-moet-oorlogsmisdaad-woorden>

197 <https://www.mo.be/nieuws/recordopbrengst-voor-graan-maar-toch-meer-honger>

198 Arendt bedoelde eigenlijk de banaliteit van de *daders* van het kwaad. (de Swaan, 29-30)

(*dS*, 31-32) Het al dan niet moorddadige gedrag blijkt ten slotte afhankelijk van omstandigheden zoals sociale druk en nabijheid van de bevelhebbers en van de slachtoffers. (*dS*, 33) In dezelfde lijn is het Stanford Gevangenisexperiment van Philip Zimbardo een open vraag gebleven, al lijkt het ook aan te tonen dat het impact van de situatie op ons gedrag groot is. (*dS*, 38-39) Edoch, situaties die van gewone burgers beulen maken, werden gecreëerd door genocidale regimes en de vraag luidt hoe die dan konden ontstaan: gaat het om een terugval in de barbarij of daarentegen om een gevolg van de moderniteit? De Swaan laat Michael Mann aan het woord: “Moorddadige zuivering is modern omdat het de duistere kant van de democratie is.” (*dS*, 50) Met hun populisme scheppen politici verdeeldheid maar anderzijds blijken de moordpartijen in dictatoriale regimes onovertroffen. Ook komen dictaturen vaak uit democratieën voort. “Er is iets aan de moderniteit dat dit bijzondere kwaad op een massale schaal los maakt.” (*dS*, 46-53)

Hoe ontstaat polarisatie? “Een genocidaal regime kiest een bepaalde volksgroep uit als voorwerp van massahaat” gevolgd door een intensieve haatcampagne aansluitend op reeds bestaande meningen en gevoelens. (*dS*, 56-57) Maar het 'wij-zij'-denken “gebeurt altijd in een dynamiek van concurrentie”: emoties veronderstellen belangen en vergezellen ze, zegt Nico Frijda. En Freud had het over 'projectieve identificatie': men loochent zijn gevoelens en men projecteert ze (middels 'geruchten' – cf. D.L. Horowitz) op de ander en aldus wordt het slachtoffer als dader afgeschilderd. H.F. Stein spreekt over 'antagonistische symbiose': het vijandsbeeld versterkt de cohesie van de eigen groep. (*dS*, 57-59)

Volgens J. Huizinga kunnen de emoties van een volk zich in een bepaalde richting ontwikkelen. Norbert Elias toont aan hoe beschaving volgt uit historische processen gespreid over 500 jaar waarbij een terugval in barbarij mogelijk blijft, zoals in het nazisme en waarbij onderlinge afhankelijkheid voor eendracht zorgt. Het begint met verwantschap en nabijheid maar met de vorming van staten worden de groepen ('wij' en 'zij') groter. Identificatie en desidentificatie of dus polarisatie komt in de plaats van een nog grotere barbarij, namelijk die van de onwetendheid en de onverschilligheid. (*dS*, 73-75)

“De moderniteit heeft wellicht genocides gecombineerd met nieuwe ideologieën of met nieuwe technologieën, maar het fenomeen zelf is waarschijnlijk zo oud als de beschaving zelf”. (*dS*, 82) De geschiedschrijvers in Oudheid en Middeleeuwen verhaalden met wellust over de massaslachtingen van onder meer de Kruisvaarders en de Mongolen, zij bezongen de heldendaden van de massamoordenaars en monumenten werden voor hen opgericht. De Azteken hadden geen verweer tegen het bloedbad dat de Spaanse veroveraars aanrichtten met miljoenen doden. In Afrika werden tien miljoen zwarten als slaven verkocht voor de Amerikaanse plantages maar dit gold als uitbuiting, niet als genocide, al was er ook (ongeremde en ongestrafte) genocide op 'minderwaardigen' door kolonialen (ver van huis!) zoals de Duitse Keizer in Namibië en Kenia, de Tsaar in Centraal-Azië en de Kaukasus en Leopold II in de Congo. Er waren boerenopstanden zoals in 1850-1864 in de Taiping-opstand in Zuid-China waar 20 miljoen doden vielen en de daarop volgende plunderingen zorgden voor hongersnood. “Administratieve capaciteit, logistieke middelen, militaire technologie en propaganda hebben het

potentieel van de staat voor het uitvoeren van genocidale campagnes enorm vergroot” (*dS*, 83-88) “De staat is de grootste mensendoder in de moderne wereld maar zij wist de sporen van haar vernietiging samen met haar documenten uit. (...) De meeste slachtoffers (...) zijn ongewapende burgers” met als doelgroepen ras, etnie, geloof, nationaliteit, klasse of politieke overtuiging ofwel werd lukraak terreur gezaaid. (*dS*, 89-92) Staan we even stil bij de exemplarische Rwandese genocide.

De massavernietiging van Tutsi's (T) (aristocraten) en verdachte Hutu's (H) (boeren) door de Hutu-Power-beweging in Rwanda in het voorjaar van 1994 (voorafgegaan door wederzijdse slachtingen in 1959 [door H op T] en in 1962 [door T op H]) gebeurde met machetes maar bleek zorgvuldig voorbereid. De VN onttrok zich aan haar beschermingsplicht. H en T werden door de kolonisten bestempeld als verschillende rassen – een puur verzinsel. (*dS*, 93-100) “(...) de fanatiekste voorstanders van een erfelijk onderscheid tussen T en H waren geobsedeerd door de mogelijkheid dat T zich als H konden voordoen om zo verwarring en verdeeldheid te zaaien” (*dS*, 100) – de referenties zijn identiteitskaarten... waarmee mogelijkerwijze geknoeid werd en er zijn ook veel gemengde huwelijken. “Toch doodden de Hutu-Power-moordcommando's talloze Rwandezen puur op verdenking van Tutsi-herkomst of connecties, of enkel vanwege veronderstelde loyauteit aan Tutsi's.” (*dS*, 100) Uiterlijke kenmerken zoals lichaamslengte hebben aanvankelijk niets met ras te maken, wel met rijkdom, met al dan niet doorvoed zijn. Op gelijkaardige wijze werd foutief

een onderscheid verondersteld tussen Khmer en Vietnamezen en tussen zuivere Ariërs en andere Duitsers.

In Rwanda leidde de strijd tussen vermeend andere rassen in 1994 tot een genocide met tot een miljoen Tutsi-slachtoffers. H mogen geen medelijden hebben met T die 'kakerlakken' worden genoemd – zij vertegenwoordigen het absolute kwaad en haat wordt emotieloze vernietigingsdrang (desidentificatie); H moeten andere H als broeders beschouwen (identificatie) – deze berichten worden onophoudelijk via de radio onder de H verspreid. Een radicalisering van deze aldus reeds bestaande gevoelens leidde uiteindelijk tot de genocide van 1994 met als startsein de dood van de Rwandese president Habyarimana na de aanslag op het vliegtuig waarop ook de Burundese president zat. De T van het Rwandees Patriottisch Front (RPF) werden geholpen door de Fransen die vruchteloos probeerden het moorden te voorkomen. De T vielen Oost-Congo binnen en Mobutu werd er vervangen door Kabila, waarna burgerwisten 20 jaar lang miljoenen slachtoffers maakten terwijl de wereld toekeek. “De doelbevolking van een genocidale haatcampagne hoeft niet een 'reële' dreiging te vormen: dat was niet zo in het geval van de joden in Duitsland; de Koelakken in de Sovjet-Unie hadden onteigend kunnen worden in plaats van uitgeroeid; en het is moeilijk voor te stellen dat de slachtoffers van de Culturele Revolutie in China een bedreiging waren voor het Chinese communistische regime. In dit opzicht wordt de betrekkelijke autonomie van de collectieve fantasie nog eens bevestigd, vooral als die aangewakkerd wordt door de propaganda van het regime”. (*dS*, 100) Binnenlandse instabiliteit, onzekere internationale relaties, economische recessie, tekort aan landbouwgrond, bevolkingsexplosie en navenante

concurrentie maakten de toestand explosief. De moordenaars werden door de overheid heimelijk gesteund maar de polarisatie was allang voorbereid. “Velen werden gedwongen mee te doen om niet vermoord te worden.” (*dS*, 111) (het was dus mee moorden met de medestanders of door hen vermoord worden) Er waren 100.000 tot 200.000 daders, de moordpartijen gebeurden in “een sfeer van afschuw en opwinding maar ook van een wreedaardig carnaval.” (*dS*, 114) “Alles was erop gericht de kring van medeplichtigen uit te breiden” (*dS*, 114) “De doelstellingen van het genocidale regime: een schoolvoorbeeld van collectieve regressie in dienst van het regime” (*dS*, 115) “De Rwandese genocide was een geval van autodestructieve destructie, omdat de genocidairs druk waren met het uitmoorden van ongewapende en ongeorganiseerde Tutsi's, maar nauwelijks verzet boden aan het zwaar bewapende en goed georganiseerde RPF dat naar Kigali optrok: 'Wij waren geen partij voor voor de RPF soldaten. Wij vochten alleen tegen mensen die we wel aankonden'” (*dS*, 115) Het was “een delirium van vernietiging [aangemoedigd via de radio] in het aanzicht van de militaire nederlaag”. (*dS*, 115) En de Rwandese genocide is in dit opzicht niet uniek. “De moordenaars creëerden gezamenlijk een mobiel, tijdelijk moordcompartiment waarin alles geoorloofd was, waar morele geboden niet meer golden, en waarin zij elkaar opzweepten tot een razernij die ze tot doden dreef, tot de moord die hun razernij nog weer verder opstookte. Aan het eind van de dag gingen de moordenaars naar huis en hielden zich bezig met de dingen van alledag. De volgende dag konden ze evengoed weer meegaan in de koortsige opwinding van de moordbende. (...) Hierin lijken ze op sportfans die, gezamenlijk en tamelijk onschuldig, een

sfeer van extase en overgave creëren. (...) Ze opereerden (...) binnen een compartiment van woeste wreedheid dat zij zelf hadden opgetrokken op instigatie en onder dwang van het heersende regime”. (dS, 117)

4. Het regime wijst de boosdoeners aan

“Mensen zoeken bescherming voor de dreiging die het regime met zo veel succes heeft opgeroepen, en eisen dus drastische maatregelen tegen de boosdoeners die het regime zelf heeft aangewezen.” (dS, 134)

Een staat behoudt zich het alleenrecht op geweldsmiddelen of wapens, wat de binnenlandse vrede in de hand werkt – en ontwikkeling en beschaving mogelijk maakt – maar ook de onderdrukking van de eigen bevolking en uiteraard vergroot dan de dreiging tussen de staten onderling. De staat maakt de reikwijdte van insluiting en uitsluiting groter. Massavernietiging komt in de 19de en 20ste eeuw meer voor in sterk gecompartmentaliseerde samenlevingen. Geweld tegen weerlozen geschiedt meestal in de schaduw van een oorlog door reeds afgestompte soldaten die zinnen op wraak en die de 'rotte appels' uit de mand willen verwijderen. Staatsvorming beschermt de burgers maar sluit tegelijk hele categorieën van burgers van bescherming uit: die doelgroep wordt geregistreerd, geïsoleerd en ontmenselijkt en de rest wordt tegen ze opgezet middels desidentificering door propaganda, provocaties, vernederingen en beschuldigingen, zoals in de schijnprocessen onder Hitler en Stalin. Meer compartimentalisatie betekent meer onverschilligheid tegenover de doelgroep en ook demonisering en buitensluiting via institutionalisering – 'apartheid'. Deportatie, onderbrenging in kampen,

verwijdering uit het oog van de overige bevolking en ten slotte marteling en uitroeiing. Dat alles is publiek geheim, er wordt over gezwegen uit angst. Voorbeelden zijn nazi-Duitsland, Indonesië en Rwanda. Omdat een beschaafd volk geweld verafschuwt, moet het aan het zicht onttrokken worden – door compartimentalisatie. Het lot van de gedeporteerde joden werd geheim gehouden en bij de bevrijding trachtte men de sporen van de genocide alsnog uit te wissen. In Rwanda daarentegen werden omstaanders betrokken in geïmproviseerde compartimenten ter plekke: het was mee moorden ofwel vermoord worden. Alle andere burgers kijken de andere kant op en blijven onaangehaakt. Getuigen van de Bosnische genocide hebben het over verkrachtingen, massa-executies en verminkingen onder invloed van alcohol – het gaat om een decivilisatie door het regime ingekapseld in speciale compartimenten met bovendien gecompartmentaliseerd gedrag: stapte men een ander compartiment binnen, dan neemt men een ander gedrag aan “alsof er niets gebeurd was”. (*dS*, 129) De consument van varkensvlees weet hoe er gekweekt en geslacht wordt maar slaagt erin om dat tijdens de maaltijd te vergeten. Abattoirs, prostitutiehuizen, gevangenissen en andere gestichten vormen aparte compartimenten. (*dS*, 118-132)

“Angst kan agressie veel effectiever legitimeren dan haat, als de tegenstander niet als slachtoffer maar als dreiging afgeschilderd wordt. De daders presenteren zich graag als de slachtoffers van hun slachtoffers.” (*dS*, 134) “Mensen zoeken bescherming voor de dreij-

ging die het regime met zo veel succes heeft opgeroepen, en eisen dus drastische maatregelen tegen de boosdoeners die het regime zelf heeft aangewezen.” (*dS*, 134) De doelgroep wordt voortdurend belast, het regime en zijn aanhangers profiteren daarvan en zo bijvoorbeeld palmden de Turken de gronden in van de door hen uitgeroeide Armeniërs. (*dS*, 135) “de vernedering van de doelgroep vermaakt en verheft de mensen van het regime.” (*dS*, 135) Het lijkt voor hen dan alsof zij werken aan een betere wereld en daartoe zijn de helden tot alles bereid, zelfs tot het beëindigen van het leven – uiteraard het leven van ánderen. In de 20ste eeuw kreeg deze waanzin het wetenschappelijk omhulsel van een waanzinnige rationaliteit. (*dS*, 136-137)

In zijn boek over genocide beschrijft de Swaan vier vormen van massavernietiging: “de razernij van de veroveraars, de heerschappij door terreur (schrikbewind), de triomf van de verliezers, en de razernij van de menigtes (me-gapogroms).” (*dS*, 137) In alle gevallen is het regime betrokken. (*dS*, 145-200) Ten slotte volgt het laatste hoofdstuk “Genocidale regimes en de compartimentalisering van de persoonlijkheid” (*dS*, 200-247) de auteur concludeert. “Genocidale daders functioneren in een sociale en fysieke omgeving die ze niet zelf gemaakt hebben, maar die het genocidale regime voor hen heeft opgezet. Zij doen hun werk met alle steun, zelf onder dwang van de omgeving.” (*dS*, 248) Het regime stuurt de genocide, er is een collectieve mentaliteit en ook de individuen hebben een aandeel. Dat is een heel andere conclusie dan die van Hannah Arendt en Stanley Milgram, die echter algemeen aanvaard worden. De nadruk moet volgens de Swaan meer liggen op die minderheid die weigert om mee te doen met massamoord. “Modern is niet de massamoord maar de

schaamte erover” (*dS*, 254) – maar dat kennen de genocidairs zelf niet: zij hebben een gebrek aan empathie en verliezen zich in fantasieën van almacht. (*dS*, 263) “Het meeste wat over massavernietiging bekend is komt uit rechtszaken. Voor hun rechters ontkenden de genocidairs de beschuldigingen waar mogelijk en als de feiten onweerlegbaar waren, wezen zij de verantwoordelijkheid voor hun daden af en deden zichzelf zo onbeduidend, nietszeggend en passief voor als ze konden.” (*dS*, 258-259)

5. Verborgene massamoord

Genocide komt nooit uit de lucht vallen: in een maatschappij ontstaat polarisatie van de eigen groep tegenover de anderen, vervolgens worden de anderen gedemoniseerd of geïdentificeerd met het kwaad zelf zodat tenslotte hun opruiming een must is voor het welzijn van iedereen. Er worden speciale compartimenten opgericht waar men de 'veroordeelden' naartoe kan brengen en waar ze, onttrokken aan het zicht van allen, vernietigd kunnen worden. De massamoord is een publiek geheim, er wordt over gezwegen, het is een lastig karwei dat nu eenmaal geklaard moet worden en de uitvoerders hebben er nadien kennelijk helemaal geen moeite mee: ze doen alsof er niets gebeurd is en zullen mogelijke beschuldigingen in alle toonaarden ontkennen.

Maar er wordt ook massamoord gepleegd op andere manieren dan zoals door sociologen zoals de Swaan gesteld middels deportatie naar concentratiekampen en gaskamers: er zijn ook compartimenten die men vrijwel niet kan ontwaren en daden die men slechts moeilijk als massamoord kan duiden en deze onzichtbare concentratiekam-

pen en moordpartijen zijn daarom ook de allergevaarlijkste want de meest succesrijke en zij maken veruit de meeste slachtoffers.

Misdaden die gepleegd worden in de openbaarheid en met getuigen, worden aldus spontaan als zodanig erkend en hun slachtoffers zijn slechts één keer slachtoffers, hun daders worden berecht, recht geschiedt, straffen worden uitgevoerd en genoegdoening volgt in de mate van het mogelijke. Dit alles wordt een stuk moeilijker wanneer in een genocide de massa medeplichtig wordt gemaakt door gedwongen toe te kijken of deel te nemen aan de moorden, zodat alle getuigen die niet werden vermoord, tot daders werden en derhalve zwijgen. Maar massamoord kan zich afspelen in een nog veel grotere duisternis en vrijwel onttrokken aan het oog van allen zodat zij volledig wordt miskend en men zich van haar bestaan pas heel laatstijdig in de geschiedenis of gebeurlijk nooit ofte nimmer bewust zal worden.

Ook op microniveau zijn er vormen van misdaad en van moord die bijzonder moeilijk als zodanig te detecteren zijn en men kan hier denken aan gevallen van moord waarbij de daders zich hebben ingespannen om hun misdaad op zelfmoord te doen gelijken, hetzij door het ensceneren van een suïcide, hetzij door het in de hand werken van een zelfmoord middels doorgedreven pesterijen. In dat laatste geval wordt aan de slachtoffers twee keer kwaad berokkend omdat naast het kwaad van de eigenlijke misdaad, de daders er tevens voor zorgen dat de zaak niet aan het licht kan komen en dat het geschieden van recht zal uitblijven. Het pesten op zich is reeds zeer lastig te bewijzen omdat zich daar sowieso de laffe crimineel verbergt door het scheppen van virtuele maar effectieve compartimenten

waarbij het kwaad kan geschieden wars van mogelijke getuigen en zelfs met de al dan niet bewuste of gewilde hulp van de slachtoffers zelf.

Zo bijvoorbeeld bestaat de meest elementaire maar ook meest drastische vorm van uitsluiting uit de groep in het negeren van welbepaalde anderen, waarbij getuigenissen vrijwel uitgesloten zijn omdat het hier niet zozeer het stellen van daden betreft maar wel het nalaten ervan, zoals bij het niet groeten van welbepaalde anderen, het niet meetellen, het niet vernoemen, het vergeten, het niet opmerken en zo verder. Gebeuren deze 'ondaden' systematisch en vormen de daders tevens een groep terwijl het slachtoffer een enkeling is of, in geval van meer slachtoffers, dezen geen onderling contact hebben, dan is het impact maximaal. Ook neemt het impact toe in de mate dat de sociale druk tot het voldoen aan allerlei plichtplegingen groter is en zo bijvoorbeeld ziet men niet toevallig een stijging van het aantal zelfdodingen ten tijde van allerlei feestdagen.

Eender inzake massamoorden hebben zich sinds oudsher quasi niet te bestrijden manieren van compartimentering gevormd welke het mogelijk maken dat enorme delen van de bevolking quasi onopgemerkt doch genadeloos worden uitgeroeid. Een sinds relatief korte tijd (gedeeltelijk) aan het licht gebracht voorbeeld is dat van de hardnekkig aanhoudende en geïnstitutionaliseerde veroordeling van mensen op grond van hun seksuele voorkeur door de uitoefening van druk vanwege religieuze, politieke of nog andere machten. In een maatschappij waarin homofilie taboe is, kunnen in het godsdienstonderwijs aan schoolkinderen, homo's bestempeld worden als 'handlangers van de duivel' zonder dat zij beschikken over mogelijkheden om daartegen te reageren: opvoedingen die per definitie openstaan

voor de autoriteit van de 'pedagogen' aan wie zij werden toevertrouwd, slikken het verwijt dat zich transformeert tot een zelfverwijt en in hun onmacht om de eigen aard te veranderen, ontstaat een toenemende frustratie waarin zij zichzelf beschuldigen, veroordelen en tenslotte ook bestraffen, zodat zelfs in het westen een op de vier homo's een zelfmoordpoging ondernemen. In een xenofobe maatschappij waarin hoogwaardigheidsbekleders vrijelijk communiceren over het 'opruimen' van asielzoekers en tegelijk in functie kunnen blijven alsof er niets gebeurd was, worden de bewuste slachtoffers veroordeeld en gestraft op een manier die zich quasi perfect onttrekt aan het oog van alle anderen omdat de anderen nu eenmaal niet gevisieerd worden zodat hun empathisch vermogen in de slaapmodus blijft verkeren. In een maatschappij waarin men het normaal gaat vinden dat voor automobilisten allerlei voorzieningen worden getroffen terwijl aan de veiligheid van fietsers en voetgangers nauwelijks aandacht wordt besteed – om maar te zwijgen over de ontoegankelijkheid van de openbare weg voor bijvoorbeeld rolstoelgebruikers – hebben al deze zwakke weggebruikers behalve met de fysieke bedreigingen en gevaren ook nog eens af te rekenen met de vernedering in een barbaarse pikorde en met het onbestraft blijven van het navenante onrecht. In een maatschappij waarin aan ouderen euthanasie wordt opgedrongen met de smoes dat het om een ultieme pijnstillert gaat, dreigen massa's mensen geslachtoffer te worden aan het krankzinnige mensbeeld van een kapitalistische dystopie. In een wereld die de slavernij als eigenlijke oorzaak van de hongerdood van dagelijks twintigduizend mensen miskent en die deze oorzaak op malafide wijze verwisselt met religie vanwege het verbod aldaar op voorbehoedsmiddelen, wor-

den alle slaven een tweede keer gestraft omdat zij niet alleen worden uitgebuit maar ook nog eens beroofd van de hoop op een beëindiging van het onrecht van de slavernij.

6. Slavernij

Massamoordpartijen gebeuren onttrokken aan het oog van de burger in speciaal daartoe opgerichte compartimenten die fysiek bestaan ofwel virtueel – de concentratiekampen met de onzichtbare muren – en in dat laatste geval is de misdaad veel moeilijker te detecteren, hij is zeer lastig te bestrijden en maakt om die reden nog veel meer slachtoffers. Tot die slachtoffers behoren in de eerste plaats de dertigduizend hongerdoden per dag omdat zij de kinderen zijn van slaven die immers, teneinde hun oude dag te verzekeren, geen andere keuze hadden en hebben dan een zo groot mogelijk kroost. Dertigduizend hongerdoden per dag, dat zijn er jaarlijks een slordige elf miljoen of per eeuw zowat een miljard en dat is het dertigvoudige van het aantal oorlogsslachtoffers in dezelfde tijdspanne.

In het rijke noorden krijgen wij ze niet te zien, de hongerdoden, tenzij nu en dan in een of andere show met inzamelacties en luid applaus voor ons, heldhaftige gulle schenkers, die alweer een nieuw record gaan vestigen. Evenmin krijgen wij de slaven te zien die de ouders zijn van deze hongerdoden: ook zij leven – of sterven – ver van ons bed, ofschoon daarin nu toch verandering dreigt te komen met de massale volksverhuizing – een verplaatsing dus van het probleem naar de plek van oorsprong, naar de spreekwoordelijke vleespotten van Egypte, een boemrangeffect, en het moet gezegd: wat wij daarvan tot nog

toe meemaakten, is slechts het prille begin – de apocalyps zal geen jaren op zich laten wachten.

De slaven leefden, stierven, maar vooral: werkten in het voorbije millennium op veilige afstand van hun uitbuiters en zowel hun aantallen als de routes van de trafieken werden minutieus in kaart gebracht. Vooral vanuit de westelijke kusten van Afrika en vanuit Mozambique werden zij met miljoenen verscheept – deels naar Europa maar vooral naar de plantages op het Amerikaanse continent waar producten zoals koffie, katoen, suiker en tabak werden geteeld – een buit die dan verscheept werd naar de thuislanden van de slavendrijvers en waarmee dezen dan hun profijt deden.

En nog doen, want de werkkampen in eigendom van rijke noorderlingen situeren zich nog altijd in ontwikkelingslanden ver hier vandaan, slavernij en kinderarbeid garanderen een heel zacht prijsje en een royale winstmarge. In 2014 telt India 14,3 miljoen slaven, in 2015: 18,4 miljoen of 1,4 procent van de bevolking, China telt er 3,2 miljoen, Pakistan 2 miljoen, Oezbekistan 1,2 miljoen, voor het merendeel dwangarbeiders in de katoenindustrie, in Rusland telt men onder de migranten 1 miljoen dwangarbeiders, in Nigeria verrichten 834 duizend kinderen gedwongen arbeid, in Congo-Kinshasa 763 duizend, in Indonesië 714 duizend, Bangladesh 681 duizend, Thailand 475 duizend – ziedaar de wereldtop tien. Verder in de lijst staan landen waar wij graag onze vakantie doorbrengen zoals Egypte (394 duizend slaven), Algerije (188 duizend), Marokko (158 duizend) en Haïti (238 duizend, vooral kinderen). In Mauretanië, waar de slavernij al duizend jaar bestaat, is 4 procent van de bevolking slaaf (156 duizend), gevolgd door Congo-Kinshasa, Sudan en noem maar op. In Noord-

Korea bestaan geen wetten tegen de slavernij en is er op grote schaal dwangarbeid door het regime (1,1 miljoen slaven) en hetzelfde liedje in Iran, Syrië, Eritrea enzovoort.

Dichter bij de deur in de gewezen Oostbloklanden worden goedkope werkkrachten gerekruteerd of te werk gesteld in westerse fabrieken aan een hongerloon; er bestaat vaak geen sociale bescherming en de quasi afwezigheid van milieuwetten maakt de winstmarges voor gewetenloze uitbuiters nog groter. Deze laatsten werken de zo moeizame evolutie van de humaniteit vierkant tegen: in plaats van sociale wetten te introduceren in de bewuste ontwikkelingslanden, profiteren ze van de afwezigheid ervan en bewerkstelligen zij zodoende een scheefgetrokken concurrentie die resulteert in het verdwijnen van de minimumlonen en de stelselmatige ondermijning van de sociale wetten in de eigen thuislanden in het westen.

Wereldwijd leven vandaag 46 miljoen mensen in slavernij en een vierde van hen zijn minderjarig. In India worden werknemers verleid met een vals voorschot dat zij onmogelijk kunnen terugbetalen, hoe lang ze ook werken. Wie zich proberen te onttrekken aan de bedrieglijke praktijken, worden achternagezeten en fysiek en psychisch mishandeld. In feite is het westerse model voor het ketenen van arbeiders op een gelijkaardige leest geschoeid – het hele circus van leningen en afbetalingen – zodat de echte slavernij ook hier bij ons niet veraf kan zijn van zodra het sociale zekerheidsstelsel ingevolge de uitbuiting van de derde en de vierde wereld instort.¹⁹⁹

199Heirman, Mark, 1000 jaar slaaf. De vloek van Zwart-Afrika, Houtekiet 2016.

7. De rechtvaardiging van de moordpartijen en onze gruwelijke toekomst

Regimes hebben niet gedood om te doden, zij hebben altijd motieven gehad of die tenminste voorgewend. In de sociologie wordt gesteld dat groepsvorming gepaard gaat met het afstoten van 'anderen', het demoniseren van niet-leden en tenslotte het aanvallen en doden van de ongewensten of het treffen van maatregelen om te verhinderen dat zij het bestaan naar binnen zouden komen of dat zij zich zouden kunnen voortplanten. Vaak was het motief de zuivering van het volk van zieke of 'levensonwaardige' elementen en de geschiedenis heeft niet gewacht op het nazisme om daar werk van te maken. Zo schrijft de Gentse historicus en moraalfilosoof Gie van den Berghe in zijn artikel *Van droom tot nachtmerrie: "In de VS werden van 1907 tot 1972 meer dan 70.000 personen gesteriliseerd, lijders aan tuberculose, syfilis of lepra; zwakzinnigen, armen, daklozen, alcoholici, drugverslaafden... De sterilisatiewet van de staat Californië stond in 1933 model voor de nazi-sterilisatiewet."*²⁰⁰ En verder: "In 1920 publiceerden

<https://alfredmuller.net/2014/05/18/de-vergeten-geschiedenis-van-hongaarse-slavenarbeid/> met een verwijzing naar: Rozett, Robert. *Conscripted Slaves: Hungarian Jewish Forced Laborers On The Eastern Front during the Second World War*. Jerusalem: Yad Vashem Publications, 2014.

http://www.ijmnl.org/onzestrijd/3/moderne-slavernij.html?gclid=CjwKCAiA07PRBRBJEiwAS20SIPFknNUdEQRYFGSYxBsAnlZZCo1o14-i7MCju9DhvDFTBaVyUyueQBoCgVYQAvD_BwE

200Gie van den Berghe, (webstek *Serendib*), *Van droom tot nachtmerrie*: (<http://www.serendib.be/artikels/vandroomtotnachtmerrie.htm>)

Karl Binding, een jurist, en Alfred Hoche, een psychiater, Die Freigabe der Vernichtung Lebensunwerten Lebens. [...] Ongeneeslijk zieken en geestesgestoorden in leven te houden, terwijl waardevolle levens van hongerende kinderen verloren gingen, leek absurd. In 1921 discussieerde de gezondheidsraad van Pruisen over sterilisatie van schizofrenen, manisch-depressieven, alcoholisten, psychopaten, erfelijke zwakzinnigen en mensen met criminele disposities. Medici waren voor, ambtenaren van het ministerie van justitie zetten de voet dwars."²⁰¹ Het beruchte programma eugenetische euthanasie en verplichte sterilisatie van nazi-Duitsland (onder de codenaam *Aktion T-4*) dat in 1939 door Adolf Hitler werd opgestart, had tot doel de genetische zuiverheid van het Germaanse volk te bewaren door alle onzuivere elementen te vermoorden: zieken, gehandicapten, misvormden, geesteszieken enzovoort. Men stelde het bij monde van de artsen zo voor dat men hierdoor deze mensen verlostte uit een zinloos lijden en *euthanasie* betekent dan ook letterlijk *genadedood*: 'de meest humane manier om mensen om te brengen'. Wikipedia wijdt een artikel aan *Aktion T-4*, waaruit dit fragment: "De uitroeiing gebeurde in Euthanasiecentrum Grafeneck (vanaf 20 januari 1940), Euthanasiecentrum Hartheim (vanaf 6 mei 1940), Euthanasiecentrum Hadamar (vanaf januari 1941), Bernburg (vanaf 21 november 1940), Brandenburg an der Havel (vanaf 8 februari 1940) en Sonnenstein (vanaf juni 1940) door vergassing, verstikking, injecties, vergiftiging, verhongering en overdoses medicijnen."²⁰²

201 Gie van den Berghe, *De mens voorbij*, Meulenhoff/Manteau 2008. Zie: <http://www.serendib.be/boeken/De-mens-voorbij.htm>

202 https://nl.wikipedia.org/wiki/Aktion_T4

In de recente publicatie *Psychogenocide* schrijft de Leuvense psychiater Erik Thys ook over verdoken genocide. Zo werden in de jaren 1990 in Peru 300.000 arme vrouwen buiten hun eigen medeweten gesteriliseerd en hetzelfde deed de Israëliische regering met immigrerende Ethiopische joden in 2013. Het gebeurt vandaag ook nog in de VS: in 2013 bleken alleen al in Californische vrouwengevangenis in de voorafgaande paar jaren 148 vrouwen onvruchtbaar gemaakt te zijn.²⁰³

Onder de welluidende benaming 'eugenetica' zet zich deze trend vandaag ook bij ons schaamteloos door bij een publiek dat kennelijk geen kaas gegeten heeft van de geschiedenis om niet te zeggen dat met het verdwijnen van 'de laatste getuigen' het wel zo lijkt te zijn alsof de geschiedenis zelf werd weggewist samen met het geheugen van een beschaving die gebukt gaat onder een massaal modern analfabetisme dat nog slechts oog heeft voor wat de jongste 24 uur gebeurde en dan komen nog slechts die zaken onder de aandacht die betrekking hebben op sensatie, mode, stijl, sport en popcultuur.

Abortus of de moord op ongeboren kinderen is allang geen gespreksonderwerp meer, laat staan dat iemand het nog in zijn hoofd zou halen om zich hiertegen te verzetten – waar het andersvaliden betreft werden reeds juridische precedents geschapen die het quasi onmogelijk maken voor artsen om abortus te weigeren omdat volwassen gehandi-

203Erik Thys, *Psychogenocide. Psychiatrie, kunst en massamoord onder de nazi's*, Epo, Berchem 2015, pp. 292-293. Zie ook: *Aan de feesttafels der kannibalen*: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=3016740> en *Genosuïdide in de opmars*: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1556061>

capten artsen die zulks met de betrokkenen alsnog deden voor de rechter hebben gedaagd en een fikse schadevergoeding hebben geëist. Euthanasie wordt door megalomane mediaprofessoren steeds vaker voorgesteld als het menselijke meesterschap over de dood, nadat men naar hun zeggen ook al meester over het leven zou zijn geworden en specialisten blijken deze vorm van moord, welke zich intussen verkapt heeft als barmhartige hulp bij zelfdoding, nu zelfs niet zelden op te vatten als de ultieme *painkiller*, alsof het mogelijk was om op een betekenisvolle manier over een levenloos ding te zeggen dat het pijnvrij is. Specialisten blijken met andere woorden gedreven te worden door een wel heel bijzondere vorm van waanzin, die evenwel goed gesitueerd kan worden in het kamp van het materialistisch atheïsme waar de mens zichzelf god waant in de duisternis van een hardnekkige doch hopeloos voorbijgestreefde verlichtingsdroom.²⁰⁴

Het korte termijndenken, het onderschatten van het belang van de opvoeding en in het bijzonder het geringschatten van het vak geschiedenis op school dragen ertoe bij dat uiterst belangrijke historische lessen voor de mensheid verloren dreigen te gaan omdat zij in het leerprogramma van de nieuwe generaties ontbreken. Het volstaat immers niet dat deze kennis 'ergens' bereikbaar is omdat dit 'ergens' slaat op een of ander reservoir in een bibliotheek dat weliswaar – theoretisch – altijd en door iedereen geraadpleegd kan worden maar waar in de praktijk nooit meer iemand

204Zie ook: Jan Bauwens, *Transatheïsme*, Serskamp 2003. Online: <http://blogimages.bloggen.be/transatheism/attach/564.pdf> . In de handel: <https://www.boekenbestellen.nl/boek/trans-atheïsme-de-metafysica-van-het-lam/10436> .

komt omdat er straks niemand meer is die het bestaan ervan kan vermoeden.

Politieke partijen met programma's die steeds meer gelijkenis gaan vertonen met deze van het nationaal socialisme en met voormannen die zich ideologisch situeren als extreem rechts, racistisch of godsdienstwaan-zinnig, komen vandaag wereldwijd tot een ongehoorde bloei – maar het is niet de bloei van een bloem doch veeleer deze van een zich ontplooiende paddenstoelwolk van een atoombom welke zich verspreidt. De politici in kwestie, of zoals ze zich althans noemen, zullen niet langer met een *cordon sanitaire* uit het wetgevende deel van de regering gebannen kunnen worden, zoals nu reeds het geval is in de Amerikaanse staat Indiana onder het voormalige gouverneur-schap van de huidige vicepresident Pence waar de burgers op grond van religieuze overtuiging het recht kregen om klanten te weigeren op grond van hun seksuele geaardheid. Racisme en apartheid zijn nu reeds een realiteit in dat deel van de wereld dat er met zijn reusachtige Vrijheidsbeeld prat op gaat de voortrekker bij uitstek te zijn van de vrijheid, de gelijkheid en de broederlijkheid – kortom van de mensenrechten alom ter wereld. Steeds vaker brengt een massa onwetenden populistten aan de macht die zich ertoe lenen om de grillen van een onwetende meerderheid ten uitvoer te brengen en in een zich steeds contrastrijker polariserend landschap betekent zulks niets minder dan oorlog. Waar oorlog alsnog verhinderd wordt omdat het uitzicht op een totale verwoesting van de aarde dit onmogelijk maakt, kanaliseren zich de frustraties van een onderdrukte meute in een onderdrukking op haar beurt van haar tegenpool in een steeds chaotischer maatschappij waar wetteloosheid en burgeroorlog dreigen.

Spot en moord

De openbare omroep gaat er prat op een opvoedende taak te hebben ten aanzien van het volk en heeft daarom ook een enorme verantwoordelijkheid voor het gedrag van de massa en voor het welzijn van de maatschappij – en in het geding is hier vooreerst de vrede. Die roeping geldt overigens voor al wie op het voorplan staan – of moet men vandaag niet veeleer spreken over wie zich naar dat voorplan hebben gemaneuvreerd? Want velen blijken er als de kippen bij om de (niet altijd even ontorechte) 'riante' vergoedingen op te strijken voor de (immers) veeleisende jobs waar omtrent zij (echter) hun volslagen onkunde uiteraard niet eeuwig kunnen blijven wegsteken voor het grote publiek. Een actuele illustratie hiervan is de propaganda van de spot met mensen die juist nood hebben aan steun en het middels de lachlust openlijke aanzetten van een welbepaalde sector van een televisiekijkend land tot geweld jegens noodlijdenden. Het betreft hier meer bepaald de aflevering d.d. 3 februari 2018 van het programma *Voetbal inside* op de Nederlandse televisie.²⁰⁵

Ook hier weer moet de in de eigen blindheid als 'nuchtere kijk' bestempelde onnadenkendheid doorgaan voor het zogenaamde 'gezond verstand' dat niets anders maskeert dan een in deze context wel heel pijnlijk tekort aan empathie en kennis. Lang niet ongevaarlijk: men herinnere zich het feit dat massamoordenaar Breivik in zijn racistisch manifest meer dan tachtig keer zijn grote held Paul Belien – gewezen hoofdredacteur van *t Pallieterke* – citeerde.²⁰⁶

205 Cf.: <https://www.youtube.com/watch?v=XhhItV06-18> .

206 Cf.: <https://www.trouw.nl/home/nieuw-katholiek->

Maar geheel afgezien daarvan zullen verantwoordelijke instanties nu zeker heel dringend moeten optreden om de reeds aangerichte schade binnen de perken te kunnen houden want het is allang niet meer denkbeeldig dat iemand morgen een transgender van de baan rijdt, of eender welk slachtoffer van gemene spot.^{207 208}

Over de perversies van onze cultuur

Deel 1. Schuld en schaamte

Het verschil met vroeger inzake genocide, aldus de Nederlandse socioloog Abram de Swaan, zit niet in het feit dat wij geen massamoordenaars meer zouden zijn – het zit in het feit dat onze huidige cultuur zich voor massamoord schaamt: “Modern is niet de massamoord maar de schaamte erover.”²⁰⁹ De middeleeuwse kruisvaarders gingen er prat op ontelbaren uitgemoord te hebben terwijl de huidige massamoordenaars de Shoah verborgen wensen te houden – uit schaamte. We wensen geen massamoordenaars te zijn

[bloedfanatiek-en-op-de-adreslijst-van-breivik~a6e14d47/](#) .

207 <http://joodsactueel.be/2018/02/03/spectaculaire-camerabeelden-leiden-tot-arrestatie-na-antisemitisch-incident-in-antwerpen/>

208 4 februari 2018.

209 Abram de Swaan, *The Killing Compartments. On genocidal regimes and their perpetrators*, 2014. (Nederlandse vertaling: *Compartimenten van vernietiging. Over genocidale regimes en hun daders*, Prometheus, 2014), pag. 254.

maar we zijn het tegen heug en meug en bij uitstek de aanwending van massale uithongering (– dagelijks ca. 30.000 slachtoffers) in functie van de continuering van de slavernij toont dit aan. De perversie schuilt in het feit dat derde wereldburgers in slavernij gehouden worden door hen naast een pensioen ook nog het recht op kinderen te ontzeggen onder de dreiging dat hun kroost een overbevolking zou veroorzaken terwijl hun ecologische voetafdruk verwaarloosbaar is – of hoe slachtoffers de schuld krijgen van het kwaad waarvan zij de dupe zijn.

Zich schamen is zich afschermen, zich verbergen, zijn gezicht verbergen en zo verbergen zij die de uitbuiting continueren zich onder de valse beschuldigingen aan het adres van hun slachtoffers: kwaad verbergt zich steeds opnieuw onder een scherm van nieuw kwaad, slachtoffers vergen steeds weer nieuwe slachtoffers om hen te bedekken.

Ofschoon dit de intuïtie wel eens kon tegenspreken daar schaamteloosheid in de regel wordt gelaakt, is schaamte op zich helemaal geen deugd want het is niet iets wat iemand zomaar doet, het is een spontane reactie, een verweer of althans een poging daartoe, voor een dreiging uitgaande van een (openbare) veroordeling die iemand (zij het in de regel door zijn of haar eigen schuld) overkomt of ondergaat. Men ondergaat de schaamte op de manier waarop men zijn kwetsbaarheid ondergaat. Wat de dief ertoe aanzet om zijn misdaad te plegen in het holst van de nacht is zijn vrees voor de schaamte want de schaamte is het bevangen worden door een (al dan niet terechte) veroordeling op het ogenblik dat iemands daden (of misdaden) aan het licht komen en meer bepaald is de schaamte het plotse failliet van een voorgewende persoonlijkheid: iedereen

ziet dat men niet diegene is voor wie men kennelijk wenst door te gaan.

De crimineel is te laf om voor zijn daad uit te komen, hij kan best anderen bedriegen en kent derhalve geen schuldbesef maar hij tracht wél te vermijden dat anderen *ontdekken* dat hij hen bedriegt en om die reden wil hij zijn misdaad verbergen en is hij allerm minst schaamtevrij. Misdadigers zijn niet per definitie schaamtevrij – zij blijken dat enkel waar zij eerder ziek dan slecht zijn – en andersom kan schaamteloosheid makkelijk met (bijvoorbeeld kinderlijke) onschuld samengaan.

Misdadigers kunnen leven met schuld maar slechts zolang totdat die aan het licht komt, terwijl bij wie eerlijk zijn, het er net andersom lijkt aan toe te gaan omdat zij er kennelijk niet in slagen om met een schuld te leven en zij derhalve spoedig alles wensen op te biechten. Maar op zich is deze vorm van 'eerlijkheid' evenmin per definitie deugdzaam aangezien hij wordt gestuurd door een openbaar oordeel dat immers objectief immoreel kan zijn zoals bijvoorbeeld onder het juk van misdadige regimes: voor misdaden begaan onder de nazi's plegen burgers zich achteraf vaak te hebben 'verontschuldigd' met het 'argument' van *Befehl ist Befehl*.

Schaamte ontstaat bij het aan het licht komen van schuld en zo onthult zij in dat geval ook de lafheid van wie hun schuld verborgen wensen te houden. Dat de misdadiger geen schuldbesef kent maar wel schaamte, betekent dat hij niet met de ander begaan is maar slechts met zichzelf: hij schermt zichzelf af voor de mogelijke wraak van wie hij kwaad aandeed.

De realiteit van de schaamte verraadt zich in compartimentering of dus in het afschermen van zijn handelingen voor het daglicht, voor de openbaarheid en voor het licht van het bewustzijn of de taal – in dat laatste geval middels het zwijgen, het taboe, de omerta maar ook middels de cultuur van het verzwijgen en het verbloemen, de ontkenning, het negationisme en de leugen. Omdat pas *het woord* de mensen en de dingen door ze een naam te geven, door ze bij hun naam te noemen of door ze aan te spreken, aan het licht (van het bewustzijn) brengt of tot leven brengt en ordent, zal hun verzwijging hen achterlaten in een prehistorische of pre-culturele duisternis of chaos. Zo ligt de bedoeling van het spreekverbod in het verhinderen dat waarheid aan het licht komt omdat de taal het licht (van het bewustzijn) is. Door niet over de dingen te spreken, lijkt het wel alsof men aldus kan bewerkstelligen dat zij ook niet bestaan – zij worden, zoals men dat zo tekenend zegt, *doodgezwegen* of daar heeft het dan toch alle schijn van.

Zo komt pas ruim een halve eeuw na de moord op Patrice Lumumba met stukjes en brokjes aan het licht dat de misdaad bevolen zou zijn door de Belgische regering (onder de verantwoordelijkheid van Paul-Henri Spaak) en met de medewerking van de Amerikaanse regering (in de persoon van Dwight Eisenhower) en de CIA en het motief voor de liquidatie zou gelegen zijn in het feit dat deze Congolese onafhankelijkheidsstrijder de zogenaamde goede relaties tussen de Congo en zijn kolonisator, de Belgische staat, onder geen beding in de weg mocht staan – waaruit men dan wel moet verstaan dat men deze held opofferde aan de continuering van de plundering van het Congolese volk en van de op dit volk gepleegde genocide waarbij onder Leopold II zowat twaalf van de twintig miljoen Congolezen

door hun kolonistoren werden omgebracht. De moord op Lumumba – de feitelijke leider van het mishandelde volk – gebeurde in een speciaal daartoe opgetrokken compartiment – een fysiek compartiment maar tevens en vooral een onzichtbaar compartiment van listen en intriges, dat pas nadat de tand des tijds er ruim een halve eeuw had aan geknaagd, lacunes ging vertonen.

Schaamte ontstaat pas waar schuld aan het licht gebracht wordt en dat licht betreft de openbaarheid of dus de plek waar zich de gemeenschappelijke dialoog situeert en derhalve het bewustzijn. Schaamte ontstaat bij schuldenaren pas door het aan het licht (van het bewustzijn) gebracht worden van hun schuld terwijl schuldbesef te maken heeft met het al dan niet aanwezig zijn en ter harte genomen worden van dat licht in de ziel van de betrokkenen.

De schuldigen vermijden het licht (van het bewustzijn), zij vermijden daarom de dialoog als plek waar zich de waarheid kan openbaren en zij wimpelen alle woorden af, zij doen er alles aan om hen die spreken – en in de eerste plaats zijn dat hun slachtoffers – monddood te maken of hun nog anderszins het spreken te beletten en het zwijgen op te leggen. Op die manier leiden de leugen en het bedrog uiteindelijk tot de moord – soms in de vorm van een zelfmoord – waarvan zij de kiemen bevatten en waaraan zij om die reden gelijk zijn. Onmiddellijk nadat Oscar Romero het zwijgen over de schendingen van de mensenrechten in El Salvador verbroken had, kreeg hij een eredoctoraat aan de K.U. Leuven maar enkele weken later ook een kogel van de doodseskaders van extreem-rechts.

Zij aan wie onrecht wordt aangedaan, zoeken dit mede te delen aan anderen, maar dat is geen gemakkelijke klus en

dikwijls een gevaarlijke. Zij vinden geen gelegenheid tot spreken ofwel vinden zij geen gehoor. Enerzijds streven daders ernaar om hun slachtoffers fysiek het zwijgen op te leggen door hen te gaan overstemmen van zodra zij het wagen om iets over het hen aangedane onrecht te zeggen: zij roepen, zij intimideren met lawaai of met fysiek geweld hun slachtoffers, paaien de toehoorders en demoniseren hun slachtoffers bij de mogelijke toehoorders van de klachten. Zij maken hun slachtoffers monddood en gaan daarbij over tot ernstige vormen van laster, vaak worden zij geheel onterecht geloofwaardig geacht en krijgt het slachtoffer niet eens de gelegenheid zich tegen de aantijgingen te verdedigen, vooreerst al omdat dit slachtoffer daarvan niet op de hoogte is – en in het bijzonder is dit het geval waar het slachtoffer letterlijk voor de gek wordt gehouden omdat omwille van stigma en reputatie niemand aan een ander zal gaan vertellen dat men hem of haar voor gek houdt.

Volgens recent onderzoek inzake huiselijk geweld komt het vaak voor dat een zwakkere persoon door een dader fysiek maar nog vaker psychisch ernstig toegetakeld wordt bij een gelegenheid zonder getuigen; waagt het slachtoffer het om daarover te spreken met een derde, dan blijkt de dader er vaak reeds voor gezorgd te hebben dat zijn slachtoffer als ongeloofwaardig gebrandmerkt werd terwijl hij de eigen geloofwaardigheid buiten kijf tracht te zetten, en dit blijkt jammer genoeg uitnemend te lukken waar de dader zich verbergt achter een geveinsde bezorgdheid over een slachtoffer over wie hij laat uitschijnen dat het (geestes)ziek zou zijn. Bovendien is er de (terechte) angst van het slachtoffer voor wraak vanwege de dader die zijn slachtoffer vaker probeert te chanteren, waarbij dan dik-

wijls ook nog eens derden betrokken worden. Jammer genoeg levert onze huidige cultuur talloze voorbeelden van dergelijk ten hemel schreiend onrecht, zoals in het geval waar ganse bevolkingsgroepen, en bij uitstek de ouderen, levenslang krijgen (in zorginstellingen) nadat zij dement werden verklaard en beroofd van hun bezit maar ook van hun vrijheid, hun geloofwaardigheid, hun zelfstandigheid en hun integriteit.

Het schuldbesef vindt zijn oorsprong in de interiorisering of het zich eigen maken en het zich behartigen van de waarheid die soms in de openbaarheid aan het licht komt maar soms ook niet. In de huidige westerse cultuur – een 'cultuur van de dubbele boekhouding' en een 'cultuur van de dubbele moraal' – wordt de schaamteloosheid gelaakt terwijl het optreden van schaamte vaak alleen maar een gewezen tekort aan schuldbesef verraadt, wat betekent dat in deze cultuur het schuldbesef en het geweten voor een stuk afwezig zijn. Waar de schaamte alsnog optreedt, brengt zij aan het licht dat de dialoog, de aanspreking of het licht van de intersubjectiviteit niet geïnterioriseerd werden en dat de ziel verstoken is gebleven van datgene wat gecultiveerde mensen van wilden onderscheidt. Omdat zij van een tekort aan schuldbesef getuigt, zal een cultuur van louter schaamte paradoxaal genoeg een afwezigheid van humane cultuur verraden want waar mensen zich voor hun daden schamen – per definitie nadat die daden aan het licht kwamen – moeten zij in feite erkennen dat zij hun daden verborgen hielden voor de ogen van anderen en uiteraard deden zij dat omdat zij er anderen bewust mee bedrogen. Dat zij hun misdaden trachten te perfectioneren, verraadt slechts hun streven om ze te kunnen plegen zonder angst voor mogelijke gevolgen. Compartimentering

heeft te maken met achterbaksheid en deze vergt evenals de aan haar verwante leugenachtigheid en het bedrog, inspanningen om zich overeind te houden in weerwil van het licht van de waarheid.

Het maken van compartimenten – schermen, schaamte – staat in functie van het verhinderen dat waarheid aan het licht komt, het is het afschermen van handelingen van de openbaarheid omdat men zich ervoor zou schamen en op die manier zijn compartimenten tevens voorafspiegelingen van de schaamte. Compartimenten zijn schuttingen binnen de werkelijkheid die er moeten voor zorgen dat er geen licht kan schijnen op de dingen die in deze compartimenten ondergebracht worden; zij zorgen ervoor dat handelingen verdoken blijven en het is dan ook hun finaliteit om voor bepaalde – meer bepaald bedrieglijke – handelingen een werkelijkheid apart te scheppen waar deze in de openbaarheid onmogelijke handelingen alsnog kunnen overleven. Compartimentering is derhalve een activiteit welke rechtstreeks voortspuit uit de wens om aan zichzelf meer vrijheid toe te kennen dan werkelijk mogelijk is, het is daarom een miskenning van de objectieve werkelijkheid, het is een volharding in de boosheid van de leugen, het is de ongeoorloofde reductie van wat ernst hoort te zijn tot een louter spel, het is een verwisseling van de wil met de wens.

Zoals gezegd is van compartimentering bijvoorbeeld sprake waar een dader iemand onze vier ogen en dus zonder de aanwezigheid van getuigen bedreigt: de bedreiger scheidt op deze manier een compartiment waarin hij zijn slachtoffer als het ware opsluit en gevangen houdt omdat dit slachtoffer, precies door de afwezigheid van getuigen van het kwaad dat hem of haar wordt aangedaan, het bestaan

van de misdaad niet hard kan maken voor de buitenwereld en derhalve blijft ook de dader onzichtbaar. Voor de buitenwereld immers blijft de dader doorgaan voor de onschuldige die hij echter helemaal niet is – alleen het slachtoffer ziet wie hij werkelijk is maar dit slachtoffer staat met die kennis volkomen alleen. De eenzaamheid waarin het slachtoffer verkeert, is de sinds oudsher beschreven ondraaglijke eenzaamheid van wie een kennis bezitten waaraan niemand anders participeert. Het niet aan het licht kunnen brengen van die kennis of het verdoken moeten houden van de waarheid waaraan het slachtoffer gekluisterd is wegens het navenante gevaar, brengt een specifiek, intens psychisch leed mee, vergelijkbaar met het diepe en eenzame leed van het verlies van een geliefde die bijvoorbeeld niemand anders' kind is:

Du bist ein Schatten am Tage

Und in der Nacht ein Licht;

Du lebst in meiner Klage

Und stirbst im Herzen nicht.²¹⁰ (2)

Wordt dit leed door onrecht veroorzaakt, dan concentreert zich het gepleegde onrecht in dit leed waarin het resulteert, het leed is de feitelijke vrucht van het gepleegde onrecht en van die finaliteit kan de onrechtpleger zich niet ontdoen, zijn eventueel 'excuus' dat het niet dit was wat hij beoogde, kan onmogelijk hout snijden omdat zijn daad zelf dit 'excuus' apert tegenspreekt met dezelfde overtuigingskracht waarmee de waarheid aan het licht komt in een salomonsoordeel. Bij de twist tussen twee vrouwen om een kind, waarover Salomon beslist het te zullen hal-

210 Friedrich Rückert, *Kindertodtenlieder*, fragment.

veren, bewijst de daad van haar die het onverwijld afstaat om het te redden haar moederschap. Over de primauteit van de daad over het woord spreekt ook Augustinus waar hij duidelijk maakt dat iets zoveel waard is als men bereid is ervoor te betalen: *De prijs van het graan is uw geld; de prijs van een stuk land is uw zilver; de prijs van een parel is uw grond; maar de prijs van de naastenliefde zijt gijzelf.*²¹¹ (3) In extenso toont zich de perversie van onze cultuur in de spot, waar immers de mooiste *woorden* aangevend en derhalve verkracht worden om de lelijkste *dad*en te verwezenlijken.

Onze seculiere, westerse cultuur kan pas ontkomen aan een spoedige en gewisse fatale ondergang als zij een nieuwe schaamteloosheid invoert met het doel de gespeelde schaamte en de gemakkelijke excuses waarvan zich op hun privacy beroepende en daarom legaal gemaskerde criminelen zich steeds guller en frequenter gaan bedienen, aan het licht te brengen in hun ware draagwijdte, meer bepaald in hun eigenlijke betekenis van misdaad. Want het probleem voor de misdadiger heeft zich verplaatst van zijn schuld naar zijn schaamte: waar eertijds de slechterik in gewetensnood verkeerde en om een biechtvader smeekte en de kwijtschelding van schulden om te kunnen ontkomen aan de eeuwige hellestraf, maakt zijn huidige ongehoof deze immense angst geheel ongedaan en zal hij nu veeleer vrezen voor de straf van een veroordeling hier en nu.²¹²

211 Zie de geschriften van Augustinus van Hippo.

212 10 januari 2018.

Deel 2. Mens zonder geweten

Volgens de katholieke leer is de stem van het geweten, de stem van god zelf die ons toelaat goed en kwaad te onderscheiden. Edoch, in het licht van de vergelijkende cultuurwetenschappen blijkt vanuit deze definitie dat zo'n geweten bezwaarlijk universeel kan zijn aangezien verschillende religies ook verschillende goden met verschillende wetten presenteren en derhalve moet aangenomen worden dat het geweten niet van nature in de mens ingeboren kan zijn maar de resultante is van geïnterioriseerde wetten. Zelfs in het christendom luidt het dat de wet – in dit geval de Thora, de joodse en derhalve de goddelijke wet – aan het geweten voorafgaat: “Zonder de wet zou ik nooit geweten hebben wat zonde is”, zo schrijft de apostel Paulus.²¹³

Intussen echter leven althans wij hier in het westen niet langer in een theocratie en zijn onze wetten ook niet meer van goddelijke maar van menselijke makelij. In verlichte en derhalve seculiere staatsvormen zoals onze moderne democratieën, resulteren de wetten uit meerderheidsbeslissingen en lijkt het wel of het geweten voor ons niet langer de stem is van god maar die van een anonieme meerderheid van mensen, meer bepaald burgers, waartoe de mensen op een listige manier herleid werden – waarover verder meer. Afgezien van het feit dat een 'massa' geen persoon is en dus ook geen bewustzijn en geen kennis kan hebben, beantwoordt de vraag of de massa dan weet wat goed is, zichzelf van zodra men zich bezint over de uitspraak van Spinoza dat alle voortreffelijke dingen even moeilijk als zeldzaam zijn.²¹⁴ De waarheid is niet het deel

213 Brieven van Paulus aan de Romeinen: 7:7.

214 Spinoza, *Ethica*, 5:42.

van de massa maar wordt gevonden door uitzonderlijke enkelingen zoals Galileo Galileï, Isaac Newton en Etienne Vermeersch; de ontdekking en de creatie van het schone is slechts aan weinigen gegeven zoals Michelangelo, J.S. Bach en Herman Brusselmans; het goede manifesteert zich alleen in het werk van rechtvaardigen en martelaren zoals pater Damiaan, Oscar Romero en Jef Vermassen. Bijgevolg heeft het er alle schijn van dat een geweten dat aanspraak maakt op universaliteit, noch de ingeboren stem van een of andere god kan zijn, noch het resultaat van geïnterioriseerde wetten. Is het geweten dan het juiste midden tussen die twee, met een navenante voorlopigheidsmoraal – de 'morale provisoir' van de vrijzinnigen – en bestaat er niet zoiets als een onveranderlijk, altijd en overal geldig geweten omdat het goede bestaat uit daden welke steeds antwoorden zijn op per definitie altijd wisselende of nieuwe problemen?

De Thora, het Evangelie, de tien geboden en de geboden van de Heilige Kerk – om maar bij de hier meest gangbare godsdiensten te blijven – zijn geschreven voor jonge en gezonde mensen, niet voor psychopaten die het immers niet helpen kunnen dat zij goed en kwaad niet ofwel heel anders zien; zij hebben het nog slechts over mannen en vrouwen – Adam en Eva – en niet over de 'tussengeslachten' waarvan wij ons pas sinds het gevorderde chromosomenonderzoek bewust zijn of over de transgenders die met de stand van de medische wetenschap toentertijd ondenkbaar waren, trouwens evenals de vele ethische vraagstukken omtrent het 'mogen' van het nieuwe 'kunnen'. En dan werden de dieren nog buiten beschouwing gelaten over welke Toon Hermans schreef dat er geen hemel is voor hondjes: de onfeilbare paus Pius IX ontzegde een bewust-

zijn aan dieren – waarvan vandaag wetenschappelijk wordt aangetoond dat ook zij kunnen voelen, denken, samenwerken en misschien wel bidden: is het doden van dieren moord in weerwil van de toegeeflijkheid omtrent vleesconsumptie in de Heilige Schrift en moet de verantwoordelijke mens nu vegetariër worden? En wat dan met de geesten? Jezus leefde nog ten tijde van de vandaag zo gelaakte praktijk van de duiveluitdrijvingen waaraan hij trouwens zelf gretig participeerde maar wanneer men hardleerse katholieken herinnert aan het evangelische verhaal van de Heiland die, nadat hij voor zo'n uitdrijving opgeroepen werd, het legioen duivels in een kudde zwijnen drijft die zich daarop prompt in de afgrond storten, waarop de veehouders reageren met de woorden: “Dat hij maar elders geesten gaat uitdrijven of straks zijn we onze hele veestapel kwijt!” – dan kunnen zij daar nog steeds niet om lachen.

Maar keren wij terug naar de listige reductie van de mens tot burger – een perversie zoals bij uitstek het probleem van de sans-papiers aan het licht brengt, waarbij het mens-zijn beschouwd wordt als een deelverzameling van het burgerschap in plaats van andersom, met het gevolg dat aldus mensenrechten ontzegd worden aan wie geen ingeschreven burgers zijn en dit overeenkomstig de perversiteit waarbij de mens – in de hoedanigheid van soeverein – zich de Schepper zelf waant en welke zich uitnemend weer spiegelt in de spreuk: *Quod non est in scriptis (/actis), non est in mundo.*

Er wordt dan meer bepaald uitgegaan van de hypothese dat het denken – en derhalve de geest die een mens tot mens maakt – niet meer is dan een verinnerlijking van de dialoog, welke op zijn beurt plaatsvindt tussen de inzitten-

den van eenzelfde taalgemeenschap en cultuur. Een staat telt vele burgers en zij danken hun burgerschap aan die staat. De staat of het medeburgerschap ligt met andere woorden aan de wieg van de menselijke geest en dus aan de oorsprong van de mens tout court; het burgerschap gaat aan het mens-zijn vooraf; men is pas mens omdat men burger is; het mens-zijn is een schepping van de staat; de mens is een creatuur van de politici of de machthebbers; iemand is mens en heeft mensenrechten als hij als zodanig erkend wordt door wie de macht bezitten. En ook omgekeerd geldt dat wie door potentaten niet als mens erkend worden, ook niet als mens behandeld zullen worden: zij hebben geen papieren, geen naam, geen rechten en zelfs geen stand, geen plaats in de maatschappij. Aangezien alle territorium hetzij in privaatbezit is, hetzij in bezit van de staat, hebben mensen zonder papieren zelfs geen plaats om op te staan. Zij dweilen de straten af zoals verdoemden, zij zijn eeuwig op de vlucht, zij zwalpen rond op de golven van de wereldzeeën en als zij niet verdrinken, dan spoelen zij ergens aan om daarna te worden teruggestuurd. “Waar zijn uw papieren?” – zo wordt hen gevraagd door de autoriteiten. “U hebt geen papieren? Welnu, dan bestaat u niet: u mag hier niet staan, u moet verdwijnen en wel onmiddellijk!”

Zij die geloven dat de geest niet meer is dan de resultante van een verinnerlijkte dialoog tussen medeburgers, zien de geest als een creatie van de staat, van de politiek of van de mens: het bewustzijn, zo zeggen zij, ontspringt aan de werking van de hersenen en die hersenen werken waar mensen woorden spreken met elkaar of in zichzelf. De geest resulteert uit de taal en is niets meer dan de betekenisvolle woorden, de volzinnen en de paragrafen die ge-

zegd en geschreven worden; de muzikale frasen die gespeeld worden en de figuren die getekend worden. Maar deze opvatting is in hetzelfde bedje ziek als de fysicalistische, zij ontspringt aan exact dezelfde denkfout. Want waar in het fysicalisme, inzake de relatie tussen enerzijds de wereld en de wereldse dingen en anderzijds de natuurlijke werkelijkheid van de schepping, de oneigenlijke opvatting heerst dat de ganse werkelijkheid (slechts) een constructie zou zijn (en deze opvatting is oneigenlijk omdat zij resulteert uit een ongeoorloofde inductie), zo wordt ook inzake de relatie tussen enerzijds de wereld van de taal of die van het denken in het algemeen en anderzijds de werkelijkheid van de geest onterecht gedacht dat de geest niet meer zou zijn dan een product van het denken. Zoals de 'naïeve realist' verkeerdelijk gelooft dat hij de natuur en de gehele schepping mag beschouwen als het 'maaksel' van een 'grote bouwmeester' – en dit in analogie met het menselijke maakwerk dat onze wereld voorstelt – zo ook neigt hij ertoe om te geloven dat de geest niets anders en niets meer kan zijn dan de resultante van (zijn) taal en van (zijn) denken. Edoch, net zoals de natuur — al het geschapene — duidelijk onderscheiden is van de menselijke constructies, en zoals hij ook van een meer fundamentele oorsprong en orde is dan deze laatste, zo ook is de geest als zodanig van een heel andere oorsprong en orde dan het geheel aan gedachten, theorieën, kunstwerken en eventueel nog andere zaken. Deze laatste worden mede middels het menselijke taalgebruik tot stand gebracht — de geest daarentegen is geen product van het (menselijk) denken. Meer gevat: zoals de natuur noodzakelijk ontisch voorafgaat aan alle wereldse zaken, zo ook is de geest noodzakelijk ontisch primautair op de taal, op

het denken en op het gedachteleven — het menselijke gedachteleven dat sommigen al te voorbarig en in feite op geheel oneigenlijke gronden geloven te mogen identificeren met de geest.²¹⁵ (3)

De politiek inzake de sans-papiers en het Europese vluchtelingenbeleid zijn enkele van de talloze hallucinante gevolgen van de genoemde misvatting die er tevens voor zorgt dat een volstrekte gewetenloosheid de mensheid naar de eigen afgrond voert. Want ook de ziel en het geweten delen in de klappen welke de geest te verduren krijgt onder het juk van een megalomaan menstype dat zich god waant, zodat met het vergaan van de waarheid ook het goede als zodanig op de helling komt te staan – trouwens samen met het schone dat andermaal als zodanig gecreëerd wordt door niets anders dan een beslissing van de potentat.²¹⁶

Deel 3. Mens zonder wil

Het verhaal doet de ronde van een jood die geplaagd werd door een bende straatkinderen die elke dag belletje trek deden aan zijn deur. Maar ziehier hoe hij zich van dit ongemak bevrijdde. Telkenmale als de kinderen aan zijn bel kwamen hangen, gaf zij hun vijf cent. Maar wat doet hij nu, zo zou men zich afvragen, want op die manier blijven

²¹⁵ Voor een uitwerking in detail, zie: *Trans-atheïsme* (<https://www.boekenbestellen.nl/boek/trans-atheïsme-de-metafysica-van-het-lam/10436> en <http://www.bloggen.be/bethina/>) en *Spiritus* (<https://www.boekenbestellen.nl/boek/spiritus/16920> en <http://www.bloggen.be/spiritus/>).

²¹⁶ 13 januari 2018.

ze uiteraard komen? Edoch, na enkele dagen gaf hij hun nog vier cent. Vier cent, zo dachten de kinderen: dat is nog steeds de moeite waard! En ze bleven komen. Vervolgens verlaagde hij zijn tarief naar drie cent, naar twee cent en naar één cent. Maar één cent, dat vonden ze de inspanning al niet meer waard en ze bleven weg!

Het is zo simpel als pompwater maar men moet erbij komen: de jood beroofde zijn plaaggeesten van hun eigen motivatie – leedvermaak – door hen ertoe te verleiden deze te verwisselen voor een beweegreden die hijzelf kon sturen – een beloning. De plaaggeesten verloren de lust om nog te doen wat zij deden, zij vervreemdden van hun eigen daden en zij waren niet langer meester over hun handelingen: voortaan werd hun gedrag gestuurd door een derde; ze waren hun eigen wil kwijt.

Nu blijkt exact hetzelfde te zijn gebeurd met de arbeidende bevolking van de westerse wereld. Van nature geneigd tot het levensnoodzakelijke werk dat in het verlengde ligt van het spontane spel, heeft een klasse van 'bestuurders' – sommigen noemen hen 'machtswellustelingen' – de spontane beweegredenen die mensen van in den beginne tot arbeid aanzetten, middels het loonstelsel geperverteerd en op die manier worden de arbeiders ook gemanipuleerd: zij werken niet langer om de intrinsieke waarde van hun werk maar omwille van een loon en derhalve verliezen zij de natuurlijke band tussen hun werk zelf en de finaliteit ervan; zij vervreemden van wat hun handen voortbrengen – het laat hen op den duur koud wat ze voor de kost moeten doen – en zo zijn ze ook niet langer meester over hun eigen lot; een ander heeft van hun handen bezit genomen; de handen van alle arbeiders zijn voortaan ontkoppeld van hun eigen wil of brein en ze zijn verworden tot de tenta-

kels van een centrale die zij helemaal niet controleren maar door welke zij gecontroleerd en gemanipuleerd worden. Het lichaam van de burger behoort hem niet langer toe omdat het ook niet langer gehoorzaamt aan zijn wil: het lichaam van de burger gehoorzaamt immers aan de wil van een centraal bestuur en het doet dat ook omdat het van dit centraal bestuur geld en dus voedsel en nog andere levensnoodzakelijke dingen moet krijgen. Edoch, tegelijk doemt het gevaar op dat wij aan die vreemde wil gehoorzamen met dezelfde blindheid waarmee wij gehoorzamen aan ons hongergevoel: wij eten omdat wij honger hebben en zo ook spreken wij het woord van wie ons voeden en dus spreken wij niet langer ons eigen woord – onze eigenste wil en geest en lust werden buitenspel gezet.

Het is uiteraard niet verkeerd op zich wanneer mensen samenwerken en aldus een maatschappij vormen waarbij zij zich in functie van een optimale samenwerking gaan specialiseren – het bevordert zelfs de samenhang van het geheel en zo ook het welzijn van elk onderdeel als men elkaars werk doet of in wat andere bewoordingen als men elkanders lasten draagt. Voorwaarde is dan wel dat er dan inderdaad sprake is van samenwerking en van medewerking – wat echter niet langer vanzelfsprekend blijkt waar deze authentieke maatschappelijke motor vervangen werd door de oneigenlijke drijfveer van de concurrentie – die immers een wedloop inhoudt waarbij men niet langer elkaars medestander is doch elkaars tegenstander of vijand. De natuurlijke doch negatieve motivatie van het recht van de sterkste – “doden of gedood worden” – mag dan wel dwingend zijn en derhalve sterk en zij mag dan al binnen zekere perken gehouden worden door de wet: zij ondermijnt op termijn de samenwerking en de staat zelf omdat

zij van medeburgers vijanden maakt – waarvandaan: *homo homini lupus*.

De ontkoppeling van de arbeider van het resultaat van zijn werk brengt een vervreemding mee die hem om te beginnen berooft van zijn werklust maar die vervreemding heeft nog een ander ernstig effect: omdat men voortaan de finaliteit van zijn werk gedwongen overlaat aan anderen – aan een verondersteld bestuur – werkt men niet langer omwille van de intrinsieke waarde van zijn arbeid maar enkel nog omwille van het loon, zodat het de werknemer op den duur eender is wat hij moet doen zolang hij maar betaald wordt.

Er zijn werknemers die betaald worden om te slapen en die daar helemaal geen graten meer in zien en er zijn ook werknemers die tabak verdelen, alcohol en verslavende computerspelletjes; er zijn medici die zich goed bewust zijn van de door Ivan Illich ten berde gebrachte problematiek van de iatrogene werking van de geneeskunde maar die maar laten betijen; internetvirussen worden verspreid door de producenten van computerbeveiligingsprogramma's en antivirale software; diepvriescakten en stofzuigers worden gefabriceerd om al na drie jaar te verslijten, advocaten stoken de ruzies aan waaraan zij dik verdienen, verzekeringsmakelaars werken samen met inbrekers om banken onder druk te zetten, het geschiedenisonderwijs houdt de kinderen dom, de chemiereuzen die antigif en medicijnen fabriceren zijn ook de producenten van sproei-middelen en andere carcinogenen en straks moeten wij wel gaan geloven dat griepvirussen gefabriceerd worden tezamen met inenting en ertegen. Edoch, de volksgezondheid, de algemene ontwikkeling, de eerlijkheid, het recht, de veiligheid, de waarheid en noem maar op, blijken geheel ondergeschikt aan de economie: goed is nog slechts wat

geld in het laatje brengt en hetzelfde geldt voor wat waar en wat schoon is. De economie moet draaien, en de snelheid waarmee ze draait werd uitgeroepen tot de eindwaarde van alle maatschappelijke leven. De productie dient gemaximaliseerd te worden en zo ook de consumptie; er bestaan geen grenzen en in een tijd die beweert zich van alle taboes te hebben bevrijd, werd een nieuw en onoverwinnelijk taboe geboren: het woord 'genoeg'. De menselijke wil werd totaal onderworpen aan de wetten van een nieuwe, alles beheersende en letterlijk moordende economie. Steeds meer mensen willen afremmen, vertragen, rusten, langzaam doen of stoppen maar de autoriteiten wijzen erop dat wie niet meer kunnen volgen, onherroepelijk uit de boot zullen vallen.

“RVA=zelfmoordfabriek”: het staat met roetzwarte letters zo groot als mensenlichamen op een blanke muur in het centrum van de stad – één etmaal lang en dan is het alweer overschilderd want deze informatie dient te worden achtergehouden om met de verfijnde en meedogenloze vernietigingspolitiek door te kunnen gaan. Gaskamers zijn niet langer nodig nu sociologen erachter zijn gekomen dat uitstoting uit de groep en sociale vernedering eenzelfde effect hebben als gifgas terwijl dit nieuwe moordwapen clean is en helemaal geen sporen meer nalaat: zo worden plaatsen vol mensen 'opgekuist'. De compartimenten waarin zich de opruiming van het maatschappelijke ballast voltrekt, zijn geheel onzichtbaar geworden en van een genocide is geen sprake meer, men dient er alleen nog over te waken dat het verband tussen de massale zelfmoorden en de even massale doorverwijzing van mensen zonder maatschappelijke functie – mensen 'ten laste' – naar de OCMW's, onontdekt blijft of dan toch onbesproken en alvast onaantoonbaar

want niemand zal ooit in staat zijn om een link tussen beide te bewijzen. Hoe stuntelig waren de moordtechnieken van de nazi's!²¹⁷

Deel 4. Mens zonder lichaam

Het schuldbesef, het geweten en de wil zijn 'onstoffelijke' zaken, het zijn dingen van de geest en van de ziel: wij hebben er een tekort aan en zo zou het dan lijken alsof wij het geestelijke verliezen en alleen nog fysiek bestaan. Edoch, het is wellicht net andersom: de westerling van de eenentwintigste eeuw is een mens zonder lichaam en daar ligt de oorzaak van ons gebrek aan geest, ziel, gevoel en gemoed.

Het lijkt wel een heel paradoxale stelling maar dat is het helemaal niet; we moeten slechts indachtig zijn dat ons lichaam niet alleen de drager is van onze ziel maar tevens de onmisbare eerste vorm ervan en om het met een tekenend voorbeeld vooraf te schetsen, zien wij dat niet alleen de beeldspraak van onze taal maar ook onze taal zelf, die tenslotte al het geestelijke draagt, bestaat uit woorden die verwijzen naar – uiteindelijk – fysieke dingen. Verstaan wij die fysieke dingen niet, dan kunnen wij ook onze woorden niet verstaan en dan klinkt onze taal hol, dan heeft de spirit van wat wij vertellen ook letterlijk geen gewicht en niets om het lijf. Wat wij vertellen, heeft geen diepgang, blijft oppervlakkig en wat wij te horen krijgen, verstaan wij niet echt.

Zo kunnen wij wel spreken en schrijven over bijvoorbeeld zweeten, maar wie zich nooit in het zweet hebben gewerkt, kunnen ook niet verstaan wie *Jantje Verdure* van Stijn

217 16 januari 2018.

Streuvelds is en evenmin kunnen zij *De oogst* ten volle smaken. Een lijf dat te zeer verwend werd en gespaard van inspanningen en van pijn, wordt op den duur niet alleen ziek, maar gaat ook in het onvermogen verkeren om nog te kunnen verlangen en de ziel die in dat lijf huist, wordt bla-sé – ongevoelig of afgestompt.

Het besef van het belang van het fysieke bestaan kwijnt weg waar men gelooft dat men zichzelf fysiek kan sparen, waar men zichzelf overmatig beschermt tegen kou en regen en tegen hard labeur. Een mens die enkele weken bedlegerig in een kliniek moet doorbrengen, verliest niet alleen de kracht in zijn benen: ook zijn benen zelf kwijnen weg omdat hij ze niet meer gebruikt. Op dezelfde manier kwijnt alles aan ons lichaam weg dat wij willen behoeden voor inspanningen en het doet dat ook in de mate dat wij het willen sparen. Samen met die lichaamsdelen kwijnen de lichamelijke functies weg en ook de gevoelens en de begrippen die daarop geënt zijn en die eraan ontleend zijn.

Nu afstanden op gemotoriseerde wijze overbrugd worden te land, ter zee en in de lucht, moet men niet zozeer spreken over een overwinning op de weidse ruimten: naast de opmerking van Ivan Illich dat wij tegelijk meer afstanden scheppen dan mogelijkheden om ze te overbruggen, bestaat een ander gevolg van deze vermeende overwinning hierin, dat wij zodoende de ruimte als het ware vernietigen omdat de afstanden die wij overbruggen, uiteindelijk ook ruimten zijn welke tot bruggen worden gereduceerd. De sneltrein met vertrek in Brussel en aankomst in Parijs, herschept alle plaatsen die er tussen liggen en waar de trein geen halt houdt in feite tot on-plaatsen die alleen nog dienst doen als verschaffers van faciliteiten aan de spoorwegen. De route snijdt de plekken waar de trein passeert

in twee en hetzelfde doen de klok rond alle auto's met alle plaatsen waar zij voorbijrazen en die geen vertrekpunten of bestemmingen zijn. Het verkeer verhakkelt de ruimte en vernietigt ze, tegelijk met de mogelijkheid om zich daarin nog voort te bewegen. Wij allen bewonen eilandjes ter grootte van een zakdoek en ingesloten door straten die wij – en vooral onze kinderen – niet kunnen oversteken zonder ons leven te wagen. Wij hebben met onze zogenaamde overwinning op de afstanden en op de ruimte, onszelf in een wirwar van ontelbare wegenwebben ingesloten en gevangen gezet. Waarheen wij ons ook begeven: overal belanden wij in gelijkaardige cellen voorzien van de meest wrede tralies die men zich maar kan indenken. In onze waan om ons te begeven naar de verste uithoeken van het heelal, hebben wij onszelf volkomen immobiel gemaakt voor immer.

De machines bedoeld om onszelf fysieke inspanningen te besparen, resulteren in het atrofiëren van onze spieren, onze pezen en ons gebeente en de instrumenten waarmee wij ons willen verlossen van intellectueel werk, verzwakken ons geheugen en beroven ons uiteindelijk van ons verstand. Spiercellen, bindweefselcellen, beendercellen, zenuwcellen: ze gaan allemaal ter ziele en alleen vetcellen schieten nog over – een reserve-energie welke evenmin als de reserves op onze bankrekeningen ooit zal aangesproken worden omdat wij voor die tijd al zullen omgekomen zijn.

De minachting voor het lichaam dat nochtans de bron is van al ons leven, is danig groot dat wij er niet alleen naar trachten om zo rijk te worden dat wij nooit meer te hoeven werken, maar dat wij ons bovendien een gelukzalig hiernamaals voorstellen als een 'zuiver' geestelijke toestand waarin wij voorgoed van het lichaam bevrijd zullen zijn en

– vatte wie kan – bij die gelegenheid wordt hetzelfde lichaam dat ons zoveel leven en levensgenot heeft geschonken, op een onnavolgbaar abrupte ondankebare manier een 'kerker' genoemd. En het is met deze dwaasheid gesteld zoals met alle andere: hoe langer wij leven, hoe meer wij ervan overtuigd zijn dat we ook zullen *blijven* leven. En hoe onrechtvaardiger wij in dit leven behandeld worden, des te groter wordt onze zekerheid dat er na de dood een vergelding komt. Maar geef mij één enkele goede reden waarom de wet der gewoonte rechten zou verdienen en geef mij één goede reden waarom er in een eventueel voortbestaan na de dood rechtvaardigheid zou heersen als dit niet nu reeds het geval is. Ja, men durft zelfs te geloven dat er in het hiernamaals niet alleen rechtvaardigheid zal zijn met betrekking tot het toekomstige leven maar tevens met betrekking tot het huidige – wat wil zeggen: rechtvaardigheid met terugwerkende kracht of met vergelding. Edoch, mocht men de moed hebben om de feiten onder ogen te zien, dan zou men wel eens kunnen beginnen zeggen dat een eventueel leven na de dood zeer te duchten was en dat het ongeluk van een mens zeker niet zou liggen in zijn eindigheid – gesteld dat het bestaan ook eindig was – maar daarentegen in de onmogelijkheid om dat eeuwige voortbestaan te doen ophouden. Menigeen immers verlangt naar een beëindiging van het onrecht en dit onrecht neemt niet zelden dergelijke proporties aan dat men er geheel probleemloos zijn leven veil voor heeft om het te doen ophouden. Indien wij redelijk waren, dan zouden wij niet langer verlangen naar een leven na de dood: wij zouden daarentegen goed verstaan dat als hier en nu het onrecht de regel is, dit in de toekomst eveneens het geval zal zijn. Als er een rechtvaardige god bestaat, dan is er immers

geen enkele reden denkbaar waarom hij vandaag het onrecht wél zou toelaten en morgen ineens niet meer. Het is erg genoeg dat het tot in zijn oude dag moet duren vooral eer een mens bereid is om onder ogen te zien dat al die beloften op vergoeding en vergelding voor de huidige lasten en voor al het doorstane leed, alleen maar tot doel hebben om hem als trekpaard – zeg maar als ezel – aan de slag te houden. Dat het zo ver is kunnen komen, dat hij zijn lichaam een kerker en het verlies van zijn lijf een bevrijding noemt, bewijst slechts hoe gigantisch het bedrog is waarvan de mens te lijden heeft en zo hoeft het ons ook niet te verwonderen dat de moordende job het meest begeerde product is op de hedendaagse markt en dat vrijwel allen het echte stoffelijke leven inruilen voor een geheel virtueel bestaan op plastic schermpjes welke leiden tot de algehele afstomping van de soort – om nog niet te spreken over een collectieve zelfmoord.²¹⁸

Deel 5. Mens zonder ethiek

Ten onrechte geloven wij dat er na de dood een vergelding komt voor onrecht dat men tijdens zijn leven moet ondergaan. Er bestaat geen goede reden voor rechtvaardigheid of vergelding na de dood als deze al niet tijdens het leven een feit is. Immoreel als wij zijn, denken wij immers in termen van wraak en zo diep zit deze immoraliteit dat we ze zelfs in ons zogenaamd religieus denken hebben ingeplant: onze god beloont het goede en hij bestraft het kwaad – zo immoreel blijkt onze religie.

De eigenlijke reden waarom wij onrecht moeten ondergaan als wij het goede beogen, ontgaat ons: leven is vrij-

218 25 januari 2018

heid en vrijheid manifesteert zich niet anders dan als een handelen vrij van conditionering of dus een handelen alle pijnlijke gevolgen ten spijt. Indien het leven vrij zou zijn van alle mogelijke onaangenaamheden, dan ware de manifestatie van iets dat het louter aangename overstijgt, onmogelijk.

Het overstijgen van het louter aangename is ons bekend uit het leven van alledag, waar wij het minder aangename verkiezen omdat wij anticiperen op nog grotere onaangenaamheden en zo vermoeien wij ons met het dagelijkse uurtje sport omdat deze inspanning niet opweegt tegen de hel van de ziekten die het gewisse gevolg zijn van gemakzucht. Meer nog: als wij ons goed bewust zijn van de weldaad van de sportbeoefening, dan ervaren wij de dagelijkse training niet langer als een lastige inspanning maar voortaan ook als een deugddoende inspanning. De dagelijkse training blijft weliswaar een inspanning, maar deze wordt niet langer ervaren als lastig omdat de last niet langer opweegt tegen de lust – zoals overigens talloze andere inspanningen worden ervaren als lustig en niet als lastig: muziek beluisteren en musiceren, componeren, schrijven, werken, mensen helpen en meer algemeen: andermans lasten dragen. En eenmaal men zich dit inzicht heeft eigen gemaakt, smelt het aloude immorele *idée fixe* van de rechtvaardigheid en de vergelding als sneeuw voor de zon. Een ethisch verantwoord leven is een bestaan waarin zich het leven ten volle manifesteert – het is immers 'zonde' waar deze mogelijkheid onbenut gelaten wordt – en dit gebeurt door het zich manifesteren van de vrijheid: het handelen wars van rechtvaardigheid, wraak en vergelding. De bekrompenheid van de zogenaamde wereldreligies in acht genomen, zou men zelfs kunnen zeggen dat een moreel

verantwoord bestaan samenvalt met een welbepaald atheïsme. Niet het primitieve atheïsme maar wel datgene dat met de immorele religie een komaf maakt.²¹⁹

Deel 6. Mens zonder medemens

Op 31 oktober 2011 telden de Verenigde Naties 7 miljard mensen en hoogst waarschijnlijk hebben op aarde nooit meer mensen geleefd dan vandaag.²²⁰ Het is daarom een onthutsende paradox om vast te moeten stellen dat de medemens nooit voordien zo ver zoek is geweest. De individualisering bereikt nu zijn hoogste top en wellicht gaat dit fenomeen niet geheel toevallig gepaard met massaproductie. Er is massaproductie van consumptiegoederen maar ook van mensen – die immers zichzelf ongemerkt maar gestaag tot massaproducten herleiden.

Er is niets mis met massaproductie: zij verbetert de kwaliteit van onze consumptiegoederen omdat dan eenmaal fors geïnvesteerd wordt in de constructie van het beste dat dan principieel voor iedereen betaalbaar wordt. Fout gaat het echter wel waar de economie zozeer centraal komt te staan dat mensen en dingen over eenzelfde kam worden geschooren. Men zegt dan niet langer dat een vliegtuig gebouwd wordt naar het model van een vogel en een robot naar het model van een mens: die gang van zaken wordt gewoon op zijn kop gezet waar een zichzelf aanbeddende en vergoddelijkende mens in zijn grootheidswaan gaat geloven dat hij de natuur overtreft. Een vogel heet dan een gebrekkig vliegtuig en een mens die zich niet met de auto verplaatst, een sukkelaar of een gebrekkige robot. Onze wis-

219 7 februari 2018.

220 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Wereldbevolking>

pelturigheid – lees: onze vrijheid – wordt aan banden gelegd middels psychofarmaca die de onvoorspelbaarheid uit ons gedrag wegfilteren en hetzelfde doet een welbepaalde sociale druk veroorzaakt door wetten, normen en waarden (of de afwezigheid ervan), ideologieën, religieuze overtuigingen, modes en trends. Mensen worden dan gespecialiseerde producten, gevormd uit een natuurlijke grondstof – de grondstof 'mens', maar dan vooraleer die mens volwaardig burger werd – door verregaande scholing, training en opleiding welke een steeds groter deel van onze leeftijd in beslag neemt.

De vorming van een oorchirurg duurt een half mensenleven en onvermijdelijk vergroeit de specialist in kwestie zodanig met zijn functie dat hij een workaholic wordt die alleen nog afziet van zijn pensioen als zijn gezondheidstoestand hem verbiedt om nog langer door te gaan met werken. Hetzelfde lot delen uiteraard alle specialisten maar specialisering is het streefdoel dat principieel voor elkeen wordt beoogd. Worden wij gepromoveerd tot specialisten of worden wij ertoe gereduceerd? En is het niet bijzonder alarmerend dat een antwoord op deze vraag niet langer vanzelf spreekt?

Hoe dan ook heeft doorgedreven specialisatie de bijzondere bijwerking dat mensen enerzijds bijna gelijk worden aan elkaar omdat elke universitair gevormde oorchirurg ter wereld (functioneel) principieel dezelfde is – hij is (in die hoedanigheid) door elk van zijn collega's vervangbaar. Anderzijds maakt specialisatie dat mensen onderling zozeer gaan verschillen dat hetgeen zij gemeenschappelijk hebben tegelijk uiterst belangrijk wordt voor het mogelijk maken van communicatie maar tevens buiten ieders bereik dreigt te komen omdat het hier, zoals gezegd, de pre-bur-

gerlijke mens betreft. En wij kunnen dagelijks getuigen van het feit hoe groot de geringschatting voor de niet-burger wel is: wij kennen het weinig benijdenswaardige lot van de sans-papiers, wij leggen ons kritiekloos neer bij de rechteloosheid van de pre-burgers die in steeds groteren getale geaborteerd worden en bij de extinctie van de ex-burgers aan wie euthanasie verkocht wordt als de ultieme pijnstillers en wegens het toenemend gewicht van een zogenaamde levenskwaliteit – welke in feite een direct renderende maatschappelijke functionaliteit verkapt. Wij hebben er geen probleem mee dat wij een buitenproportionele levensstandaard danken aan de instandhouding van de slavernij, de honger en de oorlog waarvan wij de vluchtelingen teruggedrijven naar de door ons geschapen plek van onheil.

Niemand kan er nog omheen: naarmate er meer mensen zijn, zijn er ook minder medemensen. Elk individu lijkt een exemplaar van een beperkt aantal (burgerlijk gevormde) ondersoorten waarbij de grondstof – de natuurlijke mens maar evenzeer de mens als medemens – verwaarloosd dreigt te worden. Functies gaan een rondedans aan met elkaar, een ware danse macabre, waarbij “de xylofoon de indruk wekt dat de muziek gespeeld wordt op menselijke schedels.”²²¹ Want aan de botten van de dansers zit geen grammetje vlees meer, zoals ook aan de functies van de burgers kennelijk geen beetje mens meer vastzit.²²²

221 [https://nl.wikipedia.org/wiki/Danse_macabre_\(Saint-Sa%C3%ABns\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Danse_macabre_(Saint-Sa%C3%ABns))

222 8 februari 2018.

Deel 7. De tragedie van een cultuur van de komedie

Naast het welbekende instinct van het zelfbehoud is er in de dierenwereld ook nog het niet te veronachtzamen instinct van het soortbehoud: het individu kan niet zonder de soort en zal daarom waar nodig de soort verdedigen ten koste van het eigen leven. Het uit de antieke wereld stammende spreekwoord *homo homini lupus – de mens is een wolf voor zijn medemens* – wekt een schijn van strijdigheid van de intermenselijke concurrentie met het beginsel van het soortbehoud maar in wezen gaat het hier om het mechanisme van de wedijver welke de wet van de sterkste laat spelen binnen de eigen soort met als resultaat de eliminatie van zwakkere soortgenoten en de relatieve toename van sterkere, zodat ook hier het 'bestrijden' van soortgenoten de versterking van de eigen soort tot doel blijft hebben.

Edoch, deze zaken betreffen het dierenrijk en de natuur – een wereld waarvan de mensenwereld zich – godzijdank – wil onderscheiden met een cultuur waarin elke menselijke persoon telt – een christelijk beginsel zoals verwoord in de parabel van de goede herder: desnoods laat hij zijn kudde in de steek en begeeft zich in het onherbergzame om één verloren schaap te redden. Deze – in wezen christelijke – cultuur wordt echter aangevreten door persisterende tendensen van het louter natuurlijke die haar proberen uit te hollen en het zijn die culturele perversies welke binnen de cultuur aan het licht gebracht en bestreden dienen te worden. Eén van de vele culturele perversies is die van het bedrog dat deel is gaan uitmaken van ons cultureel gekleurd gedrag en waardoor het menselijke doen en laten het uit-

zicht krijgen van een ware komedie, intussen een half millennium geleden uitnemend beschreven door de Nederlandse humanist Desiderius Erasmus in zijn wereldberoemd werk *Moriae encomium, sive Stultitiae laus* of de *Lof der zotheid*.

Zoals wijd en zijd bekend, begint het bedrog met het misbruik van de vrijheid welke in onze samenlevingen gestalte krijgt als het liberale principe van de vrije markt gekoppeld aan concurrentie en winstbejag ingevolge een onderliggende kapitalistische ideologie waarin reeds de fatale perversie bestaat van de middel-doel-omkering: een verkoper kan nog slechts overleven als hij het principe van het winstbejag aanbidt, welke inhoudt dat men voor het product dat men aan de man brengt, meer moet vragen dan wat het waard is en in de praktijk vraagt men uiteraard zoveel mogelijk. Het behoeft geen tekeningetje dat zulks pas kan middels een zeker 'noodzakelijk bedrog' en dit bedrog doet zelfs helemaal geen moeite meer om zich te verbergen omdat inmiddels iedereen weet dat reclame leugenachtig is en dat het 'gratis'-verhaal van twee kopen en één betalen, een aperte leugen verk(l)apt.

Deze komedie verandert alras in een tragedie waar ingevolge de privatisering van noodzakelijk onafhankelijke overheidsdiensten en instellingen van algemeen belang – waardoor deze op hun beurt afhankelijk worden van de markt en aldus onderhevig aan het winstprincipe – ook deze edele instituten door het bedrog worden aangevreten. En het gaat hier om waarden die tenietgaan van zodra zij niet langer gedragen worden door de waarheid: leugenachtige berichtgeving is immers niet langer berichtgeving doch desinformatie en (politieke) propaganda; onderwijs dat de feiten verdraait of verzwijgt is niet langer vorming

maar misvorming en zo delen ook de wetenschappen in de klappen van zodra het wetenschappelijke onderzoek gefinancierd wordt door de industrie – de gezondheidszorg inclusief. Wij krijgen dan te horen dat het wetenschappelijk bewezen is dat uitlaatgassen van benzinemotoren onschadelijk zijn voor onze gezondheid 'omdat' de auto-industrie dit zogenaamde wetenschappelijke onderzoek heeft bekostigd. De (corrupte) politiek laat begaan want het brengt allemaal geld in het laatje – ten koste van de waarheid, ten koste van de gezondheid, ten koste van de wetenschappen maar ook ten koste van de geloofwaardigheid van de wetenschappen.

Waar de geloofwaardigheid van de wetenschappen in het gedrang komt, kan de totale ondergang van de samenleving niet ver meer af zijn; ingenieurs die promoveren op foute stellingen omdat hun promotoren corrupt zijn, zorgen er uiteraard ook voor dat hun fysieke stellingen instorten en zo lopen de wetenschappers in het aloude spoor van hun voorgangers, de theologen, en zoals het vertrouwen in de kerk wegsmolt zoals sneeuw voor de zon omdat zij niet langer de weg, de waarheid en het leven veilig stelde maar wel de eigen beurs, zo ook vergaat het de wetenschappen die zich verrijken voor de prijs van de waarheid.²²³

223 12 februari 2018.

Nazi-praktijken in de dictatuur België anno 2018

Volgens *Het Nieuwsblad* van 13 februari 2018 volstaat het dat tegen een leerkracht een klacht wordt ingediend opdat deze 'preventief' geschorst zou kunnen worden en het voorbeeld wordt gegeven van een schooldirecteur in Ronse die geschorst werd “*nadat hij in een mail aan Vlaams viceminister-president Liesbeth Homans (N-VA) de aanpak van de asielcrisis door haar partijgenoten met nazi-praktijken had vergeleken*”.²²⁴ Dat de man in kwestie werd vrijgesproken nadat de N-VA tegen hem een klacht wegens laster en eerroof had ingediend, blijkt van geen tel.²²⁵ In het schooljaar 2015-16 zouden 95 leerkrachten hetzelfde lot hebben moeten ondergaan.²²⁶ Mag de aanpak van de asielcrisis door de N-VA dan geen nazi-praktijk genoemd worden – de 'preventieve schorsingen' in het onderwijs zijn dat ongetwijfeld.

In al die gevallen eigenen politici ofwel hun handlangers zich justitiële macht toe en dit naar het voorbeeld van minister Jambon die in de media de taak van een advocaat prompt beschrijft als iemand die er moet op toezien dat een beschuldigde de gepaste strafmaat krijgt. En wij die dachten dat dit de taak was van een rechter? Wel neen: dat is immers alleen het geval in moderne democratiën waar het principe van de scheiding der machten van kracht is! Bovendien wil minister Jambon de beschuldigde in kwestie veroordeeld hebben nog vooraleer het proces van start

224 https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20180213_03354477 .

225 Ibidem.

226 Ibidem.

gaat; ja, hij gunt de beschuldigde geen proces, kennelijk omdat deze reeds door de media veroordeeld werd. Dat de Hoge Raad voor Justitie hiervoor een minister van binnenlandse zaken moet berispen – wat ook is gebeurd op 12 februari l.l.²²⁷ – laat geen zweem van twijfel over inzake het niveau en de bekwaamheid van onze betrokken actuele regeerders – of is hier veeleer kwaad opzet in het spel? De opmerking van de schooldirecteur uit Ronse blijkt terecht en moedig en de man werd terecht vrijgesproken maar dat hij desondanks geschorst blijft, maakt dat wij ons land best mogen vergelijken met het Turkije van Erdogan, met het Rusland van Poetin en met al die andere dictaturen ver hier vandaan waarvan men de mond vol heeft. Aan mensenrechtenkwesies – daarvan konden we hier in de jongste jaren vrijwel dagelijks getuigen – alsook aan internationale afspraken daaromtrent onder de vlag van de VN, laten de betrokken huidige Belgische politici zich kennelijk helemaal niets gelegen zijn: zij voeren een eigenzinnige bekrompen en immorele politiek en geen haan die er naar kraait – té gevaarlijk ook, zo blijkt.^{228 229}

227 <https://www.hln.be/de-krant/hoge-raad-voor-justitie-berispt-jambon~a1ff987e>

228 De jongste 'democracy index' liegt er niet om. De democratie in België zinkt sinds enkele jaren naar een dieptepunt - dit jaar haalt België nog de 32ste plaats.

229 13 februari 2018.

Over onderwijs en vorming

Deel 1: Opstanding versus barbarij

Vooruitgang is één zaak maar een andere is de handhaving ervan want de onwetendheid reproduceert zich met een niet te evenaren hardnekkigheid. De Italiaan Antonio Meucci (1808-1889) hoefde de telefoon slechts een enkele keer uit te vinden²³⁰ maar de uitvinding dient wel gehandhaafd te worden: zij moet beschreven worden, gepatenteerd en in gebruik genomen. Dat een uitvinding wordt erkend en bewaard, blijkt immers allerm minst evident: doordat Heron van Alexandrië die reeds ten tijde van Jezus Christus een stoommachine ontwikkelde, commercieel talent miste, ging de industriële revolutie die toen van start had kunnen gaan, de koelkast in voor vele eeuwen.²³¹

Uitvindingen worden eenmaal gedaan maar moeten dan bewaard worden en hun opslagplaatsen zijn de menselijke

230 https://nl.wikipedia.org/wiki/Antonio_Meucci. In het geval van de uitvinding van de telefoon werd deze gepatenteerd door Alexander Graham Bell:
https://nl.wikipedia.org/wiki/Alexander_Graham_Bell.

231 (2) Een tweede maal miste men de trein in 1543: een heus stoomschip kwam de haven van Barcelona binnenvaren maar de eigenaar – de Spanjaard Blasco de Garay, die zijn uitvinding eigenlijk uit China haalde waar men al met stoommachines werkte sinds de vierde eeuw – hield de uitvinding liever geheim. En zo duurde het nog totdat de Schot James Watt aan de stoommachine de plaats gaf die maakte dat zij het tijdperk der fabrieken ontketende. Zie ook: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=214974>

hersenen. Uitvindingen worden doorgegeven van oudere aan jongere breinen – in het onderwijs. Waar het doorgeefluik gebrekkig is, dreigt men soms binnen de termijn van amper één enkele generatie te vervallen in absolute barbarij. Een hapering in het doorgeven van slechts één kundigheid kan catastrofaal zijn. Onkunde inzake lezen en schrijven resulteert in analfabetisme en niet zomaar valt dit samen met armoede – het rijke noorden en het arme zuiden zijn tegelijk de geletterde en de ongeletterde wereld.²³² Waar mensen de taal van de wereld waarin zij leven onmachtig zijn – zoals bij immigranten aan wie integratie- en ontwikkelingskansen worden onthouden – is hun lot dikwijls nog minder benijdenswaardig dan dat van onze doofstommen.

Blijkbaar realiseert men zich in onvoldoende mate dat de kennis en de vaardigheden die middels het onderwijs worden doorgegeven, behoren tot de essentie van het leven. Ons lichaam is weliswaar ons meest nabije instrument maar onze handen komen pas tot hun recht als zij getraind zijn tot werkende handen. De handen van een concertpianist verschillen wezenlijk van ongeoefende handen en dat verschil komt tot stand door onderwijs en vorming want pas door die vorming worden onze handen 'bruikbaar' gemaakt om een muziekinstrument te bespelen, om een pen te hanteren, om een kathedraal te bouwen, om te schilderen en te weven. Pas door onze vorming krijgen de geluiden die wij met onze stembanden kunnen voortbrengen

232 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Analfabetisme>

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Onderwijs>

https://nl.wikipedia.org/wiki/Geschiedenis_van_het_Europese_onderwijs

betekeningen die zij voordien niet hadden. Pas door vorming kunnen wij een wereld betreden die er tot op dat ogenblik voor ons helemaal niet was omdat een ongevormd lichaam er geen toegang toe heeft. Een beroemd schrijver drukt deze waarheid treffend uit waar hij vermeldt hoe analfabeten boeken slechts gebruiken als hulpstukken om bijvoorbeeld een tafel met een te korte poot te stabiliseren – wat uiteraard zonde is. Het onbenut laten van de mogelijkheid tot vorming is zonde. Ons lichaam komt pas tot zijn recht door een vorming welke het uit zijn loutere dierlijkheid optilt. Door vorming verlengen zich onze handen met muziekinstrumenten, pennen, kranen, auto's, klavieren, geweren. Vorming maakt ons lichaam beter dan het natuurlijkerwijze was: *citius, altius, fortius* – sneller, hoger en krachtiger. Door vorming vertakken zich onze lichamen en brengen zij een wereld tot stand waarin zij met elkander interageren en samenwerken, bijna zoals de vele miljarden cellen van een menselijk lichaam dat doen waar zij samen weefsels, organen en stelsels vormen en zij laten zich sturen door bewegingen welke hun zin aankondigen door de beloningen die zij aan elk van de cellen afzonderlijk toekennen waar deze doen wat van hen gevraagd wordt. Vorming transformeert ons lichaam tot een werktuig binnen een bovenstoffelijke wereld en daarom resulteert vorming in niets minder dan in de vergeestelijking van het vlees. Het devies *Gaat en onderwijst alle volkeren!* is de goddelijke oproep tot de vergeestelijking van de stoffelijke wereld, het is het bevel tot Opstanding en onsterfelijkheid.

Maar de vergeestelijkte wereld die aldus tot stand komt, is niet blijvend zonder meer: alle moeizaam en door jarenlange training gevormde enkelingen blijven fysiek sterfe-

lijk en moeten tijdig worden vervangen door nieuwelingen die bij de geboorte louter stoffelijk zijn en die pas deel gaan uitmaken van de geestelijke wereld wanneer ook zij door hun vorming veranderen in de dragers van onstoffelijke zaken, functies of betekenissen waarmee zij zich kunnen identificeren. Wie de mond vol hebben over de grenzeloze vooruitgang en over het hoge niveau van een cultuur, dienen zich derhalve goed te realiseren dat het op peil houden van dat niveau geen vanzelfsprekendheid is en dat niets minder dan de áchteruitgang om de hoek loert van zodra de opvoeding of de scholing steken laten vallen. De onafgebroken en doorgedreven scholing welke in principe geen enkel individu over het hoofd mag zien, is absoluut noodzakelijk en neemt een mettertijd groeiend deel in beslag van de levenstijd van elke enkeling. Deze druk van de studietijd welke de instandhouding van het beschavingspeil moet garanderen, is vergelijkbaar met het werk van een tuinier wiens onafgebroken arbeid er moet voor zorgen dat de bloembedden niet door onkruid overwoekerd worden. De investering in de studie en de vorming van de nieuwe generaties is in die zin ook vergelijkbaar met het onderhoud van en de herstellingen aan onze gebouwen, ons wegenweb en de gehele infrastructuur van onze wereld. Ter gelegenheid van het Bariloche-rapport voor de Club van Rome werd inzake het thema van de grenzen aan de groei de vergelijking gemaakt met de eindige groei van een toren – de legendarische toren van Babel: de groei moet op een gegeven ogenblik wel ophouden omdat een steeds groter deel van de bouwstenen – en tenslotte alle bouwstenen – besteed worden aan het onderhoud onderweg naar boven. Wat wij ook tot stand brengen: het blijft evenmin op zichzelf bestaan als ons levende lichaam dat

zonder de voortdurende toevoer van voedsel en zuurstof snel en onherroepelijk wederkeert tot stof en as.²³³

Deel 2: De teleurgang van de wijsheid

Reeds 3000 jaar geleden werd onderwijs gegeven in China maar de oorsprong van ons Europese onderwijs ligt in de Griekse Oudheid: de Platoonse academie en het lyceum van Aristoteles. Dit waren weliswaar veeleer praatgelegenheden voor lui die niet hoefden te werken en die derhalve beschikten over 'vrije tijd' – in het oud Grieks is vrije tijd 'σχολή' of 'school'. In Europa ontstond het onderwijs in de middeleeuwse kloosters – het was de tijd van de Scholastiek, volgend op het tijdvak van de kerkvaders of de Patristiek – en aanvankelijk ging het om gebed, liturgie en Bijbelstudie. De godgeleerdheid gaf aanleiding tot discussie en zo ontstonden de redeneerkunsten – de logica en de retoriek of de welsprekendheid, noodzakelijk voor de geloofsverspreiding door de predikers. Wijsheid kon drievoudig verkregen worden: naast Gods woord (de Bijbel) waren tevens de eigen ziel en de natuur bronnen van kennis, respectievelijk toegankelijk door introspectie en observatie.²³⁴

Voor de geschiedenis van het onderwijs wende men zich tot de encyclopedieën – hier beperken wij ons tot een bedenking dienaangaande, want als men de evolutie van de menselijke zoektocht naar kennis en meteen ook de evolutie van het onderwijs van wat naderbij bekijkt, dan kan

233 23 februari 2018.

234 Zie ook:

<http://www.bloggen.be/hetgoedezoeken/archief.php?ID=33>

men zich niet van de indruk ontdoen dat daar een bijzondere verschuiving heeft plaatsgevonden.

De aanvankelijke zoektocht naar wijsheid is namelijk veranderd in een zoektocht naar kennis. De queeste naar de oorsprong en de *zin* van het bestaan heeft als het ware plaats gemaakt voor vragen die te maken hebben met *know-how* en techniek, met andere woorden: het *nut*. En als men goed kijkt, dan ziet men ook dat deze overgang paradoxaal genoeg te maken heeft met het wegdeemsteren – of is het een wegmoffelen? – van onze eigen subjectieve betrokkenheid bij de wereld. Want waar in de zinvraag het subject zelf noodzakelijk betrokken is, wordt dit subject uit de technische en uit de wetenschappelijke kennis geweerd – zelfs waar deze kennis het subject zelf betreft, wordt dit subject geobjectiveerd.

Zo bijvoorbeeld laat de patiënt zich door zijn behandelende arts als een passief voorwerp (een wetenschappelijk object) onderzoeken. Het lijkt dan wel alsof hij met zijn lichaam naar de dokter gaat zoals een automobilist met zijn wagen naar de garagist gaat en in elk van de twee gevallen zonder onderscheid, gaat het gesprek over de wagen en over het lichaam: de chauffeur staat los van zijn wagen maar ook de patiënt gedraagt zich alsof hij los staat van zijn lichaam, terwijl hij in werkelijkheid met zijn lichaam samenvalt. Deze verschuiving in de aard van de nagestreefde kennis die meteen een verschuiving is in de aard van het onderwijs, is in wezen een verzieking van zowel de kennis als de vorming en zelfvervreemding is het wezenlijke van deze verzieking.

Zelfvervreemding, omdat men vergat dat men niet de chauffeur is van zijn lichaam; men vergat dat men met zijn

lichaam samenvalt; men waant zich boven zijn lichaam verheven zoals men ook naast zijn schoenen loopt. Waar ons gezegd wordt dat wij van stof en as zijn en tot stof en as zullen wederkeren, doen we alsof dit feit niet onszelf betreft maar *slechts* ons lichaam, alsof wij ook zouden beschikken over de mogelijkheid om ons eigen lichaam af te danken en te vernieuwen zoals we ook een versleten wagen kunnen afdanken en hem kunnen vervangen door een nieuw exemplaar.

Deze hoogmoed – maar in feite is het veeleer waanzin dan moed – neemt vooral in de oosterse religies proporties aan die niet meer ernstig zijn: de mens beschouwt daar alle wezens als voortdurend reïncarnerend op weg naar het nirwana. De achterliggende gedachte is het geloof dat onze status van scheepsel in feite een illusie is en dat wij in wezen goden zijn. Hetzelfde geldt dan uiteraard voor onze wereld en voor de ganse kosmos: die is er slechts voorlopig en als wij wat geduld oefenen, zullen wij ook zien dat hij weldra vervangen wordt door een definitieve, veel betere en volmaakte wereld, een wereld zoals wij, goden, die ook verdienen.

Er is sprake van verzieking, ook omdat de vergaarde kennis niet langer ten dienste staat van het leven: het doel wordt andermaal verwisseld met het middel waar het leven ten dienste gesteld wordt van de wetenschap en dat laatste heet op de koop toe een deugd te zijn. Men offert zijn leven (of eerder nog dat van anderen) op aan de wetenschap zoals men het een paar duizend jaar geleden opofferde aan Jahweh of aan nog talloze andere goden. Het verschil met toentertijd bestaat erin dat wij vandaag zelf de goden zijn aan wie wij dit offer van ons leven wensen te brengen. Maar dit is een schromelijke vergissing. Het is immers pas

omdat ons leven een gave is en dus niet aan onszelf te danken is maar aan een externe macht die wij god noemen, dat wij de teruggave van dat leven aan die externe macht kunnen rechtvaardigen. Waar wij daarentegen geloven dat wij ons leven kunnen offeren aan onszelf, snijden we het als het ware van zijn oorsprong af waardoor het uiteraard zijn levenskracht verliest.

Vandaag offert men zijn leven aan de wetenschap, edoch: in een kapitalistisch bestel wordt de wetenschap geregeerd door de economie en bijgevolg komt het leven in dienst van de economie te staan. Wij drijven niet langer handel om te leven maar wij leven om handel te drijven en waar wij niet langer in staat zijn om handel te drijven, worden wij vriendelijk doch dringend verzocht om de markt te verlaten – om als het ware uit het leven te stappen, zoals men dat vandaag zo bedrieglijk uitdrukt. Aldus doet de hoogmoed zichzelf de das om.

Deel 3: Later bestaat niet?

Er is momenteel een kentering gaande bij althans een deel van de pedagogen, maar algemeen worden de opvoeding en het onderwijs voorgesteld als een voorbereiding op 'later'. Een voorbereiding wil zeggen: niet een zaak die haar doel vindt in zichzelf maar een zaak die in functie staat van een zekere toekomst, zoals een knecht in dienst staat van zijn heer. Aan de opvoedelingen wordt geleerd dat zij moeten werken voor later; dat in het heden dient gezaaid te worden opdat morgen geoogst zou kunnen worden. Vandaag moeten offers gebracht worden die ons morgen ten goede zullen komen; in onze jonge jaren moeten wij sparen om onze oude dag te verzekeren.

Deze aangeleerde toekomstgerichtheid heeft een schijn van hoop en optimisme maar in feite verkapt zij een heel andere realiteit: wanneer ons geleerd wordt om toekomstgericht te denken, is dat allerm minst met het oog op een of ander paradijs dat ons te wachten staat maar, precies integendeel, heeft het alles te maken met de wetenschap dat na de jeugd en de bloei van het leven, de aftakeling, de ziekten en een gewisse dood ons wachten, omdat na elke opgang een ondergang volgt, zoals ook Friedrich Nietzsche dicht in zijn machtige meesterwerk:

"Was gross ist am Menschen, das ist, dass er eine Brücke und kein Zweck ist: was geliebt werden kann am Menschen, das ist, dass er ein Übergang und ein Untergang ist.

Ich liebe Die, welche nicht zu leben wissen, es sei denn als Untergehende, denn es sind die Hinübergehenden."²³⁵

En aan die weinig benijdenswaardige toekomst is het dat wij moeten denken zoals de voorbeeldige mier doet in één van de tweehonderddrieënveertig educatieve fabels van Jean de La Fontaine die, in het spoor van de Griekse dichter Aisopos, *De krekel en de mier* herschreef. Terwijl in de zomer de mier hard werkt, doet de krekel niets dan zingen en als het winter wordt, klopt de krekel bij de mier aan om voedsel maar de mier weigert. Bij de slotzin kan men zich vragen stellen daar hij uitgerekend door een dichter werd verzonnen: steekt ook hij dan niet de draak met de moraal van de oude verzen?

"Wie leeft van kunst gaat door voor gek.

235 Friedrich Wilhelm Nietzsche, *Alzo sprach Zarathustra. Ein Buch für Alle und Keinen*, hoofdstuk 5.

Vaak lijdt hij honger en gebrek.”²³⁶

De toekomstgerichtheid en het vooruitgangsgeloof, het vooruitgangsoptimisme ook, welke ons met zoveel vuur worden bijgebracht in onze jonge jaren, lijken alleen maar de hemel op aarde te beloven: in werkelijkheid verraden ze de komst van een ware hel en trachten ze ons aan te zetten om dan toch te proberen om het leed dat ons te wachten staat wat te verzachten of het met hooguit enkele jaren uit te stellen.

Edoch, als klap op de vuurpijl blijken wij in de zogenaamde toekomst te zijn beland in een wereld die de in haar fabels gedane beloften allerminst nakomt: de naarstige spaarders zijn blut doordat de banken met hun centen gaan lopen; het geld bedoeld om ziektekosten mee te dekken verdwijnt in de zakken van malafide genezers die het lustig opsouperen. Zo heeft men nog net de tijd om de leugens die men heeft geleerd, aan zijn kinderen door te geven want onmiddellijk daarna verliest men de geleerde verzen door een plotse groei van grote gaten in 't geheugen die de gewisse komst aankondigen van de man met de zeis die niemand over 't hoofd ziet.

De grote poëet P. C. Boutens (die in 1830 overigens kon fluiten naar zijn koninklijke onderscheiding wegens godbetert geruchten over zijn homoseksualiteit), zegt over de *Goede Dood*:

*“Alle schoon dat de aard kan geven
Blijkt een pad dat tot u voert (...)”*²³⁷

236 Jean de La Fontaine, *De krekel en de mier*. Zie ook:

https://nl.wikipedia.org/wiki/Fabels_van_Jean_de_La_Fontaine

237 P.C. Boutens, *Goede Dood*. Zie ook:

Alweer een classicus en derhalve iemand die zich de Hel-
leense cultuur heeft eigen gemaakt met haar eeuwige tra-
giek van de tegendoelmatigheid welke in alle eerlijkheid
het leven weerspiegelt.

Dat zogenaamde pessimisme staat zeer in tegenstelling tot
de christelijke cultuur of althans tot wat men van die chris-
telijke cultuur gemaakt heeft nadat zij werd opgeslokt door
het Romeinse Rijk die haar tot staatsgodsdienst maakte,
want Jezus Christus is verwant aan Zarathustra of Zoroas-
ter die Nietzsche inspireerde. Het zoroastrisme, het mazd-
eïsme of het parsisme is ook een monotheïsme met een
messias maar dan nog duizend jaar ouder dan het christen-
dom, het is de religie van de Meden en de Perzen, sinds de
zevende eeuw wat verdrongen door de islam maar zij telt
toch nog meer dan twee miljoen aanhangers (onder wie de
legendarische Freddie Mercury); deze mondeling overge-
leverde leer werd in de derde eeuw opgetekend in de Aves-
ta en bewaard door de Parsi's in Bombay die afstammen
van de Sassanieden.

Later, zo herhaalt men tot vervelens toe in zijn beloftevolle
hersenspinsels en ook een van onze grootste dichters
steekt de draak met 'later' waar zij in een van de prach-
tigste gedichten in de Nederlandse letterkunde een oude
grootvader een belofte laat doen aan zijn kleinzoon:

*"Toekomende jaar misschien,
Als gij wel leert en braaf zijt,
(...) wij zullen zien."*²³⁸

<http://www.gedichten.nl/nedermap/poezie/poezie/46550.htm>

1

238 Rosalie Loveling, *Het geschenk*, fragment. Zie ook:

<http://www.bloggen.be/pierpont/archief.php?ID=3056290>

Het gaat om het gedicht *Het geschenk van Rosalie Loveling*. De belofte kan niet waar gemaakt worden omdat de toekomst er heel anders blijkt uit te zien dan gedacht: 'later' blijkt eens te meer niet te bestaan.

'Later' blijkt een fabeltje, een belofte waarmee zowat iedereen kan zoet gehouden worden; 'later' is het afstel dat zich vermomt als uitstel; 'later' is de valse belofte, de leugen, het gemene bedrog. Wie het hebben over 'later', vertrouwen wij gewoon niet meer, dat tijdperk is voorgoed voorbij.

De wereld is gevuld met mensen van alle leeftijden, mensen in alle mogelijke levensstadia en niemand kan zeggen welk stadium het begin is en hetwelk het einde. Draait het ganse leven om de wijze ouderling en is hij het doel van het bestaan? Edoch, weinigen willen met hem ruilen! Leven wij dan eigenlijk om kind te kunnen zijn en wordt al de rest er maar bij genomen? Of is de volwassenheid het zwaartepunt van het bestaan, de periode dat wij werken en voor niets anders oog hebben of tijd? Iedereen wil oud worden maar niemand wil het zijn; iedereen wil jong zijn maar kinderen kunnen niet rap genoeg groot worden; iedereen vindt de middelbare leeftijd de allerbeste tijd maar eenmaal de vijftig voorbij verlangen wij naar ons pensioen en eenmaal met pensioen begint die nostalgie te knagen: "On se croit à la page de l' amour et on est déjà à la page de la mort."²³⁹ En hoe zit dat dan met het onderwijs?

Is de leerling een voorlopige mens, iemand die goed zijn best moet doen om later leerkracht te kunnen worden? Of is het net andersom en zijn de leerkrachten er voor de leerlingen omdat de leerlingen het doel zijn van het ganse ge-

239 Kris Vansteenbrugge, *Grijsloke 2000*, Grijsloke 2000.

beuren? Een ding is zeker: als wij leven met het oog op later, dan zullen we nimmer leven in het nu. Edoch, wat is moreel verantwoord?

Wij willen leerkracht worden, zo zeggen de leerlingen in koor, zodat wij er voor de leerlingen kunnen zijn. Echter, heimelijk vinden de leerkrachten dat de leerlingen er voor hen zijn en op een lerarenvergadering achter gesloten deuren zei in het bijzijn van schrijver dezes ooit een directeur: “Geef aan niemand slechte punten, collega's, en knoop het in uw oren: elke leerling is anderhalf lesuur waard!” – Voor de slechte verstaander: alvast deze school blijkt er helemaal niet te zijn om aan kinderen iets bij te brengen; zij is er voor het personeel dat immers aan de leerlingen dik verdient en dat hen daarom veeleer zoekt te verwerken. En zo zie je maar, want dit zijn nu de lieden die ook werkelijk blijken te geloven dat later niet bestaat...²⁴⁰

Deel 4: 'Missing link' tussen aap en robot

Als onze beschaving binnenkort ten onder gaat, dan zal het waarschijnlijk niet zijn ingevolge een atoomoorlog of een pandemie maar veeleer ingevolge een nog groter kwaad dat aan de oorsprong ligt van onder meer de zo ergerlijke en mateloze verbureaucratisering en die bestaat helaas ook in het onderwijs en werkt daar als een dodelijk gif.

Leraren moeten hun lessen voorbereiden, uiteraard, maar zij dienen bij elke inval van de inspectie op ongeacht welk ogenblik een gedetailleerd schema te kunnen voorleggen waarin zij beschreven hebben welk thema zij thans behandelen, wat de doelstellingen zijn, welke lesmethode zij

240 25 februari 2018.

zullen hanteren en hoe de zaak geëvalueerd zal worden. Maar wat meer is: dit schema dient te worden opgesteld overeenkomstig een te volgen programma zoals voorgeschreven door de overheid. Inhoud, werkmethode, timing, evaluatie en zo verder worden bepaald door de minister in Brussel en de boodschap luidt: volgen maar!

Onlangs vertelde mij een leerkracht uit het technisch onderwijs dat zijn lesvoorbereidingen voor de hogere cyclus deze week over de wetten van Newton dienen te gaan, terwijl hij zich in werkelijkheid noodgedwongen bezighoudt met het bijbrengen van de Nederlandse taal, het aanleren van de basis rekenkunde en het maken van leesoefeningetjes. Uiteraard zijn er leerlingen die met de wetten van Newton spelen maar de uniformiteit en het gelijkheidsbeginsel blijken nu eenmaal zodanig te worden geïnterpreteerd dat iedereen over dezelfde kam kan worden geschooren alsof het een massaproductie betrof zoals een andere.

Het jammerlijke is dat alle werknemers – en dus ook leerkrachten – in deze tijd herleid worden tot uitvoerders van programma's die door anderen worden opgesteld – lieden die zich op grote afstand van het front bevinden en die derhalve elke feedback missen. Bevelen en dan (laten) controleren of hun wetten ook worden nageleefd, is wat zij doen vanuit hun kabinet in de hoofdstad van het land.

De leerkrachten zelf krijgen uiteraard een analoge opdracht die erop neer komt leerlingen dusdanig te vormen dat zij in staat zijn en vooral ook gewillig worden gemaakt om door anderen (die geacht worden het beter te weten) voorgeschreven programma's uit te voeren. En nu komt het: het eigen initiatief, de creativiteit, de zelfstandigheid, het eigen oordeelsvermogen, het inschattingvermogen, de

plasticiteit om zich aan de gegeven en altijd veranderende mensen en omstandigheden aan te passen – nota bene allemaal eigenschappen die sinds het begin der tijden werden aanzien als de voornaamste aan te leren kundigheden – worden vandaag kennelijk als niet ter zake doende capaciteiten terzijde geschoven en alleen het vermogen om na te apen wordt vereist als enig zaligmakend talent!

Warempel, het is vandaag zo ver gekomen dat wij een voorbeeld dienen te nemen aan robots; de beste leerkracht is deze die alle voorgedrukte formulieren van het ministerie netjes invult; hij die in staat is om elke kwalitatieve omschrijving in een droog cijfertje om te zetten; hij die de kunst verstaat om het menselijke denken, oordelen en redeneren om te turnen naar een geheel van kruisjes op een blad vol vakjes. Reeds daagt de onmenselijkheid waar men bepaalde politici de verzuchting hoort slaken: “Wij zijn helaas geen robots!”, terwijl de sociale sector het in een recente mars tegen armoede in Brussel uitschreeuwt: “Wij zijn geen robots!”²⁴¹

Achter die scheefgegroeide handelwijze met een zo verre gaande centralisering van het bestuur, schuilt een kwaad dat zowat elke sector in de jongste jaren fnuikt en dat is het kwaad van de argwaan. Het vertrouwen bij de werkgevers is zoek en op hun beurt hangen de werknemers hun laatste restje zelfvertrouwen aan de wilgen. Maar het is een publiek geheim dat de argwaan een van de belangrijkste kenmerken is van een dictator. Alleenheersers immers delegeren niet omdat zij niemand vertrouwen uit angst hun macht te zullen verliezen.

241 <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2018/02/22/-we-zijn-geen-robots---sociale-sector-pleit-met-waardigheidsmars/>

Tirannie is geen democratisch verschijnsel, zij ontstaat door een machtsgreep met geweld – acuut geweld maar ook en steeds vaker structureel geweld dat zoals een adder onder het gras hand in hand gaat met corruptie en vriendjespolitiek. Aan tirannie ontbreekt elke redelijkheid, tirannie geeft alleen ruimte aan het recht van de sterkste, zij kent slechts het brute geweld.

Op een muur in Amsterdam – het monument van Henk van Randwijk op het Weteringplantsoen – staat de volgende tekst te lezen:

*“Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht...”*²⁴²

Deel 5: Middel-doelomkering in het onderwijs

Gelukkig wordt de teleurgang van het onderwijs gecompenseerd door buitenschoolse vorming, nu vooral voorradig op het internet maar ook beschikbaar gesteld in allerlei workshops en bedrijven. Er zijn uiteraard nadelen verbonden aan die kentering maar de voordelen zijn legio en wel in de allereerste plaats omdat geïnstitutionaliseerd onderwijs niet zelden misvorming inhoudt in de plaats van vorming: indoctrinatie, desinformatie en het doodzwijgen van alles wat de (dikwijls politiek gekleurde) inrichtende macht van dat onderwijs kon schaden. Reeds in 1971 publiceerde de grote cultuurfilosoof Ivan Illich hierover enkele belangrijke werken waaronder het befaamde *Deschooling society*.²⁴³ In dat werk dat aanvankelijk werd af-

242 26 februari 2018.

243 Ivan Illich, *Deschooling Society* (1971) *ISBN 0-06-012139-4* (Nederlandse vertaling: *Ontscholing van de maatschappij: het einde van een illusie?*, door P. M. A.

gedaan als 'te links' maar waarvan nu de enorme waarde blijkt, wordt de verschooling van onze consumptiemaatschappij aangeklaagd en de reductie van het onderwijs tot een verbruiksgoed dat geproduceerd wordt door een zich als onfeilbaar opdringende instelling geregeerd door technocraten. Dit terwijl lering en vorming spontaan en speels horen te zijn: opgedrongen waarheden zijn uit den boze, er is alleen de vraag van het kind welke dan in waarheid beantwoord moet worden door de juiste mensen en niet door al te vaak politiek geplaatste en corrupte tentakels van de macht die liegen om den brode. Ivan Illich schrijft: “*In feite is leren die menselijke activiteit die het allerminst behoefte heeft aan manipulatie door anderen. De meeste kennis en vaardigheden zijn niet het resultaat van onderricht, maar veeleer het resultaat van een onbelemmerde participatie in een zinvolle omgeving.*”²⁴⁴

Dat het geenszins overdreven is om de deugdelijkheid van het onderwijs in vraag te stellen, illustreerde dezelfde auteur overigens overtuigend in onder meer zijn *Medical Nemesis*²⁴⁵ waar bijvoorbeeld het vervalsende impact van sponsorende farmaceutische bedrijven op het zogenaamde wetenschappelijke onderzoek naar geneesmiddelen aange-

Vermijmeren e.a., Baarn, Wereldvenster 1972). Het Engelstalige boek staat integraal op het internet als PDF: <http://learning.media.mit.edu/courses/mas713/readings/DESCHOOLING.pdf>

244

<https://ppw.kuleuven.be/ecs/onderwijs/klassiekers/boekpagina/illich#citaten>

245 Ivan Illich, *Medical Nemesis* (1976) *ISBN 0-394-71245-5* (Nederlandse vertaling: *Grenzen aan de geneeskunde: het medisch bedrijf - een bedreiging voor de gezondheid?*, door D. L. Uyt den Bogaard, Bussum, Wereldvenster, 1975.

kaart wordt. Het thema kwam onlangs weer in de actualiteit naar aanleiding van het door de auto-industrie betaalde onderzoek naar de invloed van uitlaatgassen op onze gezondheid en frappant genoeg bleek een bekend toxicoloog (maar kennelijk allerm minst een logicus) aan de Leuvense universiteit daar geen bezwaar tegen te hebben wegens, naar zijn eigen zeggen, een gebrek aan middelen bij de overheid.

Plato – over wie gezegd wordt dat de ganse westerse filosofie hooguit een voetnoot bij zijn werk kan zijn – wist reeds dat onderwijs en vorming in wezen een proces van zelfonderzoek hoort te zijn: de Socratische maieutiek of verloskunde, genoemd naar het hoofdpersonage uit Plato's dialogen, onderwijst ons dat de waarheid in onze eigen ziel verscholen ligt en dat wij die zelf kunnen opdiepen door het stellen van de juiste vragen. Mensen blijken inderdaad niet geïnteresseerd in informatie en ook niet vatbaar voor wijsheid als er bij hen zelf niet eerst een nood daaraan bestaat.

In dat verband moet ook gezegd worden dat onze huidige kapitalistische wereld het gevaar inhoudt dat de interesse voor informatie bij studenten in feite verdraaid of in zekere zin oneigenlijk is, aangezien men door de band studeert om de kansen op een baan, op participatie aan de maatschappij en op sociale status te maximaliseren, terwijl diegenen voor wie de vruchten van de beroepsuitoefening bedoeld zijn, niet altijd op de eerste plaats komen. Om bij het gegeven voorbeeld in de lijn van Ivan Illich zijn werk te blijven, hoeft het ons niet te verwonderen wanneer een toxicoloog zijn kritiek op de auto-industrie inslikt, wanneer een dokter pillen voorschrijft in plaats van een dagelijkse wandeling of wanneer leraren het hun leerlingen te

gemakkelijk maken om hen in de eigen school te houden – inderdaad als cliënten aan wie zij wat kunnen verdienen en waarbij zij het eigenlijke doel van het onderwijs vergeten – in feite wordt ook hier andermaal het doel verwisseld met de middelen.²⁴⁶

Deel 6: Het Belgische onderricht over Tsjernobyl en Lumumba

Hoe men het ook draait of keert, inzake onderwijs en vorming is de allereerste aan te leren taak altijd heel goed begrepen geweest door het volk, dat deze verwoord heeft in het volgende legendarische vers:

“Eerste plicht, mondje dicht!”

Onderwijs heeft als eerste doelstelling inderdaad diets te maken aan eenieder wie de baas is – de koning, god, de paus – en in een afgeleide zin gaat het dan over wat de waarheid is, hoe men zich dient te gedragen, wat het goede onderscheidt van het kwaad enzovoort. Naar gelang de plaats, de tijd en de omstandigheden, wisselen de bazen, de goden, de waarheden, de waarden en de normen, de obligate kranten, de goede voorbeelden, de ideologieën en de idealen en men moet zich geen illusies maken over een oppergod, een eeuwige baas, een absolute waarheid, een absoluut goed of een blijvend schoonheidsideaal.

Wat dit laatste betreft laat de geschiedenis van de kunst geen zweem van twijfel over: waar men genoeg heeft van de hyperrealistische afbeeldingen, verheft men binnen de kortste keren abstracte figuren en lijnen – gewoon krabbels – tot kunst en omgekeerd; waar men het harmonische

246 27 februari 2018.

gezing van geoefende stemmen moe is, wordt het gesnerp van de cirkelzaag het nieuwe geluid en waar het verhaal uitgeput lijkt, verschijnt het absurde gepraat dat kant noch wal raakt als kandidaat voor de Nobelprijs voor de literatuur.

Men zou het misschien niet vermoeden maar de zaak van de waarheid is in hetzelfde bedje ziek als die van het schone: tweeduizend jaar lang twijfelde in het hele westen geen kat aan het zelfgeproclameerde eeuwige, ware en alleenzaligmakende geloof van de katholieke kerk met haar devies van “Gaaf en vermenigvuldigt u!” terwijl de huidige paus van op zijn romeinse kathedraal waarschuwt dat mensen niet moeten gaan kweken zoals... – en toen hij dat zegde werd mijn kennis van het Italiaans verrijkt met het door Zijne Heiligheid gebruikte woord: 'conigli'.

Terwijl de kerk bezig is aan een opmars in de derde wereld (die, tussen haakjes, heel wat meer zieltjes telt dan de onze), heeft zij hier afgedaan: de religie van deze tijd is nu de wetenschap en de nieuwe clerus bestaat uit wetenschapslui waarvan de geneesheren en de specialisten ons het meest nabij zijn en ons ook het meest ontzag inboezemen daar zij het meesterschap lijken te hebben over het leven, de pijn en de dood, nu het verhaal van het eeuwige hellevuur in een leven ná de dood elk krediet verloren heeft.

Maar ook het onderwijs, voortspruitend uit de schoot van de kerk, deelt in de klappen: niet langer de paus van Rome vertelt ons de waarheid maar de nieuwslezeres op televisie – amper enkele jaren geleden werd zij ternauwernood vervangen door een sprekende robot. En dat is zij in wezen ook, want terwijl het erop lijkt dat zij zichzelf is en spon-

taan vertelt wat zij die dag zo allemaal gezien heeft vanuit haar hoge toren in de hoofdstad, is zij welhaast een opgezette pop geheel verscholen onder een dikke laag verf en poeder en leest zij met inge oefende en gedisciplineerde trekken en intonaties nauwgezet haar rollen af zoals voorgeschreven door de copywriters van de heersers van het ogenblik. Nieuwslezers, nieuwsduiders, reportagemakers en zelfs weermannen liegen dat het niet meer schoon is en hier wordt niet gegrapt over de eeuwige onvoorspelbaarheid van het weer maar over – ja, andermaal! – het verschrikkelijke feit dat na de kernramp van Tsjernobyl in 1986, toen een radio-actieve wolk zich over West-Europa verspreidde met de doem van een gewisse stijging van het aantal kankers met vele tienduizenden, de toenmalige weerman Armand Pien (zoals hij kort voor zijn dood nog heeft opgebiecht voor de Vlaamse televisie) het bevel kreeg van de toenmalige staatssecretaris voor Leefmilieu Miet Smet om zijn weerpraatje van 2 mei opnieuw te maken: de mededeling namelijk dat de radio-activiteit in ons land met een factor duizend de norm had overschreden, moest daarin vervangen worden door het geruststellende bericht dat er geen merkbare stijging van de radio-activiteit meetbaar was en dat er derhalve helemaal geen gevaar was voor de volksgezondheid. Als dat niet geruststellend is! Pas vijfentwintig jaar later (!) – en dus als het politieke gevaar geweken was maar allerminst de afschuwelijke gevolgen ervan – wordt dit gebeuren in de kranten bestempeld als “*Het gevaarlijkste weerpraatje uit de vaderlandse geschiedenis*”.²⁴⁷

247 <https://www.demorgen.be/wetenschap/het-gevaarlijkste-weerpraatje-uit-de-vaderlandse-geschiedenis-ba56002b/>

Dit voorbeeld van desinformatie is echter geen alleenstaand feit. Vandaag weten we dat in Belgisch Congo in het begin van de voorgaande eeuw de slaven werkzaam in de rubber- en suikerrietplantages werden afgeslacht: de Congolese bevolking kromp in een tijdspanne van amper enkele decennia van twintig naar acht miljoen. De toenmalige Congolese volksheld Patrice Lumumba uitte zijn ongenoegen hierover tijdens een bezoek van de bijna heilig verklaarde koning Boudewijn aan het land en kort daarop werd hij (in 1961) vermoord – volgens recente berichtgeving weet men inmiddels dat de moord besteld werd door de Belgische regering onder Paul-Henri Spaak met de medewerking van de Amerikaanse CIA onder Dwight Eisenhower en dat het eigenlijke motief luidde dat de goede relaties tussen de Belgische en de Congolese staat niet mochten vertroebeld worden door één man.²⁴⁸ En wat anders kon men dan bedoelen met die 'goede relaties' dan de continuering van de slavernij en de voortzetting van de uitbuiting van de kolonie, ook na de onafhankelijkheid van het land?

De geschiedenislessen in ons o zozeer geprezen onderwijs werden prompt afgeschafte nadat de Britten in een historische reportage de wanpraktijken van de Belgen in hun koloniale tijdperk aan het licht hadden gebracht: men had het over een nieuwe aanpak van de lessen geschiedenis op school en allerlei theorieën werden verzonnen om de eigenlijke bedoeling te kunnen camoufleren, namelijk het verborgen houden van de genocide.

248 [http://www.knack.be/nieuws/wereld/patrice-lumumba-was-een-paria-in-eigen-land/article-normal-883257.html](http://www.knack.be/nieuws/wereld/patrice-lumumba-was-<u>een-paria-in-eigen-land/article-normal-883257.html</u>)

Excuseer mijnheer maar u bestaat niet meer

Onlangs dook in het nieuws het lugubere verhaal op van een Belg die op reis in Indië onwel geworden, werd afgevoerd en nog voor zijn aankomst in de kliniek aldaar overleed. Het gebeuren had plaats in februari 2016. Het lijk van de ongelukkige werd overgebracht naar België en een autopsie hier ten lande wees uit dat het lichaam een schedelwonde vertoonde als van een slag van een stomp voorwerp en bovendien bleken het hart en de beide nieren te ontbreken.²⁴⁹

Aan de verhalen over rijke westerlingen die dringend een ruilorgaan nodig hebben en die dat dan voor een grote som geld kopen bij een gespecialiseerde bende die het wegsnijdt uit het lichaam van een Indische paria, hebben we in de afgelopen decennia al kunnen wennen. Ter gelegenheid van zijn verzoek aan de Europese Commissie om de illegale handel in menselijke organen te bestrijden, stelde Aldo Patriciello van de Europese Volkspartij op 25 mei 2010 onder meer het volgende: “(...) *Onder de landen waar illegale handel in menselijke organen plaatsvindt bevinden zich rijke industrielanden waar tegen betaling illegaal verwijderde organen worden ingevoerd, en arme landen, waar deze organen vandaan komen. (...) volgens een onderzoek wordt geschat dat het om 15000 nieren per jaar gaat, en dat de meeste daarvan afkomstig zijn uit ontwikkelingslanden, omdat daar nog veel armoede heerst en de illegale handel in organen soms de enige manier is om*

249 http://www.standaard.be/cnt/dmf20180223_03373607

*geld te verdienen. (...) De handel in organen is meestal in handen van criminele organisaties (...)*²⁵⁰

Dit in acht genomen is het niet ondenkbaar dat derde wereldburgers die in hun leefkring moordpartijen om organen en derhalve om grof geld moeten dulden, wel eens het plan konden opvatten om niet langer het eigen volk te slachtofferen maar in de plaats daarvan de westerlingen die de organen ook bestellen – het is alvast een veronderstelling die niet gespeend is van een zekere logica, zij het dan een oorlogslogica. Het klinkt zelfs plausibel als bovendien een ander feit in rekening wordt gebracht waarvan de gruwel zo mogelijk nog meer verbijstert.

In het eigen westen blijkt men namelijk de vitale organen voor transplantatie weg te nemen uit de nog levende lichamen van donoren terwijl wie zich als donor laten registreren, in de waan verkeren dat hun organen pas na hun dood zullen worden weggehaald. De waarheid immers is dat organen worden weggehaald uit doodverklearde maar niettemin nog levende lichamen. Doodverklaring geschiedt van zodra het elektro-encefalogram vlak is en dat heet 'hersendood'. Hersendood wordt gelijkgesteld aan dood, terwijl een aantal hersendoden (soms na vele jaren) zijn opgestaan en dikwijls zonder enig letsel.

In dat verband reist de nu vijftientigjarige kinderarts Paul A. Byrne de wereld rond met lezingen over het onderwerp. Hij stelt dat de term 'hersendood' slechts aanduidt dat de ziekenhuisapparatuur niet meer in staat is om nog hersenactiviteit te registreren en dat de dood van orgaan-

250 <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2010-3600+0+DOC+XML+V0//NL>

donoren pas intreedt op het ogenblik dat hun organen worden weggehaald.²⁵¹

Ook de Nederlander Ger Lodewick schreef een schokkend boek over orgaandonatie en klaagt daarin aan dat de ganse bevolking inzake orgaandonatie belogen wordt. De donoren van organen zijn immers helemaal niet dood, zo stelt hij; ze zijn wel doodverklaard omdat de hersenactiviteit niet meer kan gemeten worden terwijl de rest van de lichaamsfuncties onaangetast blijft en wel in die mate dat zwangere vrouwen nog kinderen kunnen baren en dat donoren op het ogenblik dat men in hun lichaam gaat snijden om hun organen te verwijderen, felle reacties vertonen: de pols en de bloeddruk stijgen significant en soms komt de donor overeind en maakt hij afwerende gebaren.²⁵²

We weten dat in het verleden mensen vaker onterecht werden doodverklaard en zo vindt men op begraafplaatsen soms sporen van verwoede pogingen van 'levende doden' om uit hun kist te komen. Sommigen stonden op als ze al in het dodenhuisje lagen of in het graf – denk maar aan Jezus van Nazareth²⁵³ – en enkelen werden uit de dood opgewekt – zeer zeker omdat ze helemaal niet dood waren en Lazarus die vier dagen na zijn al dan niet vermeend over-

251 <http://www.wijwordenwakker.org/nl/gezondheid/artsen-aan-het-woord/p2002>

252 Ger Lorwick, *Wat je over orgaandonatie zou moeten weten*, Succesboeken.nl, 2014. Zie ook: <https://www.youtube.com/watch?v=k4a2j3g8T8o&feature=youtu.be>

253 Zie het Evangelie volgens Johannes: Joh. 20, 1-2 en 11-18: <https://bijbel.eo.nl/bijbel/johannes/20>

lijden door Jezus werd opgewekt, is hiervan het typevoorbeeld.²⁵⁴

Het criterium om iemand dood te verklaren werd immers lange tijd geassocieerd met de ademhaling en de hartslag die soms bijzonder moeilijk kunnen gedetecteerd worden en geslaagde reanimatiepogingen alsook de nood aan orgaandonoren vereisten een nieuw criterium en zo kwam vanaf de jaren zestig van de voorgaande eeuw stilaan het begrip 'hersendood' in voege. Echter, zoals reeds gezegd, blijkt het probleem hiermee slechts te zijn verschoven want het is niet omdat men iets niet waarnemen of meten kan, dat men ook mag besluiten dat het er niet is en dat geldt behalve voor de ademhaling en de pols ook voor de hersenfunctie.

Marie Curie overleed ingevolge de onzichtbare Röntgenstraling in verband waarmee zij in 1903 de Nobelprijs voor de Fysica ontving en dat zij vaak seances bijwoonde, toont aan dat zij ook de mogelijkheid van de onzichtbare aanwezigheid van overledenen ernstig nam en alvast onderzocht: zoals het elke authentieke man of vrouw van de wetenschap past, wachtte zij zich ervoor om te concluderen dat wat wij niet of nog niet kennen, ook niet kan bestaan.

Van zodra wordt aangenomen dat de hersenen niet de producenten van ons bewustzijn zijn maar slechts de ontvangers, verschuift niet alleen ons mensbeeld maar vergt evenzeer het criterium waarmee men doodverklaard wordt een grondige aanpassing. Een en ander wordt besproken door de Nederlandse cardioloog Pim Van Lommel die er

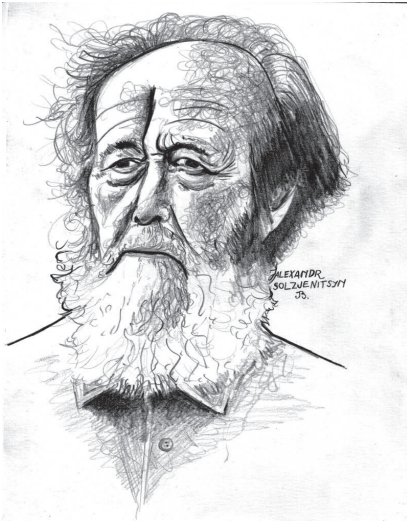
254 Zie het Evangelie volgens Johannes: Joh. 11:1-54:
<https://www.bible.com/nl/bible/75/JHN.11.1-54.htb>

onderzoek naar deed en ook over publiceerde.²⁵⁵ Wie echter blijven zweren bij de genoemde materialistische hypothese, moeten vanzelfsprekend het feit van de beperktheid van onze meetapparatuur erkennen. Ofschoon de geschiedenis aantoont dat dit veeleer de regel is dan de uitzondering, blijft het verbazingwekkend hoe makkelijk 'wetenschapslui' – mensen van wie mag aangenomen worden dat zij de waarheid zoeken – ermee weg blijken te kunnen komen als zij, verblind door winstbejag, de meest elementaire logica onder de mat vegen. Wie doodverklaard zijn, hebben niet tegen te pruttelen, ze delen bijna hetzelfde lot als de sans-papiers, die allemaal tegen een gelijkaardig door onze bureaucratie gemodelleerd antwoord aankijken: “Excuseer, mevrouw, meneer, maar u bestaat helaas niet of niet meer”.²⁵⁶

255 Pim Van Lommel, *Eindeloos bewustzijn. Een wetenschappelijke visie op de bijna doodervaring*, Ten Have, 2015.

256 8 maart 2018.

De arrestatie

"Ik schrijf zelf, ik redigeer zelf, ik censureer zelf, ik geef zelf uit, ik verspreid zelf en ik zit er zelf een straf voor uit."

– aldus definieert de voormalige Sovjet-dissident Vladimir Boekovski de 'Samizdat': de dissidente geschriften die clandestien circuleerden in de voormalige USSR.²⁵⁷

257 (1) Vladimir Boekovski, *En de wind keert terug*, autobiografische roman, New York, Хроника, 1978: 126. Vladimir Boekovski (°1942) [niet te verwarren met Charles Bukovski – ook een dichter] schreef over de dwangbehandelingen in psychiatrische klinieken die dienst deden als speciale gevangenissen in de USSR. Zie: https://nl.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Boekovski ; <https://nl.wikipedia.org/wiki/Samizdat> ;

In de jaren vijftig van de vorige eeuw was een van die 'Samizdat' *De Goelag Archipel* van de Nobelprijswinnaar voor de Literatuur in 1970, Aleksandr Solzjenitsyn (1918-2008) die in 1945 gearresteerd werd en in de strafkampen verdween tot 1953.²⁵⁸ *De Goelag Archipel* verscheen in Parijs tussen 1973 en 1975 en is een ooggetuigeverslag over die strafkampen waarin achttien miljoen mensen terecht kwamen zonder enige vorm van proces omdat zij ervan verdacht werden het Stalinistische regime (1922-1953) niet genegen te zijn en van deze gevangenen kwamen er 2.749.163 om.²⁵⁹ Na de publicatie van enkele delen van zijn boek werd Solzjenitsyn opnieuw gearresteerd en uitgewezen – in 1974 – waarna hij via Zwitserland nog twee jaar later in Vermont (USA) belandde.²⁶⁰

Over de hallucinante manier waarop Sovjet-burgers welhaast volkomen willekeurig gearresteerd werden en (vaak voorgoed) verdwenen achter de muren en de staketsels waar men achteloos voorbij liep terwijl niemand kon vermoeden welke hel ze verborgen, handelt het eerste hoofdstuk van zijn meesterwerk.

“Een arrestatie of een aanhouding is het ontnemen van de bewegingsvrijheid van een persoon door politiediensten of, in geval van heterdaad, door burgers”.²⁶¹

258 Aleksandr Solzjenitsyn zat gevangen in de goelag van 1945 tot 1953 (onder Stalin). Hij schreef *De Goelag Archipel* tussen 1958 en 1968. Zie ook:

https://nl.wikipedia.org/wiki/De_Goelag_Archipel

259 https://nl.wikipedia.org/wiki/Goelag#Aantal_slachtoffers

260 https://nl.wikipedia.org/wiki/Aleksandr_Solzjenitsyn

261 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Aanhouding>

Gearresteerd worden – onder Stalin kon het iedereen overkomen: men werd van zijn bed gelicht of onder een of ander voorwendsel ergens heen gelokt en prompt ingerekend; de slachtoffers vermoedden dat het een vergissing was, maar neen: hun leven bleek op slag voorbij en zou voortaan alleen nog maar bestaan uit dwangarbeid op een onbekende en onbereikbare plek.²⁶²

Men moet het eerste hoofdstuk over de arrestatie in *De Goelag Archipel* van Aleksandr Solzenitsyn gelezen hebben om een idee te kunnen hebben van de verschrikkelijke realiteit achter zoveel koele historische data. Deze literaire meesterwerken ten spijt, blijkt het echter niet te willen doordringen tot het leeuwendeel van de huidige wereldbevolking – waarvan toch mag aangenomen worden dat zij een zeker beschavingspeil heeft bereikt – dat gelijkaardige mistoestanden van een mogelijks nog grotere omvang in de huidige tijd schering en inslag zijn in grote gedeelten van de wereld en dat de betrokken tirannen door iedereen niet alleen met rust worden gelaten maar bovendien kunnen rekenen op applaus vanwege de door hen verdruchte massa, op eretekens vanwege politici en vorsten wereldwijd en op een oorverdovend stilzwijgen omtrent het ten

262 Voor de Engelstalige tekst "The Gulag Archipelago" (in 3 volumes), zie:

https://archive.org/stream/TheGulagArchipelago-Threevolumes/The-Gulag-Archipelago__voll__I-II__Solzhenitsyn#page/n13/mode/2up
<https://www.theguardian.com/us-news/2018/mar/04/donald-trump-praises-xi-jinping-power-grab-give-that-a-shot-china> ;
<https://www.telegraaf.nl/nieuws/1745003/trump-feliciteert-xi-met-levenslange-baan>

hemel schreiend onrecht waarvan zij elk hun handelsmerk hebben gemaakt.

Zo heeft recentelijk Xi Jinping zichzelf in maart 2018 voor het leven benoemd tot leider van straks een kwart van de wereldbevolking – zowat anderhalf miljard Chinezen²⁶³ en hij werd bij die gelegenheid toegejuicht door de Amerikaanse president Donald Trump: *“He’s now president for life. President for life. And he’s great (...) And look, he was able to do that. I think it’s great. Maybe we’ll give that a shot some day.”*²⁶⁴ Verheerlijkt de huidige president van het land van de voortrekkers van de vrijheid en de vooruitgang hier de dictatuur of hebben wij hem dan fout verstaan? Want in zijn toespraak op het 19de Nationaal Congres van de Communistische Partij van China, gehouden in oktober 2017, liet Xi er geen twijfel over bestaan dat het hem erom te doen is met China op het voorplan te treden in de wereldpolitiek, zich te keren tegen de westerse democratieën en Taiwan alsook Hong-Kong opnieuw in te lijven.²⁶⁵ De mooie beloften om de bureaucratie, de genotzucht, de verkwisting en de corruptie te bestrijden blijken verkappingen van censuur (van onder meer het internet) en van grootschalige vervolgingen met folterpraktijken.²⁶⁶ Homoseksualiteit wordt er sinds kort opnieuw be-

263 https://nl.wikipedia.org/wiki/Xi_Jinping

264 <https://www.theguardian.com/us-news/2018/mar/04/donald-trump-praises-xi-jinping-power-grab-give-that-a-shot-china> ; <https://www.telegraaf.nl/nieuws/1745003/trump-feliciteert-xi-met-levenslange-baan>

265 <https://www.theguardian.com/world/2017/oct/18/xi-jinping-speech-five-things-you-need-to-know>

266 <https://www.volkskrant.nl/archief/partijlid-in-china-verdronken-bij-verhoor~a3504069/>

schouwd als een ziekte²⁶⁷ en in dezer steken de Verenigde Staten de communisten zelfs naar de kroon met de 'verwezenlijkingen' van hun vicepresident Pence die het als gouverneur van Indiana (althans voor een zekere periode) voor elkaar kreeg om aan homofobie een wettelijk statuut te verlenen ten koste van de mensenrechten.²⁶⁸

Ook in Turkije – een land met tachtig miljoen inwoners – worden de mensenrechten met de voeten getreden – onlangs nog werden duizenden kritische journalisten gearresteerd en kranten opgedoekt²⁶⁹ en op de jongste gay parade in Istanboel werden de manifestanten prompt beschoten door de politie²⁷⁰ – Erdogan loopt in dezer kennelijk in het spoor van de Russische president Poetin²⁷¹ en van zijn collega Kadyrov van de Tsjetsjeense Russische autonome republiek die ervan beschuldigd wordt middels folterende en

267 <https://www.vpro.nl/programmas/door-het-hart-van-china/kijk/afleveringen/door-het-hart-van-china-2.html>

268 <http://www.knack.be/nieuws/wereld/wij-waren-journalisten-getuigenis-van-een-turkse-journalist/article-opinion-892359.html> ;

<http://time.com/4406337/mike-pence-gay-rights-lgbt-religious-freedom/>

269 <http://www.knack.be/nieuws/wereld/wij-waren-journalisten-getuigenis-van-een-turkse-journalist/article-opinion-892359.html>

270 <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/politie-istanboel-schiet-rubberkogels-om-gay-pride-te-verhinderen~a28bbab9/>

271

http://www.slate.com/blogs/the_slatest/2013/06/29/gay_pride_st_petersburg_rally_ends_in_arrests_overGayPropogandaLaw.html

moordende doodeskaders terreur te zaaien in het ganse land. Het herinnert aan de joodse filosofe Hannah Arendt die wreedheid koppelt aan een gebrek aan intelligentie, als men moet vernemen dat Kadyrov de lagere school niet afmaakte.²⁷² En het Internationaal Olympisch Comité blijkt de wortels van de Spelen wel helemaal vergeten waar het de Russische vijandige opstelling jegens holebi's en transgenders steunt en atleten bedreigt met bestraffing als zij het wagen om op de Russische homofobie kritiek te hebben en de mensenrechten – in casu de homorechten – te verdedigen.²⁷³ En dan hebben we het nog niet gehad over de opvattingen en de praktijken in Azië, Afrika en de islamwereld.

Sinds Hitler, Stalin en Mussolini waren er nog vele dictators waarvan men zich deze West-Europese nog zal herinneren – en, andermaal: dit zijn slechts de droge data; alleen een literair meesterwerk zoals dat van Solzjenitsyn kan ons hun eigenlijke betekenis onthullen. Er was Georgiu-Dej die in 1945 de drie maanden geleden op 96-jarige leeftijd in Zwitserland overleden koning Michaël van Roemenië tot aftreden dwong en die er aanbleef tot 1965 gevolgd door de paranoïde Nicolae Ceaușescu die in 1967 aan de macht kwam en die in 1989 samen met zijn vrouw

272

https://nl.wikipedia.org/wiki/Ramzan_Kadyrov#Kadyrov_en_beschuldigingen_van_wreedheden

273 “IOC gaat atleten straffen wanneer die opkomen voor holebi's en transgenders”:

<http://holebi.info/phpnews/kortnews.php?action=fullnews&id=12007>

werd vermoord²⁷⁴; Salazar in Portugal (1932-1968); de drie Griekse dictators Zoitakis, Papadopoulos en Ghizikis van 1967 tot 1974; de wrede generaal Franco in Spanje (1939-1975) die zich *'leider van Spanje bij de Gratie Gods'* liet noemen²⁷⁵ en Jaruzelski in Polen (1981-1990).²⁷⁶ In de rest van de wereld herinnert men zich vooral Papa Doc (1957-1971) en Baby Doc (1971-1986) in Haïti ; Mao in China (1945-1976); Pol Pot in Cambodja (1975-1979); Idi Amin in Oeganda (1971-1979); Tito in Joegoeslavië (1953-1980); Vileda in Argentinië (1976-1981); Marcos op de Filippijnen (1965-1986); Kádár in Hongarije (1956-1988); Pinochet in Chili (1973-1990); Kim-Il-Sung (1972-1994) en Kim Jong-il (1994-2011) in Noord-Korea ; Mobutu in Zaïre (1965-1997) en in zijn spoor Laurent-Désiré Kabila (1997-2001) en zijn zoon (2001-2018) in de republiek Congo; Soeharto in Indonesië (1967-1998); Hafiz al-Assad (1971-2000) en zijn zoon (2000-2018) in Syrië; Milošević in Joegoslavië (1997-2000); Saddam Houssein in Irak (1979-2003); Fidel Castro (1976-2008), opgevolgd door zijn broer Rael (2008-2018) in Cuba en dan zijn er nog de tijdens de Noord-Afrikaanse revolutie in 2011 afgetreden dictators Ben Ali in Tunesië (1987-2011); Moebarak in Egypte (1981-2011) en al-Qadhafi in Libië (1967-2011).²⁷⁷

Vandaag zijn er nog de absolute monarchieën van Brunei, Oman, Bahrein en Saoedi-Arabië. Dictaturen zijn ook de

274 https://nl.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Gheorghiu-Dej ;
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Micha
%C3%ABl_I_van_Roemeni%C3%AB](https://nl.wikipedia.org/wiki/Micha_%C3%ABl_I_van_Roemeni%C3%AB)

275 https://nl.wikipedia.org/wiki/Francisco_Franco

276 https://nl.wikipedia.org/wiki/Wojciech_Jaruzelski

277 http://nl.wikisage.org/wiki/Lijst_van_dictaturen

presidentiële republieken van Equatoriaal Guinea, Angola, Zimbabwe, Kameroen, Oezbekistan, Tsjaad, Kazachstan, Eritrea, Soedan, Gambia, Wit-Rusland, Algerije, Djibouti, Syrië, Rwanda, Congo, Azerbeidzjan, Cuba, Noord-Korea en Turkije.²⁷⁸

Een dictator blijkt een gestoorde persoonlijkheid: narcistisch, grootheidswaaninnig, paranoïde en wreed, dikwijls opgegroeid in een gezin met een onderdrukkende vader; hij dringt zijn eigen persoonlijke visie op aan het volk dat hij onderwerpt; hij arresteert zijn tegenstanders massaal, wat betekent dat hij hen de bewegingsvrijheid ontnemt – in vele gevallen gaat hij over tot (massa)moord. Leven onder een dictator is bestaan onder een voortdurende dreiging. Omdat men gearresteerd kan worden van zodra men zich veroorlooft om alleen nog maar te denken wat men wil, omdat er in een dictatuur totale willekeur heerst en er derhalve geen reden hoeft te zijn waarom iemand wordt gearresteerd, leeft iedereen er in feite in voortdurende gevangenschap, ook al is men niet of nog niet aangehouden. Solzjenitsyn beschrijft die realiteit ook treffend in het verhaal over de priester Irakliej die, na acht jaar ondergedoken geleefd te hebben bij zijn parochianen, zo opgejaagd was dat hij bij zijn uiteindelijke arrestatie van pure blijdschap de lof zong van de Heer. Het slachtoffer gaat zijn lot uiteindelijk beminnen – omdat dit nu eenmaal zijn eigenste lot is...

De dictatuur is verwerpelijk omdat zij mensen verhindert mens te zijn; zij reduceert mensen tot minder nog dan dieren – tot werktuigen van de alleenheerser. Dictators hoeven niet elke burger feitelijk te arresteren opdat elkeen ook

278 http://nl.wikisage.org/wiki/Lijst_van_dictaturen

echt beroofd zou zijn van zijn bewegingsvrijheid want de dreiging tot arrestatie heeft hetzelfde effect als de arrestatie zelf ofwel overtreft zij dit effect nog; tirannen hoeven niet iedereen te vermoorden opdat het volk helemaal geen mensen meer zou tellen. Maar van zodra het volk kan, grijpt het zijn kans: de potentaat in rouw die elk van zijn onderdanen kan dwingen tot het plengen van tranen, wordt van zodra hij de kans schoon ziet, door dezelfde onderdanen onder luid gejubel in een ontembare feestvreugde gelyncht.

Arrestatie of aanhouding betekent letterlijk: afremmen en tot stilstand brengen, verhinderen om nog voort te gaan, doen stoppen en doen ophouden. Als we de bijbel mogen geloven zijn er slechts een handvol uitzonderingen op de regel dat het leven zelf alle mensen vroeg of laat tot stilstand dwingt. De ouderdom en de kwalen remmen de levensloop af, zij brengen ons letterlijk tot stilstand, tot stil zitten of tot stil liggen en zo worden we aan ons bed gekluisterd – als we al niet abrupt uit het leven worden weggeplukt. Het leven zelf rekent ons in en lijkt wel om verantwoording te vragen zoals de engel aan Job, na diens klacht, om verantwoording vroeg: Op grond van welk recht bestaat gij? Gij hebt helemaal geen recht om te bestaan, zegt gij? Wees dan zo goed mij te volgen! – en zo worden wij dan door de laatste poort geleid en is dat niet de arrestatie bij uitstek? Er staat geschreven: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een an-*

der zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt.” (Johannes 21, 18)^{279 280}

279 Vertaling volgens het *NBG*, 1951.

280 13 maart 2018.

